

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

HARLAN
COBEN

ORMAN

Çeviri: Elif Sargın

kitapyurti.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://kitapyurti.org>

Harlan Coben

Orman

ÖNSÖZ

Babamı elinde o kürekle görüyorum.

Gözlerinden yaşlar süzülüyor. İnsanın tüylerini diken diken eden bir hıçkırık ciğerlerinin derinlerinden gelip dudaklarından çıkıyor. Küreği kaldırıyor ve yere saplıyor. Pala ıslak toprağı deşiyor.

On sekiz yaşındaydım ve bu benim babamla ilgili aklımda kalan en canlı hatıra oldu hep. Onu seyrettiğimden habersizdi. Ormanda, elinde bir kürekle o toprağı kazarken bir ağacın arkasına saklanmışım. Toprak onu öfkelenmişti sanki. İntikam alıyormuş ças ına öfkeyle kaz ıp duruyordu.

Babamı daha önce hiç ağlarken görmemiştim. Babasını kaybettiğinde, annem kaçıp

bizi terk ettiğinde, hatta ve hatta kız kardeş im Çamille'le ilgili haberleri

duyduğunda bile. Fakat şimdi ağlıyordu. Hiç utanç duymadan ağlıyordu. Gözyaşları yanaklarından süzülüyor, hıçkırıkları ağaçların aras ında yankılanıyordu.

Onu ilk kez gözetliyordum. Her cumartesi balık tutmaya gideceğini söylerdi, ama ben ona hiç inanmazdım. Sanırım buraya, bu korkunç yere gizlice kaçıp geldiğini

5

başın- dan beri biliyordum.

Buras ı benim de gizlice kaçıp geldiğim bir yerdi çünkü.

Ağacın arkasında durmuş onu izliyordum. Sekiz kez daha buraya gelip onu gözetleyecektim. Onu hiç rahatsız etmeden. Kendimi hiç göstermeden. Sanırım orada olduğumu bilmiyordu. Aslında bundan emin sayılırdım.

Ama bir gün, evden çıkıp arabas ına doğru giderken kupkuru gözlerle bana baktı ve "Bugün olmaz Paul, bugün ormana tek başıma gideceğim," deyiverdi. Araba uzaklaşırken arkas ından bakakalmışım. Bu hakikaten de onun ormana son gidiş i oldu.

Aradan on sekiz yıl geçmiş ti.

Son nefesini vermeden önce elimi tutuyor. Çok ilaç al-» mış. Elleri kaba ve nas ırlı. Onları bütün hayatı boyunca kullanmıştı. Burada da, artık varolmayan bir ülkede geçirdiği en çalkantılı yıllarda da. Ellerini kaplayan derinin sanki fırında pişmiş gibi sert, kaplumbağa kabuğuna benzeyen bir görüntüsü vardı. Çok fazla acı çekmesine rağmen gözünde bir damla yaş yoktu.

Sadece gözlerini kapatıyor ve acıyı bu şekilde geçiştirmeye çalışıyordu.

Onun yanında kendimi her zaman güvende hissetmiş tim. Hatta ş imdi, yaşını başını

almış, bir çocuk sahibi koca adamken bile. Gücünün hâlâ yerinde olduğu

zamanlarda, üç ay kadar önce birlikte bara gitmiş tik. Barda kavga çıkmıştı.

Babam önümde durup kendini siper etti. Kimse bana bulaş mas ın, başıma bir iş gelmesin diye. Hâlâ. Bu yaşımda bile. İş te o böyle biriydi.

Yatakta yatarken ona bakıyorum. Ormanda geçen o

6

günleri düşünüyorum. Toprağı kazdığı günleri, annemin bizi terk edip gitmesinden sonra nasıl hayata küstüğünü düşünüyorum. "Paul?" Babam aniden hareketleniyor.

Ölmemesi için ona yalvarmak istiyorum. Ama ölecek. İyileşmiyordu çünkü. Hiç kimse için.

"Tamam baba, her şey yoluna girecek "diyorum!

Sakinleşemiyor. Doğrulup oturmaya çalışıyor. Ona yardım etmek istiyorum ama beni sars ıyor.

Gözlerimin içine bakıyor. Gözleri pırıl pırıl, dupduru. Ya da bana öyle geliyor. Belki de yolun sonu geldiğinde kendimizi kandırırız ya onun gibi bir şey. Son ve yanlış bir avuntu.

Gözünden bir damla yaş çıkıyor. Yanağından yavaş ça kayıp düş mesini izliyorum. "Paul" diyor babam

belirgin Rus aksanı ve boğuk sesiyle. "Her şeye rağmen onu bulmamız gerek". "Bulacağız baba."

Yüzümü yine inceliyor. Başımla onaylıyorum. Ama onay almak için yüzümü incelediğini sanmıyorum.

Sanırım ilk kez suçluluk duygusu görüyorum yüz ifadesinde.

"Biliyor muydun?" diye soruyor sesi çok az duyulacak ş ekilde. Vücudumun sarsıldığını hissediyorum.

Gözlerimi kırpmadan, doğrudan ona bakıyorum.

Ne gördüğünü, aklından neler geçtiğini merak ediyorum. Ama bunu asla bilemeyeceğim herhalde.

Çünkü sonra, "Biliyor muydun?" diye sorduktan hemen sonra babam gözlerini

yumuyor ve son nefesini veriyor.

7

1.BOLUM

ÜÇ AY SONRA

Bir ilkokulun spor salonunda dikilmiş, altı yaşındaki kızım Cara'nın yerden yaklaşık yarım metre yükseklikte bir denge aletinde heyecanla gidip gelmesini seyrederken bir saatten az bir zaman sonra acımasızca katledilmiş bir adamın yüzüne bakıyor olacağım. Bu kimseyi şaşırtmamalı.

Yıllar boyunca; yaşam ve ölüm, sıra dışı güzellik ve akıllara durgunluk veren çirkinlik, en masum ortam ve dehşet verici bir kan gölü arasındaki duvarların eften püften yapılmış olduklarını, her an yıkılabileceklerini aklınıza gelebilecek en korkunç şekillerde öğrendim. Bir saniyede yıkılabilecek cinsten. Öyle bir an gelir ki hayat gözünüze bir cennet gibi görünür. Bir ilkokulun spor salonu gibi masum ve bozulmamış bir yerdesinizdir. Kızınız oradan oraya dönmektedir. Sizi sersemletecek kadar heyecanla konuşuyordur. Gözlerini kapatmıştır. Onun yüzünde annesinin yüzünü görürsünüz. Aynı annesi gibi gözlerini kapatıp gülümsediğini ve hakikaten de bu duvarın ne kadar eften püften inşa edildiğini hatırlarsınız. 9

"Çöpe?"

Baldızım Greta'ydı bu. Ona doğru döndüm. Her zamanki gibi endişeli bir tavırla bana baktı. Bu beni gülümsetmişti. "Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı. Anlamıştı. Yine de yalan söyledim. "Elde taşınır şu küçük video kameraları," dedim. "Ne?" Açılıp katlanabilir sandalyelerin hepsini diğer anne babalar kapmıştı. Salonun arkasında, kollarımı kavuşturmuş, beton duvara yaslanmış vaziyette ayakta duruyordum. Giriş kapısının üzerinde uyulması gereken kurallar yazıyordu ve her tarafa "Ayda ayak izleri varken bana gökyüzünün sınırlı olduğunu söyleme" gibi şu sıkıcı ve anlamsız pankartlardan asılmıştı. Yemek masaları katlanıp kenara konmuştu. Çelik ve metalin soğukluğunu hissederek bir tanesine dayandım. Biz yaşılanıyorduk ama okulların spor salonları hiç değişmiyordu. Sadece insanın gözüne daha küçük gözüküyorlardı o kadar.

Anne babaları gösterdim. "Çocukta çok video kamera var da." Greta başıyla onayladı.

"Ve anne babalar her şeyi filme alıyor. Gördükleri her şeyi. Bütün bunları ne yapacaklar ki? Gerçekten de bunları başından sonuna kadar izleyen biri var mıdır?"

"Sen izlemez miydin?"

"Sadece dünyaya getirmeyi tercih ederim."

Bunu duyunca gülümsedi. "Hayır" dedi. "Etmezdin."

"Tamam, evet belki. Ama hepimiz MTV neslinin çocukları değil miyiz? Hızlı geçişler, çeşit çeşit sürüyle kamera açısı. Böyle basit bir olayı filme çekmek için bir arkada-1(1

şın ya da bir aile üyesinin eline kamerayı tutuş turup buna mecbur etmek..." Kapı açıldı. Salondan içeri girer girmez bu iki adamın polis olduğunu anlamıştım. Çok fazla tecrübe sahibi olmamama rağmen, içine Newark gibi suç oranının yüksek sayılabileceği bir şehrin de dahil olduğu Essex eyalet savaşıydım.

Anlardım. Bu yemyeşil Ridgevood banliyösündeki babalar çocuklarının okul gösterilerini izlemeye gelirlerken takım elbise değil de bir tişört, V yaka kazak, fitilli kadife pantolon ya da blucin giymeyi tercih ederler. Ama içeri giren bu iki tip üzerlerinde iğreti duran, bir sağanak sonrasında ıslanmış talaş lann tonunda birer kahverengi takım elbise giymişlerdi ve böylece polis olduklarını hemen belli ediyorlardı. Gülümsemiyorlardı. Gözleriyle salonu taradılar. Bu bölgedeki polislerin çoğunu tanıdım ama bunlar pek tanıdık değildi. Bu midemi bulandırdı. Bir şeyler ters gidiyordu. Elbette bir şey yapmadığımı biliyordum, ama midemde hâlâ birazcık "ben masumum ama kendimi hâlâ suçlu hissediyorum" kırıltısı vardı.

Baldızım Greta ve kocası Bob üç çocuk sahibiydi. En küçük çocukları Madison altı yaşındaydı ve benim Çara'm-la aynı sınıfta okuyorlardı. Greta'nın ve Bob'un muazzam yardımları olmuştu onu büyütürken. Karım Jane,- yani Greta'nın kız kardeşi öldükten sonra Ridgevood'a taşınmışlardı. Greta zaten böyle bir planları olduğunu söylemişti. Şüpheliydim. Fakat o kadar minnettar kalmıştım ki bu konuyu pek fazla düşünmedim. Onlar olmasaydı nasıl başa çıkabileceğimi hayal bile edemiyordum.

Genelde diğer bütün babalar benimle birlikte arkada

11

ayakta duruyorlardı. Hafta arasını gösterisi olduğu için sayıları çok fazla değildi. Annelerin hepsi-az önce video kameralarla ilgili atıp tuttuğum için elinde kamera bana dik dik bakanı istisna-bana hayrandı. Hayran oldukları ben değil, hikâyemdi aslında. Karım beş sene önce ölmüştü ve kızımı tek başıma büyütüyordum. Kasabada benim gibi, çoğunluğu kocalarından boşanmış kadınlar olmak üzere daha başka tek ebeveynler de vardı ama ben sürüyle ihmalkârlık yapıyordum. Bir not yazmayı ya da masaya yemek bırakmayı unuttuğumda, onu okuldan almak için geciktiğimde diğer anneler ve okulda çalışanlar hemen devreye girip bana yardım ederlerdi. Erkeksi beceriksizliğim onlara çok sevimli gözüküyordu herhalde. Ama öte yandan dul bir anne aynı beceriksizlikleri yaptığında ihmalkârlıkla suçlanır ve üstünlük taslayan annelerin hor gören davranışlarına maruz kalırdı.

Çocuklar parende atıyor, tökezliyorlardı. Bu nasıl baktığınıza bağlıydı tabii. Çara'yı seyrettim.

Konsantrasyonu tamdı ve hareketlerini kusursuz bir biçimde tamamladı. Uyumsuzluk konusunda babasına çekmemişti anlaşılan. Lise jimnastik takımından on yedi, on sekiz yaşlarındaki kızlar küçüklere yardımcı oluyordu. Çara'ya parende denemesi yaparken yardım eden kız bana kız kardeşimi hatırlattı. Kız kardeşim Camille yaklaşık onun yaşlarındayken ölmüştü ve medya bunu bana unutturmamak için elinden geleni yapıyordu.

Kız kardeşim yaş asaydı buradaki annelerin çoğu gibi otuzlu yaşlarda olacaktı. Bunu düşünmek çok tuhaf. Çünkü Camille hep genç bir kız olarak kaldı aklımda. Şimdi ne yapıyor olacağını hayal etmek çok zor-daha doğrusu şu an-12

dalyelerden birine oturmuş yüzlerinde şapşal-mutlu-alaka-dar-öncelikle-bir-anneyim gülümsemeleriyle yavrularının filmini uzun uzun çeken annelerden biri gibi ne yapmak zorunda olacağım. Neye benzeyeceğini tahmin etmeye çalışıyordum ama gözümün önüne gelen sadece ölü bir genç kızdı

Bir şekilde ölüme kafayı takmış biri gibi görünebilirim ama kız kardeşimin öldürülmesiyle karımın bu dünyadan erken göçmesi arasında dağlar kadar fark var. Öncelikle kız kardeşimin ölümü şimdi yaptığım iş ve kariyer planlarımı çizmeme vesile oldu. Mahkeme salonunda adaletsizliklerle savaşabiliyorum artık. Evet, bunu yapabiliyorum. Dünyayı daha emniyetli bir yer yapmaya çalışıyorum. Başkalarına zarar verenleri parmaklıkların arkasına tıkmaya çalışıyorum. Ailemin asla yapamadığını başkalarının aileleri yapabiliyor.

İkinci ölümden-yani kanmıyorken-çaresizdim, altüst olmuş tüm ve şimdi ne yaparsam yapayım bunu telafi etmem olanaksız.

Okul müdürü ruju taşımış dudaklarının etrafına sahte bir gülümseme oturttu ve iki polisin geldiği yöne doğru yürüdü. Onlarla sohbet ederken kadına bakmıyorlardı bile. Gözlerine baktım. Uzun olanı ki eminim diğerinden daha kıdemliydi, beni gördüğünde duraksadı. İkimiz de bir an için kıpırdamadık. Çok hafif bir şekilde başını yana eğerek beni bu gülücük ve takla cennetinden dışarı, yanına çağırdı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu Greta.

Kaba biri gibi algılanmak istemem ama Greta kız kardeşimle karşılaştırıldığında oldukça çirkindi. O ve kaybettiğim sevgili karım birbirlerine benzerlerdi. Aynı anne baba-13

dan olduklarını hemen anlayabilirdiniz. Ama benim Ja-ne'imdeki çekicilik Greta'da pek yoktu. Karımın onu daha da çekici kılan kemerli bir burnu vardı. Greta'nın ki ise çekici değil çirkin bir burundu. Karımın birbirinden ayrı gözleri ona egzotik bir hava veriyordu. Greta'da bu geniş aralık bir tür sürüngen benzemesine neden oluyordu.

"Emin değilim" dedim. "İş mi?"

"Olabilir."

Polis olduklarını düşündüğüm iki kişiye bir bakış attı sonra da bana döndü: "Madison'ı Friendly's'e öğle yemeğine götürecektim. Cara'yı getirmemi ister misin?"

"Tabii ki. Süper olur."

"Okul çıkışında da alabilirim."

Başımı sallayarak onayladım."Olabilir."

Greta yumuşak ve nazik bir şekilde yanağımdan öptü-bunu çok nadir yapardı. Yönümü değiştirdim.

Çocukların kahkahaları eşliğinde aşağı indim. Kapıyı açtım ve koridora adımımı attım. İki polis beni takip etti. Okul koridorları da hep aynıydı sanki. Sesler adeta perili köşlerdeki gibi yankı yapıyordu. Garip bir sessizlik, hem sakinleşti hem de harekete geçiren baygın ama keskin bir koku hakimdi.

"Siz Paul Copeland misiniz?" diye sordu uzun olanı.

"Evet?"

Daha kısa olan ortağına baktı. Diğer tıknaz, dolgun biriydi. Tuğla şeklinde bir kafası vardı. Cildinin kabalığı da portreyi tamamlıyordu. Köş eden dördüncü sınıftan olduklarını düşündüğüm çocuklar çıktı. Oldukça fazla efor harcadıkları için hepsinin yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Sanırım okul bahçesinden yeni dönüyorlardı. Nalet suratlı öğretmen-14

menleri eşliğinde yanımdan geçtiler. Kadın bize bakıp yapmacık bir şekilde gülümsedi.

"Belki dışarıda konuşmamız daha uygun olur" dedi uzun olanı.

Omuzumu silktilim. Konuşmamızın neyle ilgili olacağı hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Aklıma kötü şeyler getirmemeye çalıştım ama polislerle hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığı konusunda tecrübeliydim.

Şu anda üzerinde çalıştığım sansasyonel olayla ilgisi olmadığı belliydi. Eğer öyle olsaydı beni ofisten ararlardı. Ya cep telefonum ya da BlackBerry'mle haberini mutlaka alırdım.

Hayır, başka bir şey için buradaydılar. Benimle ilgili bir şey için. Tekrarlıyorum. Yanlış bir şey yapmadığımı biliyordum. Ama zamanında her türden şey üpheli görmüş, her türlü tepkiyle karşılaşmıştım. Örneğin, polis başlıca şey üpheliyi gözaltında tutarken onu sorgu odasına kilitler ve saatlerce arka arkaya sorgular. Suçlu olanların duvarlara tırmanacağını düşünürsünüz ama tam tersi olur. Sabırsız ve sinirli hareket edenler genelde masum olanlardır. Neden orada oldukları konusunda fikirleri yoktur ve polislerin onları neyle suçladıklarını bilemezler. Suçlu olan genelde sessiz kalır.

Dışarıya çıktık. Güneş ışınları çok parlaktı. Uzun olanı gözlerini kıstı ve eliyle gözüne siper yaptı.

"Ben Dedektif Tucker York." dedi uzun olanı. Kimlik kartını çıkarttı ve Tuğla Kafayı göstererek "Bu da Dedektif Don Millon" dedi. Dillon da kimlik kartını çıkarttı.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordum.

"Dün gece nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

diye sordu York. Böyle bir soruya karşılık alarma geçmem, kim olduğumu onlara hemen ş imdi hatırlatmam ve yanımda bir avukat olmadan hiçbir soruya cevap vermemem gerekirdi. Ama ben bir hukukçuyum. Son derece iyi bir hukukçu. Ve bu da tabii ki kendinizi temsil ettiğinizde sizi daha da cüretkâr yapıyor. Aynı zamanda bir insandım. Polis tarafından alıkonulduğunuzda ne kadar tecrübeli olursanız olun gönüllerini hoş etmek istersiniz. Bu hisse engel olamazs ınız. "Evdeydim."

"Bunu doğrulayabilecek biri var mı?" "Kızım."

York ve Dillon geri dönüp okula baktılar. "İ çeride parende atarken seyrettiğiniz kız mı?" "Evet." "Başka biri?" "Sanmıyorum. Neden soruyorsunuz?"

Bütün konuş maları yapan York'tu. Sorumu duymazlıktan geldi. "Manolo Santiago adında birisini tanıyor musunuz?"

"Hayır."

"Emin misiniz?" "Eminim say ılı r"

"Neden sayılır?"

"Benim kim olduğumu biliyor musunuz siz?"

"Evet" dedi York. Elini yumruk yapıp içine doğru ök-sürdü. "Önünüzde diz çökmemizi ya da yüzüğünüzü öpmemizi filan mı istiyorsunuz?" "Yanlış anladınız herhalde."

"İ yi o zaman, demek aynı noktada buluş uyoruz." Bu

16

tavrı hoş uma gitmemiş ti ama üzerinde durmadım. "O zaman ş imdi söyleyin. Neden Manolo Santiago'yu tanımadığınızdan "eminsiniz sayılır"?

"Adı hiç tanıdık gelmiyor da ondan. Onu tanıdığımı sanmıyorum. Ama belki de hakkında kovuş turma açtığım ya da davalarımın birinde tanıklık yapmış biri olabilir. Ya da kahretsin bilmiyorum, belki de bir bağış toplama etkinliğinde rastlamışımdır."

York bir baş hareketiyle daha fazla kafa ütöleme demek istedi. Ben de fazla uzatmadım. "Bizimle gelmenizin bir sakıncası var mı?"

"Nereye?"

"Uzun sürmeyecek."

"Uzun sürmeyecek mi gerçekten?" dedim. "Nereye gidiyoruz bilmek isterim." İ ki polis birbirine baktı. İ nat edeceğimi hissettirdim onlara. "Manolo Santiago adındaki bu adam dün gece ölü bulundu."

"Nerede?"

"Cesedi Manhattan'da bulundu. Washington Heights bölgesinde."

"Peki benimle ilgisi nedir?"

"Sizin yardım edebileceğinizi düş ündük."

"Nas ıl yardım edebilirim ki? Size söyledim. Onu tanımıyorum."

"Onu tanıdığınızı sanmadığınızı" söylediniz." York bunu söylerken not defterine baktı, ama bu sadece öylesine bir refleksti; zira ben konuş urken hiç not almamıştı. O zaman eminim, tamam mı? Eminim."

17

Not defterini gösteriş li bir ş ekilde kapattı. "Bay Santiago sizi tanıyordu ama."

"Bunu nas ıl biliyorsunuz?"

"Önce cesedi bir görün de..."

"Sorumu cevap vermenizi tercih ederim."

"Bay Santiago'nun"-York kelimeleri dikkatli seçmek için bir an duraksadı-üzerinden baz ı ş eyler çıktı."

"Baz ı ş eyler?" "Evet."

"Daha açık olur musunuz?" "Sizi iş aret eden baz ı ş eyler." "Ne gibi beni iş aret eden ş eyler?" "Siz İ .S. misiniz?"

Dillon-Tuğla Kafa-sonunda konuş muş tu. "İ lçe Savcısı" dedim.

"Neyse iş te." Boynunu kütürdetti ve göğüs kafesimi iş aret etti. "Gerçekten de kıcıımı kaşındırmaya başlıyorsunuz." "Anlayamadı m?"

Dillon yüzüme doğru yaklaştı. "Allanın cezas ı kelime oyunları için mi buradayız sanıyorsunuz?"

Cevabını beklemediği bir soru olduğunu düş ündüm ama özellikle beklediğini görünce sonunda "Hayır" dedim.

"O zaman dinleyin. Elimizde bir ceset var. Herifin sizinle bağlantısı var gibi. Gelip bu iş i temizlememize yardım edecek misiniz yoksa sizi gittikçe daha çok suçlu durumuna sokan daha fazla kelime oyunu oynamaya devam mı edeceğiz?" "Tam olarak kiminle konuş tuğunuzu sanıyorsunuz Dedektif?" 18

"Bu olayı hemen ş imdi gidip bas ına bildirmemizi istemeyen, seçimler için adaylığını koymuş biri." "Beni tehdit mi ediyorsunuz?"

York ileri doğru bir adım attı. "Kimse kimseyi tehdit etmiyor."

Ama Dillon benim bölgemde bana saldırmıştı. Gerçek olan ş uydu ki, görevim ş imdilik süreliydi. Garden State'in ş imdiki valisi olan yakın arkadaşım beni

bölge savcısı yapmıştı. Kongreye girmem hatta belki de senatodaki boş koltuklardan birine oturmam konusunda da ciddi görüşmeler yapılıyordu. Politik hırslarım olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Bir skandal, hatta en ufak bir ima dahi bana çok şey kaybettirirdi. "Nasıl yardım edebileceğimi kestiremiyorum" dedim.

"Bunu bilemeyiz. Belki de hiç yardımcı olamayacaksınız bize." Dillon Tuğla Kafa'ya döndü. "Ama eğer yardım istersek, yardım edeceksiniz öyle değil mi?" "Elbette" dedim. "Demek istediğim kışınızı daha fazla kaşıdırmaktansa gelmeyi yeğlerim."

Bu lafım az kalsın onu gülümsetecekti. "O zaman arabaya binin."

"Bu öğleden sonra önemli bir toplantım var."

"O zamana kadar sizi geri getiririz."

Külüstür bir Chevy Caprice bekliyordum ama araba temiz bir Ford çıktı. Arkaya oturdum. İki yeni arkadaşım da öne. Yol boyunca hiç konuşmadık. George Washington Köprüsünde trafik sıkıştı ama sirenleri çalıştırıp atlattık. Manhattan tarafına geldiğimizde York konuşmaya başladı.

"Manolo Santiago adının takma olabileceğini düşündük."

19

"Ooo" diyebilirdim sadece, zira başkaları ne diyeceğimi bilememiştim.

"Yani üzerinden adam gibi bir kimlik çıkmadı. Onu dün gece bulduk. Ehliyeti Manolo Santiago adındaydı. Kontrol ettik, gerçek adı olmadığı anlaşıldı. Parmak izini aldık. Hiçbir ipucu yok. Dolayısıyla gerçek kimliğini bilmiyoruz."

"Peki benim bilebileceğimi mi düşünüyorsunuz?"

Cevap verme zahmetine katlanmadılar.

York'un ses tonu bir bahar günü kadar sakın ve teklifsizdi. "Siz dul bir adamsınız Bay Copeland, değil mi?"

"Bu doğru" dedim.

"Tek başınıza çocuk yetiştirmek zor olmalı." Hiçbir şey söylemedim. "Öğrendiğimize göre karınız kanser olmuştu. Ve siz bir çare bulmak için bazı derneklerle temastaydınız." "Hı hı." "Takdire şayan."

Sadece bilmeleri kafiydi. Detaya gerek yoktu. "Sizin için tuhaf olmalı." "Neden ki?"

"Yani bir savcı olarak diğer tarafta olmak. Çünkü genelde cevap veren değil, soruları soran hep siz olursunuz. Bu yüzden size garip gelmiş tir." Dikiz aynasından bana gülümsedi.

"Hey York." dedim. "Ne?"

"Bir karnen var mı?" diye sordum. "Bir ne?"

"Karne" dedim. "Bilirsin, geçmiş teki notlarını görmek için, Olmak için can attığın o "İyi polis" rolüne soyunma-

20

dan önceki notlarını."

York bunu duyunca kıkırdadı. "Sadece bütün bunların tuhaf olduğunu söylüyorum.

Yani daha önce bir polis tarafından sorguya çekildiniz mi?"

Bu önceden hazırlanmış bir soruydu. Kesin önceden bilgi sahibi olmuşlardı hakkımda. On sekiz yaşımdayken bir yaz kampında danışman olarak çalışmıştım. Dört kampçı-Gil Perez ve kız arkadaşı Margot Green, Doug Billingham ve kız arkadaşı Camille Copeland (yani kız kardeşim) bir gece geç saatlerde ormana tüydüler.

Ve bir daha onlardan haber alınamadı.

Sadece iki ceset bulundu. On yedi yaşındaki Margot Green kamp bölgesinden yüz metre kadar ötede boynunda bir kesikle bulundu. Yine on yedi yaşındaki Doug Billingham ise yarım kilometre ötede. Cesedi bir sürü bıçak yarasıyla doluydu ama ölüm nedeni yine boynundaki kesikti. Diğer ikisinin, Gil Perez ve kız kardeşimin cesetleri asla bulunamadı.

Olay gazetelere manşet oldu. Wayne Steubens adındaki diğer kamp danışmanı iki yıl sonra yakalandı üçüncü yaz cinayetlerinden sonra. Ona Yaz Hızarı demişlerdi. Tam ona yakışan bir lakaptı bu. Wayne'in sonraki iki kurbanı In-diana Murcie'deki bir erkek izci kampının yakınlarında bulunmuştu. Diğer kurban ise Virginia Vienna civarındaki kamplardan birinde. Son kurbanı Paconos'taki bir spor kampından çıkmıştı. Hepsinin boynunda bir kesik vardı. Hepsi ormana gömülmüştü, bazıları canlı canlı. Evet, henüz ölmeden. Yerlerini belirlemek çok fazla zaman almıştı. Poco'nun taki çocuklar ancak altı ay sonra bulunabilmişti mesela.. Çoğu uzman orada, ormanın derinliklerinde daha başkala-

2.

nnın da olduğuna inanıyordu.

Mesela kız kardeşimin gibi henüz bulunamayan cesetler.

VWayne suçunu asla itiraf etmedi. Maksimum güvenli hapishanede kalıyordu. Hep bu dört cinayetle ilgisi olmadığı konusunda ısrar etmiş ti.

Ona inanmıyordum. Gerçek olan o ormanda yatan iki cesedin birer muamma olmas ıydı ve VWayne bunu hiç umur-samıyordu. Sanırım bundan hoş lanıyordu. Ama bu bilinmez -bu küçük ümit ışığı—hâlâ müthiş derecede acı veriyordu bana.

Kız kardeş imi severdim. Hepimiz severdik. Çoğu insan ölümün en dayanılmaz ş ey olduğuna inanır. Öyle değil. Bir süre sonra umut metreslerin en baş tan çıkarıcısı oluyor. O metresle benim kadar uzun yaş adığınızda, boynunuz sürekli bir kütüğün üzerinde günlerce, daha sonra aylarca, yıllarca havada as ılı duran bir baltanın indirilip kafanızı uçurmas ı için can atars ınız. Bir çok kiş i annemin kız kardeş im öldürdüğü için kaçtığına inandı. Annem bizi terk etti çünkü kız kardeş imin ölüp ölmediğini hiç kanıtlamadık.

VWayne Steubens'in bize ona ne yaptığını anlatmas ını çok isterdim. Ona doğru düzgün bir cenaze töreni yapamamak o kadar çok üzüyordum ki beni. Ölüm basittir aslında. Tahrip edici bir yıkım topuzudur. Size vurur, paramparça olursunuz ama bir süre sonra toparlanırs ınız. Ama o bilinmezlik, o ş üphe, o çok hafif umut ışığı içinizi acımas ız bir mikrop gibi kemirip durur. Çürümeyi durdurmazs ınız. Yeni-lenemezsiniz. Kuş kunun içinizi kemirmesine mani olamazs ınız. Düş ünüyorum da bu çürüme hâlâ devam ediyor. Medya her ne kadar gizli kalmas ı için çaba sarf etmiş

22

Isam da hayatımın o dönemini kurcalayıp durmuş tu. En hızlı arama motoru olan Google'a girdiğinizde esrarengiz Dir ş ekilde ortadan kaybolan kampçılarla bağlantılı olarak benim ismini görüyordunuz. Kahretsin! Hikâye ş u Disco-very ya da Court TV deki "gerçek suçlar" programlarına hâlâ konu oluyordu. O gece o ormanlardaydım. Olayda adım geçiyordu. Polis tarafından sorgulanmışım. İ fadem alınmıştı. Hatta benden ş üphelenmiş lerd. Öyleyse biliyor olmalıydılar. Cevap vermemeyi tercih ettim. York ve Dillon da ısrar etmediler zaten. Morga geldiğimizde uzun bir koridordan geçtik. Kimse konuş muyordu. Buna ne gibi bir anlam vereceğimi bilemiyordum. York'un söyledikleri ş imdi yerine oturmuş tu. Ben diğer taraftaydım. Cesedi teş his etmeye giden sürüyle insan görmüş tüm. Morgda verilen her tür tepkiyi görmüş tüm. Ölüyü teş his edecek kiş iler metanetle yola koyulurlardı. Nedeninden pek emin değilim. Kendilerini kötü bir ş eye haz ırlamak için mi? İ çlerinde az bir miktar umut olduğu için mi? -Yine umut sözcüğünü kullandım. Hakikaten hâlâ olur mu içlerinde biraz umut? Emin değilim. Her neyse. Cesedi teş his etmeye çok az kala umut aniden çok çabuk bir ş ekilde kaybolur. Biz asla kimlik konusunda hata yapmayız. Morg son dakika mucizelerinin gerçekleş tiği bir yer değildir. Hiçbir zaman da olmamıştır. Tepkilerimi incelemek için bana baktıklarını biliyordum. Adımlarıma, duruş uma, yüz ifademe özellikle dikkat ettim. Mümkün olduğu kadar doğal olmalıydım ama sonra neden dert ediyorum ki bunu bu kadar diye geçirdim aklımdan.

23

İBen p ' tencerenin önüne götürdüler. İ çeri, ölünün bulunduğu jer; g girmek yasaktı. Camın arkasında kalmalıydınız. HonumAy -Vıkanabilmesi için oda fayansla kaplanmıştı. Biri dışında ı sedyeler boş tu. Cesedin üzerine bir çarş af örtül-muşTüi arAa ayakucu künyesini görebiliyordum. Aynı filmlerdeki giAj H Çarşafın altından dış arıya doğru fırlamış iri ayak parma; ğnafr3 baktım. Bana tamamen yabancıydı. Tam düşündüğüm grjbi.A \damı ayak parmağından tanıyamamışım. 2 im!ıj!"yordum. Zihin stres altındayken zırvalar çünkü. Maske- talAAış bir kadın sedyeyi cama yaklaştırdı. Bir anda geçmiş e. kardeş imin doğduğu güne gittim. Çocuk odasını hattırkj, '«m. Folyo çubuklarla baklava şekilleri verilmiş pencere r,İnen hemen aynıydı. Morgdaki kadınla hemen hemen »yn a boydaki hemşire minik kız kardeş imi minik arabas ıyla cairmA'in önüne getirmiş ti görmemiz için. Aynı şimdi olduğu gibi f %3ir hayatın başlangıcı ve bir diğerinin sonu. Düş Ünüyorumd.Aia bu o an içinde bulunduğum durum oldukça dokunaklıya1 t aslında ama hiç içim burkulmadı nedense.

Kacdın ça Airşafın üst kısmını sıyırdı. Tam tepeden yüzüne baktım. TüıA / Agözlerin bana çevrilmiş olduğunun farkınday-dım. Ölü benjAim gibi, otuzlu yaşların ortalarındaydı. Sakalı vardı. traaAışlı gibiydi. Naylon bir bone takmışlardı kafasına. Onmbifa;î:lz şapşal göstermişti ama neden orada olduğunu biliyo»rdumnM.

"Başşncla/%1 mı vurulmuş?" diye sordum.

"İki"

"Nasnlhjr'5 silahla?"

York »İici*iti bana bunun benim devam olmadığını ha-

24

tırlatmak istermiş gibi hafifçe öksürdü. "Onu tanıyor musunuz?" Bir daha baktım."Hayır" dedim. "Emin misiniz?" Kafamı sallamaya baş ladım. Ama bir ş ey beni durdurdu.

"Ne?" dedi York. "Neden burada bulunuyorum?" "Tanıyıp tanımadığınızı öğrenmek..." "Tamam da, onu tanıyabileceğimi size düşündüren nedir?"

Yan gözle onlara baktım. York ve Dillon kısa bir an birbirlerine baktılar.

Dillon omuz silkti ve topu York'a attı. "Cebinde sizin adresiniz vardı" dedi

York. "Aynı zamanda sizinle ilgili bir tomar gazete kupürü bulduk."

"Ama beni bir sürü insan tanır."

"Evet, biliyoruz."

Konuşmayı kesti. Ona doğru döndüm. "Başka?" "Gazete kupürleri sizinle ilgili değildi. Yani tam olarak değil."

"Neyle ilgiliydi?"

"Kız kardeşiniz," dedi. "Ve o ormanda olanlarla ilgili."

Odanın ısısı on derece azaldı o anda sanki. Ama hey! bir morgun içindeydik

tabii. Soğukkanlı görünmeye çalıştım. "Belki kafayı cinayetlerle bozmuş biridir.

Ortalıkta bu hep insanlardan sürüyle var."

Duraksadı. Ortağıyla bakiştılar.

"Başka?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Üzerinde başka ne buldunuz?"

25

York kenarda ayakta duran ve daha önce hiç fark etmediğim başka birine doğru döndü "Bay Copeland'e adamın kişisel eşyalarını burada gösterebilir miyiz?" Ölü adamın yüzüne daha dikkatli baktım. Cildi çiçek bozuğuydu ve yüzünde çizgiler vardı. Onları gözümün önünden silmeye çalışarak baktım. Hayır, onu tanıımıyordum. Manolo Santiago bana tamamen yabancıydı.

Biri kırmızı bir evrak çantası uzattı. İçindekileri bir masanın üzerine

boş alttılar. Bulunduğum yerden bir blucin ve flanel bir gömlek görebildim. Aynı

zamanda bir cüzdan ve bir cep telefonu vardı.

"Cep telefonunu kontrol ettiniz mi?" diye sordum.

"Evet. Bir işe yaramaz. Hafızası tamamen boştu."

Gözlerimi ölü adamın yüzünden zorlukla ayırarak masaya doğru yürüdüm. Bacaklarım titriyordu.

Katlanmış kağıtlar gördüm. Birini dikkatle açtım. Makale Newsweek'ten alınmıştı. Orada öldürülmüş dört

gencin fotoğrafları vardı. Yaz Hızarı'nın ilk kurbanları. Her zaman olduğu gibi Margot Green'le başlamış

lardı, zira ilk bulunan ceset onunkiydi. Doug Billingham'ınkini bulmak için bir gün beklemeleri gerekmişti.

Ama esas ilgi çekici olanı diğer ikisiydi. Gil Perez ve kız kardeşime ait kan ve yırtık giysiler bulunmuştu ama ortada ceset yoktu. Neden?

Gayet basit. Orman sikti. VWayne Steubens onları çok iyi saklamıştı. Bu hiçbir yerde yazılmamıştı, zira aksi halde bazı komplo teorilerine bayılan insanlar dergiyi satın almazlardı. Neden bu ikisi bulunamamıştı?

Steubens cesetleri nasıl bu kadar kısa bir zamanda yerinden taşıyabilmiş ve gömebilmişti? Bir suç ortağı var mıydı? Adam bunu nasıl

başarabilmişti? Bir kere her şeyden önce bu dördünün o ormanda işleri neydi? Bugün dahi, VWayne'in

tutuklanması seneler sonra insanlar o ormandaki "hayaletlerden" bahsediyorlardı belki ormanın

derinliklerinde terk edilmiş bir evde yaşayan gizli bir tarikat, tımarhaneden kaçmış ruh hastaları, kanca elli

adamlar, ya da tuhaf ilaç deneylerine maruz kalmış insanlar vardı. Güya bir öcü gelip kayıp çocukları ateş

te kızartıp yemişti. Geceleri hâlâ Gil Perez ve kız kardeşimin intikam feryatlarını duyduklarını söyleyen

insanlar bile vardı. Orada, o ormanlarda yalnız başıma çok gece geçirdim ve hiçbir zaman kimsenin feryat ettiğini duymadım.

Gözlerimi Margot Green ve Doug Billingham'ın fotoğraflarından aşağı doğru kaydırdım. Daha sonraki

fotoğraf kız kardeşiminikiydi. Bu fotoğrafı belki de milyon kez görmüşüm. Medya bunu sevmişti, zira

oldukça şadandı. Yan evdeki komşu kızı, çocuğunun en sevdiği bakıcısı, caddenin aşağısında

oturan kibar genç kız. Bu hiç de Camille değildi oysa. O, gözleri pırıl pırıl parlayan, rahat, tasasız, hınzır

hınzır sırtışıyla erkekleri şaşırtan ele avuca sığmaz biriydi. Bu resim o değildi. Onda bundan daha fazla bir

şeyler vardı. Ve belki de hayatına malolan da bu ele avuca sığmaz-hıyıdı kim bilir.

Tam son fotoğrafa yani Gil Perez'inkine bakıyordum ki, bir şey beni durdurdu. O an kalbim yerinden fırlayacaktı sanki.

Söylediğim çok abartılı gelebilir ama gerçekten de hissettiğim buydu. Manolo Santiago'nun cebinden çıkan bozuk paralara baktım ve onu gördüm, ve o an sanki bir el göğsümü kavradı ve kalbimi o kadar sıkıştırdı ki,

nefes alamazdım.

oldum.

Geri çekildim. "Bay Copeland?"

Elim sanki benim isteğim dışında hareket ederek kalktı. Bu bir yüzüktü, bir kız yüzüğü.

Gil Perez'in, kız kardeşimle birlikte ormanda katledilen çocuğun fotoğrafına baktım. On sekiz sene geriye gittim ve yarayı hatırladım.

"Bay Copeland?"

"Bana kolunu gösterin," dedim. "Pardon? Anlayamadım."

"Kolu." Pencereye doğru döndüm ve cesedi gösterdim. "Bana kahrolası kolunu gösterin." York Dillon'a iş aret etti. Dillon dahili telefonun düğmesine bastı. "Adamın kolunu görmek istiyor."

"Hangisi?" diye sordu morgdaki kadın.

Bana baktılar.

"Bilmiyorum," dedim. "Sanırım ikisi de."

İ kisi de afallamış görünüyordu, ama kadın itiraz etmedi. Örtü açıldı.

Perez olabileceğini düş ündüğüm adamın göğsü kıllan-mıştı artık. Eski haline nazaran daha iriydi. En az on beş kilo almıştı, ama bunda şaşılacak bir şey yoktu. Hepimiz kilo almıştık. Ama aradığım bu değildi. Kabarık yara izini bulmak için koluna bak ı yordum.

Oradaydı.

Sol kolunda. Ne soluğum kesildi ne de bir heyecan duydum. O anda sanki bir parçam benden çekilip ayrılmıştı ve buna karşı koyamayacak kadar hissizleş miş tim. Orada kalakaldım öylece.

"Bay Copeland?"

"Onu tanıyorum," dedim.

"Kim peki?"

Dergideki resmi gösterdim. 2.BÖLÜM

Hem İngilizce hem de Psikoloji doktorası yapmış öğretmen Lucy Gold bir zamanlar işini çok severdi.

Öğrencilerle karşılıklı oturup onları gerçekten tanımaya çalışmanın kendisi için bir şey ans olduğunu düş ünürdü. Arka taraflarda sessizce oturanların baş ları öne eğik sanki imla dersindeymişler gibi sürekli not almalarını, saçlarını koruyucu bir perde gibi yüzlerinin üstüne düş ürenleri kapısına geldiklerinde gözlerini kaldıran ve ona gerçek düş üncelerini söyleyen dobra çocukları severdi.

Ama şimdiki öğrenciler ekseriya, notlarının yalnızca dış a dönük gayretlerine bağlı olduğunu sanan yalakalardan ibaretti. Ne kadar çok iletişim kurarlarsa o kadar fazla not alacaklarını düş ünüyorlardı. Dış a dönük biri olmak bu ülkede yeteri kadar ödüllendirilmiş ti çünkü.

"Bayan Gold" diye seslendi Sylvia Potter. Önemli bir sı navin sabahında ona buna sınavdan kesin kalacağım söyleyip mız mızlanan ama sonunda A-artı alan ve ders boyunca sürekli parmak kaldıran ş u sinir bozucu kendini beğenmiş kız.

31

"Evet Sylvia?"

"Bugün Yeats'ten bir paragraf okudunuz ya, nas ıl anlatayım, o kadar duygulandım ki! O eylemli sözcükler ve sesinizi kullanma şey ekliniz, bilirsiniz, profesyonel bir aktris gibi..."

Bu yalakalık karşısında Lucy Gold'un bir an "Bana yalakalık yapmak istiyorsan git bol çikolatalı bir brownie pişir getir" diyesi geldi ama onun yerine gülümsemeyi sürdürdü. İş i çok zordu. Karşılığında bir şeyler söylemek yerine saatine baktı ve sonra bunu yaptığı için kendisini bir pislik gibi hissetti. Sylvia en iyi olmak için elinden geleni yapan bir öğrenciydi. Hepsi bu kadar. Hepimiz baş armak, uyum sağlamak ve paçamızı kurtarmak için değişik yöntemler arardık. Sylvia'nın ki muhtemelen daha kumazcaydı ve birçok yöntemden çok daha az zarar veriyordu kendine.

"Bir de ş u anı ödevini haz ırlamak çok hoş uma gitti," dedi.

"Memnun oldum."

"Benimkinin konusu... ilk kez... anlars ınız ya..."

Lucy kafasını salladı. "Bak Sylvia, biliyorsun, ne demiş tik? Bu ödevler gizli kalacak ve kimin ne yazdığını sı nıftaki kimse bilmeyecek. Biz öğretmenler dahil!" "Oh, evet." diyerek başını öne eğdi. Lucy şaşırmıştı. Sylvia asla yere bakmaz, başını hep dik tutardı.

"Belki hepsini okuduktan sonra," dedi Lucy, "eğer istersen seninkiyle ilgili konuşabiliriz. Özel olarak tabii."

Kızın başı hâlâ öne eğikti.

"Sylvia?"

Ses tonu yumuş ac ı ktı . "Tamam."

Mesai saati bitmiş ti. Lucy eve gitmek istiyordu. "Anı

32

ödeviyle ilgili şimdi mi konuş mak istiyorsun?" diye sorarken isteksiz olduğunu belli etmemeye çalıştı.

"Hayır." Sylvia'nın başı hâlâ öne eğikti.

"Tamam o zaman," dedi Lucy saatine bakarak. "On dakika sonra bir toplantım var."

II

Sylvia kımıldamadı. "Benimle konuştuğunuz için teşekkürler." "Benim için zevkti Sylvia."

Sylvia sanki baş ka bir şey daha söyleyecekmiş gibi Lucy'ye baktı. Ama hiçbir şey söylemedi. Beş dakika sonra Lucy odasının penceresinden avluya bakarken Sylvia'yı gördü.

Kapıdan dışarı çıkıp, elleriyle yüzünü silmiş, dikleşip kafasını yukarı kaldırmış ve yüzüne zoraki bir gülümseme yerleş tirmiş ti. Kampusun öbür tarafına doğru seke seke yürümeye baş lamıştı. Arkadaş larına

el sallamış , grubuna katılmış ve hep birlikte diğer öğrencilerin aras ına karışmış lardı. Lucy grup gözden kaybolana kadar arkalarından baktı.

Arkas ına döndü. Aynadaki aksini yakaladı ve gördüğünden hoş nut kalmadı. Bu kız kendisinden yardım istemiş olabilir miydi acaba?

Evet Luce, büyük ihtimalle. Ve sen bu yardım çağrış ma cevap vermedin. Aferin sana süper star.

Masas ına oturdu ve en alt çekmeceyi açtı. Votka oradaydı. Votka iyiydi. Votkanın kokusunu almadın farzet, tamam mı Luce?

Odas ının kapısı açıldı. İ çeri giren adam uzun siyah saçlarını küpe dolu kulağının arkas ına s ıkıştırmıştı. Günün modas ına uygun bir ş ekilde birkaç günlük traş la dolaşıyordu.

33

Erkek pop gruplarındaki çocuklar gibi yakışıklıydı. Çenesinde gümüş bir çivi vardı. Her zamanki gibi rahat ve salaş giyinmiş ti. Üzerinde beli çivili bir kemerle laf olsun diye tutturulmuş düş ük bir pantolon, ve boynunda "s ık s ık çiftlesin" yazan bir dövme vardı.

"Hey sen," dedi adam. Lucy'ye bakarak s ırıtiyordu, "Bugün müthiş seksi görünüyorsun."

"Teşekkürler Lonnie."

"Yo yo yo, yemin ederim müthiş seksisin."

Lonnie Berger kendisiyle aynı yaş ta olmas ına rağmen asistanlığını yapıyordu. Sonsuza kadar eğitim görevlisi olmanın tuzağına düş müş lerden, kampüse çakılıp kalanlardan biriydi iş te. Gözlerinin etrafında tüm hayat hikayesini anlatan izler vardı. Lonnie kampus içindeki sanal seks zırvalığ ın-dan bıkmıştı ve sınırları zorlamak için önüne gelen her kadına hedef alıyordu.

"Dekolteni ön plana çıkartmak için bir ş eyler yapmalısın. Belki ş u yeni çıkan push-up sutyenlerden takabilirsin," dedi ve ekledi, "Böylece dersteki çocukların daha fazla dikkatini çekebilirsin."

"A tabii, ne demezsin. Yaüp kalkıp onların dikkatini daha fazla nasıl çekebilirim diye düş ünüyordum zaten."

"Gerçekten ş ef, en son ne zaman biriyle seks..?"

"Sekiz ay, sekiz gün ve"- Lucy saatine baktı-"dört saat önce."

Lonnie güldü, "Benimle dalga geçiyorsun, anlaşıldı."

Lucy ona sadece dik dik bakmakla yetindi.

"Anı ödevlerini bastım," dedi Lonnie.

Ş u gizli kalması gereken isimsiz ödevler.

Lucy üniversitenin "Yaratıcı Düş ünçe" adı verdiği ya-

34

ratıcı yaz ı ve felsefenin birleş tirilmesine dayanan bir dersin hocas ıydı. Doğrusunu söylemek gerekirse Lucy bu dersin hocalığını yapmaya bayılmıştı. Öğrenciler ş imdiye kadar hayatlarında kendilerini oldukça fazla sarsmış , normalde kimseyle paylaş amayacakları anılarını yazacaklardı. Hâlihaz ırdaki ödev konusu buydu. Ödev ad yazılmayacaktı. Not verilmeyecekti. Eğer adını belirtmemiş öğrenci kağıdın alt kısmına izin verdiğiine dair bir not yazarsa Lucy bunu tartışmaya açmak için sınıfa okuyabilecekti. Ve tabii ki yine adın gizli kalmas ı ş artıyla.

"Peki okumaya baş ladın mı?" diye sordu.

Lonnie evet anlamında baş ını salladı ve Sylvia'nın birkaç dakika önce kalktığı iskemleye oturdu. Ayaklarını masanın üzerine dayadı. " Ş imdiye kadar okuduklarım çok s ıradan," dedi.

"Kokuş muş erotizm diyebilir miyiz?"

"Daha çok soft pomo demeyi tercih ederim."

"Aradaki fark ne?"

"Biliyorsam ne olayım. Benim yeni manitadan bahsettim mi sana?" "Hayır." "Nefis bir ş ey." "Vaaay."

"Ciddiyim. Garsonluk yapıyor. Ş imdiye kadar gördüğüm en ateş li popo." "Ve bunu dinlemek zorundayım.

Neden?" "Kiskandın mı?"

"A tabii" dedi Lucy. "Ne demezsin. Bana ödevleri vereceksin değil mi?"

Lonnie birkaç tanesini uzattı. Birlikte göz atmaya baş -

35

ladılar." Beş dakika geçmiştik] Lonnie ksas-afasını sallamaya başladı. • "Ne?" dedi Lucy.

"Bu çocukların çoğunluğunun yaşı k-A kaç?" diye sordu Lonnie. "Belki yirmi değil mi?" "Doğru."

"Ve cinsel haylazlıkları genelde hep iletke saat kadar sürüyor değil mi?" Lucy gülümsedi. "Ne enerjik bir hayaJ al gücü."

"Sen gençken de erkekler bu kadar uzii-tm süre dayanabiliyorlar mıydı?" "Ş imdi dayanamıyorlar" dedi Lucy. Lonnie bir kaşını kaldırdı. "Çünkü o k-SAadar ateş lisinki kendilerini kontrol edemiyorlar. Gerçekten « de bu senin suçun."

"Hımmm." Kurş unkalemin silgisini duJ udağının altına hafifçe dokundurdu Lucy. "İ lk kez bu taktigJLSi kullanmıyorsun kadınlara karşı öyle değil mi?"

"Yeni birine ihtiyacım olduğunu mu san iniyorsun? Daha önce hiç başıma gelmemişti, yemin ederim. * Lucy vızıldılı bir ses çıkarttı. "Üzgünün****- Başka kapiya."

"Kahretsin."

Yeniden okumaya koyuldular. Lonnie bin ir ıslık çaldı ve kafas ını salladı. "Belki de yanlış bir zamanda büyüdük. "" "" "Kesinlikle öyle." "Luce?" Okuduğu kâğıdın üzerinden baU*kti. "Gerçekten de birazcık olsun istemiyor musun ya?" "Abartma."

56

"Sadece yardım etmek istiyorum, bilirsin. Altında bir ;ey arama."

"Senin garsona ne oldu? ' "Ciddi bir ş ey yok." "Anladım."

"Burada sana teklif ettiğim tamamen fiziksel bir ş ey. Karşılıklı baca temizleme olayı. Beni anlayabiliyor musun?" " Ş ist, okumakla meş gulüm."

İş areti anladı. Yarım saat soma Lonnie birden dikleş ti ve ona baktı. "Ne oldu?"

"Bunu oku." dedi. "Neden?"

"Sadece oku, tamam mı ?"

Lucy omuzunu silkti, okuduğu ödevi bir kenara koydu-yeni erkek arkadaşıyla birlikte sarhoş olup sonunda üçlü seks yapan bir kız daha Lucy bu tip üçlü seks hikayelerini çok okumuş tu. Bu tip aykırı iliş kiler içine alkol girmedigi zaman asla gerçek olamaz gibi görünüyordu. Fakat bir dakika sonra bu hikâyeyi tamamen unuttu Lucy. Yalmz yaş adığını, ailesinden geride pek bir kimsenin kalmadığını, bir üniversite hocas ı olduğunu, hatta ve hatta avluya bakan odas ında oturduğunu ya da Lonnie'nin hâlâ karşısında oturduğunu bile unutmuş tu. Lucy Gold gitmiş , onun yerine baş ka bir soyadı taşıyan, olgunluğun eşiğinde bir genç kız gelmiş ti. Olay on yedi yaşımdayken başıma geldi. Yaz kam-Pindaydım. Orada ED olarak çalışmış tım. Bu, Eğitim Danış manı anlamına geliyor. İş i almak zor olmamış tı, z,ra »abam o kampın sahibiydi...

37

Lucy okumayı kesti. Ön sayfaya baktı. Ad yaz ılmamış tı tabii. Öğrenciler ödevlerini e-maile göndermiş lerdı ve hepsini Lonnie basmış tı. Kimin hangi ödevi gönderdiğini anlamanın bir yolu yoktu. Zaten bu yüzden bu kadar rahat olabiliyorlardı. Üzerinde parmak izi bile bırakma riski taşıyorlardı. Uyduruk bir e-mail adresinden "gönder" tuş una basmanız kafiydi.

Bu hayatımın en güzel yaz ıydı. En az ından o son geceye kadar. Ş imdi bile bir daha öyle bir gece yaş amayacağımı biliyorum. Size tuhaf geliyor değil mi? Ama biliyorum, bir daha asla ama asla öyle mutlu olamayacağımdan eminim. Asla. Ş imdi gülüş üm daha bir baş ka. Hüzünlü ve bir daha da doğru düzgün gülümsemeye-ceğimi biliyorum.

O yaz bir çocuğu sevmiş tim. Bu hikâyede ona P diyeceğim. Benden bir yaş büyüktü ve genç, tecrübesiz bir kamp danış manıydı. Tüm ailesi kamptaydı. Kız kardeş i de oradaydı ve babas ı da kampın doktoruydu. Ama onları hayal meyal hatırlıyorum, zira P ye rastladığım an heyecandan midemin s ıkış tığım hissetmiş tim. Ne düş ündüğünüzü biliyorum. Bunun aptal bir yaz romantizmi olduğunu düş ünüyorsunuz. Ama değildi. Ve ş imdi bir daha onu sevdiğim gibi kimseyi sevemeyeceğimden korkuyorum. Aptalca gelebilir. Herkes de sizin gibi düş ünüyor zaten. Belki de haklılardır. Bilmiyorum. Daha gencim. Ama kendimi öyle hissetmiyorum. Sanki tek bir mutluluk ş ans ım vardı ve ben onu defettim. Lucy'nin yüreğinde sanki bir delik açıldı ve büyümeye baş ladı.

Bir gece, ormana gittik. Gitmememiz gerekiyordu. Kampta çok katı kurallar vardı. Kimse bu kuralları benden iyi bilemezdi. Dokuz yaşımdan, yani babamın orayı satın aldığından beri yazlarımı hep kampta geçirirdim. Ama P "gece" nöbetindeydi ve babam kampın sahibi olduğu için, her yere girip çıkma iznim vardı. Akıllıca değil mi? İ ki birbirine âş ık genç diğer kampç ıları korumak zorunda mıydı yani? Hadi canım sizde!

Gitmek istemedi, çünkü nöbette kalmas ı gerektiğini düş ünüyordu. Ama durun, onun kanına nas ıl girileceğini biliyordum. Ş imdi tabii ki çok piş manım. Ama kanına girmeyi baş ardım. Sonunda ormana doğru ilerledik. Sadece ikimiz. Eğer yanlış bir yere saparsanız orada sonsuza kadar kaybolabilirdiniz.

Ormana giden ve bir daha

dönmeyen çocuklarla ilgili bir sürü hikâye duymuş tum. Baz ıları hayvanlar gibi yaş ayarak etrafta dolaştıklarını söyler. Baz ıları da öldüklerini, ya da baş larına daha kötü şeylerin geldiğini. İşte böyle, kampç ılar hakkında söylenenleri bilirsiniz. Bu tip hikâyelere gülerdim o zamanlar. Asla korkutamazdı kimse beni. Ama ş imdi düş ününce tüylerim diken diken oluyor. Ormana girip içerilere doğru ilerledik. Yolu biliyordum. P elimden tutuyordu. Her yer o kadar karanlıktı ki, üç metre önümüzü dahi göremiyorduk. Bir hışırtı duyduk ve birinin daha bizimle birlikte ormanda olduğunu fark ettik. Elim ayağ ım buz kesmişti. Ama karanlıkta Paul'un gülümseyip komik bir şekilde baş ını salladığını hatırlıyorum. Derin bir iç çekti ve "Bir baksak iyi olur." dedi. Ya da buna benzer bir ş ey. Kelimelerini tam 39 olarak hatırlamıyorum.

Ama olan bitene bakma fikrini sevmemiş tim. Onunla yalnız kalmak istiyordum. El fenerimin pili bitmiş ti. Ağaçlara yaklaşıırken kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, dün gibi aklımda. Oradaydım iş te. Karanlıkta, âşık olduğum erkekle. Bana dokununca criecekmiş im gibi geliyordu. Bu hissi bilir misiniz? Beş dakikalığına bile olsa ondan ayrılmaya dayanamazs ınız. Hayatınızın bir parças ı olmuş tur artık. Bir ş ey yapars ınız, herhangi bir ş ey ve merak edersiniz, "Acaba ne düş ünür?" Çılgınca bir his. Harika bir ş eydir, ama aynı zamanda acı verir. O kadar kırılgan, o kadar hassassınızdır ki bu sizi ürkütür.

"Şist" diye fısıldadı. "Dur."

Durduk.

P beni bir ağacın arkas ına çekti. Yüzümü avuçlarının içine aldı. Elleri kocamandı ve bu bana müthiş bir zevk veriyordu. Yüzümü yukarıya kaldırdı ve öpmeye ba ş ladı .

Kalbimin merkezinden baş layıp daha sonra tüm vücuduma yayılan bir titreme hissettim. Elini yüzümden kaldırıp göğüs kafesime, tam mememin üstüne koydu. İ nlemeye baş ladım.

Öpüş meye devam ettik. Çok ihtiraslı bir öpüş meydi. Birbirimize yeteri kadar fazla yaklaş amıyorduk. Vücudumun her yanı ateş gibi yanıyordu. Elini eteğimin altına götürdü. Daha fazlasını anlatamayacağım.

Ormandaki hışırtıyı tamamen unutmuş tum. Ama ş imdi biliyorum. Birine haber vermeliydik. Ormanın derinlerine gitmelerine izin vermemeliydik. Ama yapmadık. O-nun yerine seviş tik. 40

Kendimi bize, yaptıklarımıza o kadar fazla vermiş tim ki önce çığlıkları dahi duymadım. P nin de duyduğunu sanmıyorum.

Ama çığlıklar devam etti. Ölümüne yakınlaşmış insanların deneyimlerini bilir misiniz? Bu ona benzer bir ş eydi ama tersine iş lemiş ti sanki. İ kimiz de pırıl pırıl bir ışığa doğru yürüyorduk ve çığlıklar dönmek istemememize rağmen bizi zorla çekmeye çal ış an birer ip gibiydi.

Beni öpmeyi bıraktı. Ve iş te en korkunç ş ey o anda oldu. Beni bir daha hiç öpmedi.

Lucy sayfayı çevirdi, ama baş ka bir ş ey yazmıyordu. Aniden başını kaldırdı. "Gerisi nerede?"

"Hepsi bu kadar. Bölüm bölüm göndermelerini istedin hatırlasana. Hepsi bu kadar."

Lucy sayfalara yeniden baktı. "Sen iyi misin Luce?"

"Bilgisayarlarla aran iyi değil mi Lonnie?" Kaşını kaldırdı. "Kadınlarla daha iyi." "Sence espri kaldırarak havada mıyım ş u an?"

"Tamam tamam, evet, bilgisayarlarla aram iyi. Neden sordun?" "Bunu kimin yazdığını bulmam laz ım."

"Ama-" "Bunu yazanı," diye tekrarladı, "bulmam laz ım."

Göz göze geldiler. Lonnie Lucy'nin yüzünü çok kısa biran inceledi. Lucy Lonnie'nin ne söylemek istediğini biliyordu. Üzerinde çalıştıkları her ş eye ihanet etmiş ti. Ş imdiye kadar gerçekten de birçok tüyler ürpertici hikâyeye rastlamışlardı. Mesela yine aynı sene içinde okudukları baba 41

kız arasındaki ensest ilişkide dahi Lucy yazanın kim olduğunu araştırıp izini bulmaya yeltenmemiş ti.

"Neden böyle yaptığını bana söylemek ister misin?"

"Hayır."

"Ama ş imdiye kadar burada inş a ettiğimiz tüm güveni benden yıkmamı istiyorsun."

"Evet."

"Hakikaten bu kadar kötü mü?" Lucy sadece onun yüzüne baktı. "Tamam ya, Allah kahretsin," dedi Lonnie. "Ne yapabileceğime bakacağım."

42

3.BÖLÜM

"Size söylüyorum," diye tekrarladım. "O Gül Perez". "Yani yirmi yıl önce kız kardeş inizle birlikte ölen çocuk." "Belli ki ölmemiş ," dedim. Bana inandıklarını sanmıyordum.

"Belki de erkek kardeş idir" diye ş ans ını denedi York. "Kız kardeşimin yüzüğü erkek kardeşinde ne arar ki?"

Dillon ekledi, "Bu yüzüğün bir özelliği yok. Yirmi yıl önce oldukça modaydı. Hatta sanırım kız kardeş imin bile bundan bir tane vardı. Galiba on altıncı yaş gününde hediye edilmiş ti. Kız kardeş inizinkinin üzerinde herhangi bir yaz ı, kabartma var mıydı?"

"Hayır."

"O zaman emin olamay ız."

Bir süre konuş tuk ama söylenecek baş ka bir ş ey yoktu. Gerçekten de fazla bir ş ey bilmiyordum. Beni arayacaklarını söylediler. Gill Perez'in ailesini bulacaklar ve gerçek kimliğini bulup bulamayacaklarını araştıracaklardı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Kendimi kaybolmuş , uyuş muş hissediyordum. Kafam karman çorman olmuş tu.

43

Blackberry'im ve cep telefonum çılgınlar gibi bipliyor-lardı. Kariyerimin en büyük ve önemli davas ı konusunda savunma avukatlarıyla yapacağım toplantıya gecikmiş tim.

Short Hills'in lüks banliyölerinde oturan iki kolejli zengin tenisçi Irvington'dan on altı yaşındaki melez bir kıza tecavüz etmekten suçlu bulunmuştu. Kızın adı Chamique Johnson'dı. Dava çok daha önceden başlamıştı ama ağırdan alıyorlardı.

Polisler beni Nevvark'taki ofisime bıraktırdılar. Karşı tarafın avukatının gecikmemi bir taktik olarak algılayacağını biliyordum ama bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Ofisime girdiğimde iki savunma avukatının daha önceden gelip beni beklediklerini gördüm.

Avukatlardan biri, Mort Pubin ayağa kalktı ve bağırırmaya başladı. "Seni salak herif, saatin kaç olduğunun farkında mısın? ha? Farkında mısın?" "Mort, sen kilo mu verdin?" "Zıvalama."

"Yok hayır, bence senin boyun uzamış ya. Büyümüş sün, gerçek bir adam olmuş sun." "Siktir git, Cope. Burada bir saatir oturmuş seni bekliyoruz." Diğer avukat Flair Hickory bacak bacak üstüne atmış gamsız gamsız oturuyordu. Flair'i ciddiye alırdım, ama Mort gürültücü, uygunsuz artist herifin tekiydi. Flair içlerinde en çok korktuğum savunma avukatıydı. Herkese benzemezdi. Öncelikle Flair-bunun gerçek adı olduğuna yemin etmişti ama hâlâ şüpheliydim-homoseksüeldi. Tamam, bu anormal bir şey değil, zira onun gibi bir sürü homoseksüel avukat vardı ama Flair'in homoseksüelliği çok fazla baskındı. Liberace

44

ve bir Streisand olmaktan ve sahne shovvlarından daha ileri gidememiş Lisa Minelli'nin gayri meşru çocuğu gibiydi.

Flair bu özelliğini mahkeme salonunda saklama gereği duymaz, tam aksine mümkün olduğu kadar vurgulamak için gayret gösterirdi.

Parmaklarını esnetip manikürünü kontrol ederken Mort'-un birkaç dakika daha bağırıp çağırmasını dinledi. Bundan zevk almış gibiydi. Sonra elini kaldırıp çabuk çabuk sallayarak Mort'u susturdu.

"Yeter artık."

Mor bir takım giymişti. Ya da menekşe rengi, patlıcan moru tonunda bir renk denebilir. Renklerle aram iyi değildir de. Gömleği de takımıyla aynı renkteydi. Aynı şekilde düz kravatı da. Aynı şekilde cep mendili de. Aynı şekilde-aman Tanrım-ayakkabıları da. Flair kıyafetini incelediğimi fark etti. "Beğendin mi?" diye sordu. "Barney Village People'a katılmış" dedim. Flair kaşlarını çatı.

"Ne oldu?" dedim.

"Barney ve "Village People" dedi ağzını büzerek. "Daha modası geçmiş bir müzik topluluğu bulamadın galiba."

"Teletubby'lerin mor olanına benzemişsin diyecektim aslında ama adını hatırlayamadım."

"Tinky-YVinky. E ama o da çok eskidi artık." Kollarını birleştirip içini çekti. "Tamam artık burada, açıkça görülüyor ki bu gayet erkeksi döşenmiş odada toplandığımızı göre müvekkillerimizi kurtarıp şu işi bitirsek diyorum." Göz göze geldik. "Suçlular Flair."

İnkâr edecek değildi. "Gerçekten de şu striptizci fahiş e-

45

yi kürsüye mi çıkaracaksınız?"

Kızı savunacaktım ama Flair bütün gerçekleri önceden biliyordu. "Ben..." Flair gülmemeye çalıştı. "Ben yapacağım," dedi. "Yok edeceğim o kıızı." Hiçbir şey demedim.

Yapardı. Onu tanıyordum. Ve işte onda etkileyici olan da buydu. Doğrardı kıyardı ama ne yaparsa yaparsın kendini sevdirdi. Onu daha önce de böyle görmüş tüm. En azından bazı jüri üyelerinin homofobik olabileceğini ve ondan nefret edeceklerini ya da korkacağını düşünbilirdiniz. Ama bu Flair için geçerli değildi. Bayan jüri üyelerinin ona bakıp içlerinden ah birlikte alışverişe çıkıp şöyle doya doya kocamızı bir çekip tirsek diye geçirdiklerini tahmin edebiliyorum. Erkek jüri üyeleri ise onu o kadar kendi halinde ve zararsız görürlerdi ki kendilerini hiçbir şekilde istediği yana çekmeyeceğini düşünürlerdi.

Bu zorlu bir dava olacaktı kesin.

"Aradığın nedir?" diye sordum.

Flair pis pis güldü. "Sinirlisin değil mi?"

"Sadece bir tecavüz kurbanını senin zorbalıklarından koruyabileceğimi umuyorum" "Benden mi bahsediyorsun?" Elini yavaşça göğsünün üzerine koydu. "Bu bana bir hakarettir."

Ona baktım. Tam o sırada kapı açıldı ve baş müfettiş Lo-ren Muse içeri girdi. Muse benim gibi otuzlarının ortasında-daydı. Benden önce, Ed Steinberg'in yanında cinayet masasında çalışmıştı.

Muse hareketsiz bir şekilde öylece sessiz sessiz oturuyordu. 46

Yeniden Flair'e döndüm. "Ne istiyorsun?" diye yineledim.

"Aperatif olarak," dedi Flair. "Bayan Chamique Johnson'un iki kaliteli ve son derece dürüst çocuktan itibarlarını kirlettiği için özür dilemesini istiyorum." Ona biraz daha baktım. "Tazminatı da ayarlarız." "Hayal görüyorsun."

"Olmadı Cope, olmadı Cope, olmadı Cope," diyerek kafasını salladı. "Sana hayır dedim."

"Şu maço hallerin seni çok şırtıyor ama bu konuşma için bu geçerli değil."

Flair Loren Muse'u baştan aşağı şöyle bir süzüp yüzünü ekşitti. "Aman Yarabbim, ne giydin sen öyle?" Muse oturduğu yerde hafifçe doğruldu, "Ne?"

"Gardırobun korkutucu reality show'lar gibi. Aman Tanrım, hele ş u ayakkabıların..."

"Çok rahatlar ama" dedi Muse.

"Tatlım, moda'nın birinci kuralı ş udu: Ayakkabı ve rahatlık kelimeleri aynı cümlede kullanılmamalıdır." Flair gözünü kırpmadan dönüp bana baktı. "Müvekkillerimiz bir yıldan az hapis cezas ı gerektiren bir suç iş lemiş ken sen onlara ş artlı tahliye veriyorsun."

"Hayır."

"Sana sadece iki kelime etmek istiyorum." "Sakın bunlar ayakkabı ve rahatlık olmas ın?" "Hayır senin için çok daha fazla cüretkar. Üzgünüm: Cal ve Jim." Ş öyle bir durdu. Muse'a göz attım. Oturduğu yerde kıpırdadı. 47

"Ş u iki ufak kelime," diye devam etti Flair kıvrak bir ses tonuyla. "Cal ve Jim. Kulağa ne hoş geliyor. Neden bahsettiğimi biliyor musun Cope?" Zokayı yutmadım.

"Sözüm ona kurbanının ifadesi...ifadesini okudun değil mi?...ifadesinde tecavüzcülerin adlarının Cal ve Jim olduğunu açıkça söylüyor." "Bu hiçbir ş eyi açıklamaz." dedim.

"Hadi tatlım ve bak buraya dikkat et zira bu senin davanda çok önemli olabilir-müş terilerimizin adı Barry Maranz ve Edvard Jenrette. Cal ve Jim değil. Barry ve Edward. Benimle birlikte hep bir ağızdan söyleyin. Haydi, yapabilirsiniz. Barry ve Edward. Sizce bu iki ad Cal ve Jim'e benziyor mu?"

Mort Pubin bu soruya pis pis s ırılarak cevap verdi: "Hayır benzemiyor Flair." Sessizliğimi korudum.

"Görüyor musunuz, bu sizin kurbanınızın kendi ifadesi," diye devam etti Flair. "ve o kadar muhteş emki.

Siz de öyle düş ünmüyor musunuz? Durun biraz bakalım bulabilecek miyim? Onu okumaya bayılıyorum.

Mort, ifade sende mi? Bekle buldum galiba." Yarımaya ş eklindeki gözlüklerini taktı. Hafifçe öksürüp gırtlığını temizledi ve ses tonunu ayarlayarak okumaya baş ladı, "Bunu bana Cal ve Jim adında iki çocuk yaptı."

Elindeki kâğıdı indirdi ve bir alkış bekler gibi baktı. "Üzerinde Barry Marantz' ın spermeleri bulundu," dedim.

"Ah evet, ama genç Barry-bu arada yakışıklı çocuk ve ikimiz de bunun önemli

olduğunu biliyoruz -gecenin erken

48

12935767

saatlerinde sizin ateş li Ms. Johnson'la isteyerek cinsel iliş kiye girdiğini kabul ediyor. Chamique' de öğrenci yurdu'nday-dı, bu konuda mutabıkız değil mi?" Bu konuş mas ı hoş uma gitmedi ama yine de "Evet, mutabıkız," dedim. "Ve ayrıca Chamique Johnson bir önceki hafta orada striptizci olarak gösteriye çıkmıştı." "Egzotik dansçı" diye düzeltiltim.

Sadece bana bakmakla yetindi. "Evet, beyanatı böyleydi. Güya bu davadan hiçbir maddi beklentisi yokmuş . Bu konuda da mutabık kalabiliriz öyle değil mi?" Sözümü bitirmeme bile fırsat vermeden hemen atıldı. "Barry'yle çok samimi olduklarına dair beş altı çocuk tanıklık yapabilir. Yapma Cope. Daha önce bu tip olaylar yaş adın. O bir striptizci. Daha olgunlaş mamış biri. Bir kolej'in yurdu'ndaki partiye sinsice sokuldu. Yakışıklı zengin bir çocuk tarafından s ıkıştırıldı. Onunla iş ini bitirdikten sonra kızı bir daha aramadı ve kız da buna bozuldu." "Vücudunda bir sürü çürükle," dedim.

Mort masaya sanki bir sineği ezmek ister gibi ş iddetle bir yumruk attı. "Kız sadece o büyük ödeme gününü bekliyor." Flair " Ş imdi olmaz Mort," dedi.

"Siktirin gidin. Anlaş madan hepimizin haberi var. Kız onların peş ini bırakmayacak çünkü ailelerin parası bol."

Mort zalim bir bakış fırlattı. "Fahiş enin adı tutanaklarda Chamique diye geçiyor öyle değil mi? -Adını alay edermiş gibi uzatarak söylemesine sinirlenmiş tim-"Ayrıca bir de ş imdiden bir avukatı var. Bizim çocuklardan para s ızdıracak, hepsi bu. Lanet olas ı sadece büyük ödeme gününü bekliyor."

"Mort?" dedim. "Ne?"

"Ş ş t, büyükler konuş urken lafa girme."

Mort küçümser gibi güldü. "Sen aşağılığın tekisin Co-pe.

Bekledim.

"Onlara dava açmanın tek nedeni zengin olmaları. Ve sen de bunu biliyorsun. Medyaya da bu fakir zengine karşı z ırvalarını iş liyorsun. İ nkar etme. Benim midemi bulandıran, kıcıımı tutuş turan ne biliyor musun? Sabah bir kış kaşındırmıştım ş imdi de bir kış tutuş turuyordum. Ne gündü ama!

"Söyle bana Mort, nedir?" "Toplumumuzda çok popüler olması."

"Neyin?"

"Zenginlerden nefret etmenin. " Mort öfkeyle ellerini havaya kaldırdı "Hep bunu duyuyoruz, 'Ondan nefret ediyorum çünkü çok zengin'. Enron'a bak, diğer başka bunun gibi skandallara bak. Bu önyargılar artık gittikçe daha da yüreklendiriliyor zenginlerden nefret etmek. Eğer 'Hey, fakirlerden nefret ediyorum' desem eminim beni ipe çekerler. Ama zengin kişilere sataştığınızda kimse size bir ş ey söylemez. Herkes zenginlerden nefret etmekte serbesttir." Ona baktım.

"Belki de bir destek grubu oluş turmalılar." "Siktir git Cope."

"Yoo ciddiym. Trump, Halliburton'daki herifler, demek istediğim dünya onlara hiç de adil davranmadı. Bir destek grubu. Sahip olmaları gereken tek şey bu. Bir hayır ce-50 miyetine bağış yapılması için teşvik eden uzun bir televizyon programı yayınlanabilir mesela ya da başka bir şey."

Flair Hickory ayağa kalktı. Tabii ki yapmacık bir tavır takınarak. Hatta bir an reverans bile yapabileceğini düşündüm. "Sanırım buradaki işimiz bitti. Yarın görüşürüz yakışıklı. Ve sen" Loren Muse'a bakarken tüyleri ürpermiş gibi yaparak ağzını açıp kapadı.

"Flair?"

Bana baktı.

"Şu Cal ve Jim meselesi," dedim. "Tam da kızın doğru söylediğinin ispatı aslında." Flair gülümsedi. "Nasıl yani?"

"Senin çocuklar çok akıllıydı. Kıza kendilerini Cal ve Jim diye tanıtmışlardı ve işte bu yüzden de kız Cal ve Jim diye çağırırdı onları." Bir kaşını çatı Flair. "Söylediğin sence mantıklı mı?" "O zaman neden başka bir şey söylesin ki Flair?"

"Anlamadım?"

"Demek istediğim, eğer Chamique senin çocukları tırtıklamak istiyorsa neden gerçek adlarını vermedi? Neden Cal ve Jim aras ında böyle bir diyalog uydurmak zorunda kalsın ki? İfadesini okudun, 'şu tarafa döndür Cal', 'öbür tarafa yasla Jim.'" "Oha Cal, kız buna bayıldı." Omuzumu silkdim. "Neden bütün bunları uydursun ki?"

Mort hemen üzerine atladı: "Çünkü o para delisi geri zekâlı bir fahişe."

Ama söylediklerimin Flair'i etkilediğini görebiliyordum.

51

"Söylediklerin boş şeyler," dedim.

Flair bana doğru eğildi. "Olay şu Cope: "Öyle olmayabilir. Bunu biliyorsun. Belki haklısın. Belki de söylediklerinin hiçbir anlamı yok. Ama şunu bil ki bu karmaşaya yol açar ve karmaşa benim gözde iri kıyım erkeğim, Bay Aylıcı Şüphe'yi çok tahrik eder. Gülümsedi. "Baz ı fiziksel kanıtların olabilir. Ama pekâlâ, sen bu kızı kürsüye çıkartacağs ın ve ben de kendimi engellemeyeceğim. Bu oyun, set, maç olacak. İkimiz de bunu biliyoruz." Kapıya doğru yöneldiler.

"Toodles, arkadaşım. Mahkemede görüşürüz." 4.BÖLÜM

Muse ve ben birkaç dakika hiçbir şey konuşmadık. Cal ve Jim. Bu iki isim canımızı sıkıyordu çok.

Cinayet müfettişleri genelde her zaman kendini tamamiyle işe adanmış, huysuz, senelerdir yaş adıkları kötü olayların izlerini taşıyan, koca göbekli, zor nefes alıp veren ve eski püskü bir pardösüyle dolaşan adamlardan çıkardı.

Bu adamın görevi benim gibi politikaya soyunan, art niyetsiz bir bölge savcısını, Essex Bölgesi adalet sisteminin çıkar gruplarına karşı yönlendirmektir.

Oysa Loren Muse diğer cinayet müfettişlerine benzemezdi. Yaklaşık bir metre elli santim boylarında, ve dördüncü s ınıfa giden bir çocuğun kilosuna sahipti. Muse'u seçtiğimde daha kıdemli olanları aralarında bir sürü tats ız dedikodu çıkartmışlardı. Ama kararlıydım. Daha canla başla çalıştıkları ve daha sadık oldukları için orta yaş ta bekâr kadınları işe almayı tercih ediyordum. Hemen hemen karşılaştığım bütün olaylarda bunun doğru bir düşünce olduğunu gördüm. Otuz beş ini geçmiş bekâr bir kadın bulursunuz. Bu kadın sadece kariyeri için yaş ar. Evli ve çocuklu olanların asla yapamayacakları şekilde size tüm zamanınızı adar. 53

Allah için Muse da inanılmaz şekilde üstün yetenekli bir müfettişti. Şu anda gözlerini ayaklarına dikmiş boş boş bakıyordu. "Aklında ne var?" diye sordum.

"Bu ayakkabılar gerçekten o kadar çirkin mi?" Ona baktım ve durdum.

"Kısaca söylemek gerekirse," dedi. "Cal ve Jim'in kim olduklarını açıklayamazsak çok kötü sıkışırız."

Gözlerimi tavana dikmiştim. "Ne düşünüyorsun?" dedi Muse. "Şu iki isim." "Ne olmuş onlara?"

"Neden?" Birkaç kez tekrarlardım. "Neden Cal ve Jim?" "Bilmiyorum." "Chamique'i yeniden mi sorguladın?"

"Evet, kızın söyledikleri kesinlikle çok tutarlı. Bu iki adı kullanmışlar.

Sanırım haklısın. İnsanlar hikayesini aptalca bulsun diye işin üzerini kapatmak için yaptılar."

"Ama neden bu iki ad?"

"Büyük ihtimalle tesadüf olabilir."

Kaşlarımı çatı.

"Bir şey atlıyoruz Muse."

Evet anlamında başını salladı. "Biliyorum"

Hayatımı parçalara ayırmada her zaman iyi olmuş umdur. Aslında hepimiz bunu becerebiliriz, ama ben bu konuda özellikle iyiyim. Olayları birbirlerinden ayırabilirim. Bir iş le meş gul olurken baş ka hiçbir iş i içine karıştırmam. İnsanlar bir gangster filmi seyrettiklerinde sokaklarda bu kadar ş iddet gösteren bir gangsterin, evinde nasıl sevecen bir eş ve baba olduğuna ş aşırlar. Ben ş aşırmam, zira bunu ya-

54

pabilirim ve bununla gurur duyuyorum.

İş te bu ş ekilde son yarım saattir belli bir soru üzerinde kafa yoruyordum. Eğer Gil Perez başından beri hayattaysa bu zamana kadar neredeydi? O gece ormanda neler olmuştu? Ve tabii en önemli soru: eğer Gül Perez o korkunç gece kurtulmayı becerebildiyse...

Kız kardeş im de kurtulmuş olabilir miydi acaba?

"Cope?"

Bu Muse'un sesiydi. "Neler oluyor?"

Ona söylemek istiyordum, ama ş imdi zamanı değildi. Problemi önce kendi kendime çözmem laz ımdı. Neyin ne olduğunu anlamak. Cesedin gerçekten de Gül Perez'e ait olup olmadığını anlamak. Ayağa kalktım ve Muse'un yanına doğru yürüdüm. "Cal ve Jim," dedim. "Bunların ne anlama geldiğini çözmeliyiz.

Çok hızlı bir

ş ekilde."

* * *

Ölen karımın kız kardeş i Greta ve kocası Bob Kuzey Amerika'daki diğer kapalı yaş am alanlarına tıpatıp benzeyen yeni inş a edilmiş bir sitedeki müstakil evlerden birinde oturuyorlardı. Bu evler değişik ş ekillerde ve renklerde yapılmıştı ama bir ş ekilde nas ılsa hepsi tıpatıp aynı gözüküyordu gözüme. Hepsinin yüzeylerine biraz eski bir görünüm verilmek istenmiş ti ama bu sadece daha kaba görünmelerine katkıda bulunmuş tu o kadar.

Greta'yla karımdan önce tanışmıştım. Annem daha yirmi yaşımı doldurmadan bizi terk etmişti. Değişik kültür-

55

lerden insanların yaş adığı kasabamızın en fakir ailelerinden biriydik. Ben dört yaşımıdayken, Camille de üçüne yaklaşırken eskiden adı Sovyetler Birliği olan ülkeden Amerika Birleş ik Devletleri'ne göç etmiş tik. Yola çıkarken umut doluyduk. ABD'ye kahramanlar gibi gelmiş tik ama iş ler çok kısa bir zaman içinde kötü gitmeye baş lamıştı. Newark'ta, üç ailenin yaş adığı bir evin en üst katında oturuyorduk ama buna rağmen West Orange, Columbia High'da okuduk. Bir zamanlar Leningrad'da doktorluk yapan babam Vladimir Copinski (Amerika'ya geldikten sonra

Copeland soyadını almıştı), bu ülkede mesleğini sürdürmek için izin alamamış ve badanacılık yapmaya başlamıştı. İki aristokrat üniversite hocasının kızı, mükemmel bir ş ekilde yetiş tirilmiş , gururlu, mağrur, kırılğan güzellikteki annem Natasha, Short Hills ve Livingston'daki zengin evlere temizliğe gitmiş ama hiçbir yerde kalıcı olamamıştı.

Bir gün kız kardeş im Camille okuldan eve döndüğünde kasabanın en zengin kızının beni beğendiğini söyleyerek bana satışmıştı. Bu annemi çok heyecanlandırmıştı. "Ona çıkma teklif etmelisin," dedi. Dudak büküm. "Onu gördün mü hiç?" "Evet gördüm."

"O zaman biliyörsündür. Çirkin yaratığın teki." dedim tipik bir yeniyetme ukalalılığıyla.

"Eski bir Rus atasözü vardır" diye karşı atak yaptı annem düş üncesini vurgulamak için parmağını kaldırarak.

"Derler ki, Zengin bir kız paras ının üzerinde ayakta durduğunda muhteş em gözükür."

Greta'yla tanıştığım ilk hatırladığım ş ey bu olmuş tu. Anne babası , yani eski kayınvalidem ve kayınpederim ve

56

sanırım hâlâ Cara'nın anneannesi ve dedesi oluyorlar-zen-gin insanlardı. Karım paralı bir aileden geliyordu ve öldüğünde Cara'ya bol miktarda para kalmıştı. Ben vasisiyim. Jane ve ben kızımızın mal varlığını kaç yaşında alacağı konusunda uzun uzun tartışmıştık. Bu kadar paraya 0 kadar genç yaş ta sahip olmasını kimse istemez ama hey ne de olsa hepsi onun paras ı. Buna karış amam.

Jane'im doktorlar yaş ama umudunun olmadığını söyledikten sonra ölmek için çok fazla beklememiş ti.

Sevdiğiniz biri günlerini sayarken çok fazla ş ey öğreniyorsunuz. Karımın hayret verici bir şekilde güçlü ve cesur olduğunu öğrendim. Bunu hastalığından önce fark etmem gerekirdi aslında. Ben onun kadar güçlü ve cesur olduğumu sanmıyorum.

Cara ve Greta'nın kızı Madison evin önünde oynuyorlardı. Artık günler uzamaya baş lamıştı. Madison asfalta oturmuş purolara benzeyen tebeş irlerle bir ş eyler çiziyordu. Kızım belirli bir kesim aras ında çok rağbet gören ş u oldukça ağır giden motorlu mini arabalardan sürüyordu. Bu arabalara sahip olan çocuklar asla bunları kullanmazlar. Onları sadece çocuk partilerine davet edilen diğer çocuklar kullanır. Çocuk partileri. Bu iki kelimenin yan yana gelmesinden nefret ediyorum.. Arabadan çıktım ve "Hey çocuklar!" diye seslendim.

İ kisi de aynı yaş ta olan kızların oynamayı bırakıp bana doğru koş malarını ve kollarını bana dolamalarını bekledim. Madison benim tarafıma doğru bir bakış attı. Kendi kızım beni duymamazlıktan geldi. Cara Barbie jipini kendi eksenini etrafında döndürdü. Jipin şarjı çok çabuk bitiyor, sonra da neredeyse duracak kadar yavaşlıyordu.

57

Greta tel kapıyı açtı, "Selam!"

"Selam" dedim. "Jimnastik gösterisi nas ıl geçti?"

"Hiç üzölme," dedi Greta elini gözlerine siper ederek ve yapmacık bir selamlamayla. "Hepsini video'da görürsün."

"Çok iyi."

"Ya sen? Ş u iki polisle neler oldu?" Omuzumu silktim. "Sadece iş ." Yutmadı ama üzerime de gelmedi.

"Cara'nın çantas ı içeride..."

Kapıyı ardından açık bırakarak içeri girdi. İş çiler aletlerini topluyorlardı. Bob ve Greta bir havuz yaptırıyorlardı. Bu senelerdir istedikleri bir ş eydi ama emniyet açısından Cara ve Madison'un büyümelerini beklemiş lerdı hep. "Haydi bakalım," dedim kızıma, "gidiyoruz."

Cara sanki pembe Barbie jipin z ırılısından beni duy-muyormuş gibi yapıp jipi sürmeye devam etti.. Kaş larımı çattım ve ona doğru gittim. Cara saçma sapan bir ş ekilde inat ediyordu, "tıpkı annesi gibi" diyebilirdim ama Jane hayatta karşılaştığım en sabırlı ve anlayışlı kadınlardan biriydi. Hem iyi hem de kötü niteliklerin hepsini çocuklarınızda görebilmeniz büyüleyici bir ş eydir ama maalesef Cara bütün kötü niteliklerini babas ından almış a benziyordu.

Madison elindeki tebeş iri yere koydu. "Haydi Cara." .Cara onu da duymamazlıktan geldi. Madison bana bakarak omuzunu silkti ve içini çekerek "Selam Cope amca" dedi.

"Merhaba tatlım, güzel güzel oynadınız mı bakalım?" "Hayır," dedi Madison ellerini kalças ına dayayarak.

"Cara hiç benimle oynamıyor. Sadece oyuncaklarımı

kul-5*

949

lanıyor."

Anlayışlı görünmeye çalıştım.

Greta elinde Cara'nın s irt çantas ıyla geri döndü. "Ödevlerimizi bitirdik" dedi. "Teş ekkürler"

Çantayı uzattı. "Cara, tatlım? Baban burada."

Cara onu da duymamazlıktan geldi. Bir öfke nöbetinin yaklaştığını seziyordum. Sanırım bu huyunu da babas ından almıştı. Disney'den esinlenmiş hayat görüş ümüzde dul baba ve kızı aras ındaki iliş ki tam bir hokkabazlık gerektiriyordu. Bunu hemen hemen her çocuk filminde görebilirdiniz. Küçük Denizkızı, Güzel Ve Çirkin, Küçük Prenses, Alaaddin ve Sihirli Lambas ı 'nı seyrettiyseniz ne demek istediğimi anlars ınız. Filmlerde annesiz olmak çok havalı bir ş eymiş gibi görünür ki, biraz düş ünürseniz böyle bir mesaj ın verilmesi gerçekten büyük bir ahlaks ızlıktır. Gerçek hayatta annesiz kalmak küçük bir kızın başına gelebilecek hemen hemen en kötü ş eydir.

Yüksek sesle tekrarladım. "Cara, gidiyoruz."

Yüz ifadesi değış medi. Hâlâ kararlıydı. Karş ılıklı meydan okuyacaktık anlaş ılan, ama neyseki bir güç bana yardım etti ve o anda Barbie'nin ş arj ı tamamen bitti. Pembe jip durdu. Cara jipi birkaç hareketle yeniden çalış tırmayı denedi ama Barbie kımıldamadı bile. Cara içini çekti, jipten atladı ve arabaya yöneldi.

"Teyzene ve Madison'a hoş ça kal de."

Tıpkı bir yeniyetme gibi, hatta kıskandıracak şekilde bir pozla suratını asarak dediğimi yaptı.

Eve geldiğimize hiç izin almadan TV yi açtı ve Spon-ge Bob'u seyretmeye baş ladı. Açtığı kanalda sanki sabah

59

akş am sürekli Sponge Bob oynuyor gibiydi. Kanal adının Sponge Bob olup olmadığını merak ediyordum. Ama belki de dizinin sadece üç kısmı dönüş ümlü ş ekilde oynatılıyordu ama çocuklar asla aynı ş eyi seyretmekten vazgeçmiyorlardı. Bir ş ey diyecektim ama vazgeçtim. Ş u anda sadece biraz kafas ını dağıtmas ını istiyordum. Aklım hâlâ hem Cha-mique Johnson' ın tecavüz davas ında neler olup bittiğinde, hem de ani bir ş ekilde yeniden ortaya çıkan eski hikâyede ve Gil Perez'in öldürölmesindeydi. İ tiraf etmeliydim ki, bu önemli, hatta kariyerimin en büyük davas ında iş ler yolunda gitmiyordu.

Akş am için bir ş eyler haz ırlamaya baş ladım. Çoğu akş am ya dış arıda yiyor ya da haz ır bir ş eyler ısmarlıyorduk. Hem Cara'ya göz kulak olan hem de ev iş lerini yapan bir kadınıımız vardı ama bugün izin günüydü. "Ne dersin, sosis yapalım mı?" "Fark etmez." Çalan telefona baktım.

"Bay Copeland? Ben dedektif Tucker York."

"Evet dedektif, sizin için ne yapabilirim?"

"Gil Perez'in anne ve babas ının adresini bulduk."

Parmaklarımın ahizeyi s ıkı s ıkı kavradığını hissettim. "Cesedi teş his ettiler mi?"

"Henüz değil."

"Onlara ne söylediniz?"

"Bakın Bay Copeland, kusura bakmayın ama bilirsiniz, bu tip şeyler telefonda söylenmez. Öldü sandığınız çocuğunuz bütün bu zaman zarfında hayattaydı aslında, ama nasıl desem, anlaşılan şimdi de biri tarafından temizlenmiş mi diyecektim yani?" 60

"Anlıyorum."

"Dolayısıyla onlarla açık açık konuşamadık. Onlara cesedi gösterip kesin kimlik tespitine gideceğiz. Yalnız bir şey daha var: Onun Gil Perez olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?" "Çok eminim."

"Takdir edersiniz ki bu yeterli değil." "Anlıyorum."

"Neyse, çok geç oldu. Ortağım ve ben bugünkü işi bıraktık. Yarın adamlarımızdan biri anne ve babayı alıp getirecek." "Çok naziksiniz."

"Evet. Belki sabah siz de orada olsanız iyi olur." "Nerede?" "Morgda. Sizi aldırmanızı ister misiniz?"

"Hayır, yolu biliyorum."

(S)

5.BÖLÜM

Birkaç saat sonra Cara'yı yatırdım.

Yatma zamanı geldiğinde asla zorluk çıkartmaz. Bu konuda mükemmel bir şekilde programlıyızdır. Ona kitap okurum. Bunu bütün orada burada yazdığı için değil, o buna bayıldığı için yapıyorum. Ben kitap okurken asla uykuya dalmaz. Belki hafiften şekerleme yapar, o kadar. Ama ben onun gibi değilim. Bazı kitaplar gerçekten de çok sıkıcıdır ve tam yatağının yanında uyuya kalırım, o da beni uyandırmaz. Kitaplara karşı bu doymak bilmez tutkusuyla başa çıkamıyorum ve bu yüzden de ona kitapların okunduğu kasetlerden aldım. Ona bir süre için kendim okuyorum ve daha sonra da teybi açıyor ve gözlerini kapatıp uykuya dalmadan önce kırk beş dakika kadar süren kasetin bir yüzünü dinliyor. Cara buna karşı çıkmıyor ve zevk alıyor.

Şu anda ona Ronald Dahl'ın bir kitabını okuyorum. Gözlerini sonuna kadar açmış. Geçen sene onu Aslan Kral'ın çekimlerine götürdüğümde aşırı derecede pahalı oyuncaklardan, Timon'lardan almıştım. İşte şimdi sağ koluyla onu sımsıkı kavramış. Timon da onun gibi doymak bilmez

63

bir dinleyici.

Okumam bittiğinde yanağına bir öpücük kondurdum. Bebeğin ampuanı kokuyordu. "İyi geceler baba," dedi. "İyi geceler tatlım."

Çocuklar! Bazen Medea gibi intikamcı ve kötü mizaçlı, bazen de birer melekler. Teybi açtım, sonra da ışığı kapattım. Çalışma odama gittim ve bilgisayarımı açtım. Çalışma dosyalarımın Chami-que Johnson'ın tecavüz davası dosyasını açtım ve incelemeye koyuldum. Cal ve Jim.

Kurbanım jürinin duygularını anlayıp paylaşabileceği cinsten biri değildi. Chamique on altı yaşında bir genç kızdı ve evlilik dışı bir ilişki dünyaya gelmişti. İki kez suça azmettirme, bir kez de marihuana taşımak suçuyla tutuklanmıştı. Partilerde egzotik dans şovlarına çıkmıştı ve evet, bunun striptizci kelimesinin daha kibarcası olduğunu biliyorum. İnsanlar partide ne işi olduğunu merak edeceklerdi. Bu tip şeyler cesaretimi kırmaz, aksine daha da güçlü bir şekilde mücadele etmeme yarardı. Politik dürüstlüğü umursadığımdan değil, sürekli ama SÜREKLİ adaletle meşgul olduğum için. Eğer Chamique zambak kadar beyaz insanların yaşadığı Livingston'da öğrenci birliği başkanı yapan bir sarışın ona tecavüz eden erkekler de siyahı olsaydı neler olurdu acaba? Chamique de bir insandı ve bir kişiye ilgi vardı. Barry Marantz ve Edvard Jenrette'in ona yaptıklarının hiç birini hak etmiyordu.

Ve ben de onları kulaklarından duvara mıhlıyacaktım. Ta en başa döndüm ve davayı yeniden okumaya başla-

64

dim. Öğrenci yurdu mermer kolonlar ve Grekçe yazılarla bezenmiş, yeni boyanmış, yeni halıların döşendiği lüks bir binaydı. Telefon kayıtlarını kontrol ettim. Her çocuğun odasında kendi direkt hatları olduğunu düşünürsek çok fazla sayıda konuşma yapılmıştı. Tabii cep telefonlarını, smsleri, e-mailleri ve blackberry'leri saymıyorum. Muse'un soruşturmacılarından biri o gece aranan yüzden fazla telefonu araştırmış, fakat hiçbir şey bulamamıştı. Geri kalan faturalar sıradandı. Elektrik, su, civardaki içki dükkânından bir fiş, bakım hizmetleri, kablolu TV, internet servisi, dvd kiralama servisi, internetten ısmarlanan pizza fişleri. Dur bir dakika!

Bunu uzun uzun düşündüm. Kurbanın beyanatı üzerine kafa yordum. Bu yüzden tekrar tekrar aynı şeyi okumama gerek yok-ığrençti. İki çocuğun Chamique'i nasıl değişik pozisyonlara soktuğunu, etrafında nasıl dolandıklarını... Telefonum çaldı. Loren Muse'du. "Haberler iyi mi?" diye sordum.

"Hiç haber yoksa haberler iyidir" lafı gerçekten doğruysa, evet." "Doğru değil," dedim.

"Kahretsin!"

"Senden naber?" diye sordu.

Cal ve Jim. Kahretsin, atladığım neydi acaba? Biliyordum, cevaba çok yakındım ama ona ulaşamıyordum.. Bu hissi bilir misiniz? Bir şeyi tam orada köşeyi dönünce göreceğinizi düşünürsünüz. Petticoat Junction'daki köpeğin ismi gibi ya da durun Rocky III'te Bay T'nin oynadığı boksörün adı neydi? İşte bunun gibi bir şey. Orada, ama ulaşamadığınız bir yerde.

65

Cal ve Jim.

Cevap kafamın bir köşesinde sıkışıp kalmıştı. "Henüz bir şey yok" dedim. "Ama üzerinde çalışmaya devam edelim." * * *

Dedektif York ertesi sabah erken saatlerde Bay ve Bayan Perez'i karşısına oturttu.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedi.

Yirmi yıl önce Bayan Perez kampın çamaşırvhanesinde çalışıyordu. Onu o trajediden sonra bir kez görmüş tüm. Kurbanların ailelerinin, varlıklı Green'lerin, Green'lerden daha varlıklı Billingham'ların, fakir Copeland'lerin ve Copeland'lerden daha fakir Perez'lerin katıldığı bir toplantıda. Bu aileler birlik olup kamp sahibine karşı dava açmışlardı. O gün Perez'ler konuşmakta oldukça güçlükle çekmişler, sadece oturup sessizce diğerlerinin atıp tutmasını izlemişlerdi. Bayan Perez'in çantasını kucağında sıkı sıkı tuttuğunu hatırlıyorum. Şimdi çantasını masanın üzerine koymuştu.

Sorgu odasında idaydılar. Dedektif York'un önerisine uyarak onlara tek tarafı ayna olan camdan bakıyordum. Henüz beni görmelerini istemiyordu. Hakikaten de böylesi daha iyiydi.

"Neden buradayız?" diye sordu Bay Perez.

Perez oldukça iri yarı bir adamdı. Üzerine çok dar gelen, düğmeleri gerilmeyen her an kopacakmış gibi duran bir gömlek giymişti.

"Söylemesi çok zor." Dedektif York beni arayan gözlerle aynaya doğru baktı. "Ama size aç ıklamaya çalış-

aca-

66

ğım."

Bay Perez'in gözleri birden küçüldü. Bayan Perez çantasının sapını sıkı sıkı kavradı yine. Acaba on beş sene önce kullandığı çanta mı diye saçma sapan bir soru geldi aklıma. Böyle zamanlarda ne kadar tuhaf şeyler düşünüyordu insan.

"Dün Manhattan-Washington Heights'ta," dedi York. "157. caddenin arasokaklarından birinde bir ceset bulduk."

Yüzlerine baktım. Perez'ler hiç tepki vermemişlerdi.

"Kurban otuz beş kırk yaşları arasında bir erkek."

Dedektif York sesini alçalttı. "Takma ad kullandığı için kimliğini tespit etmekte zorluk çektik."

York bir an bakalım karşı taraf bir şey söyleyecek mi diye durdu. Klasik bir tekniktir bu. "Anlayamıyorum, bunun bizimle ne gibi bir ilgisi olabilir?" diye sordu Bay Perez. Bayan Perez gözlerini kocasına doğru kaydırmakla yetindi. Vücudunun geri kalanı sabitti. "Size açıklayacağım."

York'un kafasındaki taktikleri, nasıl yaklaşması gerektiğini düşündüğünü tahmin edebiliyordum.

Cebinde bulunan gazete kupürlerinden mi başlayacaktı, yoksa yüzükten mi? Kafasında nasıl cümleler kuracağını prova ettiğini ama daha sonra da bunların ne kadar aptalca olduğunu düşündüğünü hayal edebiliyordum. Gazete kupürleri, yüzükler, bunlar hiçbir şeyi ispatlamazdı ki. Ben bile birden şüpheliye düşmüş tüm. İşte buradaydık. Perez'lerin dünyayı bağırsakları lime lime edilmiş katledilmiş bir buzağıya benzemek üzereydi. Aynanın arkasında olduğuma seviniyordum.

"Cesedi teşhis etmesi için birini getirdik," diye devam

etti York. "Bu kişiyi kurbanın oğlunuz Gil olduğundan şüpheleniyor."

Bayan Perez gözlerini yumdu. Bay Perez kaskatı kesildi. Birkaç saniye ikisinden de tek bir ses çıkmadı, ikisi de kımıldamadı. Kadın kocasına bakmadı. Sadece öylece yerlerinde oturdular. York'un söyledikleri havada asılı kalmıştı.

Sonunda Bay Perez "Oğlumuz yirmi yıl önce öldürüldü," demeyi başaramadı.

York ne söyleyeceğinden emin olamadığı için başını sallayarak onayladı.

"Bize sonunda cesedini bulduğunuzu mu söylemek istiyorsunuz?"

"Hayır, sanmıyorum. Oğlunuzun ırra kadem bastığında on sekiz yaşındaydı değil mi?"

"Hemen hemen on dokuz," dedi Bay Perez.

"Ama bu adam, yani kurban daha önce de söylediğim gibi hemen hemen otuzlu yaşlarında."

Perez'in babası arkasına dayandı. Anne hâlâ sabit bir şekilde oturmaya devam etti.

York hemen atladı. "Oğlunuzun cesedi asla bulunamadı, bu doğru değil mi?" "Yani siz bize...?"

Bay Perez sözünü tamamlayamadan York müdahale etti.

"Evet. Kesinlikle oğlunuz GiTin tüm bu zaman zarfında yani yirmi yıldır hayatta olduğunu ve bundan sizi ya da başka birilerini haberdar etmediğini ve şimdi tam kayıp oğlunuzla yeniden birleşebilecekken

öldürüldüğünü söylemek istiyorum. Hayat ne kadar da boş , öyle değil mi?" "Ama bu olamaz," dedi Bay Perez. <S8

"Sizi anlayabiliyorum."

"Neden onun oğlumuz olduğunu düşünüyorsunuz?" "Daha önceden de söylediğim gibi, bir tanışımız var."

"Kim?"

Bayan Perez geldiğinden beri ilk kez ağzını açıp bir şey söylemiş ti. Neredeyse oradan sıvışacaktım. York onları yatıştırmaya çalıştı. "Bakın, üzgün olduğunuzu biliyoruz..."

"Üzgün mü?" dedi Bay Perez. "Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musunuz?...Hislerimizi tahmin edebiliyor musunuz?"

Sesi yeniden gitti. Karısı elini kocasının kolunun üzerine koydu. Yerinde biraz daha dikleşti, bir an için kafasını cama doğru döndürdü, arkasından beni görebiliyordu sanki. Sonra York'la göz göze geldi ve: "Sanırım ortada bir ceset var." dedi. "Evet hanımefendi."

"Ve bu yüzden bizi buraya getirdiniz. Ona bakıp oğlumuz mu değil mi söylememizi istiyorsunuz." "Evet." * * *

Bayan Perez ayağa kalktı. Kocası onu seyretti. Kadın daha da küçülmüştü sanki. Çaresiz bir görüntüsü vardı. "Tamam" dedi kadın. "Neden gidip bakmıyoruz?" Bay ve Bayan Perez koridora yöneldiler. Ben de onları uzaktan takip etmeye başladım. Dillon da benimleydi. York onlarla birlikteydi.. Bayan Perez'in başı dikti. Sanki bir kapkaççıdan korkuyormuşçasına çantasının sapını sıkı sıkı tutuyordu. Kocasından bir adım önde yürü-

69

rüyordu. Aslında cinsiyet ayrımcılarına göre tam tersi olmalıydı, yani koca önden yürümeli, kadın ondan güç alacak şekilde arkadan. Bay Perez'in "gösteri" kısmında daha güçlü bir rol alması gerekirdi. Ama Bayan Perez idareyi ele almış, diğer yandan kocası da ondan uzakta, her bir adımda daha da fazla geri çekiliyor gibiydi.

Koridor muş ambayla döşenmiş yerleri, badanası dökülmüş betondan duvarlarıyla tam bir devlet dairesi görünümündeydi. Bir tek kahve molasında sırtını dayamış bıkkın bir bürokrat yoktu etrafta. Adımlarının yankılanmasını duyabiliyordum. Bayan Perez'in kollarında ağır altın bilezikler vardı. Yürüyüş ritmine uygun şekilde çıkarttığı şıkırtıları duyabiliyordum.

Dün önünde ayakta durduğum camın oraya girmek için sağa döndüklerinde, Dillon ön sıralarda giden bir çocukmuşum da beni aniden durduruyormuş gibi esirgeyici sayılabilecek bir tavırla elini önüne tutarak yolumu kesti. On metre kadar arkada durarak bizi görmemeleri için önlemimizi aldık.

Yüzlerini zorlukla görebiliyordum. Bay ve Bayan Perez yan yana ayakta duruyorlardı. Birbirlerine dokunmuyorlardı. Bay Perez'in başının eğik olduğunu görebiliyordum. Üzerinde mavi bir ceket vardı. Bayan Perez ise neredeyse kurumuş kan rengine yakın renkte koyu bir bluz giymişti. Her tarafından altın takılar sarkıyordu. Bu sefer camın diğer tarafında tekerlekli sedyeyi iten sakallı bir adam vardı. Cesedin üzeri bir çarşafı örtülüydü.

Sedye yerine getirildiğinde sakallı adam York'a bir bakış attı. York başını salladı. Adam sanki altında kırılacak bir eşya varmış gibi özenle çarşafı kaldırdı. Yanlışlıkla ses

70

çıkartmaktan korktum, ama bedenim hâlâ biraz sola dönüktü. Çok az da olsa Bayan Perez'in yüzünü görmek istiyordum, en azından profilinden birazını. Bağırmamak, yüz ifadelerini değiştirmemek, hiçbir şey belli etmemek, işkencecilerine herhangi bir şekilde zevk vermemek için sonuna kadar savaşıp kendilerini kontrol altında tutan kurbanlarla ilgili okuduklarımı hatırladım. Bayan Perez'in yüz ifadesindeki bir şey bana onları hatırlatmıştı. Metanetli durmak için büyük çaba harcıyordu. Aslında sadece şiddetle esen bir rüzgâr karşısında hafif bir ürperti hissediyordu. Başka bir şey değil.

Bir süre boş boş baktı. Kimse konuşmuyordu. Nefesimi tuttuğumu fark ettim. Tüm dikkatimi Bayan Perez üzerine yoğunlaştırmıştım. Gözleri dolmuştu. Yere doğru bakıyordu. Dudaklarının titrediğini görebiliyordum. Kafasını kaldırmadan "Bu bizim oğlumuz değil," dedi. Sessizlik. Bunu beklemiyordum. York, "Emin misiniz Bayan Perez?" diye sordu. Cevap alamadı.

"Onu son gördüğünüzde genç bir çocuktuk," diye devam etti York. "Saçları da uzunmuş sanırım." "Evet, uzundu."

"Bu adamın kafası sıfır numaraya vurulmuş ve sakalı var. Aradan çok uzun yıllar geçti Bayan Perez. Lütfen daha dikkatli bakın."

En sonunda Bayan Perez gözlerini cesetten çekerek York'a baktı. York konuşmayı kesti.

"Bu Gil değil," dedi kadın yeniden.

York yutkundu ve babaya doğru döndü. "Bay Perez?"

Baba başını biraz eğdi, boğazını temizledi. "En ufak

71

bir benzerlik dahi yok." Gözlerini kapadı ve yüzünden bir titreme dalgası daha geçti. "Bunun sadece..."

"Yaşı tutuyor" diye tamamladı Bayan Perez. "Sanırım sizi takip edemiyorum," dedi York.

"Bir evlat kaybettiğinizde her zaman merak içinde olursunuz. O bizim için o her zaman genç bir çocuk olarak kalacak. Ama eğer yaş asaydı, evet bu iri yarı adamla aynı yaş ta olacaktı. Neye benzeyeceğini merak edersiniz, acaba evlenir miydi diye sorarsınız kendinize. Çocukları olur muydu diye düşünürsünüz." "Ve siz de bu adamın sizin oğlunuz olmadığından eminsiniz

"Evet dedektif, eminim." Şimdiye kadar kimsenin bu kadar acı acı gülümsediğini görmemiştim.

York kafasını salladı. "Sizi buralara kadar getirttiğim için üzgünüm. "Onlara kolunu gösterin" dediğimde geri dönmek üzereydiler. Hepsi bulunduğum yöne doğru baktı. Bayan Perez'in o keskin bakışı üzerimde yoğunlaştı. O bakış ta garip bir hinlik hissetmiştim, belki de bir meydan okuma. İlk ağzını açan Bay Perez oldu.

"Siz kimsiniz?" diye sordu.

Gözlerimi dikmiş Bayan Perez'e bakıyordum. Yüzündeki o acı gülüş ü geri geldi. "Siz o çocuksunuz, değil mi Bay Copeland?" "Evet hanımefendi."

"Camille Copeland'in erkek kardeş i."

"Evet."

"Onun kimliğini tespit eden siz miydiniz?" Onlara'gazete kupürlerinden ve yüzükten bahsetmek ""2 istedim ama sanki zamanımızın daraldığı hissine kapılmışımdı. "Kolu," dedim. "Gil'in kolunda kötü bir yara vardı."

Kadın başıyla onayladı. "Komşularımızdan biri bahçesinde lama yetiş tiriyordu. Etrafında dikenli teller vardı. Gil hep çok iyi tırmanırdı. Sekiz yaşındayken çiti aşır içeri girmek istemiş . Düş müş ve dikenli tel omuzuna saplanmış ." Kocasına döndü. "Kaç dikiş atmışlardı Jorge?"

Şimdi acı acı gülme sırası Jorge Perez'e gelmişti. "Yirmi iki." Gil'in bize anlattığı hikâye bambaş kaydı. Yaranın, Batı Yakası Hikayesi filminden fırlamış bir sahne gibi bir bıçak dövüş ünden kalma olduğunu söylemiş ti. Çocuk aklımla bile ona inanmamıştım o zamanlar. O yüzden bu tutarsızlık beni hiç de şaşırtmamıştı.

"O yarayı kamptan hatırlıyorum," Çenemle camın arka tarafını iş aret ederek. "Koluna bakın." dedim.

Bay Perez kafasını salladı. "Ama biz zaten..."

Karısı elini kaldırarak onu susturdu. Burada lider tartış masız oydu anlaşılan. Geri dönmeden benim olduğum tarafa bakarak başını salladı ve "Gösterin bakalım," dedi.

Kocas ı allak bullak olmuş gibiydi, ama o da kadınıla birlikte camın yanına gitti. Bu sefer karısının elini tutan o oldu. Sakallı adam sedyeyi geri götürmüş tü bile. York cama vurdu. Sakallı adam birden irkildi. York başıyla iş aret yaparak sedyeyi geri getirmesini istedi. Adam sedyeyi geri getirdi.

Bayan Perez'e yaklaştım. Parfümünün kokusunu alabiliyordum. Kokusu bana hiç yabancı değildi ama nereden olduğunu hatırlayamadım. Yarım metre kadar arkalarında durmuş kafalarının aras ından camın ardına bakıyordum.

7.5

York dahili telefonun beyaz düğmesine bastı. "Lütfen onlara kollarını göster." Sakallı adam yine çok saygılı ve özenli bir şekilde çarşafı çekti. Yara oradaydı. Kızarıklık, uzun bir kesik. Bayan Perez yine gülümsedi. Ama bu sefer düş üncelerini tartmakta güçlük çekiyordum. Üzgün müydü? Mutlu muydu? Kafası mı karışmıştı? Sahte miydi? İçten miydi?

"Sol," dedi. "Ne?" Bana doğru döndü. "Bu yara sol kolda," dedi. "Gil'in yaras ı sağdaydı ve bu kadar uzun ve derin bir yara değildi."

Elini kolumun üzerine koydu. "Bu o değil Bay Copeland. Biliyorum, o olmasını çok isterdiniz, ama değil. Bize geri dönemedi. Aynı kız kardeş iniz gibi."

74

6. BÖLÜM

Evime döndüğümde Loren Muse bahçede yaralı bir ceylanın etrafında dönen bir aslan gibi geziniyordu. Cara arabanın arka koltuğunda oturuyordu. Bir saat sonra dans dersi baş layacaktı. Onu ben götürmeyecektim. Dadımız Es-telle bugün geri dönmüş tü. Estelle'e fazlas ıyla para ödüyorum. Hem araba kullanıp hem iş ini iyi yapan birisini kolay bulamazs ınız. O yüzden de ne isterlerse onu verirsiniz. Park yerine girdim. Bir morg koridorunun tüm özelliklerine sahip evimizin üç yatak odası vardı. Bu evi "geçici" olarak almıştık. Jane ileride şu aile konaklarına taşınmak niyetindeydi. Belki de Franklin Lakes'telcilerden birine. Oysa ben onun gibi değildim. Benim için yaş adığım yerin çok fazla önemi yoktu. Eve, arabaya o kadar önem vermezdim. Bu tip şeylerle ilgilenmeyi tamamen Jane'e bırakmıştım. Karımı özliyordum.

Loren Muse'un yüzünde sanki çok lezzetli bir şey yemiş de ağzı kulaklarına varıyormuş gibi bir ifade vardı. Muse blöf yapmazdı, neyse oydu. "Faturaları aldım. Bilgisayar kayıtlarını da." Sonra kızıma döndü.

"Merhaba Cara." "Loren!" diye bir çığlık attı Cara. Arabadan atladı. Ca-

75

ra Muse'u severdi. Muse'un aras ı çocuklarla çok iyiydi. Hiç evlenmemiş ti ve hiç çocuğu olmamıştı. Birkaç hafta önce yeni erkek arkadaşıyla tanışmıştım. Çocuk onunla aynı ayarda değildi ama tabii belirli bir yaş a gelmiş bekâr kadınların normlarına uyuyordu.

Muse'la birlikte olay mahallinde bulunan tanıkların ifadelerini, telefon kayıtlarını, öğrenci yurdunun tüm faturalarını küçük odaya yaydık. Önce faturalarla baş ladık. Aman Yarabbim. O kadar çoktu ki. Her cep telefonu faturas ını, her bira fiş ini, her internet sipariş ini teker teker inceledik.

"Pekâlâ." dedi Muse "Aradığımız nedir?"

"Ah bir bilebilsem."

"Bir ş ey bulduğunu sanmıştım",

"Ne bileyim? Bulacağız gibi bir his var içimde."

"Çok komiksin. Lütfen bana önsezi oyunu oynadığımızı söyleme."

"Asla," dedim. Bakmaya devam ettik.

"Pekâlâ," dedi. "Galiba bu kâğıtların içinde, üzerinde "Önemli ipucu ş u tarafta" yazan bir iş aret arıyoruz?"

"Aradığımız ş ey," dedim, "bir katalizör."

"Doğru kelime. Ş u tarafta olabilir mi peki?"

"Bilmiyorum Muse, ama cevap burada. Görmeme ramak kaldı."

"Tamaaaam," dedi gözlerini devirmemek için büyük bir gayret sarf ederek. Aramaya devam ettik. Neredeyse hemen hemen her akş am Pizza-To-Go'dan sekiz parça pizza ısmarlıyorlar ve kredi kartıyla ödüyorlardı. DVD ısmarlamak için NetfhVe üyeydiler. Bir seferinde üç DVD birden geliyordu ve ayrıca müstehcen filmler için de HotFlixxx'e abonelikleri vardı.

76

Üzerinde yurdun logoları olan tiş örtlerden de ısmarlamış -lardı. Aynı logo ayrıca ünlü bir golf kulübünün toplarının üzerinde de vardı.

Hepsini belirli bir sıraya koymaya çalıştık. HotFlixxx fişini kaldırıp Muse'a gösterdim, "Filmler gayet hesaplı."

"İnternet yoluyla porno filmlere çok kolay bir şekilde erişebiliyorsun ve böylelikle gençler de dahil olmak üzere bir sürü kiş i bunları gayet rahat bir ş ekilde elde edebiliyor." Dedi Muse.

"İ yi, aklımızda bulunsun," dedim.

"Ama bu bizim için bir f ı rsat olabilir."

"Nas ıl yani?"

"Genç çocuklar, ateş li kadınlar, ya da bu durumda sadece fıstık gibi bir kadın yeterli." "Açıkla biraz," dedim. "Ofis dışından birini tutmak istiyorum."

"Kimi?"

"Cingle Shaker adında özel bir dedektif. Hiç duydun mu?"

Evet anlamında başımı salladım. Ondan bahsedildiğini duymuş tum.

"Neyse... adını duyup duymadığın önemli değil, gördün mü peki?" "Hayır." "Ama duydun." "Evveet, duydum."

"Pekala, bak kesinlikle abartmıyorum, Cingle Shaker'-m vücudu bütün trafiği allak bullak edecek derecede güzel bir vücut. O geçerken bütün arabalar fren yapar, ş oförler kendilerini tehlikeye atar. Eğer ş u tecavüzle suçlanan ço-

77

cukları tuzağa düş ürecek biri varsa o da Cingle'dan baş kas ı olamaz." "Tamam," dedim.

Saatler sonra, kaç saat olduğunu size söylemem imkânsız, Muse sıkılmaya başladı. "Burada hiçbir ş ey yok Muse."

"Yarınki ilk dava Chamique'in davası değil mi?"

"Evet." Karşımda ayakta durdu. "O zaman tüm zamanını buna adasan iyi olur." Bir selam çakıp "emriniz olur efendim" diyerek dalga geçtim. Chamique ve ben daha önceden tanıklık ederken neler söyleyeceği üzerinde çalışmıştık ama tahmin edilebileceği kadar fazla üzerine düş memiş tik doğrusu. Bu konularda tecrübeli biri gibi görünmesini istemiyordum. Kafamda başka bir strateji vardı. "Ben de bir ş eyler bulabilirsem sana getiririm," dedi Muse.

Her zamanki gibi bana her ş ey vız gelir tırıs gider mo-dunda dayı dayı yürüyerek kapıdan çıktı.

Estelle akş am yemeği için hepimize spagetti ve köfte yaptı. Çok iyi bir aşçı sayılmazdı ama idare ederdi iş te. Daha sonra Cara'ya bir kıyak yaparak Van Dyke's a dondurma yemeye götürdüm. Çenesi düş müş tü. Dikiz aynas ından emniyet kemerini bağlamış arka koltukta oturan kızıma bakıyordum. Ben çocukken önde oturmamıza izin vardı. Ş imdi bunun için on sekiz yaşını doldurmanız gerekiyordu.

Onu can kulağıyla dinlemek için büyük gayret gösteriyordum ama maalesef her çocuk gibi tamamiyle anlamsız ve saçma sapan şeylerden bahsediyordu. "Brittanny Morgan'a kötü davranıyor, bu yüzden de 7X

Kylie ona ilgi attı ve Kylie nasıldır da, yok Kylie G değil, Kylie N, ha bu arada sinifta iki Kylie var, he ne diyordum, Kylie N teneffüste dönme dolaplarına gitmek istememiş, çünkü Kiera o sinifta ona biniyordu." Onun büyük insanları taklit ederek şeykilden şeykile soktuğu o hayat dolu yüzüne bakmaya devam ettim. Ve o çok yoğun duygulanmış içimde hissettim. Bu hisler beni sinsice sarmalamıştı. Anne babalar bunu zaman zaman hissederler. O özel anda, yani o sinifta ne bir müsamer sahnesinde, ne de bir yanlış mada olmaları gerekmez, sadece orada öylesine oturuyorlardır, ona bakarsınız ve tüm hayatınız olduğunu, sizi harekete geçirdiklerini, sizi korkuttuklarını ve size zamanı durdurtmak istediklerini anlarsınız. Kız kardeşimi kaybetmiştim, Karımı kaybetmiştim. Ve çok kısa bir zaman önce babamı kaybetmiştim. Üç ölümden de düşüp hemen doğrulmayı başaramamıştım. Ama Cara'ya, ellerini kullanarak konuşmasını ve gözlerini koca koca açışına baktıkça, beni ebediyen yere yıkabilecek tek bir rüzgârın olduğunu anlıyordum. Babamın ormandaki halini düşündüm. O kürekle. Kalbi kırılmıştı. Küçük kızını arıyordu. Annemi düşündüm. Bizleri bırakıp kaçmıştı. Nerede olduğunu bilmiyordum. Bazen onu arasam mı acaba derim. Ama çok sık değil, bazen. Senelerdir ondan nefret etmiştim ve belki de hâlâ nefret ediyordum. Ama belki de şimdi bir çocuğum olduğu için onun çektiği acıyı biraz daha iyi anlayabiliyorum. Eve döndüğümüzde kapıya doğru yürürken telefon çaldı. Estelle Cara'yı kucağımdan aldı. Telefonu açtım. "Bir sorunumuz var Cope."

Bacanağım, yani Greta'nın kocası Bob'du arayan. Jane 79

Care vakıf fonu yönetim kurulu başkanıydı. Greta, Bob ve ben bu vakfı karımın ölümünden sonra kurmuştuk. Herkes bunun için bana baskı yapmıştı. Hoş, mükemmel, zarif karımın anısını yaşatmak için bunu yapmalıydım onlara göre. Vay belki Meğer ne mükemmel kocam varmış benim demesi için öbür dünyada. "Ne oldu?" diye sordum.

"Senin şu tecavüz davan bizim için hiç de iyi olmadı. Edvard Jenrette'in babası arkadaşlarından birçoğuna bağışlarını geri çekmelerini söylemiş." Gözlerimi yumdum. "İşte bu süper."

"Daha da kötüsü vakfa yapılan bağışları zimmetimize geçirdiğimiz dedikodusunu yaymaya başlamış. EJ Jenrette tam bir orospu çocuğu. Şimdiden telefonlar yağmaya başladı bile."

"Biz de muhasebeye kayıtlarını gösteririz," dedim. "Aleyhimize hiçbir şey bulamazlar."

"Bu kadar saf olma Cope. Diğer rakip vakıflar bağış için afortta bekliyor. En ufak bir dedikodu ya da skandalda biteriz."

"Bu konuda fazla bir şey yapamam Bob." "Biliyorum ama sadece... Cope, bu bağışlar ne hayırlı işler için harcanıyor biliyorsun." "Evet biliyorum." "Ve bağış toplamak o kadar da kolay değil." "Peki ne yapmalıyız sence?" "Hiçbir şey." Bob bir an duraksadı, bir şeyler daha söyleyecek gibiydi. Bekledi. "Siz suçlu suçunu itiraf ederseniz ceza indirimi uyguluyorsunuz öyle değil mi?" "Evet de neden soruyorsunuz?" 80

"Şu ikisi. İyi çocuklar olduklarını duydum." "Yanlış duymuşsun."

"Bak, cezalandırılmayı hak etmediklerini söylemiyorum, ama bazen pazarlık yapmak zorunda kalırsın. Herkesin iyiliği için. JaneCare büyük atılımlar yapıyor. Daha da iyi olabiliriz. Bütün söylemek istediğim bu." "İyi geceler Bob."

"Darılmaca gücenmece yok Cope, sadece yardım etmek istiyorum." "Biliyorum. İyi geceler Bob."

Telefonu kapattım. Ellerim titriyordu. Şu orospu çocuğu Jenrette benden değil, karımın hatırasından intikam alıyordu. Yukarı kata çıktım. Çok öfkelenmiştim. Öfkemi başka bir yere yönlendiremiyordum.

Çalışma masama oturdum. Üzerinde sadece iki fotoğraf vardı. Biri kızım Cara'nın okulda çekilen son fotoğrafıydı. İkinci Noni ve Popi'ye ait bir zamanlar memleketimiz olan Rusya'da ya da daha doğrusu Sovyetler Birliği'nde bir çalışma kampında ölmeden önce çekilmiş eski bir fotoğraftı. Biz henüz Leningrad'da yaşarken ölmüşlerdi. O zamanlar çok küçüktüm ama onları, özellikle de büyük babamın kafasındaki gür ve karışık beyaz saçlarını hayal meyal hatırlıyordum.

Bu fotoğrafı niye masamın üzerine koyduğumu merak edip dururdum. Kızları yani annem beni terk etmemiş miydi? Bu şeykile düşünmem yanıltıcı aslında. Bir şeykile, bu insanı oldukça hüzünlendiren fotoğrafın şu anda bulunduğum durumla oldukça bağdaştığını düşünüyorum. Noni ve Popi'nin fotoğrafına bakarken dalga dalga yayılan aile felaketini ve bütün bunların nereden başlamış olabileceğini düşünüyorum.

81

Aslında şimdiye kadar dışarıda hep Jane ve Camille'in fotoğraflarım tutardım. Görüş alanımda olmaları hoşuma giderdi. Bu beni rahatlatırdı. Ölüler beni rahatlatıyordu ama acaba ölüm kardeşimi de rahatlatmış mıydı ki? Altı yaşındaki bir kızla dengeyi bulmak zor işti. Annesiyle ilgili konuşmak isterdiniz. Ona annesini, örnek bir insan oluşunu, küçük kızını ne kadar çok sevdiğini anlatmak isterdiniz. Annesinin onu cennetten seyrettiğini söyleyerek onu biraz rahatlatmak isterdiniz. Ama ben buna inanmıyordum ve inanmayı da çok isterdim aslında. Ölümünden sonra muhteşem bir dünyaya gittiklerini ve hepsinin karımın, kız kardeşimin ve babamın bize yukarıdan bakıp gülümsediğine inanmak isterdim. Ama kendimi buna inanmak için zorlayamam ve eğer böyle bir şeyi kızıma anlatırsam ona yalan söylemiş olurum ve bu da hoşuma gitmez. Ama bazen olmuyor işte. Noel Baba'ya, Paskalya'da çocuklara yumurta dağıtan Eas-ter Bunny'ye de

inanıyor. Bunlar gelip geçici ve zararsız inançlar. Ama o da en sonunda, diğer bütün çocuklar gibi bunların da hiçbir dayanağı olmayan birer anne baba yalanı olduğunu öğrenecek. Belki de ben yanlış düşünüyorum ve gerçekten de yukarıdan bize bakıyorlar ve belki de bir gün Cara da böyle olduğuna karar verecek. Gece yarısı zihnimin istediği yere gitmesine izin verdim sonunda. Camille'li, Gil Perez'li o korkunç ve büyüleyici yaz gecesinde, kampa geri döndüm. Camille'i düşünmüştüm. O geceyi düşünmüştüm. Ve seneler sonra ilk defa kendime Lucy'-yi düşünme izni verdim.

Acıyla gülümsedim. Lucy Silverstein ciddi anlamda ilk kız arkadaşım. Her şey o kadar güzeldi ki. Peri masalına benzeyen bir yaz aşkıydı bu. O geceye kadar. Sanki hiç

82

ayrılmayacak gibiydik, ama bizi lime lime edip parçalara ayıran, o kanlı cinayetler olmuştu. Aslında mümkün olduğu kadar masum ve ahmakça olmasın gereken aşkımızın coştuğu ve daha da arttığı o noktada birbirimize ağ atmışken birbirimizden kopartılmıştık.

Lucy artık geçmişe aitti. Kendi kendime bir ultimatom vermiştim ve bu ilişkinin üzerini tamamen kapatmıştım. Ama kalp ultimatom dinlemezdi. Yıllardır Lucy'nin neler yaptığını merak edip durdum.

Kimseyi incitmeden. Onunla bir daha görüşme cesaretim olmamasına rağmen Google'a adını yazıp araştırma yapmıştım. Kesinlikle hiçbir şey bulamamıştım. Kanımca bütün bu olaylardan sonra akıllıca bir iş yapıp adını değiştirmişti. Büyük ihtimalle Lucy de benim gibi evlenmiş olmalıydı. Mutlu muydu acaba? Mutlu olmasını dilerdim.

Kafamdaki bütün bu düşünceleri bir kenara attım. Şu anda Gil Perez'i düşünmek istiyordum. Gözlerimi kapatıp eskiye döndüm. Kamptaki hallerini düşünmüştüm. Maskaralıklarımızı, şaka yollu her omuzuna vurduğumda bana "Hissetmiyorumkiiii... hissetmiyorumkiiii" diyerek karşılık verdiğini hatırladım. Onu gözümün önünde canlandırabiliyordum. Kılıklı göğsü, daha günümüzde moda olmadan çok önceleri giydiği salaş şortları, güldüğünde iyi bir ortodontiste ihtiyacı olduğunu gösteren dişle... Birden gözlerimi açtım. Bir şey beni dürtmüştü.

Bodruma indim. Hemen o büyük mukavva kutuyu buldum. Jane her zaman çok düzenli biri olmuştu. Kutunun kenarındaki o çok güzel el yazısını gördüm ve durdum. Ellerim kutuya doğru sürüklendi. Yazısına dokundum ve ağ-83

zında kalemin kapağı, onu büyük ispirtolu kalemle kutunun kenarına kalın kalın "Fotoğraflar-Copeland" yazarken hayal ettim.

Hayatımda sürüyle yanlış yapmıştım. Ama Jane... Ona rastlamış olmam tek ve en büyük şansım olmuştu. Erdemliliği beni değiştirmiş, beni daha iyi biri yapmış ve her bakımdan daha güçlü kılmıştı. Evet, onu sevmiş, çok güçlü duygular beslemiştim. Ama bundan daha fazlası vardı. Yapabileceğimin en iyisini yapmamı sağlama konusunda çok kabiliyetliydi. Nevrotik bir kişiliğim vardı ve güvenilmez biriydim. Bursla okuyan çok az sayıda çocuktan biriydim ve işte o mükemmel yaratık gelip bulmuştu beni. Bu kadar üstün niteliklere sahip bir yaratık bu derece bana aşıkken nasıl berbat ve işe yaramaz biri olmaya devam edebiliyordim

ki?

Jane dayandığım kayaydı. Sonra hastalanıp ufalandı ve ardından ben de sırt üstü yere düştüm.

O çok uzun yıllar öncesinin yazına ait fotoğrafları buldum. İçinde Lucy'nin olduğu fotoğrafların hepsini kurnazca davranıp yok etmiştim. Lucy'yle birlikteyken Cat Stevens ve James Taylor'ın artık bana iğrenç gelen aşırı duygusal şarkılarını dinlerdik. Bunları dinlemekte de zorlanmıştım uzun bir süre. Aslında hâlâ. Şimdi bile. İpod'umda bir yerlere yanlışlıkla kaydolmaması için aşırı özen gösteriyordum. Radyoda çalmaya başladığında hızla başka istasyona geçiyordum.

Fotoğrafları inceledikten sonra o yazıya ait olanları bir kenara ayırdım. Çoğu kız kardeşimin fotoğraflarıydı. Ölümünden üç gün önce çekilmiş bir fotoğrafı bulana kadar hepsinin üzerinden hızlı hızlı geçtim. Fotoğrafta erkek arkadaşı Doug Billingham vardı. Zengin bir çocuktaydı ve tabii bu

X4

7627

yüzden derhal annemin onayım almıştı.

Kampta değişik sosyal sınıflar, zenginle fakir çocuklar bir arada tatil yapıyordu. Aynı kampın içinde üst ve alt sınıflar birbirine karışmıştı. Tıpkı hipiler gibi. Lucy'nin hi-pilere sempati duyan babası Ira böyle istemişti çünkü. Başka bir zengin çocuk, Margot Green adındaki kız sıranın tam ortasında oturuyordu. Hep böyle ortada dururdu. Kamptaki en seksi kızdı ve bunun da farkındaydı. Sarışın ve koca memeliydi.

Kendisinden büyük çocuklarla çıkardı. Aynı Gil gibi Margot'nun da hayatı televizyonda hepimizin büyük merakla seyrettiği melodramlardan farkı vardı. Ona baktım ve boğazının kesik halini düşünmüştüm. Bir iki saniye için gözlerimi kapattım.

Fotoğrafta Gil Perez de vardı ve zaten ben de bu yüzden burada, bodrumdaydım. Lambamı fotoğrafa yaklaştırıp daha yakından baktım. Yukarıdayken bir şey hatırlamıştım. Hep sağ elimi kullanırdım ama şaka yollu Gil'in omuzuna vururken sol elimle vururdum. Bunu o korkunç yarasına dokunmamak için yapardım. Evet, o zamana kadar çoktan iyileşmişti ama yine de yaraya yakın bir yere isabet ettirmekten

çekiniyordum. Belki yeniden açılır ve kanayabilirdi. Dolayısıyla sol elimi kullanıp sağ omuzuna vuruyordum. Gözlerimi kıstım ve fotoğrafa daha da yakından baktım. Kabarık yaranın alt kısmı tiş örtünün altından gözüktüyordu. Oda etrafımda dönmeye baş ladı. Bayan Perez oğullarının yaras ının sağ kolunda olduğunu söylemiş ti.

Eğer sağ elimi kullanmış olsaydım doğrudan sol omuzuna vururdum. Ama böyle yapmamıştım. Sol elimi kullanmış ve dolayısıyla sağ omuzuna vurmuş tum. S 5

İş te kanıt elimdeydi. Gil Perez'in yaras ı sol kolunday-dı. Bayan Perez yalan söylemiş ti. Ve ş imdi bunun nedenini merak etmeye baş lamıştım.

86

7. BÖLÜM

Ertesi sabah erkenden ofisime geldim. Yarım saat soma Chamique Johnson' ı kürsüye çıkartacaktım. Notlarımın üzerinden geçtim. Saat dokuz olmuş tu ve artık sabredemi-yordum. Dedektif York'u aradım.

"Bayan Perez yalan söyledi," dedim. Nedenini açıkladım, beni dikkatle dinledi.

"Yalan söyledi ha?" diye tekrarladı York bitirdiğimde. "Bu ciddi bir itham değil mi?"

"Peki sence nedir bu?"

"Belki bir yanlışlık yapmıştır."

"Kendi öz oğlunun kolundaki yara konusunda insan nas ıl yanlış yapabilir?"

"Yapabilir tabii, neden olmasın? Zaten cesedin oğlu olmadığına kendini hazırlamıştı. Gayet normal."

Buna inanmıyordum. "Olayla ilgili yeni bir ş eyler bulabildiniz mi?" "Santiago'nın New Jersey'de yaşadığını sanıyoruz." "Elinizde bir adres var mı?"

"Hayır. Ama bir kız arkadaşı varmış . Ya da en az ından

87

bir kız arkadaşı olduğunu düş ünüyoruz. Her neyse, bir arkadaş iş te." "Nereden biliyorsunuz?"

"Hani ş u cep telefonu vardı ya. Adamı aradı."

"Peki adam kim gerçekte? Yani Manolo Santiago'dan bahsediyorum." "Bilmiyorum."

"Kız arkadaşı size bir ş ey söylemedi mi?" "Kız arkadaşı onu sadece Santiago olarak tanıyor. Oh, baş ka önemli bir ş ey daha var." "Ne?" "Ceset bir yerden baş ka bir yere taşınmış . Yani aslında daha ilk baş ta anlamıştık bunu, ama ş imdi emin olduk. Adli tabip kan kaybından dolayı ve bir de anlayamadığım baz ı tetkikler sonucunda, her neyse iş te, Santiago'nun sokağa atılmadan bir saat önce öldüğünü öne sürdü. Üzerinde döşeme lifleri gibi bir şeyler bulundu. Ön inceleme sonucunda bunun bir otomobil döşemesi olduğu anlaşıldı."

"Yani Santiago öldürüldü, arka bagaja tıklandı ve Washington Heigts'da bir sokağa atıldı."

"Evet, ş imdilik böyle düş ünüyoruz."

"Taşındığı otomobilin markas ı hakkında bir ş eyler var mı?"

"Henüz bir ş ey yok. Ama uzmanlar eski bir otomobil olduğunu söylüyorlar. Bütün bildikleri bu. Hâlâ üzerinde çalışıyorlar." "Ne kadar eski mesela?"

"Bilmiyorum. Ama yeni değil o kesin. Hadi Copeland. Bırak da biraz nefes alayım."

"Bu olayla kiş isel olarak ilgileniyorum." 8*

"Haz ır konu açılmış ken... " "Ne?"

"Niye atlayıp bana yardıma gelmiyorsunuz?" "Yani?"

"Yani o kadar yoğunum ki. Olayın New Jersey'yle bağlantılı olduğu muhtemel. Büyük ihtimalle Santiago orada yaşıyordu, ya da en az ından kız arkadaşıyla orada buluş uyorlardı. "Benim eyalette mi yani?"

"Yo, sanırım Hudson'da. Ya da belki Bergen. Hangi cehennemdeyse iş te. Bilmiyorum. Ama buralara yakın bir yerler olduğu kesin. Bu karmaş aya bir ş ey daha ekleyeyim." "Dinliyorum."

"Kız kardeş iniz New Jerscy'de yaşıyordu, değil mi?" "Evet."

"Oras ı benim alanıma girmiyor. Sizin bölgeniz dışındaki bir bölge olsada önemli değil. Kendi üzerinize alabilirsiniz. Eski davayı yeniden açın, nas ıl olsa bu davayı sizden baş ka kimse almaz."

Söyledikleri üzerinde düş ündüm. Kullanıyordu beni. Baz ı ayak iş lerini onun yerine yapabileceğimi, görevini bana devredebileceğini umuyordu. Ama benim için problem yoktu. Bana uyardı." "Şu kız arkadaş," dedim. "Adı neymiş?"

"Raya Singh." "Adresi?"

"Onunla konuş acak mısın?" "Senin için bir sakıncas ı var mı?" "Yüzüne gözüne bulaştırmadığın sürece istediğini yapabilirsin. Ama sana dostça bir tavsiye verebilir miyim?"

"Elbette."

"Ş u kaçık Yaz Hızarı, adını unuttum." "VWayne Steubens," dedim. "Onu tanıyordun değil mi?" "Dava dosyas ını okumuş muydun?" diye sordum. "Evet. Seni de suçlamışlar öyle değil mi? Çok üzerine gelmişler."

Her şeye kuşkuyla yaklaşan şu Sheriff Lowe'ı hatırlayabiliyordum. Beni suçlaması normaldi. Onu anlayabiliyordum."

"Nereye gelmek istiyorsun?"

"Sadece şu: Steubens hâlâ mahkûmiyetini bozmaya uğraşıyor. "

"İlk dört cinayeti asla üzerine almadı." dedim. "Diğer cinayetlere ait kanıtlar daha fazlaydı."

"Biliyorum, ama yine de iş lenen bu suçla bir ilişki vardı, eğer öldürülen gerçekten de Gil Perez'se Steubens'in asla bunu duymaması lazımdır. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Emin olmadıkça bu olayın gizli tutulmasını istiyordu benden. Anlamıştım. Hayatta yapmak istediğim en son şey Wayne Steubens'e yardım etmek olurdu zaten. Telefonu kapattık. Loren Muse kapıdan kafasını uzattı. "Benim için bir şeylerin var mı?" diye sordum.

"Hayır, Üzgünüm." Saatine baktı. "Büyük dava için hazır mısın?" "Hazırım."

"Haydi bakalım o zaman. Şov zamanı." * * *

90

"Chamique Johnson'ı kürsüye çağırıyoruz."

Chamique fazla abartmadan, komik duruma düşmeyecek şekilde kapalı giyinmişti. Az biraz dekoltesi yerindeydi ama yine de. Hâlâ kıvrımları ortadaydı. Hatta uzun ve sivri topuklu ayakkabılar giymişti. Bazen jürinin görüş alanına girmemeye özen gösterdiğiniz zamanlar olur. Bazen de şimdi olduğu gibi tek şansınızın jürinin tablonun tümünü, tepçikleri ve de her şeyi görmeleri gerektiğini bildiğiniz zamanlar. Başını öne eğmeden dimdik yürümeye başladı. Gözlerini hiçbir mahcubiyet belirtisi göstermeden, Nixon usulü ama bir-sonraki-saldırı-nereden-gelecek-acaba tarzında sağa sola kımlıdatıyordu. Biraz ağır makyaj yapmıştı. Ama olsun problem yoktu. Olgun bir kadın gibi gözükmeye çalıştı an bir genç kıza benziyordu. Uyguladığım strateji konusunda benimle aynı fikirden olmayan insanlar vardı ama inanıyordum ki eğer baş arsız olacaksanız samimiyetle, dürüstlikle baş arsız olmalıydınız. Şimdi yapmaya hazırlandığım şey de buydu zaten. Chamique adını soyadını söyledi, İncil üzerine yemin etti ve oturdu. Ona gülümsedim ve gözlerinin içine baktım. Devam edebiliriz anlamında başını hafifçe öne doğru eğdi.

"Sriptizcisiniz öyle değil mi?"

Hiç ön konuşma yapmadan doğrudan bu tip bir soruyla başlamam salondakileri

şaşkınlığa uğratmıştı. Birkaç kişi içini çekti. Chamique gözlerini kırıştırdı.

Ona neler soracağım ve mahkemede neler yapacağım hakkında biraz fikri vardı ama ona ayrıntıları anlatmamıştım.

"Yarım zamanlı olarak çalışıyorum," dedi.

Cevabı hoşuma gitmemişti. Fazla temkinliydi.

91

"Ama para için üzerinizdekileri çıkartıyorsunuz öyle değil mi?" "Evet." Pazarlık bitmişti. Striptiz yaparak hayatını kazandığı açıktı artık. "Kulüplerde mi yoksa özel partilerde mi çalışıyorsunuz?"

"İkisinde de."

"Hangi Kulüpte?"

"Pink Tail. Nevvark'ta."

"Kaç yaşındasınız?" diye sordum.

"On altı."

"Sriptizcilik yapabilmek için on sekiz yaşını doldurmuş olmanız gerekmiyor mu?" "Doğru. Gerekmiyor"

"Peki bunu nasıl becerebiliyorsunuz?"

Chamique omuzunu silkti. "Sahte kimlikle, yaşıma yirmi bir olarak gösterdim." "Yani kanunlara karşı geliyorsunuz." "Sanırım evet."

"Kanunlara karşı geliyor musunuz, gelmiyor musunuz?" diye sordum. Sesimde çok güçlü bir kinaye vardı ve Chamique soruyla ne kastettiğimi anlamıştı. Üzerindeki her şeyi çıkartıp striptiz yapan biri olarak açık sözlü olmasını, kelime oyunları yapmamasını istiyordum. Kinaye bir hatırlatma niteliğindeydi. "Evet, kanunsuz bir iş yapıyorum."

Sanıkların avukatlarının tarafına göz ucuyla baktım. Mort Pubin bana delirmiş olduğumdan şüphe edermişçesine meraklı gözlerle bakıyordu. Flair Hickory avuç içlerini

birleş tirmiş, iş areti parmağını dudaklarına dayamıştı. Sanıklar Barry Marantz ve Edward Jenrette birer mavi ceket giymişti. Yüzleri solgundu. Kendini beğenmiş, emin, şeytansal bir halleri yoktu.

Yaptıklarından pişman, korkmuş birer yavru kuş gibi duruyorlardı. Bazılarını avukatlarının onlara nasıl oturmaları, yüzlerinin nasıl bir ifade alması gerektiğini tembihlediklerini düşünabiliirdi. Ama ben onlardan daha iyi anlardım. Gerçekten de korkmuş ve yaptıklarından pişman gibiydiler.

Tanığımı gülümsedim. "Sen tek değilsin Chamique. Sana tecavüz eden çocukların ancak yaşı müsaade edenlerin girebileceği partilere katılabilmeleri için yaptırılmış bir deste sahte kimlik bulundu. En azından sen ekmek paranı kazanmak için sahte kimlik yaptırmışsın." Mort ayağa fırladı. "İtiraz ediyorum!"

"Kabul edildi."

Ama jüri duymuş tu nas ıl olsa. Eski bir atasözü ş öyle derdi: "Laf ağızdan çıktı mı geri dönüş ü olmaz."

"Bayan Johnson," diye devam ettim, "bakire değilsiniz öyle değil mi?"

"Hayır."

"Hatta gayrimeş ru bir de oğlunuz var." "Evet, var." "Kaç yaşında?" "On beş aylık."

"Söyler misiniz Bayan Johnson, bakire olmayışınız ve gayrimeş ru bir oğlunuzun olmas ı sizi ahlaks ız biri mi yapar?" "İ tiraz ediyorum!"

"Kabul edildi." Yargıç Arnold Piercc gür kaş larını çata-93 rak bana baktı.

"Sadece aş ıkar olan bir ş eyi vurguluyorum efendim. Eğer Miss Johnson Short Hills ya da Livingston'da yaş ayan zengin bir sarışın olsaydı... " "Bunu final konuş manıza saklayın Bay Copeland." Dediğini yapacaktım. Ama bunun yerine baş langıçta yapmayı tercih ettim. Yeniden tecavüz kurbanına döndüm.

"Striptiz yapmaktan zevk alıyor musunuz Chamique?"

"İ tiraz ediyorum. "Mort Pubin yine ayağa fırlamıştı. "Konu dışı. Striptiz yapmaktan zevk alıp almadığı kimin umurunda olabilir?" Yargıç Pierce bana baktı. "Ne diyorsunuz?"

"İ stemiyorsanız striptiz konusunda hiçbir ş ey sormam," dedim Pubin'e bakarak. Pubin sakinleş ti. Flair Hickory henüz ağzını açmamıştı. Karşı gelmekten hoş lanmıyordu. Genelde jüri de hoş lanmazdı karşı gelenlerden. Onlardan bir ş ey gizlediğinizi düş ünürlerdi. Flair antipatik görünmekten korkar ve hep sevilme isterdi. Bu yüzden de Mort'u "tetikçi" olarak kullanıyordu. İ yi polis kötü polisin avukatlığa uyarlanmış hali yani.

Chamique'e döndüm. "Tecavüze uğradığınız gece striptiz yapmamıştınız öyle değil mi?" "İ tiraz ediyoruz!" "Yani tecavüze uğradığınızı iddia ettiğiniz gece," diye düzeltiltim. "Hayır," dedi Chamique. "Beni oraya davet etmiş lerdı."

"Bay Marantz ve Bay Jenrette'in kaldığı yurttaki partiye mi davet edilmiş tiniz?" 94

"Evet."

"Sizi davet eden Bay. Marantz mıydı yoksa Bay Jen-rette mi?"

"İ kisi de değil."

"O zaman kim?"

"Orada kalan baş ka bir çocuk."

"Adı nedir?"

"Jerry Flynn."

"Anlıyorum, siz Bay Flynn'la nereden tanışıyordunuz?" "Olaydan bir hafta önce yurtta çalışmıştım." "Yani bir hafta önce çalışmıştım derken neyi..." "Onlara striptiz yapmıştım," Chamique sorumu bitirmeden cevabını vermiş ti. Bir ritim

tutturabilmiştik demek. "Ve Bay Flynn da orada mıydı?" "Hepsi oradaydı." "Hepsi derken?"

İki sanığı gösterdi. "Onlar da oradaydı. Başka bazı çocuklarla birlikte." "Kaç kişi olduklarını söyleyebilir misiniz?" "Yirmi, ya da belki yirmi beş kiş i."

"Tamam, ama sizi bundan bir hafta sonra partiye davet eden Bay Flynn'dı değil mi?" "Evet."

"Ve siz de daveti kabul ettiniz." Gözleri dolmuştu ama başını dik tutmaya devam etti. "Evet."

"Neden gittiniz partiye?" Chamique bu soru karşısında biraz düşündü.

"Beni yatına davet eden bir milyoner gibi gördüm onları."

95

"Onlardan etkilendiniz mi?" "Ah evet, tabii ki." "Peki paralı olmalarından?" "Evet o da var."

Böyle dürüst bir cevap verdiği için ona hayranlık duymuş tum. "Ve," diye devam etti. "Ben striptiz yaparken Jerry çok ş ekerdi." "Yani Bay Flynn size karşı iyi davrandı."

"Evet."

Başımı salladım. Şimdi ustalıkla kotarılması gereken bir mıntıkaya giriyordum ve devam ettim.

"Chamique, striptiz için çağrıldığınız geceye dönecek olursak..." nefes alıp verişimin yavaşladığını hissetmeye başlamıştım. "Orada bulunan erkeklere baş ka hizmetlerde de bulundunuz mu?"

Göz göze geldik. Yutkundu ama anlaşılmamızı bozmadı. Sesi yumuşaktı. Rahatlamıştı.

"Evet."

"Bu hizmetin seksle alakas ı var mıydı?"

"Evet."

Başını eğdi.

"Utanmayın," dedim. "Paraya ihtiyacınız vardı." Sanıkların oturduğu yeri gösterdim. "Peki onların sebebi neydi?" "İtiraz ediyoruz." "Kabul edildi."

Ama Mort Pubin tatmin olmamıştı. "Efendim, resmen hakaret ediyor!"
"Evet bu bir hakaret," diye onayladım. "Müvekkillerinizi derhal azarlamanız laz ım."

Mort Pubin kıpkırmızı kesildi. Sesi ağlamaklı çıkıyor-96
du. "Efendim!" "Bay Copeland."

Haklı olduğunu ve devam etmeyeceğimi bildirmek için elimi kaldırdım. Dava sıras ında kendime has metodlarla öfkeyi dağıtmakta gayet ustayımdır. "Bay Flynn' ın sevgiliniz olabileceğini mi düş ündünüz?"
Yine Mort Pubin devreye girdi. " İ tiraz ediyoruz. Davayla ne ilgisi var?"

"Bay Copeland?"

"Elbette ilgisi var. Çünkü Bayan Johnson'ın müvekkillerinden maddi çıkar elde etmek için bu suçlamaları kafas ından uydurduğunu söyleyecekler O gece Bayan Johnson'-m kafas ında ne gibi planlar olduğunu göstermek istiyorum." "İ zin vereceğim," dedi yargıç Pierce. "Soruyu tekrarladım."

Chamique hafifçe yerinde kıpırdandı. Aslında tam yaşma uygun bir hareketti bu. "Jerry tipim değildi." "Ama?"
"Ama, nasıl desem bilmiyorum. Hiç onun gibi birine rastlamamıştım. Bana kapıyı bile tutmuş tu. Çok tatlıydı. Bu tip hareketlere alışık değilim ben." "Ve zengin. Yani sizinle karşılaşt ırıldığında."

"Evet."

"Bu sizin için önemli mi?" "Elbette." Bu dürüstlüğüne bayılmıştım.

Chamique jüriye doğru bir bakış fırlattı. Yine aynı meydan okuyan ifade. "Benim de hayallerim var." Devam etmeden önce bu söylediğinin salonda iyice yankılanmas ı için biraz bekledim. "Peki o geceyle ilgili hayalleriniz neydi Cha-97

mique?" Mort tam itiraz edecek gibi oluyordu ki Flair Hic-kory elini onun kolunun üzerine koydu. Chamique omu-zunu silkti. "Aptalca hayaller." "Yine de anlatın siz."

"Düş ündüm ki, belki, ne bileyim belki beni sever diye düş ünmüş tüm. Anlatabildim mi?"

"Anladım," dedim. "Partiye neyle gittiniz?"

"Irvington'dan otobüse bindim, sonra da yürüdüm."

"Ve sonra da yurda geldiniz. Bay Flynn da orada mıydı?"

"Evet."

"Hâlâ size karşı kibar davranıyor muydu?" "Başta evet." Gözünden bir damla gözyaşı aktı. "Evet tatlıydı. Ş ey. ." Durdu. "Chamique?" Bir damla gözyaşı daha. "Hayatımın en güzel gecesi idi." Söylediklerinin havada asılı kalmasına ve yankı yapmasına izin verdim. Üçüncü bir gözyaşı. "İ yi misin?" diye sordum, gözyaş larını kağıt mendille silen Chamique'e. "Gayet iyiyim." "Emin misin?"

Sesi yeniden sertleş miş ti. "Sorunuzu sorun Bay Copeland," dedi. Muhteş emdi. Muhteş em.

Tüm jüri üyeleri kafalarını kaldırmış dinliyorlar ve kanımca her kelimesine inanıyorlardı.

"Bay Flynn'ın daha sonradan size karşı davranışları değışti mi?" 98

8860

"Evet." "Ne zaman?"

"Ş urada oturanlardan biriyle fısıldaşırken gördüm onu." Edvvard Jenrette'i iş aret ediyordu. "Bay Jenrette'le mi?"

"Evet, onunla." Jenrette Chamique'ten bakış larım kaçırmamaya çalıştı. Tam olmasa da baş arılı sayılırdı.

"Bay Jenrette'in Bay Flynn'a bir ş eyler fısıldadığını mı gördünüz?"

"Evet."

"Peki sonra ne oldu?"

"Jerry biraz yürümek isteyip istemediğimi sordu." "Jerry derken, Jerry Flynn mı?"

"Evet."

"Tamam. Bize neler olduğunu anlatın."

"Dışarı çıktık. Elinde küçük bir bira fıçısı vardı. Bira isteyip istemediğimi sordu. Hayır dedim. Saçma sapan hareketler yapıyordu. Uyuş turucu almış gibiydi." Mort Pubin yine ayaklandı. " İ tiraz ediyoruz". Kollarımı açtım ve "artık yeter" anlamında bir hareket yaptım. "Sayın yargıç!"

"Reddedildi," dedi yargıç.

"Siz anlatmaya devam edin," dedim.

"Jerry fıçıdan bir bira aldı ve gözlerini kaldırmadan ona bakmaya baş ladı." "Biras ına mı?"

"Evet, bir ş eyler dönüyordu. Bir ş eyler değış miş ti. İ yi olup olmadığını sordum. Gayet iyi olduğunu her ş eyin süper gittiğini söyledi ve sonra," sesinde heyecan yoktu ve son derece temkinli konuş uyordu- "bana çok seksi bir vücudum

99

T i-----]

"Evet, yani daha önc£**e tık. Artık kabalaşmaya baSArA,A/>> Yutkundu. olduğunu ve üzerimdekilA'çAAartırken beni seyretme çok hoşlandığını söyledi.' 'Bu sizi şaşırttı mı?"

ncıAı w hiç bu şekilde konuşmamış ba\$1Atmıştı." Yutkundu. "Diğerleri gibi olmuş tu." "Devam edin."

"Yukarı çıkalım mı? S**n* o odamı gösteririm dedi. "Siz ne dediniz?" "Olur dedim."
"Gerçekten odasına gitmiştiniz mi?" Chamique gözlerini kapıtlı Gözlerinden bir damla yaş daha aktı.
Kafasını hayır anlı*nınlıttıJa salladı. "Cevabınızı yüksek sesi" Stjy/öyleyin lütfen." "Hayır." dedi. "Niye gittiniz o zaman?"

"Ona hoş görünmek işteli*113liâAtını, benden hoşlanmasını istemiştin." "Ve bu yüzden onunla biriktQt:te odasına çıkarsanız sizden hoşlanacağını sandınız öfl* tonmu?" Chamique yumuşacık bir sesle "Eğer ona hayır defseti iram bunun hoş una gitmeyeceğini biliyordum."
Geri döndüm ve masama Jo*-r>gru ilerledim. Notlarımı gözden geçirir gibi yaptım. Asl'AaAa sadece jüriye Charm-que'in söylediklerini iyice kavraAaiAA An zarnan veriyordum. Chamique dikleşti. Çenesiri yAtonrukari kaldırdı. Hiçbir şey belli etmemeye çalıştı ama etrafa ya>>vay ilan ızdırabını hissedebiliyordunuz.

"Üst kata çıktığınızda ne oUu?>' >?"

"Kapıdan içeri girdik." Göer'nu-ırini yeniden Jenrette e

100

«Sonra benii sımsıkı kavradı." R Bir kez daha ondan Edvvard Jenrette'i göstermesini ve a m söylemesini istedim. «Odada baş ka bin daha var mıydı?"

"Evet, o."

Barry Marantz' ı gösterdi.

Davalıların arka tarafında ailelerinin oturduğunu fiark ettim Bu yavrulannın üzerine titreyen s ırılanmış koruyucu-ların yorgun birer ölü maskesi gibiydi yüzleri. Elmacık ike-mikleri fırlamıştı sanki. Gözleri çukurdaydı. Mahvolmuş-lardı. Onlar için üzüllüyordum. Hem de çok. Edvvard J en-rette ve Barry Marantz' ı koruyan birileri vardı. Oysa C:ha-mique'in hiç kimsesi, yoktu. Aslında bir yandan da o yurttan neler olduğunu ans ıyabiliyordum. İ çmeye baş lars ınız, kontrolü kaybedersiniz, sonra ne yaptığınızı hatırlamazs ınız. Belki de bunu bir d aha asla tekrarlamayacaklardı. Belki gerçekten de derslerini fazlas ıyla almış lardı. Aıma yine de onların durumunda olmak istemezdim o anda. Baz ı insanlar vardır, doğuş tan kötüdürler. Bunlar acımas ızca ve ahlaks ızca davranıp etraflarındaki kiş ilerin İ cal-bini kırarlar. Baz ıların da ki bu tiplerin ofisine uğra dığı Çok olmuş tur, sadece kafaları kanşmıştır. Bu kiş ileri bicbir-'ennden ayırt etmek benim değil, dava görüldüğü sürece yargıcın işidir. Pekâlâ," dedim. Daha soma ne oldu?" "Kapıyı kapattı."

"Hangisi?"

Marantz' ı gösterdi.

Chamique, daha net anlayabilmemiz için lütfen anlamı

tırken Bay Marantz ya da Bay Jenrette diyerek anlatı sı nA bu?"

Başıyla onayladı.

'Pekâlâ, Bay Marantz kap ıyı kapatt ıktan sonra llr mine ol.

"Bay Jenrette dizlerimin üzerine çökmemi söyledi" "O s ırada Bay Flynn neredeydi?" "Bilmiyorum."

"Bilmiyor musunuz?" Çok şaşırmış gibi yaptım. "Si. zinle birlikte yukarı çıkmadı mı?" "Çıktı."

. "Bay Jenrette sizi s ıkıca kavradığımda yanınızda ayakta durmuyor muydu?" "Evet. Duruyordu." "Sonra?"

"Bilmiyorum. Odaya girmedim. Sadece kapıyı kapattı." "Onu bir daha gördünüz mü?"

"Aradan biraz zaman geçtikten sonra ancak."

Derin bir nefes aldım ve saldırıya geçtim. Chamique'e daha sonra neler olduğunu sordum. Aslında tecavüz s ırasında neler olup bittiğini nas ıl anlatacağının daha önceden provas ını yapmıştık. İ fadesi gayet açık ve netti. Ama ş imdi gayet heyecans ız bir biçimde, konuş mas ını planlamadan olayları anlatıyordu. Daha anlatmas ı gereken o kadar çok şey vardı ki. Çocukların o s ırada neler söylediği, onunla nas ıl dalga geçtikleri-ve ona yaptıkları. Detaylara ihtiyacım vardı. Jürinin detayları duymaktan hoş lanacaklarını sanmıyordum. Bunu anlayabiliyordum, ama Chamique'in elinden geldiğince her pozisyonu, kimin nerede ne yaptığını anlatarak daha kesin ve açık olmaya gayret göstermesine ihtiyacım 102

V3fdEtrafa bir uyuş ukluk dalgas ı yayılmıştı.

-Tecavüz konusundaki ifadesi bittiğinde ona birkaç sa-niye

ola tanıdım ve daha soma yaklaşıp en can alıcı soru

A jim adlarını kullandığını söylemiş tiniz." " İ tiraz ediyoruz efendim."

Bu davanın başından beri ilk kez konuş an Flair Hic-kory'ydi. Sesi sakindi, her tür kulakta hoş bir tını yaratacak cinsten.

"Cal ve Jim adlarını kullandıklarım belirtmemiş ti," dedi Flair.

"Hayır, belirtti. Hem yaz ılı ifadesinde hem de öne eki ifadelerinde onların Cal ve Jim olduğunu ısrarla söyledi."

Jüriye 'Bakar mısınız lütfen, hemen de ortalığı velveleye veriyorlar" dermiş gibi bir iş aret yaparak. "Baş ka bir şey ekilde ifade edeyim, "diye baş ladım öfkeyle ve Chamique'e döndüm. "Hangisi Cal, hangisi Jim'di?"

Chamique Barry Marantz' ı Cal, Edward Jenrette'i de Jim olarak tanıdığım söyledi. "Kendilerini bu ş ekilde mi tanıttılar size?" diye sordum.

"Hayır."

Peki Cal ve Jim'i nereden çıkarttınız?" "Birbirlerine bu ş ekilde hitap ediyorlardı." • fazılı ifadenizi dikkate alırsak, örneğin Bay Marantz 'nu öbür tarafa yasla Jim' gibi ş eyler mi söyledi?" "Evet, aynen öyle." sordum.

Daha önceki ifadenizde size saldıranların Cal

"Sanıkl

ann gerçek adlarının Cal ya da Jim olmadığını farkındas ınız öyle değil mi?" "Evet, artık biliyorum," dedi Chamique. "Bunu nas ıl açıklayacaksınız peki?"

"Bilemiyorum, sadece onlar birbirlerine nasıl hitap e(j)-yorlar onu söyledim size."

Hiç duraksamamış , hiçbir ş ekilde haklı çıkmaya çah mamıştı, iyi bir cevaptı. Fazla uzatmadım.

"Cinsel iliş ki sonras ında ne oldu?" "Beni temizlediler."

"Nas ıl?"

"Beni banyoya ittiler. Sabunladılar. Hortumlu duş un £ altında fırçaladılar. "

"Sonra?"

"Giysilerimi aldılar, yakacaklarını söylediler. Sonra \yi° bana bir tiş örtle ş ort verdiler."

"Daha sonras ında ne oldu?"

"Jerry beni otobüs durağına götürdü."

"Bay Flynn size yolda bir ş ey söyledi mi?"

"Hayır."

"Hiçbir ş ey söylemedi mi?" "Bir kelime dahi etmedi."

Yeniden çok ş aşırmış gibi göründüm. "Size tecavüz ct-tjjj/Vlerini söylemediniz mi?"

İ lk kez gülümsedi. "Bunu bilmiyor muydu sanki?"

Bu cümlesinin de fazla üzerinde durmadım. Yeniden kont/Suyu değı ş tirdim. "Bir avukat tuttunuz mu Chamique?" ' "Sayılır."

A "Sayılır da ne demek?"

"Aslında onu ben bulmadım. O gelip beni buldu." (»4

«Horace Foley. Ş urada oturan Bay Hickory kadar güzel sinmiyor ama." g Bu Flair' ı güldürdü.

«navahlan mahkemeye veriyor musunuz?"

"Evet." "Neden?"

"Onlara tazminat ödetmek için." dedi.

"Burada yaptığımız ş ey de bu değil mi?" diye sordurm. »Onları cezalandırmanın yollarını arıyoruz."

"Evet. Ama dava parayla ilgili."

Anlamamış gibi yaptım. "Ama savunma sadece para -sal tarafıyla ilgilendiğinizi ve suçlamaları bunu için yaptı -ğınızı iddia edecek."

"Elbette para beni ilgilendiriyor" dedi Chamique. "Siz»e ilgilendirmediğini söylemedim ki."

Bekledim.

"Peki ya siz Bay Copeland? Parayla, ilgilenmez misi -niz?" "İlgilenirim tabii." dedim. "E öyleyse?"

"Ama bu durumda savunma sizin para için yalan söy- -ediğinizi iddia edecek," dedim.

'Bununla ilgili hiçbir ş ey yapamam," dedi. "Bakın, eğ e:r Paraya önem vermediğimi söylersem yalan söylemiş olu--r"m' Jüriye baktı. "Burada oturup paranın bana hiçbir ş eyy leV etmediAini Sersem bana inanacak mıydınız? 'El-- A e hayır. Aynı şeyi siz de bana söylemeniz ben de size inan— rjyA An'ar kana tecavüz etmeden önce paraya önem ve— yorA Um- Ş imdi de paraya önem veriyorum. Yalan söylemi— m- Bana tecavüz ettiler. Bu yüzden hapse girmelerin i

istiyorum ve eğer bu arada bir de biraz para alırsam, neden olmas ın, mutlaka bir ş ekilde iş ime yarar."

Gerisin geri adım attım. Açık yüreklilik-sonuna kadar-açık yüreklilik hiçbir ş eyin yerini tutamazdı.

"Söyleyeceğim baş ka bir ş ey yok," dedim.

106

8. BOLUM

Öğle yemeğı için davaya ara verildi.

Yemek saati ekibimle bir sonra izleyeceğimiz strateji üzerinde tartıştığım zamandır. Fakat o gün bunu yapmak istemiyordum. Yalnız kalmak istemiş tim. Dava üzerinde yeniden düş ünmek, neyi atladığımı anlamak, Flair'in ne yapacağını tahmin etmek istiyordum.

Ş u bilmem ne-iş inden-artık-kurtulmak mı-istiyorsu-nuz? Türünden reklamların birinde görünmek istiyormuş gibi bir hali olan bayan hizmetliye bir cheeseburger ve bir bira ismarladım. Bana sayın diye hitap ediyordu. Bir hizmetlinin bana sayın demesine bayılırım.

Bir dava insanların dikkatini çekmek için çekiş en iki ayrı hikâyeden oluş ur. Davanın baş kahramanını gerçek kiş i haline getirmeniz gerekir. Gerçeklik kusursuzluktan çok daha fazla önemlidir. Avukatlar bu gerçeği unuturlar. Müvekkillerini iyi ve mükemmel göstermek zorunda olduklarını düş ünürler. Buna zorunlu değ illerdir aslında. Ben de bu durumda jüriye empoze edilmek istenen bu kusursuzluğu mümkün olduğu kadar önlemeye çalışırım. İnsanlar genelde karakter tahlili yapma konusunda iyidirler. Eğer zayıf yönle-

107
rinizi gösterirseniz size inanmaya meyillidirler. Savunma yaparken sulan bulandırmak istersiniz.

Flair Hickory'nin çok açıkça belirttiği gibi Akılcı Ş üphe adındaki ş u muhteş em güzellikteki bayanı öne sürmek istersiniz. Ama ben tam tersiydim. Her ş eyin mümkün olduğu kadar açıkça belirtilmesi taraftarıyım.

Ş u hizmetli kadın yeniden belirdi ve "iş te sayın bayım," diyerek cheeseburgerimi masanın üzerine bıraktı. Gözlerimi burgere diktim. Çok yağlı görünüyordu, ona bakarken sanki ayrıca bir de damarlanmdaki yağ oranını da görebiliyordum. Ama aslında ş u vicık vicık sağlıklı ız ş ey tam da istediğim ş eydi o anda. İ ki elimle burgeri kavradım ve parmaklarımın ekmeğin içine daldığını hissettim.

"Bay Copeland?"

Karşımda duran adamı tanıyamamıştım. "Bilmiyorum farkında mısınız?" dedim. "Burada yemek yemeye çalışıyorum." "Bu size."

Masaya bir not bırakıp gitti. Sarı bir not defterinden kopartılmış bir sayfa küçük bir dikdörtgen ş ekinde katlanmıştı. Kağıdı açtım. Üzerinde ş öyle yaz ıyordu:

LÜTFEN SAĞ ARKA TARAFTAKİ MALZEME ODASINDA BULUŞALIM. EJ Jenrette.

Bu Edvard' ın babasıydı. Çok sevgili burgerime baktım. O da bana baktı. Soğumuş ya da yeniden ısıtılmış ş eyleri yemekten nefret ederim. O yüzden hemen yemeyi tercih

108

ettim. Açlıktan ölüyordum. Alalecele yutmamaya özen gösterdim. Biranın tadı süperdi.

Yemeğimi bitirdikten sonra kalktım ve sağ tarafımdaki malzeme odasına doğru yöneldim. EJ Jenrette beni bekliyordu. Önünde, masanın üzerinde viski bardağına benzeyen bir bardak duruyordu. Sanki koruma altına almış ças ına iki eliyle birden bardağı kavramıştı, Gözleri sabit bir ş ekilde içkiye bakıyordu.

Odaya girdiğimde yüzüme dönüp bakmadı. Eğer geç kaldığım için öfkeleniyse bile bunu belli etmemeye çalışıyordu. "Beni mi görmek istediniz?" dedim

EJ evet anlamında başını salladı. İ ri atletik vücutlu bir adamdı. Boğaz ı s ıkı sıkı saran ş u ünlü tasarımcı tiş örtlerinden giymiş ti. Bir ş ey söylemesini bekledim.

"Çocuğunuz var değil mi?" dedi.

Cevap vermeden bekledim.

"Onu korumak için ne yapardınız?"

"Birincisi," dedim, "çocuğunuzun kaldığı yurttaki partiye gitmesine izin vermezdim."

Gözlerini bana doğru dikti. "Hiç komik değil."

"Buradaki iş imiz bitti mi?"

İ çkisinden koca bir yudum aldı.

"Kıza yüz bin dolar vereceğim," dedi. "Karınız adına kurduğunuz vakfa da bir yüz bin daha."

"Süper! Çekleri ş imdi mi yazmak istersiniz?" "Ş ikâyetinizi geri alacak mısınız?"

"Hayır."

Gözlerime baktı. "O benim oğlum. Gerçekten de önümüzdeki on yılı hapisshanede geçirmesini istiyor olamazs ı-

109

"Evet. Ama buna karar verecek olan yargıçtır, ben değil." "O daha çocuk. Haddinden fazla içip sapıtmış . Hepsini bu."

"Bir de kızınız var değil mi Bay Jenrette?" Jenrette cevap vermedi. Gözlerini içkisine dikmiş ti.

"Irvington'dan birkaç zenci çocuk gelip onu bir odaya tıksalardı ve aynı ş eyleri kızınıza yapsalardı ş imdi olduğu gibi olayı bu kadar hafife alır mıydınız?" "Benim kızım striptizci değil ama."

"Evet, striptizci değil. Hayatta tüm önceliklere sahip biri. Elinin altında istediği her ş ey var. Neden soyunsun ki?"

"Bana bir iyilik yapın," dedi. Bana ş u sosyoekonomik palavralardan bahsetmeyin. Yoksul olduğu için baş ka bir seçeneği olmadığını ve bu yüzden fahiş elik yaptığını mı söylemeye çalışıyorsunuz? Lütfen! Bu gettolarda fahiş elik dışında iş lerde çalışıp hayatlarını kazanan diğer fakir insanlara bir hakaret olmaz mı?" Kaşımı kaldırdım, "Getto mu?" Hiçbir ş ey söylemedi.

"Siz Short Hills'de oturuyorsunuz değil mi Bay Jenrette?" "Evet, ne olmuş ?"

"Bana söyler misiniz lütfen, komş ularınızdan kaç ı striptizci, ya da sizin tabirinizle fahiş elik yapmayı tercih ediyor?"

"Bilmiyorum."

"Chamique Johnson ne yaparsa yaps ın bu kimseye ona tecavüz etme hakk ı vermez? Fahiş e diyerek kestirip atamaz-

110

siniz. Oğlunuz kime tecavüz edip kime etmeyeceğine karar veremez. Her iki durumda da Chamique Johnson soyunuyor çünkü hayatını sürdürebilmek için çok az seçeneği var. Ama kızınız aynı durumda değil." Kafam ı salladım. "Gerçekten de anlayamıyorsunuz." "Neyi anlamıyorum?"

"Kız ın striptizcilik yapmaya ya da kendini satmaya mecbur olduğu gerçeği Edward' ı daha az suçlu yapmaz." "Oğlum ona tecavüz etmedi."

"Bu yüzden mahkemede yiz zaten," dedim. "Bitti mi?" Sonunda kafas ını kald ırd ı. "Durumunuzu güçleş tirebi-lirim."

"Bağ ı lar ın kesilmesini sağlayarak buna baş lamışsınız bile. Öyle gözüküyor." "Bağ ı lar ın kesilmesi mi?" Omuzunu silkti. "Bu hiçbir ş ey değildi ki. Sadece biraz antrenman yaptım." Gözlerime bakt ı ve bir süre öyle durdu. Yeteri kadar

konuş muş tuk. "Hoş ça kal ın Bay Jenrette." Uzanıp koluma yapışt ı. "Ceza almayacaklar."

"Göreceğ iz."

"Bugün jüriden iyi puan ald ınız, ama bu sinsi fahiş enin planlarını birisinin bozmas ı laz ım. İnsanlara çocukların sahte isim verdiklerini kanıtlayamayacağ ımız ve bu da çok üzüncü olacak. Bunu biliyorsunuz. O yüzden teklifimi değerlendirmeye bak ın derim ben." Bekledim.

"Oğlum ve Marantz hapse girmek dışında her türlü cezaya çarptırılabilirler. Zorunlu halk hizmetine verilebilirler. Onları istediğ iniz kadar gözalt ında tutabilirsiniz. Bunları makul karşılayabilirim. Buna ilaveten, bu zor durumdaki

111

.kadına destek olacağ ım ve Jane Care vakf ının bolca bağ ı ş AAas ını sağlayacağ ım. Böylece herkes bu iş ten kazançlı çıkacak." "Hayır," dedim.

"Hakikaten bu çocukların yine aynı ş eyi yapabileceklerini düşün ebiliyor musunuz?"

"Gerçeği söylemek gerekirse büyük ihtimalle hayır." "Hapse girmeleri sizi rahatlatacak sanırım."

"Evet ama ben rahatlama peş inde değilim," dedim. "İnsani ilgilendiren adalettir." "Ve oğlumun hapse girmesi sizin için adaletin yerine gedmesi demek." "Evet," dedim. "Tekrar ediyorum, jüri ve yarg ıç lar bu-n ın 'Çin varlar." "Hayatınızda hiç hata yapt ınız mı Bay Copeland?" Sustum, Hiçbir ş ey söylemedim.

"Bunu neden soruyorum biliyor musunuz? Çünkü ka-za-fal ım. Çünkü ş imdiye kadar yapmış olduğ unuz hataları bulana kadar kazmaya devam edeceğ im. Ve bulduğ um an kulland ım. Rahatsızlık duyduğ unuz s ırlarınız var Bay Co-peUin(l. İ kimiz de bunu biliyoruz. Bu karalama kampanyas ını sürdürürseniz bütün s ırlarınızı dünya aleme yayarım. " Kerkine çok fazla güveniyordun. Bu hoş uma gitmemiş ti. "Daha da kötüs ü oğlum bir hata yaptı. Hayat ı mahvolmas ın diye bu Dati'smın bedelini ödemek için bir ç ıkış yolu ar ı yoruz. Bunu ac ı yabiliyor musunuz?" "Size söyleyecek baş ka bir ş eyim yok," dedim. Kolumu tutmayı sürdürdü.

"Son uyarım, Bay Copeland. Çocuğ umu korumak için her ş ey' yaparım." EJ Jenrette'e bakt ım ve sonrasında onu

112

çok ş aşırtacak bir ş ey yaptım. Gülümsedim. "Ne oldu?" dedi. "İ yi bir ş ey."

Dedim. "Ne? İ yi mi?"

"Oğlunuzun uğruna savaş an bir aileye sahip olmas ı," dedim. "Mahkemede de Edward' ın yanında bir sürü insan var." "E seven birisi de ondan."

"Ne güzel," dedim yeniden kolumu kurtarmaya çalışırken. "Ama oğlunuzun yanında bu kadar insan görünce ne fark ettim biliyor musunuz?"

"Ne?"

"Chamique Johnson," dedim, "ona destek olacak, onun arkas ında duran, onu seven kimsesi yok ama." * * *

"Ş u an ı ödevini sizlerle paylaş mak istiyorum," dedi Lucy Gold.

Öğrencilerin masalarının bir daire oluş turacak ş ekilde dizilmesi hoş una gitmiş ti Lucy'nin. Ortas ında ayakta durduğ u bu dairenin etraf ında bir güreş çi gibi dolanmak çok pratik değildi, ama bu iş e yarayacağını düşünüyordu, zira bütün öğrencileri dar ya da geniş bir daire etraf ına toplad ınızda hepsi önde oturmuş oluyordu ve saklanacak hiçbir ş eyleri olmuyordu. Lonnie de s ınıftaydı.

Lucy ödevi onun okumas ının daha uygun olabileceğini düşün müş tü, böylece kendisi öğrencilerin yüzlerini dikkatlice inceleyebilecek ve kimin yazd ığı konusunda belki bir

113

fikir edinebilecekti. Ama ödevi yazan bir kızdı ve bu yüzden Lonnie'nin okuması uygun olmayabilirdi. Ayrıca bunu kim yazdıysa Lucy'nin tepkisini ölçmek için Lonnie'nin okuduğunu anlayabilirdi. Bilmesi gerekiyordu. Kafasını rahatlatması

gerekiyordu. Sonuçta Lucy ödevi okurken Lonnie'nin tepkileri ölçmesine karar verdi.

Şu yağı kız Sylvia Potter tam önünde oturuyordu. Ellerini birbirine kavuş turmuş, gözlerini sonuna kadar açmıştı. Lucy gözlerinin içine baktı ve ona gülümsedi. Sylvia'nın gözleri parladı. Yanında sanki her an oturduğu sıradan kayıp yerde bir su birikintisi haline gelecekmış kadar zayıf vücutlu dalgalı kralı Alvin Renfro oturuyordu.

"Olay On yedi yaşındayken başıma geldi. " diye okumaya başladı Lucy. "Yaz kampındaydım. Orada ED olarak çalışıyordum. Bu, Eğitim Danışmanı anlamına geliyor.. " Ormanda olup bitenleri, erkek arkadaşı "P" yi, ağacın kenarındaki öpücük, duydukları çığlıkları okurken bir yandan da dairenin etrafında yürüyordu. Bunları daha önceden belki tekrar tekrar yirmi kez okumuştu ama şimdi başkalarına sesli okurken nefesinin tıkanıldığını hissediyordu. Bacakları tutmuyordu sanki. Göz ucuyla Lonnie'ye baktı. Lonnie' de hemen ses tonundan ona baktığını anlamış, göz göze gelmişlerdi. Lucy Lonnie'ye "Bana değil onlara bakacaksın" demek istemiş gibi bir bakış fırlatıp hızla geri döndü. Bitirdiğinde sınıfa her zamanki gibi ne düşündüklerini sordu. Bu konuda rutinde bir değişiklik yapmamışlardı. Öğrenciler bunları yazanın şu anda onlarla birlikte aynı sınıfta olduğunu biliyorlardı. Ama başkalarını alışıya etmenin kendilerini ön plana çıkartmanın tek yolu olduğunu düşündüklerinden ellerini kaldırıp "Ben olsam... " ya da "Yanlış dü-

114

ş ünebilirim ama... " gibi başlayan cümlelerle ödevin kendilerine ait olmadığını ilan edermiş çesine ödevi öfkeyle karalamaya giriştiler. Cümleler şöyle devam ediyordu: "Tarz çok tekdüze... "

"P'ye olan ihtirasını içimde hissedemiyorum, ya siz?.. " "Elini gömleğinin altına mı sokmuş? Yapmayın!..." "Bence çok sıradan bir hikaye."

"Yazan 'Öpüşmeye devam ettik, çok ihtiraslıydı' diyor. Öyle yazmakla olmaz. Göstersin bakalım ne kadar ihtiraslı olduğunu."

Lucy biraz rahatlamıştı. Dersin en önemli kısmındaydılar. Öğrencilere bir şeyler öğretmek kolay iş değildi, sık sık kendi öğrencilik yıllarına gider, insanın beynini uyuşturan dersleri ve şimdi o derslerden tek bir şey hatırlamadığını düşündü. Bazılarından gerçekten de bir şeyler öğrenmişti. Gerçekten de bir şeyler öğrenebildiği, bir şeyler özümseye-bildiği ve daha somaları uygulayabildiği dersler hep tartışma sırasında öğretmenlerinin kısa ve çabuk yorumları yaptığı dersler olmuştu. Eğitim işinde niceliğin değil, niteliğin önemi vardı. Öğretmenin çok fazla konuşması arka fon dan Muzak' ın son derece sıkıcı müziğini dinlemek gibi bir şey olurdu. Ne kadar az konuşursanız o kadar baş arılı olursunuz.

Bir de öğretmenler dikkat çekmeye bayılır. Bu da bir tehlike olabilir. Öğretmenlerinden biri Lucy'ye çok etkileyici ve basit bir öğüt vermişti: Her şeyi bilmek zorunda değilsin. Lucy bu öğüdü hiç unutmadı ve hep baş tacı etti. Diğer bir problemse öğrencilerin diğer insanları etkileyeceklerinden emin değillerse gerçekte inandıkları şeyi söylememeleridir. Bu fakülte toplantılarında da geçerlidir. Gerçekleri söylemeyenler her zaman baş tacı edilirler. 115

Ama şu anda Lucy her zamankinden daha fazla agre-sif olmak istiyordu. Tepki almak istiyordu. Bu ödevi yazanın kendisini ele vermesini istiyordu ve zorlamaya başladı.

"Biliyorsunuz bu bir anı yazısı," dedi. "Peki bunun gerçek olduğuna inanan biri var mı aranızda?"

Bu soru karşısında sınıf sustu. Burada fazla açığa vurulmamış bir buyurganlık vardı. Lucy neredeyse bunu yazana yalancı diye seslenmişti. Attığı adımı geri aldı. "Yani aslında demek istediğim, sanki hayal ürünü gibi geldi bana. Hayal ürünü olmasında bir sakınca yok, ama bu tip bir ödevde doğru değil. Bunu yazanın dürüstlüğüne sorgulamak lazım."

Heyecanlı bir tartışma oluyordu. Eller havaya kalkıyor, öğrenciler birbirleriyle münakaşa ediyordu. İşte işin en güzel tarafı bu dakikalardı. Samimiyet ve dürüstlük hayatında çok az rastladığı erdemler olmuştu ve bu çocukları

seviyordu. Her sömestr hepsine birden tekrar tekrar âşık olurdu. Eylül ayından Aralık ayına, sonra Aralık ayından Mayıs ayına kadar öğrencileri Lucy'nin ailesiydi. Ondan sonra hepsi Lucy'yi terk ederdi. Bazıları geri dönerdi. Çok azı. Ve o her zaman onları yeniden gördüğüne çok memnun olurdu. Ama asla bir daha ailesi olmazlardı. Sadece o dönem ders verdiği öğrenciler bu statüye sahip olabilirdi. Acayip bir şeydi bu. Bir ara Lonnie Lucy'ye işaret etti. Lucy ne olduğunu merak etmişti ama ders sırasında kendini kaybetmiş gibiydi. Bazı günler ders su gibi akıp giderdi ve bugün de onlardan biriydi. Zaman hızla akıp gitmiş, öğrenciler sırt çantalarını hazırlamaya başlamışlardı. Bu isimsiz ödevi kimin hazırladığı konusunda en ufak bir ipucu elde edememişti.

"Unutmayın," dedi Lucy. "Ödevi iki sayfa daha ekleyeceksiniz. Yarına kadar elimde olmalı." Sonra da ekledi:

116

«Ah tabii isterseniz iki sayfadan daha fazla da yazabilirsiniz. Ne kadar yazarsanız yazın, hiç önemli değil."

On dakika sonra odasına geri döndü. Lonnie önceden gelmiş ti. "Dikkatini çeken bir şey oldu mu?" diye sordu. "Hayır," dedi Lonnie. Lucy kâğıtları dizüstü bilgisayarının çantasına tıkarak eş yalarını toplamaya başladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Lonnie. "Bir randevum var."

Bunu öyle bir ses tonuyla söylemiş ti ki Lonnie fazlasını sormaktan vazgeçti. Lucy her hafta bu çok özel "randevusuna" hiç sektirmeden giderdi ve şey imdiye kadar bunun ne olduğunu birine söyleyecek kadar kimseye güvenememiş ti. Lonnie de dahil.

"Oh," dedi Lonnie. Gözleriyle yere bakıyordu. Lucy durdu.

"Ne oldu Lonnie?"

"Ödevi kimin gönderdiğini bilmek istediğinden emin misin? Yani, bilemiyorum ama bu tam anlamıyla bir ihanet olmaz mı?" "Bilmek zorundayım." "Neden?"

"Sana söyleyemem." Lonnie omuzunu silktilti. "İyi peki." "Ne demek iyi peki?" "Ne zaman gelirsin?" "Bir iki saat sonra burada olurum." Lonnie saatine baktı. "O zamana kadar," dedi, "Kimin göndermiş olduğunu bulabilirim."

117

9. BOLUM

Dava öğleden sonraya ertelenmiş ti.

Çünkü aksi olur ve bugünlük mahkeme tatile girerse jürinin bütün gece mahkemede sadece benim söylediklerime göre karar verebileceklerini ve bunun da haksız olacağını vesaire vesaire vesaire düşününler vardı. Bu tür bir strateji izlemek bana göre çok anlamsızdı. Bu bir davanın olmazsa olmazıydı ve bundan, çapraz ateşin hazırlamada zaman kazanan Flair Hickory karlı çıkacaktı. Dava böyle bir şeydi işte. Size göre tuhaf olabilir ama her şey eşit koşullarda yürümeliydi işte bazılarına göre.

Cep telefonumdan Muse'u aradım. "Hâlâ bir şey bulamadın mı?" "Üzerinde çalışıyorum."

Telefonu kapattım ve Dedektif York'tan bir sesli mesaj geldiğini gördüm. Artık Gil'in kolundaki yarayla ilgili yalan söyleyen Bayan Perez'le ilgili ne yapılması gerektiğini kes-tiremiyordum. Eğer bunu ispatlarsam büyük ihtimalle karıştırdığını söyleyip sıyrılıverecekti. Ama peki neden daha başından gerçeği söylememiş ti ki? 119

Aslında bu cesedin oğluna ait olmadığı gerçeğine kendini inandırmak mı istiyordu?

Yoksa hem bay hem de Bayan Perez burada sadece Gil'in bu kadar zamandır hayatta olduğu gerçeğine akıl erdiremedikleri ve bu yüzden de kendi gözleriyle gördüklerini kabullenemedikleri için ciddi, ama anlayışla karşılanabilir bir yanlış mı yapmışlardı? Ya da yalan mı söylüyorlardı acaba?

Peki eğer yalan söylüyorlarsa, neden? Neden yalan söylüyorlardı?

Onlarla yüzleşmeden önce elimde daha fazla kanıtın olması gerekiyordu.

Adı güya Manolo Santiago olan morgdaki cesedin aslında yaklaşık yirmi yıl önce kız kardeşim, Margot Green ve Doug Billingham'la birlikte ormana giden Gil Perez olduğu konusunda kesin kanıtlar elde etmeliydim.

York bıraktığı mesajda şöyle diyordu: "Üzgünüm biraz geç aradım. Şu kurbanın kız arkadaşı Raya Singh'i sormuş tun. Sadece cep telefonunu bulabildik. Neyse, aradık, Lincoln Tünelinin orada bir Hint lokantasında çalışıyormuş." Bu arada adını ve adresini de vermiş ti mesajda, "anlaşılan bütün gün orada bulunuyormuş. Ha bir de eğer Santiago'nun gerçek adıyla ilgili bir şeyler bulabilirsen bana haber ver. Bir süredir bu adı kullandığını öğrendik. Altı sene önce Los Angeles dışında bir yerlerde yaşadığı hakkında elimizde bazı ipuçları var. Başka önemli bir şey yok. Sonra görüşürüz." Bu bilgiler işime yarar mı diye düşündüm. Fazla yaramazdı. Arabaya doğru yürüdüm. Tam binecektim ki tuhaf bir şey fark ettim.

120

Sürücü koltuğunun üzerinde kalın sarı bir zarf duruydu.

Bana ait olmadığını biliyordum. Orada böyle bir şey bırakmadığımı biliyordum, ve arabanın kapısını kilitletiğimi de biliyordum. Durdum ve zarfı aldım. Üzerinde ne bir adres ne de bir pul vardı. Zarfın dışına hiçbir şey yazılmamıştı. Bir anda kendimi güçsüz hissettim. Sürücü koltuğunun yanına oturdum ve kapıyı kapattım. Zarfın ucu yapıştırılmıştı. İşaret parmağımla yırtarak açtım. Elimi içine daldırdım ve yokladım. İçinde ne olduğunu gördüğümde kan beynime sıçradı adeta: Babamın bir fotoğrafı. Kaşlarımı çatıttım. Bu da ne demek oluyor...?

Fotoğrafın alt kısmında, beyaz çerçeve bölümünde daktiloyle muntazam bir şekilde

"Vladimir Copeland" yazıyordu. Hepsi buydu. Hiçbir şey anlamamıştım.

Bir süre öylece kalakaldım. Sabit bir şekilde sevgili babamın fotoğrafına bakıyordum.

Gençken Leningrad'da doktorluk yaptığı günleri, ondan çekilip alınan onca şeyi, hayatının bir seri trajedi ve hayal kırıklığı sonrasında nasıl sona erdiğini düşündüm.

Annemle tartışmalarını hatırladım. Kimse kimseye en ufak bir fiske atmamış olmasına rağmen ikisi de manen birbirlerini tüketmişlerdi. Annemin tek başına ağladığını, Ca-mille'le birlikte oturup dertleştiğimiz o

geceleeri hatırladım. Garip gelebilir ama ağbi kardeş olarak hiç kavga etmemiş tik. Belki annemle babamın kavgaları bize yetmiş ti de ondan. Bazen elimi tutar ya da birlikte yürümeyi teklif ederdi. Ama genelde birlikte onun odasına giderdik. Camille pika-pa o çok sevdiği saçma sapan pop şarkılarından birinin pla-12!

ğmı koyar ve bana neden o parçayı sevdiğini anlatırdı. Sanki içinde gizli anlamlar barındırıyormuş gibi. Sonra bana okulda hoş landığı bir çocuktan bahsedirdi. Orada oturur ve çok mutlu hissedirdim kendimi. Hiçbir şey anlamamıştım. Neden bana bu fotoğraf gönderilmiş ti? Zarfta başka bir şey daha vardı sanki. Ters yüz ettim. Hiçbir şey düşmedi. Zarfın dibine elimle iyice sondaj yaptım. Küçük bir kart gibi bir şey hissettim. Görmek için çıkarttım. Evet, tam isabet. Bu beyaz, üzerinde kırmızı çizgiler olan küçük bir karttı. Çizgili tarafı boş bırakılmıştı. Fakat diğer tarafında, çizgisiz beyaz tarafında biri daktiloyla ve büyük harflerle iki sözcük yazmıştı:

İLK SIR

"Ödevi kimin gönderdiğini bulabildin mi?" diye sordu Lucy. "Henüz hayır," dedi Lonnie. "Ama bulacağım." Lonnie başını dik tuttu. Geçmiş küstahça kendisine dayıladı-yordu ve bu yüzden Lucy kendisini kötü hissediyordu. Lucy de Lonnie'ye yaptırdığı şeyden memnun değildi. Ama başka seçeneği de yoktu. Geçmiş ini silmek için çok çabalamıştı. İsmi değişmiş, Paul'un kendisini bulmasını engellemişti. Doğal sarı saçlarından vazgeçerek saçlarını şüphesiz kahverengiye boyatmıştı. Kahretsin onun yaşında kaç kadın doğal sarı saçlara sahipti ki? "Tamam," dedi. "Döndüğümde burada olacak mısın?" Lonnie omuzunu silkti. Lucy merdivenleri inerek arabasına yöneldi.

122

Televizyon filmlerinde yeni bir kimlik almak her zaman çok kolaymış gibi gösterilir. Belki de hakikaten öyle ama Lucy için geçerli olmamıştı bu. Çok yavaş işlemişti bu süreç. İşe önce soyadını değiştirmekle başlamıştı. Silverstein'in soyadını Gold ile değiştirmiş, başka bir eyalete taşınmıştı. Kamp artık çok uzaklarda kalmıştı. Babasına ait diğer tüm mal varlığı da öyle. Ira Silverstein'dan arda kalan tek şey, Reston Üniversitesi kampüsünden on mil kadar uzaklıktaki bir rehabilitasyon merkezindeydi. Yalnızlığın keyfini çıkartarak sürmeye başladı. Tom Waits çalışıyordu arabada. Aşık olmamayı uman ama sonunda elbette ki aşık olan birinden bahsediyordu şarkı. Arabayı park yerine çekti. Bir malikânenin rehabilitasyon merkezine dönüş türülmüş ev büyük bir arazinin içindeydi ve benzerlerine nazaran çok daha güzeldi. Lucy maaşının hemen hemen tümünü buraya veriyordu.

Babasının eski püskü Volkswagen kaplumbağasının yanına park etti. Araba yaklaşık bir seneden beri yerinden kıpırdamıyordu. Babası özgürdü. Burada kalması için kimse onu zorlamıyordu. Kontrollerini yaptırdıktan sonra gidebilir, sonra isterse yeniden geri dönebilirdi. Ama üzücü gerçek şey uydurdu ki, hemen hemen neredeyse hiç odasından çıkmıyordu. Arabanın her tarafını süsleyen sol içerikli sözlerle dolu yapışkan etiketlerin hepsi solmuştu. Akü boş alması diye arada bir çalıştırdığı için kaplumbağanın anahtarından Lucy'de de bir tane vardı. Arabayı çalıştırırken hep eskiyi anardı. O kocaman sakallıyla, cımlar açık, yanından geçtiği herkese gülümseyip klakson çalarak laf atan Ira. Arabayı bir tur attirmek için yerinden oynatmaya asla cesaret edemiyordu. 123

Lucy ön kapıya adını yazdırdı.

Bu merkez gerekli ilaçları ömür boyu sağlayarak ve zihinsel sorunları tedavi ederek yaşlıların ihtiyaçlarını karşılama konusunda epeyce ilerlemişti ve görünüşe bakılırsa içeride her türden hasta barınıyordu.

"Normal" sayılabileceklerden tutun. Guguk Kuşu filmindekilerden çok daha fazla kaçık olanlara kadar. Ira ikisinin arasında gidip geliyordu.

Kapının eşiğinde durdu Lucy. İrartı kapıya dönük oturuyordu. Üzerinde her zamanki kenevir pançosu vardı. Gri saçları elektrik şoku verilmiş gibi her yöne dikilmişti. Babasının hâlâ "müzik seti" dediği aletten Grass Roots'un 1967'lerde çıkan "Haydi bugünü yaşayalım" parçası yükseliyordu. Lucy baş vokalist Rob Grill gibi parçanın o meşhur "1,2,3,4" kısmında kısa bir an için durdu ve daha sonra gözlerini kapatarak parçanın "şal-la-la-la-la, haydi bugünü yaşayalım" kısmını grupla birlikte söyledi içinden. Çok ama çok güzel bir şarkıydı bu.

Oda cam boncuklar ve batiklerle süslenmişti. Bir de duvarda "Bütün Bu çiçekler Nereye Gitti?" posteri vardı. Lucy gülümsedi, ama bu gülümsemesi pek de keyifli bir gülümseme değildi. Nostaljiye takılıp kaldığı için hasta olmuştu Ira. Erken bunama sebeplerinden biri de yaşı ya da belki zamanında kullandığı bol miktarda uyusurucuydu ama kimse bundan emin olamıyordu.

Ira her zaman geçmişte yaşayan tuhaf biri olmuştu ve bu yüzden hastalığının nasıl ve ne zaman başladığını söylemek zordu. Doktorlar böyle demişti. Ama Lucy ilk kırılmanın o yaz gerçekleştiğini biliyordu. Ormanda olanlarla ilgili hep kendini suçlu hissetmişti. O kampın sahibi oydu. Kamp-

V

124

çılan korumak için daha iyisini yapmalıydı.

Medya onunla çok uğraşmıştı, ama ailelerin uğraştığı kadar değil. Ira o kadar iyi kalpli bir insandı ki bunu kaldıramamıştı. Kalbi kınlanmıştı. Artık güç bela odasından çıkabili-yordu. Zihni değişik zamanlarda gezinip duruyordu ama kendisini en rahat hissettiği yıllar atmışlı yıllardı. Genelde de hep 1968 yılında yaşadıklarını sanıyordu. Bunun dışında gerçeğin farkındaydı, bunu yüz ifadesinden anlıyordunuz ama onunla yüzleşmeyi reddeder gibi bir hali vardı. Dolayısıyla yeni "Geçerileş tirme Tedavisi" nin bir parçası olarak doktorlar odasını hiç değiş tirmeden, istediği gibi 1968 yılına ait objelerle bırakmış lardı.

Doktor bu tip bir bunamanın yaş la birlikte artmadığını, dolayısıyla da hayatını bir yalan üzerine kurmuş olsa dahi hastanın mümkün olduğunca mutlu ve stresten

uzak yaşatılmasının daha uygun olacağını söylemişti. Kısacası Ira 19-68 yılında yaşamak istiyordu.

Kendini öyle mutlu hissediyordu ve bu durumda üzerine gitmenin manası yoktu.

"Merhaba Ira." Ira derdi ona-babas ı hiçbir zaman kendisine "baba" demesini istememişti çünkü. İlaçların etkisiyle sesi ağır ağır çıkıyordu Ira'nın. Suyun altındaymış gibi elini zorlukla kaldırıp salladı. "Merhaba Luce."

Lucy gözlerini kırpmıştı. Her ne kadar Lucy'nin 1968 yılında henüz doğmamış olmas ı bir çeliş ki yaratıyorsa da Ira onu hep tanıır ve her zaman kim olduğunu bilirdi.

Babası Ira'ya gülümsedi. Şu acımasız dünyada hep çok iyi kalpli, çok cömert ve çok yumuş ak bir evlat olmuş tu. Ira babas ından bahsederken "eski hipilerden" olduğunu söylemeyi tercih ederdi, çünkü bir noktada aslında Ira'nın daha sonradan hipiliği bırakmış olmas ı gerekirdi. Diğerleri çok-

125

tan üzerlerindeki batik desenli giysileri, boncuklarını çıkarmış, uzun sakallarını traş etmiş ve saçlarını kestirmiş i babas ı asla davaya ihanet etmemiş ti ama.

Burada olmana çok sevindim... " dedi Ira tökezleye tö kezleye yürüyerek. Gidip Lucy'yi kucakladı.

Vücudunda yaşlılara has bir koku vardı. Kenevir pançonun yıkanmas ı gerekiyordu. "Nas ıl ın Ira?"

"Harika."

Bir kutuyu açtı ve içinden bir vitamin aldı. Bunu çok yapardı. Her ne kadar kapitalizme karşı olsa da yetmiş li yılların başında vitamin pazarlayarak bir servete sahip olmuştu. Daha sonra işi bırakarak

Pennsylvania/New Jersey sınırında bir arazi satın almış ve burada bir süre komün halinde yaşamış lardı.

Fakat bu uzun sürmemiş , araziyi daha sonra yaz kampına dönüş türmüş tü. "Eee? Daha daha naber?" diye sordu Lucy.

"Daha iyisi olamaz Luce" dedi babas ı ve birden ağlamaya baş ladı. Lucy yanına oturdu ve elini tuttu.

Babas ı ağladı, güldü sonra yine ağladı. Sürekli, arka arkaya onu ne kadar çok

sevdiğini söylüyordu. "Sen benim dünyam ın Luce," dedi. "Seni görüyorum..."

Olmas ı gereken her ş eyi görüyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Ben de seni seviyorum Ira." "Bak gördün mü? İş te demek istediğim buydu. Ben dünyanın en zengin adamıyım."

Sonra yeniden ağlamaya baş ladı.

Lucy fazla kalamayacaktı. Ofise dönüp Lonnie'nin ne

126

ş ını omuzuna

endiğine bakması gerekiyordu. Ira baş ı ler öğ1" Aepekieri üzerine dökülüyor, buram buram ko-d3ya!Tu

alıyordu. İ çeri bir hemş ire girdi ve Lucy bundan fay-ATarak kendisini babas ından ayırdı. Bunu yaptığı için kendisinden nefret etmiş ti.

"Haftaya yine geleceğim tamam mı?" Ira baş ıyla onayladı. Lucy giderken yüzünde bir gülümseme vardı.

Koridora çıktığında adını bir türlü hatırlayamadığı hemş ire Lucy'yi bekliyordu. "Nas ıl oldu?" diye sordu Lucy.

Aslında bu laf olsun diye sorulmuş bir soruydu. Bu tip hastalar kendilerini hep kötü hissederlerdi ama

aileleri bunu duymaktan hep kaçınırdı ve aslında hemş ire her zamanki gibi "Oh, durumu harika,"

diyecekken bu sefer "Babanız son zamanlarda oldukça heyecanlı görünüyor," deyiverdi. "Nas ıl yani?" "Ira genelde çok tatlı çok kibar biridir, ama artık halinde tavrında bazı değişik likler var."

"Ama bu hep böyle olmuyor muydu zaten?" "Bu ş ekilde değil."

"Hoş a gitmeyen davranış larda mı bulunuyor?" "Yoohayır, aslında..." "Aslında ne?" Omuzunu silkti.

"Çok fazla geçmiş le ilgili konuş uyor." Ama o hep altmış lardan konuş ur zaten." (myır> 0 kadar derine inmezdi ama.) "Nas ıl?"

Ölr yaz kampından bahsedip duruyor." M'ö göğsünün sıkış tığını hissetti. "Neler söylüyor?"

'Kendi

•sine ait bir kamp varmış, sonra onu kaybetmiş.

127

Kanmış, ormanmış, karanlıkmış, buna benzer bir şeyler,

duruyor. Sonra bir anda sessizliğe gömülüyor. Ger A tüyler ürpertici. Evvelki hafta kamp ile ilgili tek bir 1 " ağzından ama. Tabii bu normal. İra'nın kafası gidip çünkü. Belki de geçmişte bir kamp sahibi olduğunu h ediyor olabilir değil mi?"

Hemşire cevap bekliyordu ama Lucy sessiz kalmayı tercih etti. Koridorun sonunda başka bir hemşirenin sesi duyuldu, "Rebecca?". Tabii ya Rebecca'ydı adı.

Hemşire/"Git mek zorundayım," diyerek Lucy'nin yanından ayrıldı.'

Koridorda yalnız kaldığında geri dönüp babasının odasına baktı yeniden. S irtı kapıya dönmüştü. Boş boş duvara bakıyordu. Kafasından neler geçtiğini merak etti.

Lucy'ye söylemediği ne vardı acaba?

Gerçekte o geceyle ilgili ne biliyordu ki?

Geri dönmek üzere koridordan ayrıldı ve çıkışa doğru ilerledi. İmza atmak üzere resepsiyonistin yanına gitti. Her hastaya ayrı bir sayfa açılmıştı. Resepsiyonist İra'nın ziyaretçi sayfasını açtı ve imzalaması için defteri Lucy'nin tarafına döndürdü. Lucy elinde kalem her zamanki rutin işi yapmak üzereydi ki birden durdu.

Orada, İra'nın sayfasında başka bir isim daha vardı. Geçen hafta İra'yı başka biri daha ziyarete gelmişti. Oysaki Lucy'den başka kimse ziyaret etmezdi onu. İsmi okudu. Hiç tanımadığı biriydi imzayı atan.

Manolo Santiago mı. Adam da kim? diye geçirdi aklından. 10. BÖLÜM

İLK SİR Babamın fotoğrafı hâlâ elimdeydi. Şimdi Raya Singh'i ziyaret etmek zorundaydım. Karta baktım. İlk sıradı. Yani burada ima edilen diğer başkalarının yolda olduğuydu.

Ama biz bundan, babamın sırrından başlatalım. Babamın kiler ve eğer varsa diğer aile sırları konusunda bana sadece bir kişi yardım edebilirdi. Cep telefonumu aldım ve altıya bastım. Bu numarayı çok sık aramamama rağmen hâlâ tek tuş hızlı aramadaydı. Sanırım hep de öyle kalacak.

Hızla çalıştı ve hemen açıp o gümbür gümbür sesiyle cevap verdi. "Paul" Ettiği tek kelimedede dahi o ağır Rus aksanını duyabiliyordunuz. "Merhaba Sosh amca."

Aslında Sosh gerçek amcam değildi. Memleketten eski bir aile dostumuzdu. Den ya Aşağı'ya uç av önceden, yani babamın cenazesinin Sdrnemış olmama

rağmen sesini duyar duymaz o

124

güçlü

ay gibi iri adam hemen gözümün önünde belirir ve

Babam Sosh amcanın bir zamanlar birlikte büyüyen Leningrad eteklerindeki Pulkovo kasabasının en korkulan adamı olduğunu söylerdi hep.

"Uzun zaman oldu," dedi.

"Biliyorum, aramamışım için üzgünüm.

"Ahhh," dedi özür dilemeden hiç hoşlanmamış gibi "Ama bugün arayabileceğini

aklımdan geçirmiştim "

Şaşırmıştım. "Neden?"

"Çünkü yeğenim, konuşmamız lazım."

"Neyle ilgili?"

"Telefonda asla konuşmak istemediğim konularla ilgili. Şehirdeki yerimdeyim." Sosh'un Manhattan

36.cadde-de geniş bir çatı katı vardı. "Ne zaman burada olursun?"

"Trafik olmazsa yarım saatte," dedim. "Harika. Görüşürüz o zaman."

"Sosh amca?"

Bekledi. Şifoför koltuğunun yanında oturmuş babamın fotoğrafına baktım yine. "Neyle ilgili olduğu hakkında bana bir ipucu veremez misin?"

"Geçmiş ile ilgili Pavel," dedi aynı kalın aksanla ve Rusça ismimle hitap ederek "Geçmişinde kalmış gereken bir şeyle ilgili." "Bu da ne demek oluyor?"

"Konuşuruz," dedi yeniden ve telefonu kapattı. * * *

Pek trafik yoktu, bu yüzden de Sosh amcanın ofisine yirmi dakikada vardım. Kapı görevlisinin üzerinde pus

küllü 130

komik üniformalardan vardı. Herhalde Sosh diye, üzerindeki bana bir şey ekilde oto-3,1103 bir Mayıs işçi bayramında Brejnev'in giydiği kıymatli Atatürk'tü-Görevh beni tanıyıp geldiğimi haber verdi, A-Adaha önceden uyarılmasaydı kapıyı asla açmazdı, A"sosh'un eski arkadaşı Alexei asansör kapısının orada bekliyordu. Hatırladığım kadarıyla uzun zaman Sosh'-A güvenlik görevlisi olarak çalışmıştı. Büyük ihtimal yetmişine merdiven dayamıştı. Sosh'tan birkaç yaş daha genç ve şimdiye kadar görüp göreceğiniz belki de en çirkin adamdı. Bunu kocaman, şişkin ve kıpkırmızıydı. Yüzü kılcal damarlarla doluydu. Sanırım çok fazla içmekten. Fiziki şık giysiler taşımaya izin vermediği için ceketinin ve pantolonunun ölçüleri üzerine hiç uymamıştı.

Beni gördüğüne memnun olmamıştı sanki, ama zaten genelde pek de güleç biri sayılmazdı. Asansör kapısını açtı, tek bir kelime etmeden asansöre girdim. Başıyla kısaca selamladıktan sonra arımdan kapıyı kapattı. Tek başına yukarı çıktım.

Asansör kapısı çatı katında kendiliğinden açıldı. Sosh amca kapıdan birkaç metre ileride ayakta beni bekliyordu. Çok ama çok geniş bir odaydı burası. Kübist tarzı döşenmişti. İnanılmaz güzellikte bir manzarası vardı. Duvarlar şık ve kalın duvar kağıtlarıyla kaplanmıştı ve yerlerde "Merlot şarabı" renginde halılar vardı.

Sosh'un yüzü beni görür görmez aydınlandı. Kollarını sonuna kadar açtı. Çocukluğumdan aklımda kalan şeyler-cin biri o kocaman elleriydi. Yetmişlerinde olduğunu düşün-AUfsck bunca yıl sonra saçları beyazlaşmıştı elbette ama ha-a aym güç ve heybeti hissettirebiliyordu. Asansör çıkışında durdum.

"Ne oldu?" dedi bana, "Kucaklaş mayacak mıyız?"

Birbirimize doğru yürüdük. Tam Rus usulü beni sıkı sıkı kucakladı. İçinden güç fışkınyordu adeta. Kolların hâlâ kalın ve kaslıydı. Beni kendine doğru çekti. O anda elleriyle kavrayıp omurgamı kıracaktı gibi hissettim.

Birkaç saniye sonra, pazularımdan kavrıldı ve yüzümü dahalyi incelemek için kendinden uzaklaştırdı.

"Pavel," dedi, bu sefer aksansız ama kalın bir sesle. "Aynı babana ben-ziyorsun."

Sosh bizimle hemen hemen aynı zamanlarda gelmişti buraya Sovyetler Birliği'nden. Sovyet tur şirketi In Tourist'in Manhattan ofisinde çalışmıştı bir süre. Moskova'yı ve önceden adı Leningrad olan şehri ziyaret etmek isteyen Amerikalılara yardımcı oluyordu.

Ama bu uzun zaman önceydi. Sovyet yönetimi yıkıldıktan sonra ithalat-ihracat adı altında ne üdüğü belirsiz işler yapan bu şirketi kurmuştu. Şu ithalat-ihracat işinde tam olarak neler çevirdiğini bilemiyordum ama bu müthiş çatı katını satm aldrabilen işler yaptığı kesindi.

Sosh birkaç saniye daha bana baktı. İçindeki fanila görünecek şekilde düğmeleri açılmış beyaz bir gömlek giymişti. Göğüs kısmından büyük bir kıl öbeği fışkırmıştı. Bekledim. Fazla uzun sürmeyecekti bu. Sosh amca öyle uzun uzun havadan sudan konuşan tiplerden değildi.

Sanki kafamın içindekileri okuyormuş gibi tam gözümün içine baktı ve "Telefonlar alıyorum." dedi.

"Kimden?"

"Eski dostlardan." Bekledim.

132

"Memleketten," dedi. "Seni takip edemiyorum." İnsanlar sorular soruyor." "Sosh amca?" "Evet?"

"Telefonların dinlendiği konusunda şüphelerin olduğunu söylemiştin ilk konuşduğumuzda. Aynı şey bu oda için de geçerli mi?"

"Hayır. Her yer çok temiz. Her hafta muntazaman kontrol ediliyor."

"İyi. O zaman şu üstü kapalı lafları bırak da bana neden bahsettiğini söyle."

Gülümsedi. Bu lafım hoşuna gitmişti.

"Bazı Amerikalılar Moskova'da dolaşırken etrafa para saçarak sorularına cevap arıyorlar."

Kendi kendime başımı salladım."Neyle ilgili?"

"Babanla." "Ne tür sorular?"

"Eski söylentiler işte... Hatırlıyorsun değil mi?"

"Dalga geçiyorsun." Ama ciddiye. Ve tabii böyle esrarengiz bir güne de bu yakışırdı. İlk sıradı. Tahmin etmeliydim. Tabii ki söylentileri hatırlıyordum. Neredeyse onlar yüzünden ailemi kaybedecektim.

Kız kardeşim ve ben Soğuk Savaş diye adlandırılan dönemde o zamanlar Sovyetler Birliği denen ülkede doğmuştuk. Babam bir tıp doktoruydu. Yetersiz olduğu bahane edilerek, ama aslında bir Musevi olduğu için lisansından alınmıştı. O zamanlar işler böyle yürüyordu. Aynı zamanlarda, burada, Amerika Birleşik Devletleri'nde Illinois eyaletine bağlı Skokie adında bir kasabadaki reformcu bir sinagog, Sovyetlerdeki musevi halkı adına oldukça sıkı faaliyetlerde

133

bulunuyordu. Yetmişlerin ortalarında Sovyetlerdeki musevi halkının ülke dışına çıkartılması için Amerika'daki ibadethanelerinde bir kampanya yürütülüyordu. Şanslıydık. Bizi de ülke dışına çıkartmayı başaramışlardı çünkü. Uzun bir süre yeni vatanımızda kahramanlar gibi ağırlandık. Babam cuma ibadetlerinde hararetle bir şekilde Sovyet musevilerinin içlerinde bulundukları kötü durumdan bahsediyordu. Propaganda için çocukların yakalarına logolu iğnelerden takılıyor, başlıklar toplanıyordu. Ama buraya gelmeden bir yıl kadar sonra hahamla babamın arası bozuldu ve etrafta babamın KGB ajanı olduğu için Sovyetler Birliği'nden çıkartıldığına dair söylentiler yayılmaya başladı. Hatta Musevi bile olmadığı, sahtekarın teki olduğu söyleniyordu. Ta-mamiyle birbirleriyle çelişen yanlış ve garip ithamlar yirmi beş yıl sonrasında bile devam ediyordu anlaşılan. Kabul lenemiyordum.

"Yani babamın KGB ajanı olduğunu mu ispat etmeye çalışıyorlar yine?" "Evet." Jenrette'ti bunu yapan.

Anlamıştım. Tahmin etmeliydim. Artık halkın tanıdığı, politikaya atılmak üzere olan biriydim. Bu dedikoduların eninde sonunda yalan olduğu ispatlanacak olsa da bana zarar vereceği kesindi. Bilmeliydim.

Yirmi beş yıl önce ailem bu suçlamalar yüzünden çok şey kaybetmiş ti. Skokie'yi terk etmek zorunda kalmış, doğuya Newark'a yerleşmiş tik. Ailem hiçbir zaman eskisi gibi mutlu olamamıştı. Gözlerimi yukarı doğru diktim. "Telefonda seni arayacağımı bildiğini söylemiş tin."

"Eğer sen aramasaydın, ben seni arayacaktım."

134

"Beni uyarmak için mi?" "Evet."

"O zaman," dedim, "ellerine bir şey geçmiş olmalı." İri yarı adam cevap vermedi. Yüzüne baktım. Bütün ünyam, inançlarım her şey yavaş yavaş kayıp gitmeye baş -amıştı sanki elimden.

"O KGB den miydi Sosh?" diye sordum. "Uzun zaman önceydi." dedi. "Yani bu evet mi demek oluyor?"

Sosh hafifçe gülümsedi. "O zamanlar bu işlerin nasıl yürüdüğünü anlayamazsın."

"Yine soruyorum: Bu evet anlamına mı geliyor?" "Hayır Pavel, ama sanılıyordu ki baban..." "Sanılıyordu da ne anlama geliyor?" "Bu ülkeye nasıl geldiğimi biliyor musun?" "Bir seyahat acentesinde çalışmıştın."

"Orası Sovyetler Birliği'nin ta kendisiydi Pavel. Seya-at acentası diye bir şey yoktu. In Tourist hükümet tarafından yönetiliyordu. Bütün Rus şirketleri hükümete yönetiliyordu. Anlıyor musun?" "Sanırım."

"New York'a birini göndermeyi göze almak o kadar kolay mıydı sanıyorsun? Ne yani? En çok tatil rezervasyonu alanlar arasından mı seçiliyordu bu insanlar sence, yoksa onlara başka işlerinde yardımcı olacak birilerinden mi?" Ellerini düşündüm. Ne kadar güçlü olduğunu düşündüm.

"Yani KGB dendin öyle mi?"

"Orduda albaydım. Buna KGB demezdik biz. Ama evet. Sanırım sen bana bu durumda parmaklarıyla tırnak

135

işareti yaptı havada, "casus" derdin. Amerikalı me tanış abilirdim. Onlara ne rüşvet teklif edebilirdim. İnsan

zim hep çok önemli şeyler öğrendiğimizi düşünürler ama

gelerini değiş-tirebilecek -sek kadar önemli bilgiler. Ne kad

saçma. Hiç de kayda değfeAğer bir şey öğrenememiştik. Asla. p

Amerikan casusları? Onları da kesinlikle bizden bir tane,

öğrenemedi. Anlamsız bir şey, - şeklinde o taraftan bu tarafa geçip a

duk. Saçma sapan bir oydu »yundu."

"Peki babam?"

"Sizin Musevi dostları istlarınız bu konuda hükümete baskı yaptıklarını söyleseler de %j;ie aslında onun kaçmasına izin veren Sovyet Hükümeti'nin ta kçj. kendisiydi. Ne yani? Bir sinagoga toplanmış bir avuç Musev3»evinin kimseyi dışarı bırakmayan bir hükümete baskı yaptığını örnekte kim inanırdı ki? Kime söylesen kıcıyla güler buna." "Yani demek istediğin ninn..."

"Dinle işte. Anlatıyorum. Baban hükümete yardımcı olacağına dair söz vermiş ti. , ıktı. Ama bu sadece ülkeden dışarı çıkmak içindi. Karışık bir durum Pavel. Onun için bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile bile edemezsin. Baban iyi bir doktor ve mükemmel bir insandı. Hükümet onu ilaç yolsuzluğuna karışmakla suçlamıştı...ıı»tı. Lisansını geri almışlardı. Ve soma büyükannen ve büyük;#kbaban... aman Tanrım, Natas-ha'nın o harika ailesi... ÇokA ıok küçüktün sen, hatırlayamaz-sı n.

"Hatırlıyorum," dedim. i-"Gerçekten mi?"

Aslında gerçekten de hatırlayıp hatırlamadığımı m

crak

etmiş tim. Popi'min, yani büyüle iVÜkbabamın sık beyaz saçlarını hatırlıyorum. Gürültülü bir

kahjuAahkahas ı vardı sanırım. Ve onu

136

azarlayan büyükannem, Noni'm. Ama götürül-t3t'1 Ande sadece üç yaşındaydım. Gerçekten de onları ha-düklen muym yoksa hâlâ sakladığım o eski -fa baktığımda mı olanları hayal edebiliyorum, bile-A mm Bunlar gerçek birer anı mı, yoksa annemin bana anlattıklarından aklımda kalanlar mı?

"Büyükannenle büyükbaban üniversitede hocalık yapan entellektüellerdi. Büyükbaban tarih bölümünün başkanıydı Büyükannense çok zeki bir matematikçi. Bunları tabii ki biliyor olmalısın."

Evet anlamında başımı salladım. "Annem küçükken ve genç kızlığında akşam yemeklerindeki sohbetler sırasındakinden çok daha fazla şey öğrendiğini söylerdi hep."

Sosh gülümsedi. "Doğrudur. En parlak eğitimciler gelip onlara baş vururdu. Ama tabii bu hükümetin dikkatini çekmiş ti. Varolan düzeni değiştirmekten yana oldukları için etiketlenmişlerdi. Tehlikeli oldukları düşünülüyordu. Tutuklandıkları zamanı hatırlıyor musun?" "Hatırlıyorum," dedim, "Hazin bir son."

Sosh amca gözlerini kapattı. "Peki ya annenin halini?"

"Evet."

"Natasha bir daha düzelemedi. Bunu anlıyor musun?" "Evet, anlıyorum." Bir de baban var tabii. O kadar çok şey kaybett ki. Ka-nyerini, itibarını, lisansını ve en sonunda da kayınvalide-Sly e kaympederini. Ve

birden, Tanrı'nın bir lütfü gibi hükü-met onu ülkeden kovdu. Yepyeni bir baş langıç için." 'ABD'de yeni bir hayat.'"Evet."

e gelip burada casusluk mu yaptı peki?"

137

Sosh kaba bir el hareketi yaptı. "Anlayamadın Bu büyük bir oyundu. Baban gibi bir adam etraftan ne nebilirdi ki? Bunu denediyse de yapamadı Onlara n yebilirdi ki?"

"Peki annem?"

"Natasha onlar için sıradan bir kadındı o kadar Hükü met kadınlara o kadar fazla önem vermez. Annen bir sür büyük sorunlarla uğraştı. Dediğim gibi, anne babası, yani büyükannenle büyükbaban hükümetin gözünde rejim karşıtıydılar. Ne zaman götürüldüklerini hatırladığını söyledin değil mi?" "Sanırım evet, hatırlıyorum."

"Büyükbannen ve büyükbaban insan hakları ihlallerini halka duyurmak amacıyla bir grup oluşturuldu. İçlerinden biri hain çıkana kadar gayet iyi ilerliyorlardı. Bir gece ajanlar gelip evi bastı." Durdu.

"Ne?" dedim.

"Baş lanna neler geldiğini anlatması kolay değil." Omuz silktim.

"Artık onlara zarar gelmez nasıl olsa." Cevap vermedi. "Ne oldu Sosh?"

"Gulag'daki bir çalışmaya gönderildiler. Oradaki şartlar felaketti.

Büyükbannenle büyükbaban genç değillerdi biliyorsun. Hikâyenin sonu nasıl bitti biliyor musun.

"Öldüler," dedim.

Sosh bana arkasını döndü. Pencereye yürüdü. Dışarı Hudson ayakları altındaydı. Limanda devasa iki yolcu gemisi vardı. Sol tarafa döndüğünüzde Özgürlük Heykeli'nin

13*

dunuz. Manhattan aslında bir baştan bir başa se-

8örçb.,İlâirük bir yerdi ama Sosh gibi o da gücünü oldukla mını* K-U,>'wA , ... a ça fazla hAsettirebiliyordu.

"Sosh?"

Yeniden konuşmaya başladığında sesi artık daha yumuşak çıkmaya başlamıştı. "Nasıl öldüklerimi biliyor musun?"

"Dedin ya şartlar felaketti diye. Büyükbabamın kalbinden şikâyeti varmış." Hâlâ bana yüzünü dönmemişti.

"Hükümet ona bakmadı. İlaçlarını bile vermedi. Üç ay içinde öldü." Bekledim.

"Peki bana söylemediğin ne kaldı Sosh?" "Anneannene ne olduğunu biliyor musun?" "Annemin bana söylediğini." "Ne söyledi sana?"

"Noni de hastaymış. Kocasının ölümüne kalbi dayanamamış. Hep duyarız ya. Uzun süredir birlikte olan çiftlerin birinin ölümü halinde diğeri de çok geçmeden onun yanına gider." Hiçbir şey söylemedi. "Sosh?"

"Bir bakıma," dedi. "Sanırım bu doğru." Bir bakıma.

Sosh dışarıdaki manzaraya bakmaya devam etti. "Büyükbannen intihar etti." Vücudum kaskatı kesilmişti.

Olamaz der gibi kafamı alamaya başladım. "Bir çarşafı kendine astı."

Kıtuğa yığıp kaldım. Noni'nin fotoğrafını düşün-

139

düm. O tanıdık gülüşünü. Annemin onunla ilgili bana anlattıklarını, keskin zekâsını düşündüm. İntihar ha? "Annem biliyor muydu?" diye sordum.

"Evet."

"Bana hiç söylemedi."

"Belki ben de söylemesem iyi olurdu." "Neden söyledin o zaman?"

"Ne olup bittiğini öğrenmeni istedim. Annen çok güzel bir kadındı. Çok zarif, tatlı ve kırılgan. Baban ona tapardı. Anne babası götürüldüğünde bir de üstüne öldükleri zaman mahvoldu ve bir daha düzelemedi.

Bunu hissetmiştim değil mi? Ne kadar hüznü olduğunu, daha kız kardeşin ortadan kaybolmadan üstelik." Hiçbir şey söylemedim. Ama doğrusu evet, bunu hissetmiştim.

"Sanırım özellikle de anneni daha iyi anlamın için söyledim bunları." "Sosh?" Bekledi. Hâlâ pencereden dışarı bakıyordu. "Annemin nerede olduğunu biliyor musun?" İriyan adam bir süre sustu, soruma cevap vermedi. "Sosh?" "Biliyordum," dedi. "İlk kaçtığında." Yutkundum. "Nereye gitmişti?" "Natasha eve gitti."

"Anlamıyorum." "Rusya'ya kaçtı."

"Neden?"

"Onu suçlayamazsın Pavel."

"Suçlamıyorum, nedenini öğrenmek istiyorum."

140

"Onlar gibi yeni bir hayat için memleketten kaçan bir sürü insan var. Her ş eyin değ iş eceğini umut ederler. Hükümetten nefret edebilirsin ama halkından asla. Memleketin hep memleketin olarak kalır. Her zaman."

"Bana döndü." Gözlerimiz birbirine kilitlendi. "Peki bu yüzden mi kaçtı yani?" Öylece kalakaldı.

"Sebebi bu muydu?" dedim sesimi yükselterek. Nabz ımın yükselmeye baş ladığım hissediyordum. "Yani memleket özleminden mi?"

"Dinlemiyorsun."

"Hayır Sosh dinliyorum. Memleketin hep memleketin olarak kalır. Falan filan. Bir sürü laf salatas ı. Peki sana ailen hep ailen olarak kalır desem? Kocan hep kocan olarak kalır desem? Ya da tam kalbinden vurayım... Oğlun hep oğlun larak kalır desem?" Cevap vermedi.

"Ya biz Sosh. Ya babam ve ben? Niye bizi hiç düşün-:di?"

"Sana verecek cevabım yok Pavel." " Ş imdi nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Doğru mu bu?" "Doğru."

"Ama istesen bulabilirsin değil mi?" Hiçbir ş ey söylemedi. "Bir evladın, iyi bir kariyerin var." "Eee ne olmuş ?"

"Eee si uzun zaman oldu. Geçmiş ölüdür Pavel. Ölüyü geri getiremezsin. Üstünü ört ve çek git. Bunu yapman la-

141

zım.

"Annem ölmedi," dedim. "Ölmedi değil mi?" "Bilmiyorum."

"Peki neden ölülerden konu ş uyoruz o zaman? Ve haz ır ölülerden konu açılmış ken üzerinde kafa yormamız gereken bir ş ey daha sana" Kendimi durduramıyordum ve sonunda söyledim."Kız kardeş imin bile ölüp ölmediğinden emin değilim artık." Çok ş aşıracığını düşünmüştüm ama öyle olmadı.

"Sen" dedi. "Ben ne?"

"Sen annenin de kız kardeş inin de ölmüş olduklarım farzet daha iyi."

11. BÖLÜM

Sosh amcanın söylediklerini unutmaya çalışarak Lincoln Tüneli'nden geçip dönüş yoluna koyuldum. Sadece ve sadece iki ş eye yoğunlaş mam laz ımdı. Birincisi Chamique ohnson'a tecavüz eden şu iki orospu çocuğunu hapse tıkmak, ikincisi de yirmi yıldan beri Gil Perez'in hangi cehennemde lduğunu öğrenmek. Dedektif York'un bana verdiği kız arkadaşının adresini kontrol ettim. Raya Singh, "Curry Up and Wait" adında bir Hint restoranında çalışıyordu. Bu tip kelime oyunlu isimlerden nefret ederim. Babamın fotoğrafı hâlâ ön koltukta duruyordu. Ş u KGB iddialarına fazla kafayı takmıyordum. Aslında Sosh'la telefonda konuştuktan sonra böyle bir şey duyacağımı tahmin etmiştim. Zarftaki kartı yeniden okudum.

İ LK S İ R

İ lk. Evet, daha fazlas ının geleceğini ima ediyordu. A-çıkças ı Bay Jenrette, Marantz'm da finansal yardımıyla hiçbir masraftan kaçınmıyordu. Eğer yirmi beş yıl soma eski defterleri karıştırmaya başladılarsa demek gerçekten de çaresiz ve oldukça zavallıydılar.

143

Ne bulacaklardı acaba?

Kötü biri değildim, ama kusursuz olduğum da söylenemezdi. Kimse kusursuz değildir. Bir ş eyler bulabilirlerse bire bin katacaklardı. Jane Care vakfına, itibarıma, politik konumuma ciddi ş ekilde zarar verebilirlerdi. Ama Chamique'-in de s ırları vardı. Hepsini mahkeme huzurunda söylemeye ve bütün dünyaya ilan etmeye ikna etmi ş tim onu.

Hint restoranına geldiğimde arabayı uygun bir yere park ettim. Polis gibi sorgulama yetkim yoktu ama umurumda bile değildi bu. Arabanın camından dış arı bir göz attım ve ş u esrarengiz zarf geldi aklıma yeniden. Loren Muse'u aradım. "Küçük bir problemim var." "Nedir?" diye sordu Muse. "Jenrette'in babas ı peş imde."

"Nas ıl yani?"

"Geçmiş imi araştırıyor." "Bir ş eyler bulacak mı peki?"

"Eş elendiğinde herkesin geçmiş inden kötü bir ş eyler çıkar." dedim.

"Benimkinde bir ş ey yok" dedi.

"Hadi ya? Ş u Reno'daki cesetlere ne demeli?"

"Suçsuz bulundum."

"Süper, harika."

"Seninle dalga geçiyorum Cope. Ş aka." "Çok komiksin Muse. Zamanlaman harika." "Tamam, sadede gel. Benden ne istiyorsun?" "Özel dedektif arkadaş ların vardı değil mi?" "Doğrudur."

"Söyle biraz araştırırs ınlar bakalım, kim benimle uğra-

144

şıyor öğren." "Peki, yaparım."

"Muse?" "Ne?"

"Çok acil değil. Eğer iş in içinde özel biri yoksa unut gitsin."

"Tamam Cope, dedim ya bakacağım." "Nas ıldık bugün sence?" " İ yiler için iyi bir gündü," dedi. "Evvvet."

"Ama galiba o kadar da değil."

"Cal ve Jim'den mi bahsediyorsun?"

"Bu dünyada ne kadar Cal ve Jim varsa hepsini bulmazsam bana da Muse demesinler." "Haydi devam o zaman," deyip telefonu kapattım.

Hint restoranlarının dekorasyonu iki çeş itti. Ya çok karanlık, ya da çok parlak. Bu seferki parlak, çok renkliydi ve her yerinden müthiş bir kalitesizlik akıyordu. Bir Hint mabedi havas ı verilmiş ti etrafa. Sahte mozaikler, ışıklı Ganeş heykeli ve tamamen yabancı olduğum diğer baz ı Tanrı heykelleri. Kadın garsonlar göbeği dış arıda bırakan kostümler giymiş ti. Kıyafetleri bana Jeannie'yi Hayal Ediyorum dizisindeki kötü kız kardeş i hatırlatmıştı.

Hepimiz basmakalıp sözler kullanmaya bayılırız, ama kendimi alamıyorum işte. Gerçekten de her taraf bir Bollywood müzikali sahnesine benziyordu. Yabancı kültürlere saygım vardır ama kendimi ne kadar zorladıysam da Hint restoranlarında çalan müziği bir türlü sevemedim. Ş u anda bir sitar sesi duyuyordum. İş kence gören bir kediden çıkı-

145

yordu ses sanki.

Garson kız içeri girdiğimde memnuniyetsiz bir bakış attı."Kaç kiş iyiz?" diye sordu.

"Yemek yemeyeceğim," dedim.

Öylece bekledi.

"Raya Singh burada mı?"

"Kim?"

Adını tekrarladım.

"Onu tanı mı... Oh bekleyin, sanırım dediğiniz ş u yeni kız". Kollarında göğsünde kavuş turdu ve hiçbir ş ey söylemedi. "Burada mı?" dedim. "Kim bilmek istiyor?"

Ş öyle bir kaş larımı kaldırdım. Aslında bunu pek de be-ceremiyordum. Laubali bir tavır takınacaktım ama sanki kabız olmuş um da ıkınıyormuş um gibi bir ifade oluyordu yüzümde o zaman. "Birleş ik Devletler Baş kanı"

"Ne?"

Kartımı uzattım. Okur okumaz "Raya! Raya Singh!" diye bağırdı birden. Çok ş aşı rmıştı m.

Raya Singh ortaya çıktığında ona doğru ilerledim. Tahminimden daha gençti. Yirmili yaş larının başında ve çok çok güzel bir kızdı. Dikkatinizi çeken ilk ş ey, elinizde olmadan dikkatinizi çeken ilk ş ey, üzerindeki ş effaf kostümden normalden çok daha fazla kıvrımlı görünen vücuduydu. Hiç kımıldamadan ayakta duruyordu ama sanki hareket ediyormuş gibiydi. Darmadağınık ve simsiyah, sanki dokunun bana dokunun bana diye yalvaran saçları vardı. Cildi esmer değil de

sanki daha çok altın rengindeydi. Bir erkeğin kayıp içine düş eceği ve bir daha çıkış yolunu bulamayacağı badem

146

gözleri vardı.

"Raya Singh?" dedim. "Evet."

"Adım Paul Copeland. New Jersey Essex Bölgesi savcı-sıyım. Biraz konuşabilir miyiz?" "Cinayetle mi ilgili?" "Evet." "Tabii."

Yöresel dilin çok üstünde bir zarafet taşıyan New Eng-land'daki bir yatılı lisede öğrenilmiş bir aksanla konuşuyordu. Gözümü dikip bakmamaya çaba sarf ediyordum. Bunu fark edip hafifçe gülümsedi. Sapıkmışım gibi bir izlenim vermek istemiyordum, çünkü uzaktan yakından alakam yoktu. Kadın güzelliği beni her zaman cezbetmiş tir. Yalnız olmadığımı düş ünüyorum. Bir sanat eseri, Rembrandt ya da Michelangelo'nun eserleri gibi etkiler beni güzel kadınlar. Paris'in gece manzarası, Büyük Kanyon'da güneşin doğuşu ya da Arizona'nın turkuaz rengindeki gökyüzünde günün batışı gibi. Asla kötü bir niyetim olamaz. Güzel kadınlar hakkındaki düş üncelerimi daha çok sanatsal olarak tanımlayabilirdim.

Beni daha sessiz bir yerde konuşabilelim diye sokağa çıkarttı. Üşüyormuş gibi kollarıyla vücudunu sarmaladı. Hareketleri, yaptığı hemen hemen her hareket biri masum biri müstehcen iki farklı anlam taşıyordu sanki. Büyük ihtimalle buna engel olamıyordu. Yaptığı her ş ey bana mehtaplı geceleri ve sayvanlı karyolaları hatırlatıyordu ve sanıyorum daha çok sanatsal olarak tanımladığım güzel kadınlar hakkındaki düş üncelerimde az biraz sapma olmuş tu ş imdi. Ona paltomu ya da ona benzer bir ş ey uzatmak isterdim ama ha-147

va hiç de soğuk değildi aslında. Hem üzerimde paltom da yoktu. "Manolo Santiago diye birisini tanıyor musunuz?" diye sordum.

"Öldürüldü" dedi.

Sanki ş arki söylüyormuş gibi sesinde garip bir ahenk vardı.

"Evet ama onu tanıyordunuz değil mi?" "Tanıyordum. Evet." "Sevgiliniz miydi?" "Henüz hayır." "Henüz mü?"

"İliş kimiz," dedi. "platonikti."

Asfalta ve sonra yolun karşısına baktım. Cevabın o kadar önemi yoktu. Cinayeti kimin işlediği de fazla umurumda değildi zaten. Beni ilgilendiren Manolo Santiago'nun kim olduğuydu.

"Bay Santiago'nun nerede oturduğunu biliyor musunuz?" "Hayır, üzgünüm, bilmiyorum." "Siz ikiniz, nas ıl tanıştınız?" "Yolda yürürken yanıma geldi."

"Siz öylece yolda yürürken yanınıza geldi demek."

"Evet," dedi. "Sonra ne oldu?"

"Birlikte bir kahve içebilir miyiz diye sordu." "Ve siz de kabul ettiniz."

"Evet."

Ona bir kez daha bakmaktan kendimi alamadım. Muhteş em bir güzelliği vardı. Esmer cildini ortaya çıkartan ş u

!48

ş effaf kıyafetler... uğrunda ölünecek bir güzellik. "Bunu hep yapar mısın?" diye sordum. "Neyi?"

"Yabancı biri yanına geldiğinde kahve davetini hemen kabul eder misin?"

Bu sorum onu eğlendirmiş e benziyordu. "Davranış larımı size açıklamak zorunda mıyım Bay Copeland?"

"Hayır."

Hiçbir ş ey söylemedi.

"Santiago hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacımız var," dedim.

"Neden olduğunu sorabilir miyim?" "Manolo Santiago takma bir isimdi. Öncelikle gerçek adını bulmaya çalışıyorum." "Gerçek adını bilemem." "Anlamakta güçlük çekiyorum." "Neyi?"

"Herhalde erkekler sizi hiç rahat bırakmıyordur," dedim.

Ş eytanca gülümsedi. "Beni ş ımartıyorsunuz Bay Copeland, teş ekkür ederim." Dikkatimin dağılmas ına izin vermeden devam ettim.

"Neden onunla kahve içmeyi kabul ettiniz diye sormuş tum."

"Fark eder mi?"

"Bana onun hakkında fikir verebilir belki." "Nedenini ş u an kestiremiyorum. Size onu yakışıklı bulduğum için desem bana inanır mısınız?" "Hakikaten mi?" "Hakikaten yakışıklı mıydı diye mi soruyorsunuz?" 149

yine gülümsedi. Sağ gözünün üzerine bir tutam saç düş tü. "Kıskandığınızı düş ünmeye baş layacağım."

"Bayan Singh?" "Evet?"

"Bir cinayeti araştırıyorum. Bu tip numaraları bırakalım isterseniz."

"Bırakabileceğimizi sanıyor musunuz?" Saçlarını arkaya attı. İ stifimi bozmadım.

"İyi peki," dedi. "İstediğiniz gibi olsun."

"Bana gerçek kimliğini bulmamda yardımcı olur musunuz?"

Sorduğum soru üzerine biraz düş ündü. "Belki telefon kayıtlarından."

"Üzerindeki cep telefonunu kontrol ettik. Sadece sizin aramanız kayıtlıydı."

"Baş ka bir telefonu daha vardı," dedi. " Ş imdiki telefonundan önce."

"Hatırlıyor musunuz?"

Evet anlamında başını salladı ve telefonu verdi. Küçük bir kalem aldım ve cebimdeki kartlardan bir tanesinin arkas ına yazdım. "Baş ka bir ş ey var mı?" "Sanmam."

"Baş ka bir kart çıkarttım ve cep telefonumu yazdım. "Aklınıza baş ka bir ş ey gelirse beni arars ınız değil mi?" "Elbette."

Kartı uzattım. Bana baktı ve gülümsedi. "Ne oldu?"

"Nikah yüzüğünüz yok Bay Copeland." "Evli değilim."

150

"Boş andınız mı, dul musunuz?" "Hiç evlenmedim belki de... Önceden evli olduğumu söyledim miki?"

Raya Singh cevap verme zahmetine girmedim.

"Dulum," dedim.

"Üzgünüm."

"Bana verdiğiniz bilgiler için teş ekkürler." "Ne kadar zaman oldu?"

Ona "iş ine baksana sanane be" diyebilirdim ama güzelliğinin hatınn ve bana sinir olmas ını istemediğim için "Yaklaşık altı yıl oldu," diye cevap verdim.

"Anladım," dedi.

O güzel gözleriyle bana baktı.

"İş birliğiniz için teş ekkürler," dedim.

"Neden bana çıkma teklif etmiyorsunuz?" diye sordu.

"Anlamadım?"

"Beni güzel bulduğunuzu biliyorum. Ben bekarım, siz de bekarsınız. Neden bana çıkma teklif etmediniz?"

"İş imle özel hayatımı birbirine karıştırmam," dedim. "Buraya Kalküta'dan geldim. Hiç oraya gittiniz mi?" Konuların bu kadar ani bir şekilde değişmesi bir an ser-semletmişti beni. Sorulan da burada konuşulacak şeyler değildi ama bugünlerde insanlar böyle şeylere fazla özen göstermiyorlardı zaten.

Ona Kalküta'ya hiç gitmediğimi ama orası hakkında bir şeyler duyduğumu söyledim. "Neler duyduunuz?," diye sordu. "Duymakla olmaz."

Yine hiç bir şey söylemedim. Konuyu nereye getireceğini merak ediyordum. "Hayatım için bir plan yaptım. İki Birleşik Devletler'e

151

gelmekti." "Peki ikincisi?"

"İnsanlar burada oturmak için her şeyi yapıyor. Bazıları loto oynuyor. Bazılarının mesela profesyonel sporcu olmak gibi hayalleri var. Bazıları suça yöneliyor, striptiz yapıyor ya da kendilerini satıyor. Ben artılarının farkındayım. Bir kere çok güzelim. Aynı zamanda da iyi biriyim ve ayrıca bir erkeği... " Durup daha sonra söyleyeceklerini tarttı... Bir erkeği mutlu etmeyi öğrendim. Bir erkeği havalara uçurabiliirim. Onu dinlerim, onun yanında olurum.

Duygularım şıa kaldırırım. Her bir gecesini özel kılarım. Her istediğinde kendimi ona veririm. İsteddiği şekilde. Ve bunları seve seve yaparım." Anlaşıldı, diye düşündüm. Trafikçi yoğun olması gereken bir sokağın tam ortasında idaydık ama yemin ederim etraf o kadar sessizdi ki, uzaktan gelen bir cırcır böceğinin sesini bile duyabiliyordum. Ağzım kupkuru olmuştu. "Manolo Santiago," dedim "Belki de bu adam kastedtiğiniz adamdı."

"Olabileceğini düşünmüş tüm. Ama değildi. Siz daha iyi birine benziyorsunuz. Bir kadına nasıl davranılması gerektiğini bilen birine."

Raya Singh az önce sanki bana biraz daha yaklaştırmıştı vücudunu ama emin de olamıyordum. "Sıkıntılı olduğunuzu görebiliyorum. Geceleri iyi uyuyamıyorsunuz. Peki nasıl bilebiliyorsunuz Bay Copeland?"

"Neyi nasıl bilebiliyorum?"

"O kadının ben olmadığını. Sizi delicesine mutlu edecek kadının ben olmadığını. Yanımda sakın sakın uyuya-mayacağınızı." Çüş artık dedim içimden. 152

"Öyle bir şey yok," dedim.

Bana baktı sadece... Benimle oynuyordu. Bunu anlamıştım. Ama yine de dolambaçlı yollara sapmadan dürüstçe yaklaşımını sevimli bulmuş tum. Ya da belki de sadece güzelliği gözlerimi kör etmişti. "Gitmem lazım," dedim. "Numaram sizde var."

"Bay Copeland?"

Durup bekledim.

"Burada olmanızın gerçek sebebi nedir?" "Anlamadım?" "Neden Manolo'nun öldürülmesiyle bu kadar ilgilisiniz?" "Sanırım daha önce açıklamıştım. Bölge savaşımı ben."

"Burada olmanızın sebebi bu değil." Bekledim. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Sonunda sordum, "Neden böyle düşündünüz?" Cevabıyla sağ gösterip sol vurmuştu.

"Onu siz mi öldürdünüz?" "Ne?" dedim. "Dedim ki..."

"Sizi duydum. Elbette ki hayır. Neden böyle bir soru sordunuz?"

Ama Raya Singh cevap vermemeyi tercih etti. "Güle güle, Bay Copeland."

Beni sudan çıkmış balığa döndüren bir gülücük daha attı.

"Umarım aradığınızı bulabilirsiniz." 153

12.BOLUM

Lucy Google'a "Manolo Santiago" ismini yazıp bekledi.

Büyük ihtimalle şu orospu çocuğu Yaz Hızarı Wayne Steubens hakkında yazı yazacak araştırmacı gazetecilerden biri olmalıydı. Ama Lonnie odasında onu bekliyordu. Lucy odaya girdiğinde kafasını kaldırmadı. Hafif tehditkâr bir havayla Lonnie'nin önünde durdu.

"Ödevi kimin yolladığını öğrendin mi?" "Emin olamıyorum."

Lonnie ilerisi belli olmayan bir işe atılmaya hazırlanmış gibi derin bir nefes aldı. "E-mailler nasıl izlenir, bir bilgin var mı?" "Hayır," dedi Lucy masasına doğru giderken.

"Bir e-mail aldığında ESMTTP'ymiş, path miş, ID no şuymuş... şu abidik gubidik terimleri görmüş olmalısın." "Gördüm diyelim."

"Aslında temelde bunlar e-mail in sana nasıl ulaştığını gösterir. Nereye gönderildiğini, nereden geldiğini, hangi Internet servisi sağlayıcısı yoluyla geldiğini. Bir sürü posta nasıl yani?"

155

damgası gibi düşünün." "Tamam anladım."

"Tabii ki bunların arasında isimsiz gönderilenler de var. Ama genelde bir e-maili gizli göndersen bile arkanda iz bırakabilirsin."

"Harika Lonnie, süper."

Lonnie vakit kazanmaya çalışıyordu.

"Peki bu, o e-mail'e ait bazı izler buldun mu demek oluyor?"

"Evet," dedi Lonnie. Kafasını kaldırıp baktı ve "Artık sana bir daha neden illaki kimin gönderdiğini öğrenmek istediğini sormayacağım."

"İyi."

"Çünkü seni tanıyorum Lucy. Bütün ateşli piliçler gibi senin de bir kuyruk acın var. Ama aynı zamanda korkunç derecede ahlaklısın. Dersine, öğrencilerine bana ya da daha bir çok şeye ihanet ediyorsan bu mutlaka çok iyi bir sebebin olduğu için öyle değil mi? Hatta bahse girerim bir ölüm kalım meselesi gibi."

Lucy hiçbir şey demedi.

"Ölüm kalım meselesi değil mi?"

"Bana bir cevap ver Lonnie."

"E-mail Frost Kütüphanesindeki bilgisayarlardan birinden gelmiş."

"Kütüphane," diye tekrarladı Lucy. "TJur, orada herhalde elli bilgisayar vardır." "Evet, yaklaşık o kadar."

"O zaman kimin yolladığını asla bulamayız." Lonnie ne evet ne hayır anlamında başını salladı.

"Gönderildiği zamanı biliyoruz. Evvelki gün on sekiz

156

kırk ikide."

"Peki bu ne işimize yarar?"

"Bilgisayarları kullanan her öğrenci kayıt vermek zorundadır. Belirli bir bilgisayara kayıt yaptırmazlar çünkü bu ul iki yıl önce kalktı. Ama bilgisayarlardan herhangi birini bir saatliğine ayırtabiliyorsun. Ben de kütüphaneye git-im ve evvelki gün saat altıyla yedi aras ında bilgisayar kiralayanlarla senin dersine giren öğrencilerin isimlerini karşılaştırdım."

Durdu. "Sonra?"

"Senin sınıfından sadece bir kişi vardı." "Kim?"

Lonnie pencerenin önüne gitti, aşağıdaki avluya baktı. "Sana bir ipucu vereyim," dedi. "Lonnie, gerçekten bilmece çözecek halim yok. Hiç havamda değilim-" "Hani şu bizim," dedi. "Yalaka var ya". Lucy donakaldı. "Sylvia Potter mı?" Lonnie'nin arkas ı hâlâ Lucy'ye dönüktü.

"Lonnie, sen bana bu ödevi Sylvia Potter' ın mı gönderdiğini söylüyorsun yani?" "Evet. Aynen öyle." * * *

Ofise dönerken Loren Muse'u aradım. "Senden bir iyilik yapmanı isteyeceğim." dedim. "Söyle bakalım."

"Bir telefon numaras ı vereceğim sana. Bununla ilgili

157

ne kadar çok bilgi toplayabilirsen o kadar iyi. Kimin üzerine kayıtlı? Kimleri aramış ? Ne bulabilirsen."

Raya Singh'in verdiği numarayı yazdırdım. "Bana on dakika ver." "O kadar uzun mu?"

"Hey, baksana bana, bu kadar sene baş dedektif olama-dıysam edepsiz olmayışımıdır."

"Edepsiz olmadığını kim söyledi sana?" Muse güldü. "Keyfin yerinde olduğu zaman sana bayılıyorum Co-pe."

"Fazla alışmamamı tavsiye ederim," deyip telefonu kapattım.

İzlediğim yol uygunsuz olmuş tu. Yoksa "edepsizlikle" ilgili yaptığı şeye karşı verdiğim zekice ve yerinde cevabım için kendi kendime mazeret mi uyduruyordum. Politik yalanları eleştirmek basitti. Aşınıklar her zaman alaycılığın hedef tahtas ı olmuş tu. Mesela günümüzde sözde çocukların güvenliği için alınan aşın sıkı önlemler. Çocuğunuz bisiklet kullanırken ne olursa olsun mutlaka kask takmalıydı. Oyun parklarının özel bir otla kaplanmış olmas ı zorunluydu ve çok yüksek kaydıraklar kurmak yasaklanmıştı. Ve tabii ki çocuğunuz yanında biri olmadan üç bina öteye gidemezdi. "Yok artık daha neler. Ağızlarına ve gözlerine de koruyucu takalım isterseniz" diye alay ediyordu çoğu insan. Kendini bir halt sanan bazı ıları da oraya buraya "Hey, biz bütün bu önlemleri aldık ve çok memnunuz, paçayı kurtardık" yazan e-mailler gönderirlerdi. Ama gerçek şeye uydu ki,

paçayı kurtaramayan bir sürü çocuk vardı ortalıkta. Bugüne kadar çocuklar

kendilerini alabildiğine özgür hissetmiş lerd. O ka-

158

ranlığa gizlenmiş kötü niyetli kişilerden haberleri yoktu. Bazdan bütün kamp uykudayken ve güvenlik ihmal edildiğinde çocuklar çocukluklarını yaş amaya çalışırken bu fırsattan yararlanıverirlerdi. Bu çocuklardan bazı ıları gece ormana girerler ve bir daha da geri dönemezlerdi. * * *

Lucy Gold Sylvia Potter'ın odasını aradı. Cevap vermiyordu. Hiç şaşırmamıştı. Okulun telefon rehberine baktı ama listeye cep telefonları yaz ılmamıştı. Sylvia'nın Black-berry kullandığını hatırladı ve bir e-mail yollayarak en kısa zamanda kendisini aramas ını istedi.

On dakika geçmemiş ti ki Lucy'nin telefonu çaldı. "Sizi aramamı istemiş siniz." "Evet Sylvia, teşekkürler.

Odama uğrayabilir misin?" "Ne zaman?" "Mümkünse şimdi."

Birkaç saniye durdu Sylvia. "İngiliz edebiyatı dersi baş lamak üzere," dedi.

"Bugün final ödevimi sunacağım. Ders bitince gelsem?"

"Tamam harika olur," dedi Lucy.

"Hemen hemen iki saat sonra orada olurum."

"Süper, seni bekliyorum."

Sessizlik.

"Benimle ne konuşacaksınız?" "Aceleli yok Sylvia, kafana takma. Dersten sonra görüşürüz." * * *

"Selam,"

i 59

Loren Muse'du içeri giren. Ertesi sabah yine adliyedeydim. Flair Hickory'nin savunması birkaç dakika içinde baş layacaktı. "Selam," dedim. "Berbat görünüyorsun."

"Vay canına, hemen anladın. Eee iyi bir dedektifsin tabii." "Kendilerini nasıl savunacaklarını merak ediyorsun-dur."

"Elbette."

"Chamique'i düşünme, başaracaktır. Üzerinde çok çalıştın."

Kafamı salladım. Yeniden davaya konsantre olmaya çalıştım. Muse yanıma geldi. "Az kalsın unutuyordum. Şu bana verdiğin telefon numarası. Haberler kötü." Bekledim.

"Kullan at numaralardan"

Yani bu da demek oluyordu ki biri parasını verip belirli konuşma süreli hazır numaralardan almış ve adını kaydet-tirmemiş ti.

"Kimin aldığını merak etmiyorum," dedim. "Bu numaradan nereleri aranmış, hangi numaralar bu numarayı aramış onu merak ediyorum."

"Zor iş," dedi Muse. "Normal kaynaklardan bulunması imkânsız. Bu kimse numarayı kesin internetten satın almıştır. Gizli kapaklı işler çeviren biriyle diğer bir gizli kapaklı işler çeviren biri arasındaki bir alışveriş. Kimden öğrenebileceğimi araştırmam ve bulunca da oldukça baskı yapmam gerekecek." 160 Kafamı salladım. Mahkeme salonuna girdik. "Bir şey daha var," dedi. "Hiç EST'ten bahsedildiğini duydun mu?" "En Sıkı Takip," dedim.

"Evet, eyaletin en büyük özel dedektiflik ajansı. Cingle Shaker, hani şu çocukları izlemeye alacak kadın eskiden orada çalışmış. Söylediğine göre birileri bu ajansa baş vurup hiçbir masraftan kaçınmadan seni izlemeleri için talimat vermişler." Mahkeme kapısına gelmiş tik.

"Süper," deyip ona Gil Perez'in eski fotoğrafını uzattım. Muse fotoğrafa baktı:

"Ne bu?"

"Şu bizim Farrell Lynch hâlâ bilgisayar işinde mi?" "Evet." "Şu fotoğrafı yirmi yaş yaşlandırmasını söyle. Bir de kafasını kazınsın." Loren Muse tam bir şeyler soracaktı ki, yüz ifademi görüp durdu. Omuzunu silkip kenara çekildi.

Yargıç Pierce içeri girdi. Hepimiz ayağa kalktık. Ardından Chamique Johnson sanık iskemlesine oturdu. Flair Hickory kalktı ve özenle önünü ilikledi. Bu adama sinir oluyordum. Üzerindeki açık mavi takım elbisenin aynısını 1978 yılında çekilmiş bir mezuniyet balosu fotoğrafında görmüş tüm. Chamique'e gülümsedi. "Günaydın Bayan Johnson."

Chamique tedirgin görünüyordu. Alçak bir sesle "Günaydın," diye karşılık verdi. Flair sanki bir kokteylde tesadüfen karşılaşmışlar gibi kendini tanıttı. Chamique'in geçmişteki suçlarına değindi

161

kısaca. Nazik ama katıydı. Fahiş elik yaptığınız için tutuklandınız değil mi?

uyuş turucu kullandığınız için tutuklanmıştınız değil mi? John diye birisini

uyutup seksen dört dolarını mı almıştınız? Hiç itiraz etmedim.

Stratejik davranmaya çalışıyordum. Kendi soruşturmamda da bütün bu suçları

işlediğini görmüştüm Chamique'in. Ama Flair'in karşı savunması etkileyiciydi.

Daha polise verdiği ifadeyle ilgili tek soru sormamıştı bile. Şu anda sadece geçmişteki polis kayıtlarından bahsederek biraz ısınıyordu.

Bu şekilde yirmi dakika kadar geçti. Flair artık yavaş yavaş sistemli bir

şekilde karşı savunmasına başlamıştı. "Marijuana kullandınız değil mi?"

Chamique, "Evet kullandım" dedi.

"Tecavüze uğradığınızı iddia ettiğiniz gece kullanmış mıydınız peki?"

"Hayır."

"Hayır mı?" Flair bu cevap karşısında müthiş şoka uğramış gibi elini göğsüne götürdü.

"Hmm: Peki hiç alkollü içki almış mıydınız?"

"Almak mı? Ne? Anlamadım?"

"Hiç alkollü bir şey içtiniz mi yani? Bira ya da belki bir kadeh şarap?"

"Hayır." "Hiç mi?" "Hiç."

"Hımm, peki alkolsüz bir şeyler? Gazoz, kola mesela?" Müdahale edebilirdim ama stratejik olma adına yine susup mümkün olduğu kadar fazla konuşmasına izin ver-

162

dim-

"Biraz kokteyl aldım," dedi Chamique. "Anlıyorum, kokteyl ve içinde hiç alkol yoktu öyle mi?" "Bilmiyorum, bana olmadığını söylemişlerdi." "Kim?" "Çocuklar." "Hangi çocuklar?" Chamique duraksadı. "Jen-" "Jerry Flynn mı?" "Evet." "Başka kim?" "Nasıl?"

"Çocuklar dediniz. Yani bir kişiyi değil. Sadece Jerry Flynn dersek bir kişiden bahsetmiş oluruz. O zaman başka kim kokteylin alkolsüz olduğunu söyledi size, bu arada kaç bardak içtiniz?" "Bilmiyorum." "Birden fazla mı?" "Sanırım." "Sanmayın lütfen Bayan Johnson. Birden fazla mı? net cevap verin." "Olabilir, evet." "İki den fazla mı?" "Bilmiyorum."

"Peki ikiden fazla olabilir mi?" "Evet, belki."

"Evet, o zaman ikiden fazla. Üçten fazla mı peki?"

"Yok sanmam."

"Ama emin olamıyorsunuz."

Chamique omuzunu silkti.

163

"Net cevap vermek zorundasınız."

"Üç bardak içtiğimi sanmıyorum. Belki iki. Belki de iki bile değil."

"Ve size kokteylin alkolsüz olduğunu söyleyen Jerry Flynn'di, bu doğru mu?"

"Sanırım."

"Önceden 'çocuklar' dediniz, birden fazlaymış gibi. Ama şimdi bir kişiyi dediniz. İfadenizi değiştiriyor musunuz?" Ayağa kalktım. "İtiraz ediyorum."

Flair bana dönüp eliyle işareti yaptı "Bir şey diyemem, haklı, devam edelim." Gırtlığını temizledi ve elini sağ kalçasının üzerine koydu. "O gece herhangi bir uyuşturucu aldınız mı?"

"Hayır, almadım."

"Mesela marijuanalı sigaradan bir fırtıla bile çekmediniz mi?" ! Chamique kafasını salladı ve daha sonra sesi cevap vermesi gerektiğini hatırlayarak mikrofona uzandı. "Hayır, uyuşturucu almadım." "Hımm, tamam. En son ne zaman ilaç aldınız?"

Yine ayağa kalktım. "İtiraz ediyorum. İlaçla kastedilen başka şeyler de olabilir. Aspirin, Tylenol..." Bu itiraz Flair'e komik gelmişti.

"Buradakilerin ilaç derken ne kastedtiğimi anlamadıklarınızı mı sanıyorsunuz?" "Daha net olunmasını tercih ederim."

"Bayan Johnson, burada bahsettiğim yasadışı ilaçlar. Marijuana gibi mesela, ya da kokain, LSD, eroin. Bunun gibi uyuşturucu ilaçlar. Anladınız mı?" "Evet, sanırım anladım." 164

"Tamam o zaman, lütfen söyleyebilirsiniz, en son ne zaman yasadışı ilaçlardan aldınız?" "Hatırlamıyorum."

"O parti gecesi almadığınızı söylemişsiniz." "Bu doğru." "Peki partiden önceki gece?" "Hayır almadım."

Chamique yerinde biraz kımıldandıktan sonra "Hayır," dedi. Ona pek inanmamıştım. "O zaman biraz geçmişinize göz atalım bakalım. O günden on beş ay önce. Doğru mu?"

"Evet."

"Doğduktan sonra herhangi bir yasadışı ilaç kullandınız mı?" Chamique sesini oldukça alçaltarak cevap verdi: "Evet." "Söyleyebilirsiniz bize, ne mesela?"

Bir kez daha ayağa kalktım. "İtiraz ediyorum. Şu artık gayet açık ki Bayan Johnson geçmişte bu ilaçlardan kullanmış. İnkâr ettiği yok. Ne zaman kullandığının ne önemi var ki? Bu Bay Hickory'nin müvekkillerinin suçunu azaltıyor mu yani?"

Yargıç Flair'e baktı. "Bay Hickory?"

"Bayan Johnson'ın uyuşturucu bağımlısı olduğunu düşünüyoruz. O gece de uyuşturucu aldığına inanıyoruz ve jürinin karar verirken bunu göz önünde bulundurmasını rica ediyoruz."

"Bayan Johnson o gece hiçbir şekilde uyuşturucu almadığını ve sarhoş olmadığını ifade etti zaten..." Sert bir şekilde "Hiçbir şekilde alkol almadı," dedim. "Benim," dedi Flair, "onun yanlış hatırladıklarını hatırlamasına yardımcı olmaya hakkım var. Aslında kokteylin içinde alkol vardı. Aynı zamanda bu kadının küçük bir çocuğu yetiş tirirken bile uyuşturucu almaktan sakınmadığını kanıtlamak istiyorum-" "Efendim!" diye bağırdım.

"Tamam, yeter artık." Yargıç tokmağını masaya vurdu. "Devam edebilir miyiz Bay

Hickory?" "Evet efendim."

Oturup arkama dayandım. İtirazım aptalcaydı. Bunu söylemesini engelliyormuşum gibi bir hava yaratmış, daha da kötüsü böylece Flair'e daha fazla atıp tutma şansını vermiştim. Hâlbuki izlediğim strateji sessiz kalmaktı. Disiplinimi kaybetmiştim ve bu da bize pahalıya patlayacaktı.

"Bayan Johnson, bu iki çocuğu ırza tecavüzle suçluyorsunuz öyle değil mi?" Ayağa kalktım. "İtiraz ediyorum. Chamique Johnson bir avukat değil ve hukuksal terimlere yabancı. Size çocukların kendisine ne yaptıklarını söyledi. Doğru terminoloji kullanmak mahkemenin işidir."

Bu da Flair'i eğlendirmişti. "Onu hukuksal terimlerden imtihan ettiğim filan yok. Acaba ağzından çıkanın manası mı biliyor mu merak ediyorum sadece." "Neden? Kelime dağarcığını mı test ediyorsunuz?"

"Efendim," dedi Flair, "Lütfen tanıyı sorgulamama izin verir misiniz?"

"Neyin peşinde olduğunuzu neden açıklamıyorsunuz Bay Hickory?"

"Peki, başka kelimelerle ifade etmeye çalışacağım. Bayan Johnson, örneğin arkadaşlarınızla konuşurken, onlara tecavüze uğradığınızı söylüyor musunuz?" Kız bir an ne di-

166

ceğini bilemedi. "Evet."

"Ve lütfen bana söyler misiniz Bayan Johnson, sizin gibi tecavüze uğradığınızı iddia eden birilerini tanıyormusunuz?"

Yine ayağa kalktım. "İtiraz ediyorum. Konuyla alakası yok." "İzin veriyorum."

Flair Chamique'in yanında ayakta duruyordu. "Cevap verebilirsiniz," dedi sanki onun zor bir durumdan kurtulmasına yardımcı oluyormuş gibi. "Kim?". "Beraber çalıştığım kızlardan bir kaç."

"Kaç tanesi?"

Chamique sanki hatırlamaya çalışıyormuş gibi etrafa baktı. "Aklıma iki kişi geliyor."

"Bunlar striptizci miydiler yoksa fahişe mi?" "İkisi de."

"Yani biri striptizci biri-"

"Hayır ikisi de iki işi birden yapıyor."

"Anlıyorum. Bu tecavüz olayı çalıştıkları sırada mı yoksa iş dışında mı olmuş?" Yine ayağa kalktım. Efendim, lütfen yeter artık. Konuyla ne alakası var?" "Seçkin meslektaşım haklı," dedi Flair kolunu benim tarafıma doğru sallayarak. "Konuyla ne alakası var diyorsa haklıdır. Sorumu geri alıyorum." Bana gülümsedi. "Çimden bir küfür savurarak yavaşça yerime oturdum." Bayan Johnson, hiç tecavüzcü tanıdığınız var mı? Yerimden kalktım. "Müvekkilleriniz dışında mı?"

167

Flair bana bir bakış attıktan sonra jüriye döndü ve ne kadar ucuz ve sıradan bir iğneleme değil mi der gibi bir iş areti yaptı. Onunla aynı fikirdeydim aslında. Chamique ise soruya "ne demek istediğinizi anlamadım." diyerek cevap verdi. "Önemli değil canım, unut gitsin" dedi Flair Chamique'in cevabından rahatsız olmuş gibi.

"Daha sonra bu konuya yeniden döneceğim."

Flair'in bu şekilde alaycı konuşmasından nefret ediyordum. "Bay Jenrette ve Bay Marantz size sözüm ona tecavüz ettikleri sırada maske takmışlar mıydı?"

"Hayır"

"Herhangi bir şekilde görünüşlerini değiştirmişler miydi peki?" "Hayır." "Yüzlerini saklamaya çalışmışlar mıydı?" "Hayır."

Flair Hickory sanki bu durum şimdiye kadar karşılaştığı en karmaşık bilmeceymiş gibi merakla kafasını salladı. "Ve ifadenize göre isteğiniz dışında orada tutulduunuz ve odaya sürüklendiniz. Doğru mu?"

"Evet."

"Bay Jenrette ve Bay Marantz'ın kaldığı odaya mı?" "Evet,"

"Size dışarıda, karanlıkta, ya da izlenemeyecekleri bir yerde tecavüz etmediler. Bu doğru değil mi?"

"Evet." "Tuhaf değil mi sizce bu?"

Yine itiraz etmeye hazırlanıyordum ki, durdum.

"Yani ifadeniz şu: iki çocuk size tecavüz ettiler, yüzle-

168

rinde maske ya da kendilerini saklayacak bir şey yoktu, hatta yüzlerini açık seçik gösterdiler, sizi odaya girmeye zorlayan bir adetle bu tecavüz olayını kendi odalarında gerçekleştirdiler."

Chamique'in kem küm etmemesi için içimden dua ettim. Duam kabul oldu. "Dedikleriniz doğru, evet."

"Ve yine de nedense" Flair yeniden dünyanın en affallamış adamı rolünü başlarıyla yaptı. "Takma isim mi kullandılar?"

Chamique cevap vermedi. Bu iyi olmuştu. Flair sanki birisi kendisinden ikiyle ikinin beş etmesini istemiş gibi kafasını sallamaya devam etti. "Size tecavüz edenler kendi adlarını kullanacakları yerde Cal ve Jim adlarını kullandılar yani. İfadeniz böyleydi değil mi Bayan Johnson?"

"Evet, öyleydi." "Bu size mantıklı geliyor mu?" "İtiraz ediyorum," dedim. "Bu hunharca tecavüzün hiçbir tarafı mantıklı olamaz zaten."

"Oh, anlıyorum," dedi Flair Hickory. "Hâlbuki ben Bayan Johnson'ın çocukların ona neden kendi odalarında tecavüz ettikleri ama buna rağmen yine de takma ad kullandıkları konusunda bir teorisi vardır diye ummuş tum." Şirin şirin gülümsedi. "Var mı Bayan Johnson?" "Ne var mı?"

"Neden Edward ve Barry adlı iki çocuğun kendilerine Jim ve Cal dedikleri konusunda bir teoriniz var mı?" "Hayır."

Flair Hickory masas ına doğru yürüdü. "Az önce size hiç tecavüzcüyü tanıyıp tanımadığınızı sormuştum. Hatırladınız mı?" "Evet." "Güzel. Tanıyor musunuz?" "Sanmam."

Flair onaylar gibi başını salladı ve masas ının üzerinden bir kâğıt kaptı. "Peki tecavüz suçundan Rahway'de tutuklanıp kodese tıklan adama ne diyorsunuz?"

Dikkatle dinleyin Bayan Johnson, Jim Broodway'den bahsediyorum."

Chamique'in gözleri faltaşı gibi açıldı. "James'ten mi bahsediyorsunuz?"

"Jim ya da James, ya da 1189 Central Avenue Newark ş ehri New Jersey'de yerleş ik daha resmi adıyla Jim Brood-way. Onu tanıyor musunuz?"

"Evet." Sesi kısılmıştı. "Onu tanıyordum."

"Ş u anda hapiste olduğunu biliyor muydunuz?"

Chamique omuz silkti. " Ş u anda hapiste olan bir sürü adam tanıyorum." "Tanıdığınızdan eminim." Flair'in sesi ilk kez bu kadar sert ve acımas ız çıkmıştı. "Ama sorum bu değildi. Size Jim Broodway'in hapiste olduğunu bilip bilmediğinizi sordum." "Onun adı Jim değil, o James-"

"Bir kez daha soruyorum Bayan Johnson, eğer cevap vermezseniz... " Ayağa kalktım. "İ tiraz ediyorum.

Tanığı taciz ediyor." "Reddedildi. Lütfen soruya cevap verin."

"Öyle bir ş ey duydum," dedi Chamique sakın bir ses tonuyla. Flair yapmacık bir ş ekilde iç geçirdi. "Evet mi hayır

170

mı Bayan Johnson, Jim Broodway'in ş u anda eyalet cezaevinde olduğundan haberiniz var mı?" "Evet, var."

"İş te bu kadar. Çok mu zordu bunu söylemek?" Yine ayağa kalktım. "Efendim..."

"Yorum yapmanıza gerek yoktu Bay Hickory. Cevapla yetinin lütfen."

Flair Hickory koltuğuna doğru yürüdü."Hiç Jim Broo-day'le cinsel iliş kiye girdiniz mi?"

"Onun adı James!" dedi Chamique yeniden.

"O zaman ona bundan sonra 'Bay Broodway' diyelim de ş u tartış ma bitsin, tamam mı? Hiç Bay Broodway'le cinsel iliş kiye girdiniz mi?"

Devam etmesine izin veremezdim. " İ tiraz ediyorum. Kurbanın cinsel hayatının bu davayla ilgisi yok. Bu konuda kanunlar gayet açıktır." Yargıç Pierce Flair'e baktı."Bay Hickory?"

"Ne Bayan Johnson' ın itibarını karalamaya çalışıyorum, ne de onun ahlaks ız bir kadın olduğunu ima ediyorum." dedi Flair. "Savunma gayet net olarak Bayan Johnson' ın fahiş e olarak çalıştığını ve birçok değış ik erkekle birlikte olduğunu açıklamıştı zaten."

Ş u çenemi kapamay ı ne zaman ö ğ renecektim acaba?

"Gelmek istediğim nokta farklı ve davalıyı hiçbir ş ekilde zedelemeyecek.

Erkeklerle birlikte olduğunu ifade etmiş ti, evet ve Bay Broodway'in onun beraber olduğu adamlardan biri olmas ıyla Bayan Johnson' ın göğsündeki zinacı damgas ının birbirleriyle hemen hemen hiç ilgisi yok."

"Önyargıyla yaklaşıyor," diye itiraz ettim.

Flair sanki daha demin kış üstü attan düş müş üm gibi

171

bana baktı. "Size daha az önce açıkladım. Ve gerçek ş u Chamique Johnson iki genci çok ciddi bir ş ekilde suçladı Jim diye bir adamın kendisine tecavüz ettiğine tanıklık etti So rum ş u ve çok açık. Hiç cinsel ş iddet suçundan ş u anda bir eyalet hapishanesinde cezas ını çeken Bay Jim Broodway'le ya da neyse eğer James'i tercih ediyorsa James'le cinsel iliş kiye girdi mi?" İş in nereye varacağını görüyordum ve bu hiç de iyi değildi. "Müsaade edeceğim," dedi yargıç. Yerime oturdum.

"Bayan Johnson hiç Bay Broodway'le cinsel iliş kiye girdiniz mi?" Chamique'in yanaklarından bir damla gözyaşı süzüldü. "Evet,"

"Birden fazla mı?" "Evet."

Flair bundan sonra daha açık olacaktı. Biraz yön değış tirdi. "Hiç sarhoş ken ya da uyuş turucu almış ken Bay Bro-odway'le yattınız mı?" "Yatmış olabilirim." "Evet mi hayır mı?"

Sesi yumuş ak ama kararlıydı. Hatta az biraz da öfke doluydu artık.

"Evet."

Chamique ağlamaya baş lamıştı.

Ayağa kalktım. "Oturuma kısa bir ara verilmesini rica ediyorum, efendim." Flair yargıcın cevap vermesine fırsat bırakmadan darbeyi indirdi. "Jim Broodvay'le cinsel iliş kiye girdiğinizde r72

yanınızda baş ka adamlar da olur muydu?"

Mahkeme salonunda müthiş bir hareketlenme oldu. "Efendim!" diye bağırdım.

Yargıç "Sessiz olun!" diyerek tokmağını masaya vurdu. "Sessiz olun!"

Salon bir anda sakinleşti. Yargıç Pierce bana tepeden bakarak "Biliyorum bu hoş bir soru değil ama izin vereceğim." Dedi. Chamique, e döndü, "Lütfen cevap verin."

Mahkeme kâtibi soruyu yeniden okudu. Chamique orada oturmuş gözyaşlarına hakim olamıyordu.

"Hayır," diye cevap verdi.

"Bay Broodway'in ifadesine bakılacak olursa bir arkadaşının sizi izlediğini söyledi." Chamique bağırarak.

"Hepsi o kadardı. Asla bana dokunmasın izin vermedim! Duyuyor musunuz beni? Asla!" Salona sessizlik hakim olmuştu. Başımı dik tutmaya, gözlerimi kapatmamaya gayret ettim.

"Yani," dedi Flair Hickory, "Jim adında biriyle cinsel ilişkiye girdiniz." "James! Onun adı James!"

"-ve odada başka biri daha vardı ve daha hâlâ Jim ve Cal isimlerini nereden uydurduğunuzu bilmiyorsunuz."

"Ben Cal diye birini tanımıyorum, ayrıca onun adı Ja-mes'di."

Flair Hickory ona daha fazla yaklaştı. Kızın o kadar kolay yutulacak lokma

olmadığını anladığı için yüz ifadesinden kıza saygı duymaya başladığı belli

oluyordu. "Jim ve Cal isimlerini kafanızdan uydurmadığınıza emin misiniz Bayan

Johnson?"

Sesi şu televizyon programlarına çıkan doktorlar gibi çıkmıştı.

17?

Chamique gözyaşlarını sildi. "Evet Bay Hickory, eminim, hem de çok eminim kahrolasın."

Ama Flair iddiasından vazgeçmedi.

"İlle de yalan söylediğinizi düşünmüyorum," diye devam etti. İtiraz etmemeye karar verdim. "Ama belki de çok fazla kokteyl içmişsinizdir tabii ki bu sizin suçunuz değil çünkü kokteylin içinde alkol olmadığını düşününüz ve sonra elinizde olmadan geçmişte yaşadıklarınız geldi aklınıza. Bu yüzden size tecavüz ettiklerini öne sürdüğünüz kişilerin Jim ve Cal oldukları konusunda inatla ısrar ediyor olmayasınız?" Aynı anda iki soru birden sorduğu için itiraz edecektim ki Flair yaptığı hatayı bildiği için ve sanki bütün bunlar iş içinde olan herkes için dünyanın en acı şeyiymiş gibi bir ifade takınarak sorusunu geri aldı. "Başka sorum yok."

174

13. BOLUM

Sylvia Potter'ı beklerken Ira'nın ziyaretçisi Manolo Santiago'yu Google'dan aramaya kaldığı yerden devam etti Lucy. Bir sürü buldu ama hiç biri işe yaramazdı. Bulduklarının hiç birinin bu adamla alakası olamazdı. O zaman kimdi bu adam? Ve neden babasını ziyarete gitmişti?

Ira'ya sormalıydı. Tabii onun da hatırlayabileceği şey üpheliydi.

İki saat geçmişti. Ve sonra üç saat, dört saat. Sylvia'nın odasını aradı. Cevap vermedi. Blackberry'sine e-mail gönderdi. Geri dönüş olmadı. Bu hoş una gitmemişti. Allah kahretsin! Sylvia Potter geçmişini nasıl bilebilirdi ki? Lucy öğrenci kayıtlarını inceledi. Sylvia kampusun aşağı tarafındaki Stone House'da kalıyordu. Dışarı çıkıp neler bulabileceğine bakmaya karar verdi. Kolej kampüslerinin bir büyüğü vardı sanki. Daha fazla korunaklı, daha muhafazalı başka bir mekan olamazdı kam-püsler kadar. Her ne kadar bundan yakınanlar olsa da aslında tam da olması gereken buydu. Bazı şeyler kavanozda daha iyi büyürdü.

Burası gençken kendinizi emniyette hissedebileceğiniz bir yerdi. Ama o ve Lonnie gibi yaşlandıkça emniyetli olmasından çok saklanabileceğiniz bir yer halini alıyordu.

Stone House Psikoloji öğrencilerinin kaldığı özel bir yurttu. On yıl önce kolej yetkilileri "anti entelektüel" olduklarını öne sürerek kolej bünyesindeki öğrenci yurtlarını kaldırmıştı. Lucy de yurtların bir sürü olumsuz özelliklerinin ve yanlış anlamlarının olduğu konusunda hemfikirdi, ama yasaklama fikri ona göre baskıcı ve faşizan bir yaklaşımdı. Mesela son günlerde özel erkek yurtlarından birinde bir tecavüz olayı gelmişti gündeme. Ama hoşlanmadığınız her müesseseden kurtulmayı istemek de saçmalığın danskasıydı. Suçun cezalandırılması gerekirdi, özgürlüğün değil.

Sylvia'mın kaldığı yurdun dış kısmı kocaman Gürcü tuğlalarıyla kaplıydı. İçerisi tamamen kişisizleştilmiş, tarihi geçmişindeki duvar süslerinin, ahşap lambirlerin ve maunların yerini şimdi kirli beyaz ve bej badanalar almıştı. Utanılmas gereken bir şeydi bu aslında.

Öğrenciler etrafta aylak aylak dolanıyorlardı. İçeri girerken birkaçı Lucy'ye şöyle bir bakış attı. Stereofonik ses sistemi boru gibi ses çıkarttı. Kapılar açıldı. Duvarlarda Che'nin posterleri vardı. Babasına benzetti Lucy onu bir an. Üniversite kampüsleri hâlâ atmışlı yıllarda kalmışlardı sanki. Belki tarz ya da müzik türü değişmiş olabilirdi ama o duygu ve fikirler aynı olduğu yerde duruyordu. Yine duvarlar gibi orijinalliğinden çok şey kaybetmiş merdivenlerden çıkmaya başladı. Sylvia Potter ikinci kattaki tek kişilik odalardan birinde kalıyordu. Lucy kapıyı buldu. Üzerinde üzerine ispirtolu kalemle notlar yazabildiğiniz şey silinebilen tahtalardan asılıydı ama üzerinde tek bir yazı kalıntısı yoktu. Düzgün bir biçimde asılmış yazı tahtası mükemmel bir

176

ş ekilde ortalanmıştı. En tepesindeki "Sylvia" yaz ısı profesyonel bir kaligraf tarafından yaz ılmış gibiydi. Adının yanında pembe bir çiçek çiziliydi. Bu kapı diğerlerinden çok farklıydı. Sanki bu kapının bu yurtla alakası yok gibiydi. Lucy kapıyı tıklattı. Cevap yoktu. Topuzu tutarak açmayı denedi, kapı kitliydi. Kapıya not bırakmayı düş ündü-zaten o kapıdaki yaz ı tahtaları da not bırakılmasını diye yapılmamış mıydı-ama çok aresizmiş gibi gözükme de istemiyordu Daha önce Syl-ia'yı aramıştı. E-mail de atmıştı. Buraya uğrayıp bir de not irakmakla çok ileri gitmi ş olurdu.

Tam aşağı inmek için merdivenlere yönelmiş ti ki, yürün giriş kapısının açıldığını ve Sylvia Potter' ın içeri girdi-ini gördü. Sylvia doğrudan Lucy'ye bakmak yerine gözle-ini kaçırıp etrafa bakmaya baş ladı. "Oh, merhaba profesör Gold." Lucy sessizliğini bozmadı.

"Ders geç bitti üzgünüm. Soma da yarın bitirmem gereken bir ödevde daldım. Çok geç olmuş tu. Ofisten çıktığınızı ve yanna kadar bekleyebileceğini düş ündüm."

Lucy hepsinin palavra olduğunu biliyordu.

"Yarın gelmemi ister misiniz?" diye sordu Sylvia.

"Ş imdi zamanın var mı?"

Sylvia laf olsun diye saatine baktı. " Ş u ödev beni delirtiyor. Yarına kadar bekleyemez mi?" "Kimin? " "Efendim?"

"Hangi hoca verdi bu ödevi size Sylvia? Eğer zamanından çalarsam bunu kendisine söyleyip affedilmeni isteyebilirim."

177

Sessizlik.

"Odana gidip konuş abiliriz," dedi Lucy. Sonunda Sylvia Lucy'nin gözlerinin içine bakabildi. "Profesör Gold?" Lucy bekledi. "Sizinle konuş mak istediğimi sanmıyorum." "Günlük ödevinle ilgili değil mi?"

"Benim mi?" kafasını salladı. "Ama üzerinde adım yamıyordu ki. Benim olduğunu nasıl bilebilirsiniz?" dedi Sylvia-" Ama siz dediniz ki! Söz vermiş tiniz. Hepsi ads ız gönderilmiş ti. Bunu siz kendiniz istemiş tiniz." "Ne istediğimi, ne söylediğimi biliyorum."

"Ama nasıl...?" dikleş ti Sylvia "Sizinle konuş mak istemiyorum." Sesi sert çıkmıştı.

"Ama konuş mak zorundas ın."

Sylvia vazgeçmedi. "Hayır konuş mayacağım. Beni zorlayamazs ınız. Ah aman tanrım. Bunu nasıl yapabilirsiniz? Bize ödevlerin isimsiz gönderileceğini ve gizli tutulacağını söylüyorsunuz ama sonra... " "Bu çok önemli."

"Hayır değil. Sizinle konuş mak zorunda değilim. Eğer suçunuzu itiraf etmezseniz sizi gidip ben dekana ş ikâyet edeceğim ve kovduracağım." Etraftaki diğer öğrenciler onlara bakıyordu. Lucy kontrolü elinden kaçırmaya baş lamıştı. "Lütfen Sylvia, bilmek zorundayım." "Hiçbir ş ey konuş mayacağım!"

"Sylvia-"

"Size bir kelime bile açıklama yapmak zorunda değilim. Beni rahat bırakın!" Sylvia Potter döndü, kapıyı açtı ve dış arı kaçtı.

178

14. BOLUM

Flair Hickory'nin Chamique'le iş i bittiğinde Loren Muse Ta buluştum odamda. "Vay canına," dedi Loren.

"Müthişti." "Ş u isim iş ini bir araştır bakalım." "Hangi isim iş ini?"

"Bak bakalım ş u Bay Broodway'i 'Jim' ya da Chami-que'in dediği gibi 'James' diye çağırın birilerini bulabilecek misin?"

Muse kaş larını çatı. "Ne?"

"Bize bir yardımcı olabilirini ki?"

"Faydas ı olmasa da zararı da dokunmaz."

"Kıza hâlâ inanıyor musun?"

"Hâlâ kafamda ş üpheler var."

"Benim de."

"Arkadaş ın Cingle bir ş ey öğrenebilmiş mi?" "Henüz değil."

Tanrıya çok ş ükür yargıç davayı ertesi güne erteledi. Flair beni fena köş eye sıkıştırmıştı. Ve doğrusunu söylemek gerekirse Cal ve Jim eskisinden çok daha güçlü bir ş ekilde geri dönmüş lerdı. Cebim çaldı.

Arayan numaraya baktım.

179

Numarayı tanıımıyordum. Telefonu açtım, "Alo?" "Ben Raya."

Raya Singh. Alımlı Hintli garson kız. Boğazımın kuruduğunu hissettim.

"Nas ıls ınız?" "Gayet iyi."

"Düş ündünüz mü?" Muse bana baktı. Ona özel bir konu ş ma olacağını söylemek ister gibi baktım.

Bir soruş turmacı için Muse çabuk anlama konusunda bazen yavaş olabiliyordu. Belki de bunu tamamen kas ıtlı yapıyordu.

"Bir ş ey var. Belki de size önceden söylemem gerekirdi." dedi Raya Singh. Bekledim.

"Ama geliş ininiz o kadar ani oldu ki şaşkına döndüm ve hâlâ neyin doğru neyin yanlış olduğundan pek emin değilim."

"Bayan Singh?"

"Lütfen bana Raya deyin."

"Raya," dedim. "Neden bahsettiğin konusunda en ufak fikrim yok."

"Size neden buraya geldiğinizi sormuş tum. Hatırladınız mı?" "Evet."

"Size neden bunu sorduğumu biliyor musunuz yani aslında benden ne istediğiniz konusunda?"

Düşündüm ve dürüstlikle cevapladım: "Çünkü bir amatör gibi davranıp gözümü dikip size baktım."

"Hayır" dedi.

"Tamam, demek yanlışım. Neden sordunuz peki? Ve

180

imdi aklıma geldi, onu öldürüp öldürmediğimi de sormuş -nuz. " Muse bir kaşını kaldırdı. Bunun fazla üzerinde durmamı. Raya Singh cevap vermedi. "Bayan Singh, Raya?" "Çünkü," dedi. "Sizden bahsettiğini duymuş tum." Belki yanlış duyduğumu düş ündüğüm için aptalca bir ofu sordum.

"Kim benden bahsetti? Kimden bahsediyorsunuz? Benden bahsedene Manolo Santiago mıydı?" "Evet, elbette."

"Ve bu kadar önemli bir şey bana daha önceden söylemekten çekindiniz, öyle mi?" "Size güvenip güvenmeyeceğimi bilemiyordum." "Peki fikrinizi değiştiren ne oldu?" "Sizi internetten araştırdım. Gerçekten de bölge savcısı-s ısınız." "Santiago benim hakkımda ne dedi?" "Bir şeyle ilgili yalan söylediğinizi."

"Neyle ilgili?" "Bilmiyorum."

Devam ettim. "Bunu kime söyledin?"

"Bir adama. Adını bilmiyorum. Bir de evinde sizinle ilgili gazete kupürleri vardı ."

"Evi mi? bana nerede yaş adığını bilmediğinizi söylemiş tiniz." "O zaman size güvenmiyordum."

"Ş imdi güveniyor musunuz peki?"

Buna doğrudan cevap vermedi. "Bir saat sonra beni restorandan alın," dedi Raya Singh. "Sizi Manolo'nun oturduğu eve götüreceğim."

İM

15. BÖLÜM

Lucy geri döndüğünde Lonnie'yi odada buldu. Elinde kağıtlar vardı. "Bunlar nedir?" diye sordu. "Anı ödevinin devamı." "Sylvia'yı buldun mu?"

"Evet?" "Eee?"

"Çok sinirliydi. Bağırıp çağırdı. Benimle konuşmayı reddetti."

Lonnie bir iskemleye oturarak ayaklarını Lucy'nin masasının üzerine koydu. "Bir de benim denememi ister misin?" " İ yi bir fikir olacağını sanmam." Lonnie gülümsedi. "Biliyorsun, çok ikna edici olabilirim."

"İ stediğin sadece bana yardım etmek mi?" "Eğer buna mecbursam, evet."

"Ş öhretinden şey üphe etmeye baş layacağım." Lucy koltuğuna oturup arkasına dayandı ve sayfaları kanştırmaya baş ladı. "Okudun mu?"

183

"Evet." Lucy başını salladı ve ödevinin devamını içinden okumaya baş ladı. P beni bırakıp çılgınlığının geldiği yöne doğru koştu.

Arkas ından bağırdım ama durmadı. İ ki saniye içinde gece onu yutuvermiş ti sanki. Onu takip etmeye çalıştım. Ama çok karanlıktı. Bu ormanı P den daha iyi biliyordum, zira bu onun burada ilk senesiydi. Çılgılık bir kıza aitti. Söyleyebileceğim sadece bu kadar. Ormanın içine doğru yürümeye baş ladım. Artık onun arkas ından bağırmayı kesmiş tim. Bir sebepten ötürü ben de korkuyordum. P yi bulmayı ümit ediyordum ama kimsenin nerede olduğumu bilmesini istemiyordum. Bu düş üncemin anlams ız olduğunu biliyordum ama o anda böyle hissediyordum. Korkuyordum.

Dolunay vardı. Ay ışığı ormanda her şeyin rengini değiştirirdi. Babamın sunum posterlerindeki gibiydi manzara. Sonunda P yi tiş örtündeki o koyu kırmızıms ı lekeyle bulduğumda önce ne olduğunu anlayamamıştım. Bana baktı. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Gitmeliyiz," dedi. "Ve buraya geldiğimizi kimseye söylememeliyiz."

Bu kadardı. Lucy ödevi iki kez daha okudu ve sonra kağıdı masaya koydu. Lonnie onu seyrediyordu.

"Eee?," dedi "Bu küçük hikayenin kahramanının sen olduğunu düşünüyorum, ne dersin?"

"Ne?"

"Neler olup bittiğini tahmin etmeye çalışıyorum Lucy ve baş ka bir şey gelmiyor aklıma. Hikâyedeki kız sensin."

184

Biri seni anlatmış ."

"Bu çok komik," dedi Lucy.

"Haydi Luce, biliyorsun ş u ödevler içinde enstest iliş kiler bile var. Bunu yazan çocukların bile kim olduğunu araş -tırmazken niye bu orman hikayesine bu kadar takı las ın ki?" "Ne düş ünürsen düş ün Lonnie."

Lonnie başını salladı. "Üzgünüm tatlım. Ben böyleyim, "eğer çok hoş bir kadın olmasaydın ve seninle yatmak istemeseydim de sana yardımcı olmaktan zevk duyardım." Lucy umursamadı. "Yardım edemezsin." "Düş ündüğünden daha fazla ş ey biliyorum." Lucy hayranlıkla Lonnie'ye baktı. "Sen neden bahsediyorsun?" "Sen, sen beni azarlamayacak mısın yani?" Lucy bekledi.

"Senin hakkında küçük bir araştırma yaptım."

Lucy'nin midesine bir ş ey saplanmıştı sanki ama belli etmemeye çalıştı. "Lucy Gold gerçek adın değil. Adını somadan değı ş tirdin."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Yapma Luce. Bilgisayarların neler yapabileceğini bilmiyor olamazs ın." Lucy hiç bir ş ey söylemedi.

"Ş u anı ödevindeki bir ş ey beni rahats ız etmiş ti," diye devam etti. " Ş u kamp. Ben de o zamanlar gençtim ve Yaz Hızır' ından bahsedildiğini duymuş tum ve ufak çapta bir araştırma yaptım." Ukala ukala gülümsedi. "Saçlarını eskisi gibi sarıya boyatmalısın."

"Hayatımın en zor dönemleriydi." "Tahmin edebiliyorum." "O yüzden adımı değı ş tirdim." "Oh anladım. Ailen büyük bir baskı altına girdi ve sen de bundan kurtulmak istedin." "Evet."

"Ve ş imdi o körü günler esrarengiz bir ş ekilde geri döndü."

Lucy başını salladı.

"Neden?" diye sordu Lonnie.

"Bilmiyorum."

"Yardım etmeyi isterdim."

"Söyledim ya, nas ıl yardım edebileceğinden emin değı lim. "Sana bir ş ey sorabilir miyim?" Omuzunu silkti Lucy.

"Biraz araştırma yaptım. Discovery Channel cinayetler hakkında birkaç yıl önce özel bir program yapmıştı.

" "Evet, biliyorum."

"Programda senden bahsetmemiş lerci. Ama aslında o gece oradaydın." Lucy hiçbir ş ey söylemedi.

"Peki neden?"

"Bununla ilgili konuş amam"

"P kim? Paul Copeland değı l mi? ş imdi savcılık yapan adam."

Lucy başıyla onayladı.

"İş i zorlaştırıyorsun,"

Lucy sessiz kalmaya devam etti.

"Pekala" dedi Lonnie ayağa kalkarak. "Yine de sana 186

yardım edeceğim." "Nas ıl?" "Sylvia Potter." "Ne olmuş ona?" "Onunla konuş acağım." "Nas ıl?"

Lonnie kapıya yöneldi. "Kendime has yöntemlerle." * * *

Yeniden o Hint restoranına giderken Jane'in mezarına uğradım. Öylesine. Özel bir nedeni yoktu. Bunu senede yaklaşık üç kez yapardım. Orada karımın varlığını tam olarak hissedemiyordum ama. Baş baş a kalamıyorduk hiç. Çünkü anne babas ı da bu özel mezarlık alanında Jane'le birlikte gömülüydü. "Bu onlar için çok ş ey ifade ediyor," diye açıklamıştı ölüm döşeğindeyken. Üzerinde durmamıştım. Kötüye hatta çok kötüye gittiği zamanlarda dahi Jane'in öleceğine ihtimal vermemiş , bunu hep reddetmiş tim. Hatta ş imdi bile hâlâ kurtarılabildi diye düş ünüyorum. Ve benim için ölüm ölümdü ardında hiçbir ş eyin olmadığı yolun sonu, hepsi bu. Ş aş aalı tabutlar, iyi yontulmuş mezar taş lan, Jane'in ki kadar ş ık olanları dahi bu gerçeğı değı ş tiremezdi. Arabayı park edip patika yoldan yürüdüm. Mezarın üzerinde taze çiçekler vardı. Biz musevilerde böyle bir adet yoktu. Çiçek yerine mezanın üzerine taş lar koyardık. Neden olduğundan pek emin olamasam da bu hoş uma giderdi. Bu canlı ve parlak çiçeklerin karımın gri mezarının üzerinde durmas ı midemi bulandırıyordu. Karım, güzeller güzeli Jane'im ş u yeni toplanmış zambakların iki metre altında çürüyüp gidi-

187

yordu. Bu bana ona yapılmış bir hakaret gibi geliyordu. Beton banka oturdum ve düş ünmeye baş ladım. O gün onunla konuş amamıştım. Kendimi son derece kötü hissediyordum. Jane acı çekiyordu. Onu seyrettim. Az da olsa. Hastanedeydik. Jane evde ölmek istemiş ti ama daha sonraları kilo kaybetmiş , kokulardan rahats ız olmaya, acı çekmeye, inlemeye baş lamıştı. En çok hatırladığım ve hâlâ uykularımı bölen ses balgam çıkartamadığı zamanlarda kriz halinde gelen ş u öksürüğün korkunç sesi idi. Ona çok acı veriyor olmalıydı. Bu aylar boyunca böyle devam etti ve ben Jane kadar güçlü olmaya çalıştımsa da olmadım. Jane de bunun farkındaydı. İş kimizin baş larında baz ı ş üphelerim olduğunu biliyordu. Kız kardeş imi kaybetmiş tim. Annem beni terk etmiş ti. Ve ş imdi, çok uzun zaman soma ilk kez bir kadının hayatıma girmesine izin veriyordum.

Sağlığının yerinde olduğu zamanlardı. Gecenin uyuya-madığım geç bir saatinde gözümü dikmiş tavana bakıyordum. Jane yanımda yatıyordu. Derin derin nefes aldığını hatırlıyorum. Uyanmadan önce nefesi yavaşladı. Kollarım bana doladı ve bedenini yaklaştırdı.

"Ben o değilim," dedi yumuşakça sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. "Seni asla terk etmeyeceğim."

Ama sonunda terk etti işte.

Ölümünden sonra flörtlerim olmuştu. Hatta derin duygusal ilişkilere de girmiştim. Umarım bir gün birini bulup yeniden evleneceğim. Ama şu anda o gece yatakta olanları düşündüğümde büyük ihtimalle bunun hiç olmayacağını düşünüyorum.

Ben o değilim demişti.

188

Ve elbette annemi kasdetmişti ben o değilim derken.

Mezar taşına baktım. Üzerinde karımın ismini okudum. Şefkatli bir anne, evlat ve eş. Kenarlarda melek kanatlarına benzeyen şekiller vardı. Bu melekleri birbirleriyle tıpatıp aynı boyda, aynı şekilde olmaları için özenle seçen ailesini kafamda canlandırdım. Bu tasarımı bana sormadan yapmışlardı. Jane'den bana yardım etmesini istedim. Kız kardeşimi aramasını ve Camille'in hayatta olup olmadığını bana bildirmesini istedim. Ne kadar ahmak olduğumu düşünüp kendi kendime güldüm, sonra durdum.

Mezarlıklarda telefonla konuşmanın çok saygısızca olduğunu biliyordum. Ama Jane'in bunu umursayacağını sanmıyordum. Cebimden telefonumu çıkarttım ve yeniden o kısa kodu çevirdim. Sosh ilk çalıştı cevap verdi. "Senden bir şey isteyeceğim." dedim.

"Daha önce de söylemiştim. Telefonda konuşmayalım böyle konuları.

"Bana annemi bul Sosh."

Sessizlik.

"Bunu yapabilirsin. Senden bunu babamın ve kız kardeşimin hatırı için istiyorum. Bana annemi bul." "Ya bulamazsam?" "Yapabilirsin." "Annenin gideli uzun zaman oldu." "Biliyorum."

"Belki kimsenin onu bulmasını istemiyor. Bunu hesaba kattın mı?" "Kattım," dedim.

"Ve?"

189

yordu. Bu bana ona yapılmış bir hakaret gibi geliyordu. Beton banka oturdum ve düşünmeye başladım. O gün onunla konuşmamıştım. Kendimi son derece kötü hissediyordum. Jane acı çekiyordu. Onu seyrettim. Az da olsa. Hastanedeydik. Jane evde ölmek istemişti ama daha sonraları kilo kaybetmiş, kokulardan rahatsız olmaya, acı çekmeye, inlemeye başlamıştı. En çok hatırladığım ve hâlâ uykularımı bölen ses balgam çıkartmadığı zamanlarda kriz halinde gelen şu öksürüğün korkunç sesi idi. Ona çok acı veriyor olmalıydı. Bu aylar boyunca böyle devam etti ve ben Jane kadar güçlü olmaya çalıştımsa da olamadım. Jane de bunun farkındaydı. İlişkimizin başlarında bazı üphelerim olduğunu biliyordu. Kız kardeşimi kaybetmiştim. Annem beni terk etmişti. Ve şimdi, çok uzun zaman sonra ilk kez bir kadının hayatıma girmesine izin veriyordum.

Sağlığının yerinde olduğu zamanlardı. Gecenin uyuya-madığım geç bir saatinde gözümü dikmiş tavana bakıyordum. Jane yanımda yatıyordu. Derin derin nefes aldığını hatırlıyorum. Uyanmadan önce nefesi yavaşladı. Kollarını bana doladı ve bedenini yaklaştırdı.

"Ben o değilim," dedi yumuşakça sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. "Seni asla terk etmeyeceğim."

Ama sonunda terk etti işte.

Ölümünden sonra flörtlerim olmuştu. Hatta derin duygusal ilişkilere de girmiştim. Umarım bir gün birini bulup yeniden evleneceğim. Ama şu anda o gece yatakta olanları düşündüğümde büyük ihtimalle bunun hiç olmayacağını düşünüyorum.

Ben o değilim demişti.

188

Ve elbette annemi kasdetmişti ben o değilim derken.

Mezar taşına baktım. Üzerinde karımın ismini okudum. Şefkatli bir anne, evlat ve eş. Kenarlarda melek kanatlarına benzeyen şekiller vardı. Bu melekleri birbirleriyle tıpatıp aynı boyda, aynı şekilde olmaları için özenle seçen ailesini kafamda canlandırdım. Bu tasarımı bana sormadan yapmışlardı. Jane'den bana yardım etmesini istedim. Kız kardeşimi aramasını ve Camille'in hayatta olup olmadığını bana bildirmesini istedim. Ne kadar ahmak olduğumu düşünüp kendi kendime güldüm, sonra durdum.

Mezarlıklarda telefonla konuşmanın çok saygısızca olduğunu biliyordum. Ama Jane'in bunu umursayacağını sanmıyordum. Cebimden telefonumu çıkarttım ve yeniden o kısa kodu çevirdim.

Sosh ilk çalıştı cevap verdi.

"Senden bir şey isteyeceğim." dedim.

"Daha önce de söylemiştim. Telefonda konuşmayalım böyle konuları.

"Bana annemi bul Sosh."

Sessizlik.

"Bunu yapabilirsin. Senden bunu babamın ve kız kardeşimin hatırı için istiyorum. Bana annemi bul." "Ya bulamazsam?" "Yapabilirsin." "Annenin gideli uzun zaman oldu." "Biliyorum."

"Belki kimsenin onu bulmasını istemiyor. Bunu hesaba kattın mı?"

"Kattım," dedim. "Ve?"

189

"Ve evet bunu düşünüyordum. İstese de istemese de önemli değil. O yüzden benim için bul onu. Lütfen."

Telefonu kapatıp yeniden karımın mezarına baktım.

"Seni özlüyoruz," diye haykırdım. "Cara ve ben seni çok çok özlüyoruz."

Soma kalktı ve arabama doğru ilerledi.

190

16. BÖLÜM

Raya Singh restoranın parkında beni bekliyordu. Şeffaf garson elbisesini çıkartmış, bir blucin ve mavi bir bluz giymişti. Saçlarını arkasına at kuyruğu yapmıştı. Baş dön-dürücülüğünden bir şey kaybetmemişti. Kafamı salladım. Daha az önce karımın mezarını ziyaret etmiştim. Şimdi de genç bir kadının güzelliğine hayranlıkla bakıyordum. Bu uygunsuz kaçmıştı. Garip bir dünyada yaşıyoruz. Elden bir şey gelmiyor.

Yanıma oturdu. Harika kokuyordu. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"17 nolu yolun nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Evet."

"Kuzeyden gidin."

Park yerinden çıktım. "Bana artık doğrulan söylemeye başlayacak mısınız?" diye sordum. "Size hiç yalan söylemedim." dedi. "Bazı şeyleri sizden gizledim o kadar."

"Peki Santiago'yla sokakta tanıştığınız doğru muydu?"

"Evet."

Ona inanmamıştım.

"Perez adını kullandığını duydunuz mu hiç?"

191

Cevap vermedi.

Üzerine basa basa "Gil Perez?" diye sordum. "17 nolu yola girmek için sağa dönmemiz lazım." "Çıkışın nerede olduğunu biliyorum Raya." O kusursuz profiline baktım. Muhteşem güzelliğiyle camdan dışarı bakıyordu.

"Bana adımı nereden öğrendiğinizi söyleyin." dedim. "Daha önce anlatmıştım size." "Yine anlatın."

Derin bir nefes aldı. Bir an gözlerini yumdu. "Manolo yalan söylediğinizi söyledi." "Neyle ilgili yalan söylemişim?"

"Bir şeyle ilgili"—bir an tereddütte kaldı—"orman mı koruluk mu neyse, orada olan bir şey hakkında."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Ormanla ya da korulukla mı ilgili?"

"Evet."

"Tam olarak ne söyledi?" "Hatırlamıyorum." "Hatırlamaya çalışın o zaman."

"J. Paul Copeland ormanda olanlarla ilgili yalan söyledi" dedi. Sona başını yana eğdi ve, "Bekleyin."

Bekledim. Sonra bana öyle bir şey söyledi ki neredeyse direksiyon hakimiyetimi kaybedip yoldan dışarı çıkacaktım.

"Lucy," dedi. "Ne?"

"Sözünü ettiği diğer isim buydu. Dedi ki, 'Paul Copeland ormanda olanlarla ilgili yalan söyledi. Lucy de öyle.'" Sessizliğe gömülme sırası artık bendeydi. 92

"Paul," dedi Raya. "Bu Lucy kim?"

Yolun geri kalanında hiç konuşmadık. Lucy'yi düşünürken kendimden geçmiştim. O harikulade kokan sarı saçlarını okşarken hissettiklerimi hatırlamaya çalıştım. Ama başaramadım. Anılar o kadar bulanıktı ki. Neyin gerçek neyin hayal olduğunu ayırt edemiyordum. Sadece o olağanüstü duyguyu, o çok şiddetli arzuyu hatırladım. İkimiz de çok genç, çok beceriksiz, çok deneyimsizdik. Ama Bob Sager'in ya da Meat Loaf'un şarkısındaki gibi her şey bir anda olmuştu. Aman Tanrım, o arzu! Nasıl başlamıştı? Ve bu arzu nasıl olmuştu da birden aşka yakın bir duyguya dönüşmüştü.

Yaz aşkları uzun sürmezdi. Ama bu da anlaşmanın bir parçasıydı. Ömürleri bir sezondan uzun süremeyen bazı bitki ve böcek türleri gibi kısa süreli aşklar. Luce'la benim ilişkimiz farklı olabilirdi.

Gerçekten de asla birimizden birinin diğerini asla bırakmayacağına inanıyordum o zamanlar. Gençler hep böyle ahmakça düşüncelere kapılır zaten. The AmeriSuite'teki stüdyo daire New Jersey Ram-sey'deydi.

Raya'da anahtar vardı. Üçüncü kattaki dairenin kapısını açtı. Dekorasyonu tarif edersem "s ıradan" s ifatı dışında her ş eyi söyleyebilirim. Eş yalar New Jersey'nin kuzeyindeki 17 nolu yol diye adlandırılan bir yerdeki stüdyo daire için oldukça karakteristikti aslında.

Odaya girdiğimizde Raya kısa bir iç çekti. "Ne oldu?" diye sordum. Gözleri odanın her tarafını dolaştı.

"Masanın üzerinde tonlarca evrak vardı," dedi. "Dosyalar, dergiler,

193

kalemler."

"Ama ş imdi bomboş ." Raya bir çekmeceyi açtı. "Giysileri de yok."

Hemen hemen her yeri aradık. Her ş ey gitmiş ti ne gazete, ne dosya ne dergi makalesi, ne diş fırças ı, ne kiş isel eş yalar, hiçbir ş ey yoktu. Raya bir kanapeye oturdu. "Birisi gelip burayı boş almış ."

"En son ne zaman buraya gelmiş tin?"

"Üç gün önce."

Kapıya yöneldim. "Haydi gel." "Nereye gidiyorsun?" "Birilerini bulup konuş maya."

Ama kapıda sadece küçük bir çocuk vardı. Hemen hemen hiçbir ş ey söyleyemedi. Kiracı kontratı Manolo Santiago adıyla imzalamış , kirayı da depoziti de peş in vermiş ti. Ayın sonuna kadar ücreti ödenmiş ti. Ve hayır, çocuk Bay Santiago ile ilgili hiçbir ş ey bilmiyordu. Neye benzediğim bile. İş te bu tür büyük apartmanlardaki problem de buydu. Daireyi kiralarken kimse kimliğinizi kontrol etmezdi. Sahte ad kullanmak son derece kolaydı. Raya'yla birlikte Santiago'nun dairesine geri döndük. "Gazeteler olduğunu söylemiş tin."

"Evet."

"Ne yaz ıyordu?"

"Beni ilgilendirmediği için hiç bakmadım." "Raya," dedim.

"Ne?"

"Dürüst olmak gerekirse cahil numaralarını kolay yutmam ben." 194

O müthiş güzellikteki gözleriyle bana baktı. "Ne?"

"Sana güvenmemi istersin değil mi?" "Evet ama neden güvenmem gerekiyor peki?" Bunu dü ş ündüm.

"Tanış tığımızda bana yalan söyledin," dedi Raya. • "Neyle ilgili?"

"Bana sadece bu cinayeti araşt ırdığını söyledin. Normal bir dedektif gibi. Ama bu doğru değ ildi, değil mi?" Hiçbir şey söylemedim.

"Manolo," diye devam etti. "Sana güvenmiyordu. O yaz ıları okudum. O ormanda yirmi yıl önce olanların hepsini biliyorum. Senin o olaylarla ilgili yalan söylediğini düş ünüyordu."

Yine hiçbir ş ey söylemedim. "Ve benden sana her ş eyi anlatmamı istiyorsun ha? Eğer sen benim yerimde olsaydın bildiğin her ş eyi söyler miydin?" kafamı toplamak için birkaç saniye bekledim. Bir bakıma haklıydı.

"Yani bu haberlerin hepsini okudun öyle mi?"

"Evet."

"O zaman o sene o kampta bulunduğ umu biliyorsun." "Evet, biliyorum."

"Aynı zamanda o gece kız kardeş imin de kaybolduğ unu biliyorsun."

Evet anlamında baş ını salladı.

Ona döndüm. "O yüzden buradayım."

"Kız kardeş inin öcünü almak için mi buradas ın?"

"Hayır," dedim. "Onu bulmak için buradayım."

"Ama öldüğ ünü düşünmüştüm. Wayne Steubens öldürmüş onu."

195

"Ben de eskiden öyle düş ünüyordum." Raya kısa bir süre için kafas ını baş ka bir yöne çevirdi. "Peki bana neyle ilgili yalan söyledin?" diye sordum. "Hiçbir şey." Yine gözlerini bana dikti: "Bana güvenebilirsin," dedi.

"Güveniyorum." Bekledi. Ben de bekledim. "Lucy kim?" "Kamptaki kız." "Baş ka? Bu olayla ne ilgisi var?"

"Babas ı kampın sahibiydi," dedim ve sonra ekledim: "Ve aynı zamanda kız arkadaş ımdı o zamanlar."

"Peki nas ıl oldu da ikiniz birden yalan söylediniz?" .."Biz yalan söylemedik."

"Peki Manolo neden öyle söyledi o zaman?"

"Kahretsin, bir bilebilseydim keş ke. İş te bulmak istediğim de bu." "Anlamıyorum. Kardeş inin hayatta olduğ undan nas ıl bu kadar emin olabiliyorsun?" "Emin değilim." dedim.

"Ama bunu düş ünmek için yeterli nedenin var." "Neden?" "Manolo yüzünden."

"Ne olmuş ona?" Yüzünü inceledim ve benimle oyun oynanıp oynanmadığını anlamaya çalıştım. "Sana Gil Perez ismini söylemeden önce hiç ses çıkartmadın," dedim. "Adı gazete haberlerinde yaz ıyordu. O da o gece öldürülenlerdendi."

"Hayır." dedim."

"Anlamı yorum."

"Manolo'nun o gece olanlarla ilgili neden bu kadar araştırma yaptığını biliyor musun?" "Hiç söylemedi."

"Merak etmedin mi?" Omuzunu silktili "İş le ilgili demiş ti." "Raya," dedim. "Manolo Santiago gerçek adı değildi."

Duyunca çok şaşırır mı acaba diye bir an söyleyip söylememekte tereddüt ettim. Ama öyle bir şey olmadı. "Onun gerçek adı," diye devam ettim, "Gil Perez'di." Algılayabilmek için biraz durdu. "Ormanda öldürülen çocuk mu?"

"Evet."

"Emin misin?"

Güzel soru. Ama yine de hiç tereddüt etmeden, "Evet," dedim. Bunun üzerine biraz düşündü. "Yani demek istiyorsun ki-eğer doğruysa-bu kadar zamandır hayattaymış ." Başım la onayladım. "Yani o hayattaysa..." Raya Singh durdu. Ben onu yerine cümlesini tamamladım. "Belki kız kardeş im de hayattadır." "Ya da belki," dedi, "Manolo, yani Gil her kimse hepsini o öldürmüş tü." Garip. Bu hiç aklıma gelmemiş ti. Aslında olabilirdi. Gil hepsini öldürmüş ve öyle bir ayarlamıştı ki herkes kendisinin de ölenlerin içinde olduğunu sans in istemiş ti.. Ama Gil böyle kurnazca bir plan yapacak kadar zeki miydi acaba? Peki VWayne Steubens'i nasıl açıklayacaktık?

VWayne doğruyu mu söylüyordu acaba?

"Eğer öyleyse," dedim, "bunu ortaya çıkarmamız laz ım." Raya kaşlarını çatı. "Manolo senin ve Lucy'nin yalan

197

söylediğini söylemiş ti. Eğer onları öldüren Manolo'ysa, neden böyle bir şey söylesin ki? Neden olayla ilgili bütün bu belgelerle uğraşsın ki? .Eğer cinayetleri iş leyen oysa cevaplan da biliyordur değil mi?"

Odayı arşınladı ve pat diye önümde durdu. Tanrım ne kadarda genç ve güzeldi. O anda onu öpmeyi çok isterdim.

"Bana söylemediğin nedir?" diye sordu.

Tam o sırada telefonum çaldı. Arayan numaraya baktım. Loren Muse'du. "Ne oldu?" diye sordum.

"Bir problem çıktı," dedi Muse. Gömerimi yumup bekledim. "Chamique. Şikâyetini geri almak istiyor." * * *

Ofisim Nevark'ta bulunuyordu. Şehir içinde yeniden canlandırma projesi kapsamında çalış malar yapıldığını duymuş tum. Etrafta hiç de öyle bir çalış ma görmüyordum ama. Ş ehir gün geçtikçe daha fazla eskimeye baş lamıştı. Ama ş ehri yeni yeni iyi tanımaya baş lamıştım. Tarih hâlâ orada, yerin altındaydı. İnsanlarımız mükemmeldi. Değişik etnik kökenler ve azınlıklar bir şehrin biçimlenmesini sağlar. İ n-sanlar tanımadan, onlardan nefret etmek kolaydır. Jane'in tutucu anne babas ını ve homoseksüellere karşı duydukları nefreti hatırlıyorum. Jane'in kolejdeki oda arkadaşı Helen lezbiyendi ve anne babas ının bundan haberi yoktu. Tamş -tıklannda anne babas ı ondan çok hoş lanmış lardı. Lezbiyen olduğunu öğrendiklerinde de onu sevmeye devam ettiler. Sonra kız arkadaşıyla tanıştıkları anda onu da sevdiler. Genelde hep böyle olurdu. Homoseksüellerden, siyahilerden, mu-

198

sevilerden ya da araplardan nefret etmek çok kolaydı. Ama tek tek bireylerden nefret etmek daha zordu. Newark da böyle bir yerd i.

Topluluk olarak gördüğünüzde hepsinden nefret edebilirdiniz ama komş ularınıza, esnafa, onları tanımak için özenle birey olarak yaklaştığınızda belirgin bir cazibeleri ve güçleri olduğunu fark ederdiniz.

Chamique ofisimde oturuyordu. Çok gençti ama yüzünde hayatın onu ne kadar üzdüğünün belirtilerini görebiliyordunuz. Hayat onun için kolay geçmiyordu ve büyük ihtimalle bundan sonra da kolaylaşmayacaktı. Avukatı Ho-race Foley parfümle yıkanmış gibiydi. İ ki gözünün aras ındaki mesafe oldukça fazlaydı. Ben de bir hukukçuyum ve o yüzden mesleğim aleyhinde yapılan peş in yargılamalardan hoş lanmam ama eğer ş uradan bir ambulans geçseydi yüzde yüz eminim ki bu adam hızını düşürmek için üçüncü katın penceresinden atlardı.

"Bay Jenrette ve Bay Marantz'a karşı yapılan şikayetleri geri almanızı rica ediyoruz," dedi Foley.

"Bunu yapamam," dedim. Chamique'e baktım. Başını öne eğmemiş ti ama gözlerini benden kaçınıyordu.

Ona "Dün mahkemede yalan mı söyledin?" diye sordum. "Müş terim asla yalan söylemez," dedi Foley. Onu duymamazlığa geldim ve Chamique'le göz göze geldim,

"Jüriyi hiçbir ş ekilde ikna edemeyeceksiniz," dedi. "O kadar emin olma."

"Ciddi misiniz? İ kna edebilir misiniz yani?" "Evet, ciddiyim." Chamique sanki Tann'nın yarattığı en iyi kalpli, en saf

199

varlıkmışım gibi bana gülümsedi. "Anlamıyorsunuz değil mi?"

"Oh, anlıyorum. Ş ikâyeti geri almanız karşılığ ında size para teklif ettiler. Miktarı o kadar arttırdılar ki buram buram parfüm kokan sayın avukatınız teklifi kabul etmenin uygun olabileceğini düş ünüyor." "Bana bir şey mi dediniz?"

Muse'a baktım. "Bir cam açar mısın lütfen?" "Tamam Cope."

"Hey! Sen benim için demin ne dedin?"

"Cam açık. Dışarı atlayabilirsin." Chamique'e döndüm. "Eğer şimdi çekilirsen çünkü ve bugünkü ifadelerinin yalan olduğunu düşünürler ve bu da yalancı şahitlik yaptığın anlamına gelir. Ve bunun da anlamı bu ofisin senin yalanların yüzünden milyonlarca dolar ödemesi demektir. Bu büyük bir suç. Hapsi boylarsın." Foley, "Benimle konuşun Bay Copeland, müvekkilimle değil," dedi. "Nasıl konuşabilirim ki? Nefesimi tıkağı parfümün resmen." "Bu hakaretlerine katlanamayacağını... " "Şş t," dedim ve elimi kulağıma götürdüm. "Hışırtyı duyabiliyor musun?" "Ne?" "Sanırım bütün hamamböceklerini odaya topladın. Biraz dikkatli dinlersen duyabilirsin. Şş t, dur bekle." Bu Chamique'i bile güldürmüştü. "Çekilme," dedim ona. "Çekilmek zorundayım." "O zaman seninle ilgili şikayette bulunurum."

200

Avukatı yeniden saldırıya geçmeye hazırdı ama Chamique elini kolunun üzerine koydu ve şöyle dedi: "Bunu yapmazsınız Bay Copeland. Şikâyetimi geri alacağım." Ona blöf yaptığını anlamıştı. Zavallı bir tecavüz kurbanıydı ve büyük ihtimalle hayatında bir daha göremeyeceği miktarda para alacaktı. Ben kimdim ki ona ahlaki değerlerden ve adaletten bahsediyordum. O ve avukatı ayağa kalktı. "Anlaşmayı yarın sabah imzalayacağız," dedi Horace Foley. Hiçbir şey söylemedim. Bir yandan büyük bir sıkıntıyı üzerimden attığım için sevinliyordum ve bundan utanç duyuyordum aslında. Jahe Care vakfı artık kurtulmuştu. Babamın geçmişini rahat bırakacaklardı, politik hayatım gereksiz şekilde yıpranmayacaktı. Ve hepsinden de iyisi bunları benim değil, Chamique'in halletmiş olmasıydı. Chamique elini uzattı. Karşılık verdim. "Teşekkürler," dedi. "Bunu yapma," dedim, ama hepsi bu kadar. Daha fazla ısrar etmek boş unaydı. O bunu anlayabilirdi. Gülümsedi ve ofisini terk ettiler. Önce Charnknie, sonra avukatı. Ağır parfüm kokusunu odada bırakarak. Muse omuzlarını silkip, "Ne yapabiliirdin ki?" dedi. Ben de aynı şekilde düşünüyordum. * * *

Eve döndüm. Cara'yla yemeğimizi yedik. Öğretmenleri ev ödevi için dergilerde buldukları kırmızı renkte resimleri kesmelerini istemişti. Kolay bir ödev gibi gözüküyordu ama elbette ona uyabilecek hiçbir şey bulamadık. Kırmızı

201

treni beğenmedi, mankenin üzerindeki kırmızı elbiseyi beğenmedi, kırmızı itfaiye arabasını hiç beğenmedi. Aslında soma fark ettim ki ne zaman beğendiği bir şey ben de beğensem ondan hemen vazgeçiyordu.

"Evet tatlım. Evet, bu kırmızı elbise çok güzel. Haklısın. Bence bunu kes, harika olur."

"Olmaz. Başka bir şey arayalım."

Aradan yirmi dakika geçtikten sonra yöntemimin yanlış olduğunu fark ettim. Bir ketçap resmine bakıyordu ve ben heyecansız bir sesle omuzlarımı silkip, "Ben ketçap sevmem pek, bunu koyma." dedim. Hemen çocuklar için üretilen özel koruyuculu makasa sarıldı ve işe koyuldu. Ah şu çocuklar. Resmi keserken sut çantası kelimesinin sürekli ama sürekli tekrarlandığı ve sonunda anne babaları çıldırtacak noktaya getiren Tv'deki Serüvenci Dora adlı çizgi filminden bir şey arki söylemeye başladı. Aslında suç bendeydi. Yaklaşık iki ay önce ona hiç durmadan arka arkaya 'sirt çantası, sirt çantası, sirt çantası, ben bir haritamı, ben bir haritamı, ben bir haritamı...' diyerek konuşan Serüvenci Dora'nın sirt çantasını ve yanında haritasını satın alarak yanlış yapmışım. Baldızımın kızı Madison'la Cara oynarlarken kim Dora kim şu acayip isimli maymun olacak diye sürekli tartışırlardı. Maymunun adı "çizme"ydi. Ne tuhaf bir maymun ismi değil mi? Bunları düşünürken birden kafamda bir şey imişek çıktı.

"Baba?"

"Bir saniye tatlım."

Yukan kata koştum, adımlarım evi sarsıyordu adeta.

202

Şu öğrenci yurduna ait faturalar hangi cehennemdeydi ki? Odayı karıştırmaya başladım. Birkaç dakika sonra aradığımı bulmuşum. Bu sabah Chamique ve avukatıyla yapılan toplantıdan sonra onları atabilirdim de aslında. Bingo! İşte buradaydılar.

Hepsini didik didik ettim. Aylık iletişim faturalarını buldum ve telefona sarılıp Muse'un numarasını çevirdim. İlk çalışta cevap verdi.

"Ne oldu?"

"Sen kolejde okurken," diye sordum. "Ne kadar sıkılıkta sabahlardın?"

"Haftada en az iki defa."

"Nasıl katlanıyordun uykusuzluğa?"

"Tonlarca çikolata ve draje yiyerek. Turuncu renginde olanlarında yemin ederim anfetamin etkisi var."

"Onlardan bolca satın al Muse. Masrafa yazabilirsin." "Ses tonun hoş uma gitti Cope. Bir şey buldun galiba." "Bir fikrim var. Ama zamanımız var mı bilmiyorum." "Zamanı dert etme. Neyle ilgili?"

"Cal ve Jim'le."

203

17. BOLUM

Parfüm delisi avukatın ev numarasını arayarak onu yataktan kaldırdım. Şu anlaşılmayı yarın öğlene kadar durdurun." dedim. "Neden?"

"Çünkü eğer imzalarsanız savcılığın size ve müvekkilimize en şiddetli şekilde saldıracağından emin olabilirsiniz." "Bunu yapamazsın." "Hiçbir şey söylemedim."

"Müvekkilime karşı yülcümlülüğüm var."

"Ona biraz daha zaman istediğimi söyle. Ona kendi lehine bir şeyler bulduğumu söyle."

"Peki karşı tarafa ne diyeceğim?"

"Bilmiyorum Foley. Bürokrasiye takıldı gibi bir şeyler uydur işte. Sadece öğlene kadar bu işi durdur, yeter."

"Peki bu nasıldır müvekkilimin lehine sonuçlanacak?"

"Eğer şansım yaver giderse ve onların canını acıtabil-meyi başarabilirsem yeniden anlaşma masasına oturabilirsin. Cebin daha fazla parayla dolacak." Foley durdu bir an.

"Hey, Cope?"

205

"Ne?"

"Şu Chamique, ilginç bir kız," "Yani?"

"Birçoğu teklif edildiği anda parayı kabul edip çeker gider. Ona ısrar etmem gerekti, çünkü açık söylemek gerekirse parayı alması onun yararına olacaktı, bilirsin. Ve bu para olayını şu dünkü Jim/James hikayesiyle köşeye sıkıştırılana kadar duymak bile istemedi. Aslında mahkemede para önemli elbette demesine rağmen men para almak yerine hep çocukların hapse girmelerini arzu etti o. Gerçekten de adalet istiyordu."

"Ve bu seni şaşırtıyor."

"Sen bu işte daha çok toysun. Bana gelince, tam yirmi yediy yıldır bunların içindeyim. Zamanla insanların bu kadar iyi olabileceğine inanmamaya başlıyorsun. Ve evet işte bu yüzden kız beni müthiş derecede şoka uğrattı." "Bütün bunları bana söylemekte bir amaç var mı?"

"Evet var. Beni bilirsin. Anlaşmanın üçte birini alır giderim. Ama Chamique farklı. Bu miktar onun hayatını değiştirebilir. Yani savcı bey, ne yaparsan yap, yeterli kızın hayatım mahvetme." * * *

Lucy yalnız içiyordu..

Akşam olmuştu. Fakülte lojmanlarında kalıyordu. Aşkın derecede sıkıcı bir yerdi burası. Çoğu öğretmen bu berbat lojmanlardan kurtulmak umuduyla eşek gibi çalışıp para biriktirirdi. Lucy buraya taşınalı bir yıl olmuştu. Ondan önce Amanda Simon adındaki bir İngiliz edebiyatı hocası bu ufa-206 cık dairede otuz yıl boyunca bir kız kurusu olarak yaş amını sürdürmüştü. Elli sekiz yaşındayken akciğer kanserinden ölen Amanda Simon'un arkasından sadece odaya sinen sigara kokusu kalmıştı. Duvarдан duvara halıyı kaldırması ve her tarafı badana yaptırması rağmen bir türlü evden sigara kokusu gitmemişti. Bir kül tablasında yaşamak gibi bir şeydi bu.

Lucy tam bir votka delisiydi. Pencereden dışarı baktı. Uzaktan müzik sesi geliyordu. Elbette burası bir üniversite kampusu ve her zaman bir yerlerde bir şeyler çalardı. Saatine baktı. Tam on ikiyi gösteriyordu. Küçük hoparlörlü I-Pod'unu alıp "çakırkeyif dosyası altına kaydettiği çalma listesini açtı. Her bir şarkı sadece slow olmakla kalmayıp aynı zamanda yürek dağlayıcıydı. Votkası elinde öbür dünyaya göçmüş bir kadının sigarasının kokusunun sindiği kasvetli dairede kayıplar, hasret ve yalnızlık üzerine şarkılar dinleyecekti. Bu zayıflıktı ama bazen hissetmek de yeterdi. Acı verip vermemesi önemli değildi. Sadece hissetmek. Önemli olan buydu.

Şu anda Joseph Arthur'un "Honey and the Moon" u çalıyordu. Gerçek aşkına eğer gerçek olmasaydı onu gerçek kılacağını söylüyordu şarkı. Vay canına. Aşk buydu işte. Lucy bunu ona bir erkeğin, çekici bir erkeğin söylediğini hayal etmeye çalıştı. Düşüncesi bile başını döndürmüştü.

Gözlerini yumdu ve parçalan birleş tirmeye çalıştı. Hiçbir şey yerine oturmuyordu. Geçmiş yeniden hortlamıştı işte. Lucy tüm yetişkinlik dönemini babasının kampının yanındaki şu kahrolası ormandan kaçarak geçirmişti. Hemen hemen ülkenin her tarafını turlamış, California'ya kadar gidip sonra yine geri dönmüştü. Adım ve saç rengini değiştirmişti.

207

misti. Ama nereye giderse gitsin geçmiş peşini bırakmamıştı. Bazen o geceyle bugün arasında çok şeyler değiştiği düşüncesiyle kendini rahatlatarak geçmişle kolayca başa çıkabilmişti. Ama her seferinde ölüm arayışını kapatmıştı. Sonunda o korkunç gece ne yapıp edip onu bulmuştu.

Ama bu seferki baş kaydı... Ş u anı ödevi... Nas ıl böyle urr ş ey olabilir ki? Sylvia Potter Yaz Hızan'nın BSH (barış, sevgi, hoşgörü) kampına saldırdığı yıllarda daha yeni doğmuş olmalıydı. Olaylarla ilgili ne bilebilirdi ki? Elbette-ki Lonnie gibi internete girmiş , biraz araştırma yapmış ve Lucy'nin olaylı bir geçmiş i olduğunu anlamış olabilirdi. Ya da belki biri, ondan daha yaşlı, daha kurnaz biri ona bir ş eyler anlatmıştı. Ama ne olursa olsun bütün bunları nas ıl bilebildiğine inanamıyordu. Ayrıca herhangi biri bütün bu detayları nas ıl bilebilirdi? Sadece bir kiş i, sadece Paul, Lucy'nin o gece olanlar hakkında yalan söylediğini biliyordu. Ve elbette o bu konuda asla ağzını açmazdı.

Bardağındaki sıvıya boş boş bakıyordu. Paul. Paul Copeland. İnce uzun kollarını ve bacaklarını, zarif bedenini, uzun saçlarını, çarpıcı gülüş ünü daha dün gibi hatırlıyordu. Babaları vas ıtas ıyla tanışmış lardı. Paul'ün eski vatanında kadm hastalıkları uzmanı olarak çalış an yaşlı babas ı psikolojik baskı sonucu Sovyetler Birliği'nden fırsatlar ülkesi Birleş ik Devletler'e gelmiş ti. Lucy'nin Vladimir Copeland'e acıma duygusuyla karışık bir sempati duyan babas ı İra bu hüznü hikâyeden etkilenerek onu kamp doktoru olarak iş e almış ve yaz aylarını ailesiyle birlikte kampta geçirme fırsatı vermiş ti. O gün döküntü bir ikinci el Ciera marka araba tozun 208

toprağın içinden yalpalaya yalpalaya gelip kampın kapısının Önünde durmuş , neredeyse dört kapı birden aynı anda açılmış ve yine aym ş ekilde sanki dört kiş i birden aynı anda çıkmıştı arabadan. Lucy Paul'ü ilk gördüğü anda gözleri birbirine kenetlenmiş ve üzerlerine yıldırım düş müş gibi olmuş tu adeta. Paul'ün de aynı duyguları paylaştığını görebiliyordu. Hayatta bir anda kalbinizin hoplamas ına neden olan, kendinizi müthiş hissettiren ama bir yandan da korkunç acı veren öyle olağanüstü anlar vardır. Duygulannız o kadar derinir ki, renkler gözünüzde birden daha da parlaklaşır, sesleri aha berrak duyars ınız, yediklerinizden daha çok zevk alaya baş lars ınız ve onu düş ünmediğiniz tek bir anınız bile İmaz. Ve onun da sizinle aynı hisleri paylaştığından o ka-r eminsinizdir ki.

"İş te böyle," dedi Lucy kendine kendine yüksek sesle e ardından votka tonik karışımından bir yudum daha aldı. ekrar tekrar çaldığı ş u hüznü ş arkılarda anlatıldığı gibi ir duygu, bir heyecan seli. Az ya da çok, hiç fark etmez. Ama içbir ş ey eskisi gibi değildi artık. Bemie Taupin'i sözleri-i yazdığı ş u votka ve tonikle ilgili ş arkıda Elton John ne diyordu? Kendine gelmek için biraz vodka tonik iç gibi bir ş eydi.

Ama bu Lucy'de iş e yaramıyordu. Ama hey, neden pes ediyorsun ki?

İ çinden bir ses, kes içmeyi dedi. Baş ka bir ses ise diğer sese çenesini kapatmas ını söyledi. Lucy bir yumruk yapıp havaya salladı. "Helal olsun sana, çenesini kapats ın tabii!" Bir kahkaha attı ve o ses, küçük odada yankılanan kahkahası onu korkuttu. Şarkı listesinde sıra Rob Thomas'a gelmişti. Kırılıp dağılırken seni toplar

209

myıdı? tkiniz birden düşerken seni tutar mıydı? Diyordu Lucy'ye. Evet anlamında başını salladı. Evet. Yapardı bunu. Rob Lucy'ye üş üdüğünü, ürttüğünü ve kırıldığını hatırlattı. Lanet olsun. Bu ş arkıyı ş u anda Paul'le dinlemeyi nas ıl da isterdi. Paul.

Ş u anı ödevinden haberdar olmak isterdi kesin.

Tam yirmi yıldır onu görmemiş ti, ama altı yıl önce onu İ nternette araştırmıştı biraz. Aslından bunu hiç istememiş ti. O hikaye artık sonsuza kadar bitmiş ti. Ama sarhoş tu o ak-ş am-hayatında ilk defa sarhoş oluyordu sanki, baz ıları sarhoş olduklarında telefona sarılırken o Google'a sarılıyordu. Aslında karşısına çıkan bilgilerin ş aşırtıcı bir yanı yoktu. Paul evlenmişti. Savcılık yapıyordu. Küçük bir kızı vardı. Lucy iyi bir aileye mensup, göz kamaştırıcı bir güzelliğe sahip karısının da hayırsever derneklerinin toplantılarında çekilmiş resimlerini bulmayı becermiş ti. Jane-bu karısının is-miydi-ince ve uzun boylu bir kadındı ve fotoğrafta inci bir kolye takmıştı. İ nci kolyeyle harika gözüküyordu. Tam inciler için yaratılmış bir kadındı. İ çkisinden bir yudum daha aldı.

Altı yıldan bu yana çok şey değişmiş olabilirdi. Ama tek bildiği şey Paul'ün uzun zamandan beri Lucy'den yirmi mil uzaklıkta, New Jersey Ridgewood'da oturduğıuydu. Odanın Öbür ucundaki bilgisayarına baktı. Paul'le konuş amaz mıydı yani?

Ve ş öyle kısa bir Google aramas ı yapmakta ne sakınca olabilirdi ki? Evinin ya da en iyisi ofisinin telefonunu bulduktan sonra sadece uyarmak amacıyla onu arayabilirdi. Önceden haz ırlık yapmadan, açık, dürüstçe ve art niyetsiz.

210

İ çkisini bir kenara koydu. Yağmur damlaları pencerenin camına çarpıyordu. Bilgisayar açıktı. Ne ailece gidilen tatilde çekilmiş bir fotoğraf, ne çocuk fotoğrafları ne de ş u kız kurularının çokça kullandığı hayvan fotoğraflarından. Ekranda sadece Lucy'ye dil çıkartır gibi oradan oraya dolaşan logosuyla Windows ekran koruyucusu vardı. Koca bir ahmak olduğunu düş ünüyordu.

Ana sayfaya geldi ve tam tuş lara basacakken kapının çaldığını duydu. Durup bekledi. Bir kez daha çaldı kapı. Bilgisayarın sağ alt köş esindeki saate baktı. On ikiyi yedi geçiyordu. Misafir için çok geç bir saat.

"Kim o?"

Cevap yoktu.

"Kim... "

"Sylvia Potter."

Sesi ağılıyor gibi çıkmıştı Sylvia'nın. Lucy ayağa kalktı ve sendeleyerek mutfığa kaçtı. İçkinin geri kalanını lavaboya döktü ve şiş eyi dolaba geri koydu. Votka kokmuyordu, en azından fazla kokmuyordu. Hesaplaşmaya hazırды. Aynada şöyle bir kendine baktı. Berbat görünüyordu, ama şu anda bunun için yapabileceği bir şey yoktu.

"Geliyorum."

Kapıyı açtı. Sylvia o anda üzerine yıkılacakmış gibi yalpalıyordu. Kız sırlı ıklamdı. Havalandırma sonuna kadar açıktı. Lucy neredeyse kıza üşüteceksin diyecekti ki birden vazgeçti. Annesi gibi davranmak istememişti. Kapıyı kapattı.

"Saat çok geç, özür dilerim." dedi Sylvia. "Hiç önemli değil, ben de daha yatmamıştım."

211

Kız odanın ortasında durdu. "Bugün için özür dilerim." "Tamamdır, önemi yok." "Yoo hayır yani ben..." Sylvia etrafa göz gezdirdi. Kollarını vücuduna dolamıştı.

"İslanmışsın. Havlu vereyim mi sana?" "Hayır." "İçecek bir şey?" "Hayır, iyiyim."

Lucy oturması için iş areti etti. Ikea kanepenin bir kenarına çöktü. Lucy Ikea'dan nefret ederdi. Mübarek kurulum talimatları NASA mühendisleri tarafından hazırlanmış gibiydi çünkü. Sylvia'nın yanına oturdu ve bekledi. "O ödevi benim yazdığımı nasıl anladınız?" diye sordu Sylvia. "Bunun önemi yok."

"Ama onu adımı yazmadan göndermiştim." "Biliyorum." "Ve gizli kalacağını söylemişsiniz." "Biliyorum. Bu yüzden üzgünüm."

Sylvia burnunu sildi. Saçından hâlâ su damlıyordu. "Aslında size yalan söyledim," dedi Sylvia.

"Nasıl?"

"Yazdıklarım ile ilgili. Geçen gün odanıza gelmiştim, hatırladınız mı?" "Evet." "Ödevimin konusunu söylemiştim size." Lucy birkaç saniye düşündü. "Hatırladım. İlk ilişkimle ilgili demiştin."

Sylvia gülümsedi ama bu gülüşte bir art niyet yoktu. "Biliyorum. Tüyler ürpertici, ama doğru." Lucy kızın

212

ne dediğini anlamamıştı.

"Seni takip edebildiğimi sanmıyorum Sylvia."

Sylvia uzun bir süre konuşmadı. Lucy Lonnie'nin kızı konuşurken turma konusunda yardım edebileceğini söylediğini hatırladı. Ama ancak sabah kızla konuşacağını sanıyordu.

"Bu gece Lonnie sana uğradı mı?" "Lonnie Berger mi? Asistanınız."

"Evet."

"Hayır, neden ki?"

"Önemli değil. Yani tek başına karar verdin buraya gelmeye." Sylvia yutkundu ve çekingen bir şekilde "Hata mı ettim yani?" dedi. "Hayır, hiç de değil. Burada olmandan memnunuz." "Gerçekten çok korkuyorum," dedi Sylvia.

Lucy başını salladı. Rahat olmalı ve kızı cesaretlendirmeliydi. Bu meselenin bu kadar üzerine gitmek sadece geri tepmesine yarardı, o yüzden bekledi. Bir şey söylemeden önce tamı tamına iki dakika bekledi ve sonunda,

"Korkacak bir şey yok," dedi.

"Sizce ne yapmalıyım?"

"Bana her şeyi anlat tamam mı?"

Lucy nasıl yaklaşacağını kestiremiyordu. "P kim?"

Sylvia irkildi. "Ne?"

"Ödevinden bahsediyorum. P diye bir çocuktan bahsediyorsun. P kim?" "Siz neden bahsediyorsunuz?"

Lucy durdu, ve yeniden denedi.

"Bana tam olarak neden burada olduğunı söyler misin Sylvia?"

213

Ama şimdi artık Sylvia daha temkinli davranmaya başlamıştı. "Neden bugün odama geldiniz?"

"Çünkü ödevinle ilgili seninle konuşmak istiyordum."

"Peki o zaman bana neden P diye birinden bahsediyorsunuz? Ödevde hiç P diye birinden bahsetmedim. Babamdı..." kelimeler boğazında düğümlenmişti. Gözlerini yumdu ve fısıldadı, "...Açık açık yazdım size bunu ödevimde." Sylvia'nın deminden beri tutmaya çalıştığı gözyaşları bir sel gibi akıp gidiyordu artık.

Lucy gözlerini kapattı. Lonnie'yle ikisini derinden etkilenen uensest hikayesi. Kahretsin. Lonnie yanlışlık yapmıştı. O gece ormanda olanlarla ilgili ödevi hazırlayan Sylvia değildi.

"Baban sen on iki yaşındayken seni taciz ediyordu, değil mi?" dedi Lucy.

Sylvia yüzünü elleriyle kapatmıştı. Hıçkırıkları göğsünü yırtıyordu sanki. Başıyla onayladığında tüm vücudu sarsılmaya başlamıştı. Lucy zavallı kıza baktı. Avutulması o kadar zordu ki. Ve babasını gözünün önüne

getirdi. Sylvia'nın ellerini tuttu ve ona yaklaşıp kollarıyla sarmaladı. Sylvia kafasını Lucy'nin göğsüne dayadı ve ağlamaya devam etti. Lucy onu sakinleş tirdi ve sallaya sallaya uyuttu. 214

18. BÖLÜM

Gece hiç uyumadım. Muse da öyle. Çabucak traş oldum. O kadar kötü kokuyordum ki. Acaba Horace Foley istesem parfümünden biraz s ıktırır mı diye düş ündüm. "Ş u dokümanları getir bana," dedim Muse'a. "Hemen."

Oturum baş ladığında sürpriz ş amdirnin adım açıkladım. "Gerald Flynn' ı çağırıyoruz." Flynn Chamique Johnson' ı partiye davet eden o "iyi" çocuktur. Güven verici tipi ş ahitlik için idealdi. Yumuş acık, hatta fazla yumuş ak bir cildi, özenle ayrılmış san saçları, saf saf bakan koskocaman mavi gözleri vardı. Herhangi bir zamanda bir ihtimal davadan vazgeçebileceğimi düş ündükleri için savunma Flynn' ı bir kenarda tutmuş tu. Her ş eyden önce o, savunmanın kilit ş ahidiydi.

Flynn kesin bir ş ekilde yurt arkadaş lanna arka çıkmıştı. Polise açıklama yaparken hatta yeminli ifade verirken yalan söylemek baş ka, aynısını "gösteri" sırasında tekrarlamak baş kaydı. Dönüp Muse'a baktım. En arka s ırada oturmuş, ciddi bir tavır takınmaya çalışıyordu. O kadar belli oluyordu ki numara yaptığı, herhalde poker masasında ortak oynayabileceğim en son kiş i o olurdu.

215

Kayda geçmesi için adını söylemesini rica ettim. "Gerald Flynn." "Ama size kısaca Jerry diyorlar, doğru mu?" "Evet,"

"Güzel, en başından baş layalım tamam mı? davalı Cha-mique Johnson'la ilk ne zaman tanış tınız?" Chamique salondaydı. Horace Foley'yle birlikte ortalarda arkadan ikinci s ırada oturuyordu. İlginç bir konum. Uzak durmak istiyormuş gibi. Sabah erken saatlerde koridorda bazı bağırış lar duymuş tum. Jenrette ve Marantz aileleri Chamique'in anlaş madan vazgeçerek son anda fikir değış tirmesinden hoş lanmamış lardı. Onu yeniden ikna etmeye çalışmış lar ama baş arılı olamamış lardı. Davanın geç baş lamas ının da sebebi buydu. Bu konuda hâlâ oldukça isteklilerdi. Daha önce olduğu gibi mahkemedeki kaygılı, ciddi, ilgili surat ifadeleri geri dönmüş tü. Anlaş manın geçici olarak ertelendiğini sanıyorlardı. Sadece birkaç saat. "Ekim'in on ikisinde yurda gelmiş ti, o zaman tanış tık," diye cevap verdi Flynn. "Yani tarihi hatırlıyorsunuz."

"Evet."

Vay vay vay! Oldukça ilginç der gibi bir ifade takındım ki aslında hiç de ilginç değildi bu. Elbette ki tam tarihi bilecekti. Artık bu dava onun da hayatının bir parças ı olmuş tu çünkü.

"Bayan Johnson neden yurda gelmiş ti?" "Egzotik dansçı olarak tutulmuş tu." "Onu siz mi tuttunuz?"

"Hayır, yani ş öyle, tüm yurt olarak gelmesini istemiş tik. Yani onu arayıp gelmesini söyleyen ş ahsen ben değ il-

216 dim."

"Anlıyorum. Sonuçta yurda gelip sizin için dans etti." "Evet."

"Siz de var mıydınız gösteride?"

"Evet, vardım."

"Ne düş ündünüz? Nas ıldı?"

Mort Pubin ayağa kalktı. "İ tiraz ediyorum." Yargıç bana öfkeyle bakıyordu. "Bay Copeland?"

"Bayan Johnson'a göre tecavüzün vuku bulduğu partiye onu Bay Flynn davet

etmiş ti. Bunu neden yaptığını bulmaya çalışıyorum."

"O zaman soruyu açık ve net olarak sorun," dedi Pubin.

"Efendim, müsaade ederseniz bunu kendi metodumla yapmak isterim."

Yargıç Piercc "Lütfen baş ka kelimeler kullanarak yeniden sorunuz."

Yeniden Flynn'a döndüm. "Bayan Johnson' ın iyi bir dansçı olduğunu düş ündünüz mü?" diye sordum.

"Sanırım."

"Evet mi? Hayır mı?"

"Yani süper değ il, ama evet iyi sayılabilirdi." "Onu çekici buldunuz mu?"

"Yani... "

"Evet mi? hayır mı?"

"İ tiraz ediyoruz! Bu tip bir soruya evet ya da hayır diye cevap vermek zorunda değ il. Belki o kadar çekici bulmuş olmayabilir. Nas ıl evet ya da hayır diye cevap verebilir ki?"

"Seninle aynı fikirdeyim Mort," diyerek onu ş aşırttım. "Daha baş ka ş ekilde soracağ ım çekiciliğini nas ıl değ erlen-

217

direbilirsiniz?"

"Birden ona kadar puan mı vereyim mesela?"

"Harika fikir Bay Flynn, evet, birden ona kadar puan verebilirsiniz." "Yedi, belki de sekiz."

"Güzel, teş ekkür ederim. Peki o gece hiç Bayan Johnson'la konuş tunuz mu?"

"Evet."

"Ne konuş tunuz?" "Bilmiyorum." "Hatırlamaya çalışın."

"Nerede oturduğunu sordum. Irvington dedi. Okula gidip gitmediğini, erkek arkadaşı olup olmadığını sordum. Bana ne olmak istediğini sordu. Tıp fakültesine gitmek istediğini söyledim. Bu tip ş eyler iş te."

"Baş ka?" "Bu kadar."

"Anlıyorum. Ne kadar süre konuş tunuz mesela?" "Söyleyemem, çünkü bilemiyorum" "Ben size yardımcı olayım. Beş dakikadan fazla mıydı?"

"Evet."

"Bir saatten fazla mıydı?"

"Yok, sanmıyorum."

"Yarım saatten fazla mıydı?"

"Emin değilim."

"On dakikadan fazla mıydı?"

"Sanırım."

Yargıç konunun anlaşıldığını ve biraz hızlı olmam gerektiğini söyleyerek araya girdi.

218

"O özel gecede nas ıl eve döndüğünü biliyor musunuz?" "Bir araba gelip kendisini aldı." "O gece dansçı olarak sadece kendisi mi vardı?" "Hayır." "Baş ka kaç dansçı vardı?" "Toplam üç taneydiler." "Teş ekkürler. Diğer ikisi de Bayan Johnson'la mı döndü?"

"Evet."

"Diğerleriyle de konuş muş muydunuz?" "Sayılmaz. Belki bir merhaba demiş imdir."

"Yani Chamique Johnson'un içlerinde konuş tuğunuz tek dansçı olduğunu söylemek doğru olur mu?"

Pubin itiraz edecek gibi oldu ama sonra vazgeçti. "Evet," dedi Flynn. "Doğru olur."

Ön s ınav için bu kadar yeterdi. "Chamique Johnson ifadesinde partideki birçok genç erkeğe seksi ş ovlar yaparak ekstradan para kazandığını belirtti. Bunun doğru olup olmadığı hakkında bir bilginiz var mı?"

"Bilmiyorum."

"Gerçekten mi? Yani siz onun bu servisinden yararlanmadınız." "Hayır, yararlanmadım."

"Ve aynı zamanda yurttan kalan diğer arkadaş larınızın hiç birinden onlara böyle bir servis verildiği konusunda hiçbir ş ey duymadınız öyle mi?"

Flynn tuzağa düş müş tü. Ya yalan söyleyecekti ya da kanunsuz bir iş yapıldığını bildiğini itiraf edecekti. En aptalca ş eyi yaptı ve orta yoldan gitmeyi tercih etti. "Baz ı söylentiler duymuş olabilirim."

Yakışıklı ve ödle. Bu iki özellik onu profesyonel bir yalancı yapıyordu.

Ona hiç güvenmediğini ima eden bir ses tonuyla devam ettim. "Baz ı söylentiler mi duymuş olabilirsiniz?"

"Evet."

"Yani söylentiler duyup duymadığınızdan emin olamıyorsunuz," deyip gülümsedim sanki bu hayatımda duyduğum en komik ş eymiş gibi. "Ama duymuş da olabilirsiniz. Sadece söylentiler duyup duymadığınızı hatırlamıyorsunuz. Cevabınız bu mu?" Bu sefer Flair ayağa kalktı."Efendim!" Yargıç ona doğru baktı.

"Bu bir tecavüz davas ı mı yoksa Bay Copeland' ın ahlak dersinde miyiz?" Ellerini açtı. "Herhalde tecavüz davas ı için elinde bir ş ey olmadığından bu çocukları bir fahiş eyi baş tan çıkartmakla itham ediyor." "Peş inde olduğum bu değil."

Flair bana gülümsedi. "O zaman ş ahide sözde tecavüz olayıyla ilgili sorular sorun. Arkadaş larının yaptıkları kötü davranış ları sayıp dökmesini istemeyin." Yargıç "Devam edin Bay Copeland," dedi. Lanet olas ıca Flair.

"Bayan Johnson'dan telefon numaras ını istediniz mi?"

"Evet."

"Neden?"

"Onu sonra arayabileceğimi düş ünmüş tüm." "O zaman ondan hoş landınız." "Evet, çekici biriydi."

"Yani yedi ya da sekiz puan verdiğiniz bir bayandan..." Pubin itiraz etmeden hemen araya girdim. "Sorumu geri alı-

220

yorum. Peki sonra bayan Johnson' ı aradınız mı?" "Evet."

"Bana ne zaman aradığınızı söyler misiniz ve neler konuş tunuz? Aklınızda ne kaldıysa lütfen."

"On gün önce onu arayıp yurttaki partiye davet ettim." "Ondan yine dans etmesini istemiş miydiniz?"

"Hayır," dedi Flynn. Yutkundu. Gözleri hafif dolmuş tu sanki. "Onu misafirim olarak çağırdım."

Hiçbir ş ey söylemedim. Jerry Flynn'a baktım. Jürinin onu o ş ekilde görmesine imkan verdim. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki. Chamique Johnson'dan hoş lanmış mıydı yoksa? Biraz zaman geçsin istedim.

Çünkü kafam karışmıştı. Jerry Flynn' ın da bu olayın bir parças ı olduğunu, Chami-que'i arayıp plana

katıldığım düş ünüyordum. Her ş eyi kafamda tartıp biçmeye çalıştım. "Bay Copeland," diye uyardı yargıç. "Bayan Johnson davetinizi kabul etti mi?"

"Evet."

"Onu-ellerimle tırnak iş areti yaptım-'misafir' olarak davet ettiğinizde aslında onunla flört etmek mi istiyordunuz?"

"Evet."

Partiye geliş ini, içki içtikleri anı anlattı. "Ona kokteylin alkollü olduğunu söylediniz mi?" diye sordum.

"Evet."

Yalan söylüyordu. Ve yalan olduğu çok belli oluyordu, ama bu beyanının gülünçlüğünü vurgulamak istedim. "Bana konuşmanın nas ıl geliş tiğini anlatın," dedim. "Soruyu anlayamadım."

221

"Bayan Johnson'a bir ş ey içmek ister mi diye mi sordunuz?" "Evet."

"Ve size evet mi dedi?" "Evet."

"Sonra siz ona ne dediniz?"

"Biraz kokteyl ister misin diye sordum."

"Peki o ne dedi?" "Evet dedi." "Sonra?"

Sandalyesinde kıınıldandı. "İ çinde alkol olduğunu söyledim." Kaşımı kaldırdım. "Bu ş ekilde mi? Durup dururken yani."

"İ tiraz ediyorum. Pubin ayağa kalktı. "Durup dururken mi ne demek?. Alkollü olduğunu söylemiş iş te. Sorunun cevabı alındı bence."

Haklıydı. Bal gibi yalandı ama üzerinde fazla durmadım. Yargıca devam ediyorum anlamında iş aret ettim.

Çocuktan o gece olanları anlatmasını istedim. Daha önce verdiği ifadeye sadık kalarak Chamique'in sarhoş olduğunu, Edward Jenrette'le oynaş maya baş ladığını anlattı. "Bunlar olurken siz ne yaptınız?" Omuzunu silkti.

"Edward benden daha büyük, ben birinci sınıf öğrencisiyim. Bir ş ey yapamazdım. Normaldir"

"Yani Chamique'in ondan daha büyük olduğu için daha çok etkilendiğini mi söylemek istiyorsunuz?"

Pubin yine itiraz edecek oldu ama vazgeçti.

"Bilmiyorum," dedi Flynn. "Belki."

222

"Oh, ama bu arada Bay Marantz ve Bay Jenrette'le odalarına girip çıkacak kadar samimiydiniz değil mi?"

"Elbette."

"Kaç kez girip çıktınız odalarına?" "Bilmiyorum, birkaç kez." "Gerçekten mi? Ama siz daha birinci sınıf öğrencisi değ il miydiniz?" "Olsun, onlar benim arkadaş larım."

Ş üpheli bir tavır takındım. "Birden fazla mı gittiniz odalarına?"

"Evet."

"Ondan fazla olabilir mi?" "Evet."

Daha ş üpheli bir tavır takındım. "Tamam o zaman: Lütfen bana söyler misiniz, odalarında nas ıl bir müzik sistemi var?"

Flynn hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "İpod sistemi ve Bose marka hoparlörler."

"Bunu daha önceden biliyordum. Odayı aramış , fotoğraflar çekmiş tik." "Ya odadaki televizyon?"

Büyüklüğü ne kadardı?"

Onu tuzağa düş üreceğimi anlayıp gülümsedi. "Odada televizyonları yok."

"Hiç mi?" "Hiç."

"Tamam, söz konusu geceye dönelim..."

Flynn hikâyesini anlatmaya devam etti. Arkadaş larıyla eğlendiğ i sırada Chamique'le Jenrette'in ele ele merdivenlerden yukarı çıktığını görmüş tü ve elbette ondan sonra olanlardan haberi yoktu. Soma gece geç saatlerde Chami-

223
que'e rastlamış ve onu otobüs durağına kadar götürmüş tü.

"Üzgün görünüyor muydu?" diye sordum. Flynn üzgün olmadığını söyledi. Kız tam tersine "gülüyordu" ve

"mutlu" görünüyordu. İ fadesine göre havalarda uçuyordu sanki. Çocuğun Polyannavari tasviri oldukça abartılıydı.

"Yani Chamique Johnson sizinle dış arı çıktığını ve sonra yukarı çıktığında koridorda pusuya düş üründüğünü söylerken yalan mı söylüyordu?" Flynn bunu yutmayacak kadar zekiydi. "Size ne gördüğümü söylüyorum."

"Cal ve Jim'i tanıyor musunuz?"

Düş ündü. "Biraz Jim tanıyorum ama Cal diye birisini tanıdığımı sanmıyorum." "Bayan Johnson'a tecavüz edenlerin birbirlerine Cal ve Jim diye hitap ettiklerinden haberiniz var mı?"

Flair'in kelime oyunları buna itiraz etmesini istemiyordum ama bir yandan da

Cal ve Jim derken gözlerimi o yana kaydırmaktan da kendimi alamamıştım.

Bu soruya nas ıl cevap vereceğini düş ündü ve sonunda doğ ruyu söylemeye karar verdi.

"Bunu duydum."

"Cal ve Jim diye birileri var mıydı partide?" "Bilemem."

"Anlıyorum. Peki sizce Bay Jenrette ve Bay Marantz'-ın kendilerini Cal ve Jim diye tanıtmaları için bir neden olabilir mi?"

"Hayır"

"Bu iki ismi hiç bir arada duymuş muydunuz? Yani iddia edilen tecavüz olayından önce." "Hatırlamıyorum."

224

"Yani o zaman Bayan Johnson'ın ifadesinde neden böyle bir şey iddia ettiğine açıklık getiremezsiniz."

Pubin öfkeyle ayağa kalkarak itiraz etti. "Tanık bu dengesiz uyuş turucu müptelası kadının neden yalan söylediğini nasıl bilebilir ki?"

Duymamazlığa gelerek tanığa bakmaya devam ettim. "Aklınıza hiçbir şey gelmiyor mu Bay Flynn?"

"Hiçbir şey gelmiyor," dedi sert bir şekilde.

Arkama dönüp Loren Muse'a baktım. Başını eğmiş Blackberry'siyle ilgileniyordu. Kafasını kaldırdığında göz göze geldik. Bir kez başını salladı. "Efendim," dedim. "Şahide birkaç sorum daha olacak ama öğle tatilinden sonra daha uygun olacaktır."

Yargıç Pierce de benimle aynı fikirdeydi.

"Tamamdır," dedi Loren Muse s ırılarak. "Faks masanda."

Sevinçten üzerine atlamamak için kendimi zor tuttum.

19. BÖLÜM

Sabah dersi olmadığı için ş anslıydı Lucy. Aldığı onca alkolden ve gece Sylvia'nın ziyaretinden sonra öğlene kadar yataktan başını kaldıramamıştı. Kalkar kalkmaz Lucy'nin her zaman çok güvendiği okulun rehberlik hocalarından terapist Katherine Lucas'ı arayarak ona Sylvia'dan bahsetti. Lucas'ın ne yapılabileceği konusunda mutlaka daha iyi bir fikri olabilirdi. Bütün bunları başlatan ödevi düşünüyordu. Orman. Çığlıklar. Kan. Ödevi gönderen Sylvia Potter değilse o zaman kimdi? Tek bir ipucu yoktu.

Gece Paul'ü aramaya karar vermiş ti zira olan bitenden haberi olmas ı gerektiğini düşünüyordu. Kafayı bulduğu için böyle düşünmüş olabilir miydi? Artık daha mantıklı düşünmesi gerekiyordu. Onu aramak gerçekten iyi bir fikir olabilir miydi?

Bir saat sonra internetten Paul'ün iş numarasını buldu. Essex Bölgesi savcısıydı ve ne yazık ki artık dul bir adamdı. Karısı Jane kanserden ölmüş tü. Paul onun adına bir hayır derneği kurmuş tu. Lucy bütün bunları öğrendikten sonra

227

i

hislerini tartmaya çalıştı ama bunun için doğru bir zaman değildi.

Elleri titreye titreye numarayı çevirdi. Karşısına santral operatörü çıktığında Paul Copeland'le görüşmek istemediğini söyleyecekti. İçti sızlıyordu. Yirmi yıldan sonra ilk kez adını telaffuz edecekti. Paul Copeland. "Bölge Savcılığı buyurun?"

"Paul Copeland'le görüşmek istiyordum." "Kim arıyor acaba?"

"Eski bir arkadaşım," dedi Lucy. O kadar.

"Adım Lucy. Lucy aradı dersiniz anlar. Yirmi yıl öncesinden arkadaşımı." "Soyadınız nedir?"

"Sadece size söylediklerimi söyleyin olur mu?"

"Savcı Copeland şu anda ofiste değil. İsterseniz sizi geri aramas ı için numaranızı verin." Lucy kadına evinin, ofisinin ve cebinin numaras ını verdi.

"Neyle ilgili olduğunu sorabilir miyim?"

"Sadece Lucy aradı dersiniz. Önemli." * * *

Muse'la birlikte odamda oturuyorduk. Kapı kapalıydı. Öğle yemeği için tam buğday ekmeğiyle tavuk salatası ısıtılmıştı. Muse koca bir sörf tahtasına benzeyen köfteli sandviç yiyordu.

Fakslara bakıyordum. "Senin şu dedektif nerede? Cin-ge miydi neydi?" "Shaker. Cingle Shaker. Az sonra gelir."

228

Oturup notlanma göz gezdirdim.

"Onunla konuşmak ister misin?" diye sordu.

"Hayır."

Otuz iki dişini göstererek s ınttı. "Ne var?" dedim.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum, yani patronum olduğun için söylemiyorum, sen bir dahisin." "Evet," dedim. "Sanırım öyleyim." Notlarına geri döndüm.

"Seni yalnız bırakmamı ister misin?" dedi Muse.

"Hayır, aklıma bir şey gelirse sana ihtiyacım olabilir."

Elindeki sandviçi yukarı doğru kaldırdı. Bunu vince gerek duymadan nasıl yapabildiğine şaşmıştı.

Diş lerini sandviçe geçirerek "Senden önceki savcı böyle önemli davalarda öylece oturup hiç konuşmadan boş luğa bakar ve tamamen konsantre olduğunu söylerdi. Michael Jordan gibi yani. Sen de yapıyor musun bunu?"

"Hayır."

"O zaman yiyip içmeye devam. Baş ka bir konu açsam dikkatini dağıtmış olur muyum acaba?"

"Yani davayla ilgisi olmayan bir konu mu?" "Aynen öyle." Kafamı kaldırdım. "Aslında fena da olmaz hani. Kafandan ne geçiyor bakalım?" Muse sağ tarafına baktı, konuşmaya başlamadan önce beş on saniye durdu.

"Manhattan Cinayet Masası'nda arkadaşlarım var." Konunun nereye varacağını sezmiştim tabii. Tavuktan salatamdan biraz aldım.

221'

"Kuru," dedim. "Ne?"

"Tavuk salatası. Çok kuruydu" Tabakı kenara koydum ve elimi peçeteye sildim. "Dur tahmin edeyim. Polis arkadaşlarından biri sana Manolo Santiago cinayetinden söz etti."

"Evet."

"Sana ne düşündüğümü söylediler mi?"

"Birincisi, her ne kadar anne babası o değil deseler de o kampta yaz Hızarının öldürdüğü iddia edilen çocuklardan biri olduğunu düşünüyormuşsun. Aynen böyle söylediler."

"Sonra?"

"Senin çatlağın teki olduğunu söylüyorlar." Gülümsedim. "Ya sen?"

"Ben öyle düşünmeyebilirim ama bir şey arttı." Faks'ı işareti. "Senin işin başından aşkın. O yüzden de işin içine girmek istiyorum."

"Neden bahsediyorsun? Hangi işin içine gireceksin?"

"Ne olduğunu biliyorsun. Bu konuda araştırma yapacağın değil mi? O ormanda o sene gerçekte neler olduğunu bulacağın değil mi?" "Evet," dedim.

Muse kollarını sonuna kadar açtı.

"Ben de o konuyla ilgilenmek istiyorum işte."

"Seni esas eyalet işlerinden alıkoyup kendi özel meselemle ilgilenmene müsaade edemem."

"Bir kere bu özel iş olmaktan çıkmış," dedi Muse. "Herkes VWayne Steubens'in hepsini öldürdüğünü düşünüyor ama dosya hâlâ açık. Dolayısıyla da bir çözüme kavuşmuş değil."

"Ama cinayetler bizim eyalette olmadı ." 230

"Bunu bilemeyiz. Sadece cesetlerin bulunduğu yer orasıydı. Ayrıca kurbanlardan biri, yani kız kardeşin bu eyalette oturuyordu." "Bu da senin için yeterli bir neden yani."

"İkincisi, Haftada kırk saat çalışmak üzere işe alındım ama seksen saate yakın çalışıyorum neredeyse. Bunu biliyorsun. Bu yüzden terfi ettim. Dolayısıyla kırk saatin dışında yaptıklarım sadece beni ilgilendirir. Bunu yüz saate de çıkartabilirim, umurumda değil ve sen sormadan ben sana söyleyeyim, bu patronuma yapacağım bir kıyak değil. Anla artık. Ben bir araştırmacıyım. Bunu çözümlmek kariyerime katkıda bulunur. Söyle bakalım ne diyorsun?" Omuzumu silktim. "Öyle olsun bakalım." "Yani kabul ediyorsun."

"Evet, kabul ediyorum."

Çok memnun görünüyordu. "O zaman ilk adımımız ne olacak?"

Düşündüm. Yapmam gereken bir şey vardı. Daha fazla erteleyemezdim.

"VWayne Steubens," dedim.

"Yaz Hızarı."

"Onu görmem lazım."

"Onu önceden de tanıyordun değil mi?" "Evet. İkimiz de kampta danışmanlık yapıyorduk." "Ziyaretçi kabul etmediğini okumuştum." "Fikrini değiştirmek zorundayız," dedim.

"Virginia'daki güvenlik koşulları çok uygun," dedi Muse. "Birkaç telefon açabilirim."

Muse daha önceden Steubens'in nerede tutulduğunu öğrenmişti. İnanılmaz bir kadındı.

231

"Bunu yap," dedim.

Kapı çalındı. Gelen sekreterim Jocelyn Durels'di. Başını kapıdan içeri uzattı. "Mesajlar," dedi. "Masana bırakmamı ister misin?"

Elimle işareti bana vermesini söyledim. "Önemli bir şey var mı?" "Pek sayılmaz. Çoğu medyadan. Mahkemede olduğunu bildikleri halde sürekli aradılar."

Mesajları aldım ve teker teker okumaya başladım. Muse'a baktım. Etrafa göz gezdiriyordu. Ofiste hemen hemen hiç özel eşyam yoktu. Odaya ilk taşındığımda çekmeceli dolabımın üzerine Cara'nın bir fotoğrafını koymuştum. İki gün sonra yaklaşık Cara'nın yaşlarında bir kıza ağıza alınmayacak kadar ahlaksızca şeyler yapan bir çocuk tacizcisi yakalamıştık. Bu olayla ilgili odada yaptığımız konuşmalar sırasında gözüm sürekli kızımın fotoğrafına takılmıştı. Sonunda resmi duvara doğru döndürmüştüm. O gece resmi

oradan alıp gerisin geri eve götürdüm. Burası Cara'ya göre bir yer değildi. Fotoğrafının bile konulacağı yer değildi. Mesajlara göz atarken gözüm bir şeye takıldı.

Sekreterim genelde şu eski moda not defterlerinden kullanırdı. Aslında pembe nüshasını bana verir, sarı nüshasını kendi kayıtlarında tutardı. El yazısı kusursuzdu.

Pembe not kağıdında aynen şöyle yazıyordu: LUCV ??

Bir süre gözlerimi dikip baktım. Lucy. Bu imkânsızdı.

Lucy ve iki soru işareti... İş, ev, cep numaraları vardı. Hepsinin de alan kodu... aman Tanrım, New Jersey'de yaşadığını ve çalıştığını gösteriyordu. Hemen telefona sarıldım. "Jocelyn?"

"Evet?"

"Burada Lucy diye birisinin aradığını görüyorum." "Evet bir saat kadar önce aradı." "Soyadını neden yazmadın?" "Vermedi. O yüzden soru işareti koydum." "Anlamıyorum. Soyadını sordun ve o vermedi öyle mi?"

"Doğru." "Başka ne dedi?" "Not kağıdının altında." "Nasıl?"

"Not kağıdının alt tarafına yazdıklarını okudunuz mu?"

"Hayır." Okumam için bekledi. Kağıda göz gezdirdim. En altında şunlar yazıyordu: YİRMİ YIL ÖNCE DEN ESKİ BİR ARKADAŞINIZ OLDUĞUNU SÖYLEDİ. Cümleyi tekrar okudum. Bir kez daha. Tekrar tekrar.

"Kaptan pilot Tom, yer kontrolü lütfen."

Bu Muse'du. David Bovvie'nin şarkılarından birinin nakaratıydı bu. Birden irkildim.

"Şarkının da ayakkabı seçiminden farkı yok," dedim.

"Çok komiksin" diyerek önümdeki mesajı gösterdi ve bir kaşını kaldırdı. "Kimmiş bu Lucy bakalım koca adam? Eski sevgililerinden biri mi?" Hiçbir şey söylemedim.

"Kusura bakma!" Kaldırdığı kaşını indirdi. "Laf olsun diye konuşuyorum işte. Öyle demek istememiştim..."

"Önemli değil Muse. Kafana takma"

"Sen de fazla kafana takma Cope. En azından biraz bekle."

233

Arkamda duvarda asılı saate baktı. Ben de baktım. Haklıydı. Öğlen tatili sona ermişti. Bu bekleyebilirdi. Lucy'nin benden ne istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de vardı. Geçmiş geri dönmüştü. Geçmişle ilgili her şey. Sanki ölümler dışarı çıkmak için toprağı eşelemeye başlamışlardı.

Ama bunların hepsi sonraya bırakılacak konulardı. Faksı kapıp ayağa kalktım. Muse'da kalktı. "Gösteri zamanı," dedi.

Onayladım. Gösteri de bir şey mi! Bu piç kurallarının canına okuyacaktım ve bundan çok fazla zevk almamak için deliller gibi kendimle savaşıacaktım. * * *

Öğle molası sonrasında Jerry Flynn oldukça sakin gözüküyordu. Sabah onu fazla yıpratmamıştım.

Öğleden sonrasının da aynı şekilde geçeceğini düşünüyor ve yanılıyor-du.

"Bay Flynn," diye başladım. "Pornografiden hoşlanırmısınız?"

Hemen itiraz edileceğinden emin olduğum için derhal Mort Pubin'e döndüm ve sanki onu takdim edip sahneye davet ediyormuşum gibi bir el hareketi yaptım. "İtiraz ediyoruz!"

Pubin beni takmamış gözüküyordu. Yargıç tasvip etmediğini gösteren bir bakış attı. Omuzumu silkip devam ettim. "On sekiz nolu kanıt." Kağıt parçasını kaldırdım, "yurda gönderilen internet siparişlerinin bir faturası. Size bir şey hatırlatıyor mu?" 234

Çocuk faturaya baktı. "Faturaları ödeyen ben değilim, uhasebecinin işi." "Evet. Bay Rich Devin, yani muhasebeci bunun yurda ait bir fatura olduğunu doğruladı." Yargıç Flair ve Mort'un oturdukları tarafa bakıp "İtirazınız var mı?" diye sordu.

"Bunun yurda ait bir fatura olduğunu doğruluyoruz," dedi Flair. "Şuradaki yazıyı görüyor musunuz?" deyip kağıdın üstündeki bir yeri gösterdim. "Evet." "Ne yazdığını okuyabilir misiniz bize?" "Netflix."

"Sonunda X var." Yüksek sesle heceleye heceleye okudum. "Net-flix. Netflix nedir biliyor musunuz?"

"Bir DVD kiralama servisi. İnternette sipariş veriliyor. Elinizde hep üç DVD olmalı. Bir tanesini geri gönderdiğinizde üçe tamamlamak için size bir tane daha gönderiyorlar."

"Güzel, teşekkür ederim." Başımınla onaylayıp kağıdın üzerinde birkaç satır aşağıda yazanları gösterdim.

"Bana bu satırda ne yazdığını söyleyebilir misiniz?" Tereddüt etti. "Bay Flynn?" dedim.

Boğazını temizledi. "HotFlixxx," dedi.

Yine yüksek sesle tekrar ettim. "Sonunda üç X'le, doğru değil mi?"

"Evet."

Sanki hastalanmaya başlıyormuş gibi mahsun mahsun baktı. "Bana HotFlixxx'in ne olduğunu söyleyebilir misiniz?" 235

lütfen?"

"Netflix gibi bir şey," dedi. "DVD kiralama servisi mi yani?" "Evet." "Netflix'ten farkı nedir biliyor musunuz?"

Kıpkırmızı oldu. "Şey, değişik türde filmler kiralıyorlar."

"Ne tür?"

"Yani, porno filmler."

"Anlıyorum. Az önce size pornografiden hoş lanıp hoş lanmadığınızı sormuş tum belki de bu soruyu şu şekilde sormam daha uygun olurdu: Hiç porno film seyrettiniz mi?"

Yerinde rahatsız bir şekilde kıpırdadı. "Bazen seyrede-rim,"dedi. "Evlat, bunda anormal bir şey yok." Çoktan itiraz etmek üzere ayağa kalktıklarını bildiğimden hiç arkama bakmadan avukatların bulunduğu masayı göstererek. "Ve eminim şu anda Bay Pubin bize kendisinin de bu filmleri seyretmekten hoşlandığını söylemek üzere ayağa kalkmıştır. Özellikle de entrika içerenleri."

"İtiraz ediyoruz!" dedi Pubin.

"Tamam, geri alıyorum," dedim ve Flynn'a döndüm. "Özellikle hoş landığınız bir porno filmi var mı?" • Sanki bu soruyla birlikte yüzündeki kan, tıpası çekilmiş gibi bir anda çekildi. Başını avukatların masasına doğru çevirdi. Görüşünü kapatacak şekilde yer değiş tirdim. Flynn elini yumruk yapıp öksürdü, "Bu soruya cevap vermeme hakkımı kullanabilir miyim?"

"Neden?" diye sordum.

Flair Hickory ayağa kalkarak, "Tanık tavsiye almak is-236

'iyor," dedi.

"Efendim," dedim, "Biz hukuk fakültesinde 'ifade vereme hakkı' nın kendi aleyhine tanıklık etmenin önüne geçmek için kullanıldığını öğrenmiş tik ve lütfen yanhş sam beni uyarın, kişilerin en sevdikleri porno filmi söylemelerini engelleyen herhangi bir kanun var mı?"

Flair "On dakikalık bir ara verilmesini rica ediyoruz," dedi.

"Bu söz konusu olamaz efendim." "Tanık tavsiye almak istedi," diye devam etti Flair. "Hayır böyle bir şey istemedi. Cevap vermeme hakkını kullanmak istedi. Ve bir şey daha, Bay Flynn, size cezai kovuşturmaya açık bırakacak konularda ifade vermekten çekinme hakkı tanıyacağım."

"Hangi konuda?" diye sordu Flair. "İstediği her konuda. Bu tanık kürsüden inmeyecek." Yargıç Pierce dönüp Flair'e baktı. Düşünmek için biraz vakit geçirdi. Eğer yargıç Flair'in yanında yer alırsa başım derde girdi. Ortak bir noktada anlaşmaları da mümkündü. Arka tarafımdaki Jenrette ve Marantz'a bir bakış attım. Yerlerinden kımıldamamışlar, avukatları uyarmamışlardı. "Ara vermiyoruz," dedi yargıç. Flair Hickory bozulmuştu. Yerine geri döndü. Jerry Flynn'a geri döndüm. "Özellikle hoş landığınız bir porno filmi var mı?" "Hayır," dedi.

"Hiç şey öyle bir porno film duydunuz mu?" filmin adını artık ezbere bildiğim halde bir kâğıttan kontrol edermiş gibi yaptım-'Aletini okşuyorum?" Bu soruyu soracağımı önceden kestirmiş olmalıydı, ama yinede soru bir kurşun gibi delip geçmişti. "Pardon, adını tekrarlar mısınız?"

Filmin adını tekrarladım. "Bu filmi gördünüz ya da hiç duydunuz mu?" "Sanmam."

"Sanmaz mısınız," diye tekrarladım. "Yani görmüş ya da duymuş da olabilirsiniz mi demek bu?"

"Emin değilim. Film adlarını pek aklımda tutamam."

"Tamam o zaman, belki hafızanızı tazelemekte yardımcı olabilirim."

Muse'un az önce bana vermiş olduğu faksı elimine aldım. Bir kopyasını da karşı tarafın avukatına vererek kanıt teşkil edilmesini istedim.

"HotFlixxx'e göre geçen altı içinde bu DVD'nin bir kopyasını öğrenci yurdunda tutulmuş. Ve yine HotFlixxx'in kayıtlarına göre, film, Bayan Johnson'ın polise tecavüz şikayetiyle gelmesinden bir gün sonra kendilerine geri iade edilmiş. Sessizlik.

Pubin dilini yutmuştu sanki. Flair istifini bozmama konusunda tam bir uzmandı.

Faksı bir karikatüre bakarmış gibi gülümseyerek okuyordu.

Flynn'a daha da yaklaştım. "Bu sizin hafızanızı tazeleyebildi mi?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musunuz? O zaman başka bir şey deneyelim."

Salonun arka taraflarına doğru baktım. Loren Muse kapının yanında ayakta duruyordu. Dişlerini

göstererek sırtıyordu. Başımınla işaret ettim. Kapıyı açtı ve ikinci sınıf film-238

lerden fırlamış çasınan iri yarı bir amazon, Muse'un dedektif arkadaşı Cingle Shaker sanki en sevdiği atına doğru gidiyor-muş çasma çalım bir yürüyüşle salona girdi. Salondaki kadınları gördüklerinde nefeslerini tuttular. "Şu anda salona giren kadını tanıyor musunuz?" diye sordum. Cevap vermedi.

"Bay Flynn?" diye uyardı yargıç.

"Evet," dedi Flynn. Zaman kazanmak için boğazını temizledi. "Onu tanıyorum." "Onu nereden

tanıyorsunuz?" "Geçen akşam barda tanışmıştık."

"Anlıyorum. Aletini okşuyorum filmiyle ilgili konuşunuz mu kendisiyle?" Cingle ona barda kendisini eski bir porno oyuncusu olarak tanıtmıştı. Yurtta kalan çocuklarla sohbet girişmiş hemen ağızlarından laf almıştı. Muse'un dediği gibi böyle cazibeli ve hafiften ürkütücü bir kadın olarak çocukları konuş turmayı başarmak çok zor olmamalıydı ama övgüye değerdi.

"Bir şeyler söylemiş olabiliriz."

"Yani o film hakkında mı demek istediniz?"

"Evet."

"Hım," diye baş ladım söze sanki bu çok tuhaf ve beklenmeyen bir geliş meymiş gibi. "Yani şimdi görüyoruz ki şurada gördüğümüz Bayan Shaker Aletini Okşuyorum filmini hatırlamanıza yardımcı oldu. Öyle mi?" Kafas ını dik tutmaya gayret etti ama omuzlarının düş mesine engel olamadı. "Evet," dedi Flynn, "Sanırım hatırlıyorum." "Yardımcı olabildiğime sevindim," dedim. 239

Pubin itiraz etmek için ayağa kalktı ama yargıç eliyle iş aret ederek oturmas ını söyledi.

"Ayrıca," diye devam ettim. "Bayan Shaker'a Aletini Okş uyorum'un bütün yurdun en sevdiği film olduğunu da söylediniz öyle değil mi?" Bir an tereddüt etti.

"Tamam Jerry, zorlama kendini. Bayan Shaker sizden büyük üç yurt arkadaşınızın da aynı ş eyi söylediklerini doğruladı zaten." Mort Pubin, "İtiraz ediyoruz," diye bağırdı.

Geri dönüp Cingle Shaker'a baktım. Herkes de benim gibi yaptı. Cingle az önce takdim edilmiş çok ünlü bir yıl-dızmış gibi salondakilere gülümsedi ve el salladı. TV ve DVD oynatıcısının bulunduğu tekerlekli sehpayı ortaya sü-rükledim. Muse DVD oynatıcısını konuyla ilgili sahneye ayarlamıştı. "Efendim, geçen gece tahkikatı yürüten müfettişlerimden biri New York Ş ehri'ndeki King David's porno sarayını ziyaret etti." Jüriye dönüp devam ettim, "Bilirsiniz, böyle yerler yirmi dört saat açıktır. Her ne kadar nedenini anlamak biraz zor olsa da diyelim saat sabahın üçünde gitmek isterseniz bile hizmet alabilirsiniz-"

"Bay Copeland."

Savcı onaylamayan bir bakış atarak görevini yerine getirerek haklı olarak beni susturdu, ama bu lafım jüridekileri gülümsetmişti. Bu iyiye işaretti. Öncelikle rahat olmalarını istiyordum. Asıl bomba, DVD de oynatacağımı gördüklerinde patlayacaktı.

"Neyse, lafı uzatmayalım, müfettiş içlerinde Aletini Okş uyorum'un da bulunduğu, yurdun HotFlixxx'ten geçen

240

altı ayda kiraladığı tüm porno filmleri satın aldı. Ş imdi sizlere davayla ilgili olduğuna inandığım bir sahneyi göstermek istiyorum." Herkes sustu.

Tüm gözler yargıç kürsüsüne çevrildi. Arnold Pierce düşünmeye başladı. Çenesini sıvazladı. Nefesimi tutum. Çıt çıkmıyordu. Herkes merakla öne eğilmişti. Pierce biraz daha çenesini s ıvazladı. Vereceği cevabı içinden söküp almak istedim o anda.

Daha sonra hiçbir ş ey olmamış gibi "Devam edin, buna izin vereceğim," diyerek onayladı.

"Bir dakika!" diye itiraz etti Mort Pubin. Engellemek için ağzına ne gelirse söyledi. Flair Hickory de ona katıldı. Ama boş una uğraşıyorlardı. Bu arada ekran parlamas ın diye mahkeme salonunun perdeleri kapatılmıştı. Ve soma karş ılarına gelecek sahne hakkında hiçbir açıklama yapmadan "baş lat" düğmesine bastım. Sahne s ıradan bir yatak odas ında geçiyordu. Kocaman bir yatak ve üzerinde üç kiş i. Sahne kısa bir ön seviş meyle başlıyordu. Daha sonra iki adam ve bir kız üçlü iliş kiye giriyordu. Adamların ikisi de beyaz kız ise zenciydi. Kızı bir oyuncakla oynar gibi oradan oraya fırlatıyorlar, alaya alıp kahkahalar atarken birbirlerine ş öyle diyorlardı: " Ş u tarafa döndür Cal", evet Jim aynen böyle,"*öbür tarafa yasla Jim." Artık ekrana değil, jüriye bakıyordum. Verecekleri tepkiyi merak ediyordum. Tam bir çocuk oyunuydu iş te. Kızım ve kuzeni Serüvenci Dora ve maymununu taklit ederlerken, Jenrette ve Marantz bu porno filmindeki Cal ve Jim'i taklit etmiş lerdı. Mahkeme salonu sessizliğe gömülmüş tü. Filmdeki kız çığlık çığlığa bağı rıyor, iki beyaz erkek de gaddar-241

ca kahkahalar atarak birbirleriyle konuş uyorlardı. "Eğ onu Jim... Vay canına Cal, fahiş e bunu sevdi...Becer onu Jim, evet, daha sert."

Bu sahneleri seyredenlerin, içlerinde Jenrette ve Marantz' in arkas ında oturanlar da dahil olmak üzere herkesin yüzü düş müş tü. Onları izledim.

İş te böyle. Cal ve Jim. Durmaks ızın tekrarlanan iki isim. Ses tonlarında acıma yoktu, korkunçtu.

Salonun arka taraflarına doğru baktım ve Chamique Johnson'ı gördüm. Baş ı yukarıda dimdik oturuyordu.

"Harikas ın Jim... evet, ş imdi s ıra bende..."

Chamique bana baktı ve baş ını salladı Ben de ona karş ılık verdim. Yanaklarından yaş lar süzülüyordu. Tam olarak emin olamadım ama sanırım benim de gözlerim dolmuş tu.

242

20. BÖLÜM

Flair Hickory ve Mort Pubin yarım saatlik bir ara verilmesini istediler. Yargıç dış arı çıkmak için ayağa kalktığı nda mahkeme salonunu dolduranlar aralarında sohbet etmeye baş ladılar.

Ofisime dönerken kimseyle konuş madım. Muse beni takip etti. O ufacık boyuyla gizli ajanım oluvermiş ti. Ofis kapısını kapadığımızda ellerini açarak "Çak!" diye bağırdı. Sadece bakmakla yetindim. Ellerini aşağı indirdi. "Bu iş bitmiş tir Cope." "Henüz değil," dedim. "Ama yar ı m saat soma...?"

Kafamı salladım. "Evet bitecek. Ama daha yapacak iş lerimiz var." Toplantı masas ına gittim. Lucy'den gelen mesaj hâlâ orada duruyordu. Flynn' ı sorgularken beynimin bir bölümünün de bu konuyu düş

ünmemesine gayret etmiş tim. Lucy'yi tamamen kafamdan silmiş tim. Ama ş imdi, bu zafer anının tadını ne kadar çıkartmak istersem isteyeyim bu mesaj yeniden karşıma geçmiş beni çağırıyordu.

243

Muse beni mesaja bakarken gördü. "Yirmi yıl öncesinden bir arkadaş , " dedi Muse. "Kamptaki olayların vuku bulduğu zamandan." Ona baktım.

"Bununla alakalı değil mi?" "Bilmiyorum," dedim. "Büyük ihtimalle." "Soyadı neydi?" "Silverstein. Lucy Silverstein." "Doğru," dedi Muse. Oturup kollarını kavuş turdu. "Tam tahmin ettiğim gibi."

"Nas ıl tahmin ettin ki?"

"Haydi Cope. Beni bilmiyormuş gibi konuş ma."

"Neyini? Sadece sen tatmin olacaks ın diye her ş eye burnunu sokmam mı?" "Beni çekici kılan unsurlardan biri de bu değil mi zaten?"

"Evet, her ş eye burnunu sokman ve tabii rüküş ayakkabıların. Hadi söyle bakalım ne zaman yaptın benimle ilgili bu araştırmayı?" "İ lçe savcısı olarak atandığımı duyar duymaz." Bu beni ş aşırtmamıştı.

"Ve bu sabah sana yardım etmek istediğimi söylemeden önce biraz daha eşelemiştim." Yeniden mesaja baktım. "Senin kız arkadaşındı," dedi Muse. "Yaz aşkı," dedim. "Çocuktuk daha o zamanlar." "En son ne zaman ondan haber almıştın?" "Çok uzun zaman oldu."

Bir süre hiç konuş madan oturduk. Dış arıdaki gürültü patırtıyı duyabiliyordum. Önemsemedim. Muse da önemse-

244

medi. İ kimiz de konuş madık. Öylece oturduk.

Sonunda Muse ayağa kalkıp, "Yapacak birkaç iş im var," dedi.

"Tamam, git," dedim. "Bensiz mahkemeye gidebilecek misin?" "Yüzüme gözüme bulaştıracağım kesin," dedim. Muse kapıya doğru ilerledi ve çıkmadan önce geri dönüp "Onu arayacak mısın?" diye sordu. "Daha soma." "Araştırmamı ister misin? Neler bulabileceğiz bakalım." Bunu düş ündüm. "Henüz değil." "Neden?" "Çünkü benim için bir anlamı vardı Muse. Bu yüzden onun hayatını kurcalamanı istemiyorum."

Muse ellerini havaya kaldırdı. "Tamam tamam, teslim oluyorum, kafama vurup durma. Kelepçeleyip buraya sürükleyecek değilim. Geçmiş ini araştırıyordum o kadar. Rutin bir iş." "Hayır, tamam mı? En azından henüz değil." "O zaman VWayne Steubens ziyaretini ayarlayaca ğ ı m."

"Teş ekkürler."

"Ş u Cal ve Jim. Sıvışıp gitmelerine izin vermeyeceksin değil mi?" "Hiç ş ansları yok."

Tek endiş em vardı. Savunma Chamique Johnson' ın da filmi önceden izleyip buna göre kafas ından bu hikâyeyi uydurduğunu ya da kendini filme fazlas ıyla kaptırıp gerçek

245

hayatla karıştırdığını iddia edebilirdi. Ama diğer yandan bunu kanıtlayacak birçok sağlam delilim de vardı. Birincisi filmin herkesin girip çıkabildiği televizyon odas ında dev ekranda oynatılmış olmas ıydı. Bunu kanıtlayabilecek yeteri kadar ş ahit vardı. İ kincisi Jerry Flynn' ın ifadesinden ve polis tarafından çekilen fotoğraflarından yola çıkarak Marantz ve Jenrette'in odalarında televizyon olmadığı kanıtlanmıştı.

Dolayısıyla filmi odalarında izlemiş olamazlardı.

İ tiraz edebilecekleri tek nokta vardı. Bir DVD aynı zamanda bilgisayarda da seyredilebilirdi. Bunun hiçbir dayanağı yoktu biliyordum ama onlara tek bir kurtuluş yolu bile bırakmak istemiyordum. Jerry Flynn benim "boğa güreş çisi" diye adlandırdığım tipten bir tanıktı. Bir boğa güreş inde boğa ortaya çıkar, arkas ından birkaç adam gelir ve kırmızı kumaşı etrafında dalgalandırırlardı. Boğa yorulana kadar hamle yapardı. Daha soma uzun mızraklarıyla at s irtında pikadorlar gelir, boğa kafas ını oraya buraya fazla döndürenlesin diye boyun arkas ı kas ındaki bir bezeye mızrağı saplayarak kanın orada birikmesini ve böylece boynun şişmesini sağlardı. Sonra birkaç adam daha koşturur ve boğanın yan taraflarına, omuzlarının kenarına banderillas denen süslü kamalar atarlar ve daha fazla kan akıtırlardı.. Boğa o arada yarı ölmüş olurdu zaten. Bütün bunlardan soma matador ki, bu kelime İ spanyolca matar, yani "öldürmek" kelimesinden gelmiş tir-are-naya girer ve bir kılıç darbesiyle boğanın iş ini bitirirdi.

İ ş te benim ş imdiki iş im buydu. Ben de tanıgımı hırpalamış , boynuna bir mızrak atmış , süslü ve renkli kamalar fırlatmış tım. Ve ş imdi kılıcımı çıkartmamın tam zamanı ydı .

Flair Hickory bunu engelleyebilmek için tüm gücüyle 2A6

uğraş mış tı. Bu filmde daha önce hiç karşı tarafa bahsetmediğimizi, bu kanıtı bulduğumuz anda onlara da haber vermemiz gerektiğini ve bunun adilane olmadığını vs. vs. öne sürerek mahkemeye ara verilmesini talep etmiş ti. Karşı çıkmış tım. Film her ş eyden önce müvekkillerinin elindeydi. Geçen akş am sadece kopyas ını bulabilmiş tik. Tanık filmin yurtda seyredildiğini doğrulamış tı. Eğer Bay Hickory müvekkillerinin filmi hiç görmediğini iddia etmek isterse onları tamk kürsüsüne çıkartabilirdi. Flair ne yapabilirim düş üncesiyle zaman istemiş ti. Yargıçla baş baş a görüş mek için bin bir bahane uydurmuş , Jerry Flynn' ın rahat bırakılmas ı için elinden geleni yapmış tı. Ama i ş e yaramamış tı .

Flynn' in yeniden tanık sandalyesine oturmasını seyrettim. Mızrak ve kamalarla çok ağır ş ekilde yaralanmıştı. Film ise son darbe olmuş tu. Filmdeki o sahneyi seyrederken o kadar s ıkı gözlerini kapatmıştı ki bir an kulaklarını da tıkamak için gayret sarfettiğini sandım.

Büyük ihtimalle kötü bir çocuk olmadığını düş ünüyorum. Gerçek ş eydu ki, kendisinin de itiraf ettiği gibi Chami-que'ten gerçekten hoş lanmıştı. Ona çıkma teklif ederken samimi ve ciddiydi. Ama üst s ınıflardan çocuklar kızı keş fettiklerinde çocuğa takılıp kabadayılık taslayarak hastalıklı bir ş ekilde "filmi taklit etme" planlarına alet etmiş lerci onu. Ve toy Flynn da buna hayır diyememiş ti.

"Bunu yaptığım için kendimden nefret ediyorum," dedi. "Ama lütfen beni anlayın." Hayır anlamıyorum demek istemiş tim ama hiçbir ş ey söylemedim. Bunun yerine gözlerini aşağı indirene kadar ona öylece baktım. Sonra dönüp gözlerimde hafif bir zafer 247

pınlıtısıyla jüriye baktım. Saniyeler geçtikten sonra sonunda Fliar Hickory'ye döndüm ve "Tanık sizindir," dedim. * * *

Yalnız başıma kalmam biraz zaman aldı.

Muse'un kalbini anlams ız bir ş ekilde kırmıştım. Kendi kendime amatörce iz sürmeye karar verdim.

Google'a Lucy'nin bıraktığı telefon numaralarını yazdım, iki tanesi hiçbir ş ey vermedi. Ama üçüncüsü, yani iş numaras ı Reston Üniversitesi'nde görevli öğretmen Lucy Gold'un direkt hattını iş aret etmiş ti. Gold. Yani altın. Silver, yani gümüş . Oldukça yaratıcı. Silverstein soyadından Gold soyadına.

Onun "benim" Lucy'm olduğunu zaten önceden öğrenmiş tim ama bu araştırma bilgiyi iyice doğrulamıştı.

Mesele bu telefon numaras ıyla ne yapacağımıydı. Cevap aslında çok basitti. Onu arayacak ve ne istediğini öğrenecektim.

Tesadüflere inanmazdım. Ondan yirmi seneden beri tek bir haber almamıştım. Ve ş imdi aramış ve soyadını bırakmak istememiş ti. Gil Perez'in ölümüyle bağlantılı olmalıydı. Kamptaki olaylarla bağlantılı olmalıydı.

Bu, gün gibi ortadaydı.

Hayatınızı parçalara bölmenin, onu tamamen geri bırakmanın kolay olmas ı laz ımdı aslında. Bir yaz aşkı.

Ne kadar yoğun duygularla yaş anmış olursa olsun bir yaz eğlencesi iş te. Onu sevmiş olmalıydım, evet büyük ihtimalle sevmiş tim, ama bir çocuktum sonuçta. Çocuklar kana ve ölü bedenlere dayanamazdı.

Bariyerler vardı aramızda. Lucy gitmiş ti. Bunu kabullenmek uzun zaman almıştı benim için.

248

Ama sonunda kabullendim ve o lanet olas ıca bariyeri ben de kapattım. Ve ş imdi yeniden açmak üzereydim. Muse araştırma yapmak istemiş ti. Evet demem laz ımdı aslında ona. Duygularımın kararımı etkilemesine izin vermiştim. Beklemem gerekiyordu. O mesajın üzerinde ismini görmek beni oldukça sarsmıştı. Sakin olmalı, daha net düş ünmeliydim. Ama yapamadım.

Belki henüz aramamam gerekiyordu onu. Hayır dedim kendi kendime. Oyalanma artık.

Telefonu elime aldım ve ev numaras ını çevirdim. Dördüncü zilden sonra karşıma telesekreter çıktı. " Ş u anda evde yokum, sinyal sesinden sonra lütfen mesaj ınızı bırakın."

Amnda sinyal sesi duyuldu. Henüz haz ır değildim. Hemen telefonu kapattım. Başım dönmeye baş lamıştı.

Yirmi yıl. Tam yirmi yıl olmuş tu. Lucy otuz yedi yaşında olmalıydı. Hâlâ öyle güzel miydi acaba? Geçmiş e baktığımda o yaşı ilerledikçe daha da güzelleş en kadınlardan olabileceğini düş ündüm. Baz ı kadınlar böyledir ya. İş inin başına dön Cope.

Çabalıyordum. Ama sesini duymak. Ses tonu seneler sonra bile aynı kalmıştı.

Kolejdeki eski oda arkadaşınızla yeniden görüş mek gibi bir ş eydi bu. Bir dakika

sonra sanki aradan onca yıl geçmemiş gibi olur. İ kiniz de o eski oda maceralarınıza geri döner ve sanki hiçbir ş ey değış memiş gibi sohbete

dalars ınız. İş te böyle bir ş ey. Aynı ses. Yeniden on sekiz yaşına geri dönmüş tüm sanki.

Bir kaç kez derin nefes alıp verdim. Kapı çalındı.

"Girin."

249

Muse kafasını kapıdan içeri uzattı. "Onu aradın mı?" "Evinizi çevirdim. Cevap vermedi."

"Büyük ihtimal ş u an ona ulaş amazs ın," dedi Muse. "Derstedir." "Eminsin bakıyorum. Neden acaba?"

"Çünkü ben baş dedektifim de ondan. Aynı zamanda her dediğini yapmak zorunda da değilim."

Oturdu ve o rahat ama rüküş ayakkağı ayaklarını masanın üzerine dayadı. Yüzümü inceledi ve sustu. Ben de sessizliğimi korudum. Sonunda "Gitmemi ister misin?" dedi.

"Önce neler bulunduğunu anlat bakalım."

Gülmek için kendini zor tuttu. "On yedi yıl önce adını değış tirmiş . Ş imdi Lucy Gold adını kullanıyor."

Başımın onayladım. "Kampın tasfiyesinden hemen sonra olmalı." "Hangi tasfiye? Dur bekle, siz kampa dava mı açtınız yoksa?" "Kurbanların aileleri olarak, evet." "Ve kampın sahibi de Lucy'nin babasıydı."

"Doğru."

"Suçlu bulundu mu peki?"

"Bilmiyorum. O kadar çok iş in içine girmedim." "Ama sizler davayı kazandınız."

"Elbette. Hemen hemen hiç güvenlik görevlisi bulunmayan bir yaz kampıydı. "Bunu söylerken yerimde kımıldamadım. "Aileler Silverstein'ın en büyük servetini elinden aldılar." "Yaz kampını yani."
"Evet. Araziyi daha iyi değerlendirebilecek birisine sattık."

250

"Hepsini mi?"

"Ormanla ilgili özel bir kanun hükmü vardı. Arazinin o kısmı kullanılamazdı. Orman kamu vakfı yararına iş letilmek üzere verildi. Üzerine bina inşa edilmesi yasaktı." "Orada hâlâ bir kamp var mı?" Kafamı salladım.
"Araziyi satın alan kiş i barakaları kaldırdı ve siteye dönüş türdü."

"Sizin paymıza ne kadar düş tü?" "Avukatlara ödenen ücret çıkartıldığında her bir aile net sekiz yüz bin dolardan fazla aldı."

Muse gözlerini kocaman açtı. "Vay canına." "Evet. Bir çocuk kaybetmek iyi para getiriyor." "Öyle demek istemiş tim."

Boş ver anlamında bir iş aret yaptım. "Biliyorum. Kızdırıyorum seni." Konuyu uzatmadı. "Ondan soma bir sürü ş ey değiş miş olmalı," dedi Muse. Buna hemen cevap vermedim. Parayı ortak bir hesaba yatırmıştık. Annem yüz binini kendi hesabına aktarıp geri kalanını bize bırakmıştı. Cömertçe bir hareketti doğrusu. Babam ve ben Nevvark'tan Montclair'de saygın bir muhite taşınmıştık. Daha önceden Rutgers'daki bir okula yaz ılmama rağmen New York'taki Columbia Hukuk Fakültesi'ne aldırımtım kaydımı. Orada da Jane'le tanışmıştım. "Evet, "dedim. "Bir sürü ş ey değiş ti."

"Eski aşkınla ilgili baş ka ş eyler de öğrenmek ister misin?"

Olur anlamında başımı salladım. "UÇLA psikolojiden mezun olmuş. Aynı zamanda Güney Kaliforniya Üniversitesinde ve Stanford'da yüksek li-

251

sans yapmış . Henüz bütün hayat hikâyesini öğrenemedim ama geçen seneden beri Reston Üniversitesi'nde hocalık yaptığını biliyorum. California'da yaş arken iki kez alkollü araba kullanmaktan mtuklanmış . Biri 2001 'de, diğeri 2003'te İ kisinde de serbest bırakılmış . Bunun dışında geçmiş i temiz." Orada öylece oturmuş Muse'u dinliyordum. Alkollü araba kullanmak. Bu Lucy'ye hiç uymuyordu. Babası baş kamp danışmanı İ ra o kadar çok alkol ve uyuşturucu alırdı ki, Lucy keyif verici maddelerin hiçbir türüyle asla ilgilenmezdi. Ş imdi alkollü araba kullanmaktan tutuklanmıştı demek. Bunu algılayabilmek zordu doğrusu. Ama elbette benim tanıdığım zamanlarda Lucy kanunen alkollü içki alma yaş ında değildi henüz. Her zaman mutlu, biraz saf, uyumlu biriydi. Ailesi varlıklı, babası görüldüğü kadarıyla temiz kalpli ve açık görüş lü biriydi. Demek bunların hepsi o gece ormanda iş lenen cinayetlerle birlikte yok olmuş tu. "Bir ş ey daha var," dedi Muse. Kayıts ızlığını göstermek için oturduğu yerde kaykıldı. "Lucy Silverstein yani ş imdiki soyadıyla Gold, evli değil. Araştırmam bitmedi ama ş imdiye kadar edindiğim bilgilere göre hiç evlenmemiş ." Bu ne iş ime yarayacaktı anlayamamıştım. Ve aynı zamanda ş u anda olanlarla ilgisinin olduğunu da sanmıyordum. Ama yine de içim s ızlamıştı. O kadar canlı, o kadar akıllı o kadar enerjik ve kahretsin o kadar kolayca kendini sevdiren biriydi ki. Bütün bu yıllar boyunca nas ıl olmuş tu da evlenmemiş ti? Ve bir de ş u alkol meselesi vardı tabii.

"Dersi saat kaçta bitiyor?" diye sordum.

"Yirmi dakika sonra."

Tamam o zaman. Onu arayacağım. Baş ka bir ş ey var ı?"

"VWayne Steubens ailesinden en yakınları ve avukatı dışında ziyaretçi kabul etmiyormuş . Ama gayret ediyorum. Üzerinde çalıştığım baş ka ş eyler de var, ama ş imdilik bu kadar."

"Fazla uzun sürmesin." "Tamam sürmez."

Saate baktım. Yirmi dakika soma önemli bir iş im vardı. "Sanırım gitmem laz ım," dedi Muse. "Evvvet." Ayağa kalktı. "Bir ş ey daha." "Ne?"

"Bir resmini görmek ister misin?" Göz göze geldik. "Reston Üniversitesi'nin sayfas ında bütün hocalann esmi var." Küçük bir not kâğıdı çıkarttı. "Web adresini buraya yazı m.

Cevabımı beklemeden kâğıdı masama koyup beni yalız bıraktı. * * *

Yirmi dakikam vardı. Neden olmas ın? Giriş sayfamı açtım. Yahoo'ya ayarlanmıştı. Oradan günlük ya da tuttuğum takıma ait son haberleri okuyabiliyor, en sevdiğim iki çizgi Öyküyü Doonesbury and FoxT-rot'u takip edebiliyordum. Muse'un verdiği Reston Üniver-sitesi'nin web sayfas ına tıkladım. 253

İş te oradaydı.

Müthiş bir fotoğraf olduğunu söyleyemeyeceğim. Zoraki gülmüş gibiydi. Yüzünde keyifsiz bir ifade vardı. Mecbur olduğu için poz vermiş ti, istediği için değil. Saçları artık sarı değildi. Evet, san saçlar zamanla koyulaşırdı ama bile bile boyattığını anlamıştım. Bu renk ona gitmemişti. Elbette daha yaş lıydı artık ve

tabii tahminim doğru çıkmıştı. Yaş lanmak ona iyi gelmiş ti. Yüzü incelmış , elmacık kemikleri ortaya çıkmıştı.

Ve kahretsin keş ke hâlâ bu kadar güzel olmasaydı diye düş ündüm.

Yüzüne baktığımda uzun zamandır içimde uyuyan hisler canlanmış , heyecandan kamım ağrımaya baş lamıştı. Ş imdi s ıras ı değildi bunun. Hayatım yeteri kadar çetrefilliydi zaten. Bu eski hislerin yeniden su üstüne çıkmas ını istemiyordum. Kısa özgeçmişini okudum ve kayda değer bir şey bulamadım. Bugünlerde öğrencilerin hocaları ve dersler hakkında internete yorum yazmaları çok modaydı. Aradım. Açıkça anlaşıyordu ki Lucy öğrenciler tarafından oldukça sevilen biriydi. Birkaç öğrencinin yorumlarını okudum. Öğrencileriyle arkadaş gibiydi anlaşılan. Gülümsedim ve tuhaf ama bundan gurur duydum. Yirmi dakika geçmiş ti.

Beş dakika daha. Onu öğrencileriyle vedalaşırken, etrafında dolaş an bir kaçıyla sohbet ederken, ders notlarını ve kâğıtlarını suni deriden eskimış bir evrak çantas ına yerleş tirirken hayal ettim. Ofis telefonunu elime aldım. Jocelyn'i çaldırdım.

"Evet?"

"Bana telefon bağlama," dedim. "Kimseyi de içeri al-

254

ma.

"Tamamdır."

Telefonu alıp Lucy'nin cebini çevirdim. Üçüncü çalış ta "Alo?" diyerek telefonu açtı. Kalbim duracak gibiydi ama zorlukla "Benim Luce. Paul" demeyi becerebildim. Ve sonra, birkaç saniye geçtikten sonra ağlamaya baş ladığını duydum.

255

21. BÖLÜM

"Luce?" dedim. "İ yi misin?" "Gayet iyi. Yalnızca..." "Evet biliyorum." "Bunu yaptığıma inanamıyorum."

"Sen sulu gözün tekiydin zaten," dedim ve dediğim anda da piş man oldum. Öylece çıkmıştı ağzımdan iş te.

Bir kahkaha attı. "Artık değilim," dedi. Sessizlik. "Neredesin?," diye sordum.

"Reston Üniversitesi'nde çalışıyorum. Üniversite çimlerinde yürüyerek geçiyor hayatım."

Ne söyleyeceğimi bilemediğimden sadece "Oh" diyebildim.

"Böyle esrarengiz bir mesaj bıraktığım için çok özür dilerim. Artık soyadım Silverstein değil." Bunu daha önceden öğrendiğimi bilmesini istemedim. Ama ona yalan söylemek de istemiyordum. O yüzden sadece "Öyle mi?" diyerek yorumsuz bıraktım. Daha fazla sessizlik. Bu sefer sessizliği bozan o oldu.

"Münasebetsizin tekiyim ben." Gülümsedim. "Biliyorum."

"Kendimi koca bir sersem gibi hissediyorum " "Sanki on altı yaşındaymışım da yeni çıkan sivilcem"" fama takıyormuşum gibi." "Aynen," dedim.

"Aslında gerçekte hiç değış miyoruz öyle değil mi? Ya ni demek istediğim hep büyüyünce ne olacağımızı sorgula yan korkak çocuklar olduk."

Hâlâ gülümsüyordum, ama aklımda hâlâ evlenmediği ve ş u alkol hikâyesi vardı. Değış miyoruz evet ama kesinlikle yürüdüğümüz yollar değış iyor. "Sesini duymak güzel Luce."

"Benim için de öyle." Sessizlik. "Seni aradım çünkü..." Durdu. Sonra devam etti: "Bunu nas ıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Sana bir ş ey sormak istiyorum. Son günlerde garip bir ş eyler oldu mu hayatında?"

"Nas ıl garip?"

"O geceyle ilgili garip bir ş eyler."

Bunun gibi bir ş ey söyleyeceğini tahmin etmeliydim. Böyle bir sorunun geleceğini biliyordum. Yumruk yemiş gibi oldum ve yüzümdeki gülümseme bir anda uçup gitti-

"Evet." Sessizlik. "Neler oluyor Paul?"

"Bilmiyorum."

"Bunu çözmeliyiz."

"Aynı fikirdeyim."

"Buluş mamızı ister misin?"

"Evet."

"Tuhaf," dedi.

"Biliyorum." sC_

"Demek istediğim, böyle bir ş ey yoktu kafamda ve

Henim de seni görmek değildi. Ama buluşup bu »Evet," dedim.

»Saçmalıyorum. Gergin olduğum zaman saçmalarım." -Hatırlıyorum," dedim. Sonra yine bunu söylediğime n oldum ve ardından hemen ekledim, "Nerede buluş al ı m'

"Reston Üniversitesi'nin nerede olduğunu biliyor mu-sun/

"Evet."

"Bir dersim ve bazı öğrencilerle toplantım var. Yedi buçukta iş im bitecek," dedi Lucy. "Saat sekizde ofisimde buluşalım mı? Armstrong Binası'nda. Saat sekizde diyelim mi."

"Orada olacağım." * * *

Evin önündeki gazeteci kalabalığını gördüğümde çok şaşırdım. Sık sık böyle şeyler duyardım ama bu ilk kez başıma gelmişti. Polis de gelmişti. Sanki bayram yerindeymişler gibi heyecanlı oldukları yüzlerinden açıkça belli oluyordu. Rahat geçebilmem için yolun iki tarafına dizildiler. Gazeteciler polisleri durdurmaya yeltenmedi. Gazeteciler de zaten girdiğimi zar zor görebildiler. Greta bana tam bir zafer karşılaması yaptı. Yüzünde güller açıyordu. Beni kucakladı öptü, içten bir şekilde kutla-» Bazı insanlar vardır. Kalpleri tertemizdir ve her zaman yalnızdadırlar. Bu insanlar çok nadir bulunur ama yine de a vadtırlar. Greta beni korumak için hemen öne atılacak

259

karakterde biriydi. Bu yüzden benim de onu korumayı istememe neden olmuştu. Bu anlamda bana kız kardeşimi hatırlatıyordu. "Cara nerede?," diye sordum.

"Bob Cara'yla Madison'ı akşam yemeği için Baum-gart's'a götürdü." Estelle mutfaktaydı. "Gece dışarı çıkmam lazım," dedim ona. "Problem değil. Cara bu gece bizde kalabilir," diye atıldı Greta. "Bu gece evde kalmasını tercih ederim, teşekkürler."

Koridora kadar beni takip etti. Giriş kapısı açıldı ve içeri Bob Ta kızlar girdi. Her zamanki gibi kızımın üzerime atlayıp "Babacığım! Ne güzel, evdesin" demesini bekledim, ama olmadı. Sadece gülümsemekle yetinip bana doğru yürüdü. Onu kollanma aldım ve yanağına kocaman bir öpücük kondurdum. Yanağını elinin tersiyle sildiyse de hâlâ gülüm-süyordu.

Bob s irtımı s ıvazlayıp beni tebrik etti. "Daha bitmedi," dedim.

"Ama medya böyle söylemiyor. Dava nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın Jenrette yakamızdan düşer artık."

"Ya da kızgınlıkla daha kötü şeyler yapabilir."

Beti benzi attı birden. Eğer Bob'a bir filmde rol verecek olsaydınız kesin varlıklı ve acımasız bir cumhuriyetçi oynardı. Ten rengi pembemsi, gerdanı kalın, parmakları kısa ve kütük gibiydi. İşte size görünüşün insanı nasıl yanılttığını gösteren güzel bir örnek. Hâlbuki Bob bir işçi ailesinden geliyordu. Çok zor koşullarda okumuş ve hayatı çok çalışarak geçmişti. Hiçbir zaman huzura konmamıştı.

260

Cara elinde bir DVD'yle odaya girdi. Sanki DVD'yi bana bir hediye olarak vermek istiyormuş gibi elinde sıkı sıkı tutuyordu. Gözlerimi yumdum ve hangi günde olduğumuzu hatırlamaya çalıştım. Lanet olsun.

"Bugün film gecemiz," dedim kızıma. DVD'yi hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. Gözlerini sonuna kadar açmıştı. Gülümsüyordu. Kapakta Pixar ya da Disney'in çiftlik hayvanları ya da hayvanat bahçeleriyle ilgili bir resim vardı. Belki yüz kez seyrettiğim filmlerden biri. "Evet. Patlamış mısır da yiyecek miyiz?" Onunla aynı seviyede olmak için dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerimi iki omuzuna koydum. "Tatlım," dedim "Baban bu gece bir yere gitmek zorunda." Hiçbir tepki gelmedi. "Üzgünüm tatlım." Her an ağlayabilirdi. "Estelle'le seyrederim o zaman." "Elbette tatlım." "Peki bana mısırları patlatabilir mi?"

"Elbette. Süper."

Bana biraz tavır koyacağını düşünmüştüm. Neyseki öyle olmadı. Cara hopyaka zıplama odadan çıktı.

Bob'a baktım. Bana çocuklar işte ne yaparsın? der gibi baktı. "Aslında," dedim kızımı göstererek.

"Aslında kırıldığının farkındayım." Cep telefonum çalarken Bob gülümsüyordu. Numarayı tanımış ve biraz heyecanlanmıştı. Telefonu açıp "Alo?" dedim. "Bugün iyi iş çıkarttın yıldızlar karması." 261

"Vaay! Bay eyalet valisi," dedim. "Bu doğru değil."

"Pardon?"

"Bay eyalet valisi ha? ABD baş kanına Bay Baş kan diye hitap edebilirsin ama eyalet valilerine soyadlarıyla hitap edilir. Vali Aygır ya da Vali Karizmatik." "Ya da," dedim "Kıç yalayıcısına ne dersin? İşte şimdi oldu." Gülümsedim.

Şimdi eyalet valisi olan Dave Markie'yle Rutgers'da okurken bir partide tanışmıştım. Gözümü korkutmuştu. Ben bir göçmen çocuğuydum, oysa onun babası bir senatördü. Ama işte kolejli olmanın güzelliği de buradaydı. Birbirine tamamen zıt insanlar arasında pekala arkadaşlık kurulabili-yordu. Sonunda iki yakın dost olduk.

Dave'in eleştirileri çok işe yaramamıştı ve onunla kurduğum arkadaşlık sayesinde Essex Bölge savcısı olmuştum. Vali arkamda olmuş, bana destek vermişti. "Bu senin için büyük gün ha? Basardın adamım.

Yup-piii. Haydi Cope, haydi görevim seni."

"Hip hopçu seçmenlere nasıl hitap edeceğine mi çalışıyorsun?"

"Blüç çağındaki kızımı anlamaya çalışıyorum sadece. Neyse, tebrikler."

"Teşekkürler,"

"Dikkat edersen dava hakkında hiçbir yorum yapmıyorum." "Hayret! Senin hayatında hiç yorum yapmadığını görmedim." "Elbette yaparım aslında, ama bu kadar yaratıcı olan-

262

rına ş apka çıkartırım."

"Adalet sistemimize güveniyorum, her vatandaş suçlu olduğu kanıtlanmadığı sürece masumdur. Adalet çarkları dönmeye devam edecektir. Ne yargıç ne de jüri üyesiyim. Tüm gerçeklerin ortaya çıkmasını beklemeliyiz." "Yorumsuz demekle eş kliş e laflar." "Yorumsuz demekle ve bütün yorumlarla eş kliş e laflar," diye düzelttim.

"Eee hayat nasıl gidiyor Cope?" "Gayet iyi" "Sevgilin var mı?" "Bazen." "Dostum, bekârs ın, yakışıklısın, bankada paran var. Ben senin yerinde olsam neler neler yapardım."

"Anlaşılması zor birisin Dave, ama sanırım seni takip edebiliyorum." Dave Markie her zaman bir kadın avcısı olmuş tu. Yakışıklı sayılmazdı. Ama öyle bir karizması vardı ki bütün kadınlar onun dünyanın en yakışıklı en büyüleyici erkeği olduğunu düşünürlerdi. Bu onun için bir oyundu. Sadece kadını tavlama kâfiydi, o kadar. Ama yine de bir kadını tavlamanın nesi bu kadar zevkliydi hâlâ anlayabilmiş değildim. Dave artık evliydi ve iki harika çocuğu vardı ve çapkınlık yapmadığı konusunda biraz ş üpheliydim. Bazı erkekler kendilerine hakim olamazlardı. Bu içgüdüsel bir şeydi. Dave Markie ancak lanetlendiği gün kadınlara aşılmayacaktı. "Sana iyi haberlerim var," dedi "Newark'a geliyorum."

"Neden?"

"Newark eyaletin en büyük ş ehri, sebep bu. Bir de tüm

263

seçmenlerimin kalbimde yeri ayrıdır." "Tabii tabii." "Ve tabii seni görmek istiyorum. Çok uzun zaman oldu."

"Ş u dava çok zamanımı alıyor." "Eyalet valisi için birazcık bile zaman ayıramayacak mısınız?" "Neler dönüyor Dave?"

"Daha önce konuş tuğumuz bir şeyle ilgili" Kongre seçimleriyle ilgiliydi herhalde. "Haberler iyi mi bari?" dedim.

"Hayır."

Sessizlik.

"Sanırım bir problem var," dedi. "Nasıl bir problem?"

Sesi yeniden keyifli çıkmaya başladı. "Önemli bir şey de'olmayabilir Cope.

Konuş uruz. Ofisinde buluş alım. Öğlen desek?"

"Tamamdır."

"Ş u sandviçlerden al. Brandford'taki yerin adı neydi? İş te onlardan." "Hobby's."

"Aynen. Çavdar ekmeği içine hindi göğsü. Kendine de bir tane ısmarlars ın. Sonra da oturur konuş uruz." * * *

Lucy Gold'un odasının bulunduğu bina-ya da baş ka deyiş le o güzelim kampusun yüzkarası-yetmişlerin "modem" mimarisıyla inşa edilmiş, güya fütüristik tarzda yapı-

264

mış olmasına rağmen tamamlanmas ından üç yıl sonra demode durmaya başlamıştı. Daha fazla sarmaşıkla bezenmek için yalvaran geri kalan binalar güzel tuğlalarla inşa edilmişti. Arabayı güney batı tarafına park ettim. Yana eğilip dikiz aynasında kendime baktım. Springsteen'in ş arkısındaki gibi o aynada kendime baktım ve üstümü, saçımı, yüzümü değiştirmek istedim. Çimlerde yürümeye başladım. Yanımdan bir grup öğrenci geçti. Kızlar bizim zamanımızdakinden daha güzel görünmüş tü gözümde. Belki de yaş lanmıştım ondandı. Yanlarından geçerken selam verdim. Selamıma karşılık alamadım.

Koleje giderken sınıfımızda otuz sekiz yaşında bir adam vardı. Askere gittiği için mezuniyetini ertelemiş ti. Kampusun en yaşlı öğrencisi olduğu için oldukça dikkat çekiyordu. Oysa şimdi olduğum yaş taydı. İdrak etmesi çok güç. O zamanlar bir moruk olarak gördüğümüz adamla aynı yaş taydım. Böyle saçma sapan şeyler düşünmek nereye gittiğimi unutmama yardımcı oluyordu. Üzerimde pantolonun içine sokulmamış beyaz bir gömlek, blucin, mavi bir ceket ve Fer-ragamo marka ayakkabılar vardı. Çorap giymemiştım. Rahat ve sade bir şıklık içindeydim. Binaya yaklaşırken vücudumun titrediğini hissettim. Kendimden utandım. Koca adamdım artık. Evlenmiş, baba olmuş tım. Hayatımın yarısından uzun süredir görmediğim bir kadınla buluş acaktım az sonra. Hangi arada derede bu kadar olgunlaşmıştık ki acaba? Lucy odasının üçüncü katta olduğunu söylemesine rağmen yine de aşağıdaki listeye baktım. İş te oradaydı. Lucille Gold. 3-B. O kadar heyecanlıydım ki asansörde doğru kata basmayı becerebildiğime şaşıtım. Kata geldiğimde A dan E

265

ye kadar olan kapı numaralarının sağ tarafta olduğunu gösteren iş areti yoksayarak sola döndüm. Odayı buldum. Üzerine ofiste olduğu saatlerin yazılı olduğu imzalı bir kağıt yapıştırılmıştı. Aynı zamanda ders saatleri ve ödevlerin son teslim tarihi yazılıydı. Elime doğru lifledim ve nefesimi kokladım. Daha önceden ağzıma bir nane ş ekleri atmıştım.

Kapıya tıkladım. İki ki sert tık tık. Kendinden emin ve gayet erkeksi. Tanrım ne salağım.

"Girin."

Sesini duyunca heyecandan midem guruldamaya başladı. Kapıyı açıp içeri girdim. Pencerenin yanında ayakta duruyordu. Güneş henüz batmamıştı ve üzerine bir gölge düş müş tü. Lanet olsun, hâlâ çok çok

güzeldi. Derin bir nefes aldım ve olduğum yerde kaldım. Birbirimizden beş metre kadar uzaklıkta bir süre ikimiz de öylece kımıldamadan kalakaldık. "Işık iyi mi?" diye sordu.

"Pardon?"

"Nerede durmam gerektiğini düşünüp durdum. Yani sen kapıyı çaldığında. Elimde bir kalemle masamda mı oturmalıydım? Sen girdiğinde gözlüklerimi aşağı indirip sana mı bakmalıydım? Neyse, bir arkadaşım duruşumu tüm açılardan kontrol ederek bana yardımcı oldu ve sonunda şu anda durduğum konuma karar verdik. Yani pencerenin kenarında üzerime yarım bir gölge düşerken." Gülümsedim. "Müthiş görünüyorsun."

"Sen de öyle. Gelmeden önce kaç takım elbise denedin?" "Sadece bunu," dedim. "Ama daha önceden bu giysi-

266

tiin bana yakıştığı söylenmiş ti zaten. Ya sen?" "Üç bluz giyip çıkarttım." "Sonunda doğru bir tercih yapmışsın," dedim. "Yeşil her zaman sana yakışırdı zaten." "Önceleri saçlarım sarıydı."

"Evet ama gözlerin hâlâ yeşil," dedim. "İçeri girebilir miyim?". Başını salladı. "Kapıyı kapat."

"Ne yapacağız? Birbirimize sarılacak mıyız şimdi, yani bilemiyorum..." "Henüz değil." Lucy masasına geçti. Ben de masanın önündeki sandalyelerden birine. "Her şey karman çorman oldu," dedi. "Biliyorum,"

"Sana sormak istediğim binlerce şey var." "Benim de,"

"İnternette eşini okumuş tım," dedi. "Üzıldüm," Başımı salladım. "Baban nasıl?" "İyi sayılmaz."

"Bunu duyduğuma üzıldüm." "Şu özgür seks, uyuşturucular... Sonunda bedelini bir şekilde ödüyor.

Olanların izlerini üzerinden bir türlü atamadı. Anlıyorsun değil mi?"

Sanırım anlamıştı m.

"Ya seninkiler?" diye sordu Lucy. "Babam birkaç ay önce öldü."

"Üzgünüm. Onu kamptan çok net hatırlıyorum." "Hayatında mutlu olduğu son zamanlar," dedim. "Kız kardeşin yüzünden mi?"

"Bir sürü şey yüzünden. Babam ona yeniden doktorluk yapma şansını vermişti.

Mesleğine yeniden gen dönmek çok

267

hoşuna gitmişti. Bir daha hiç öyle bir fırsatı yakalayamadı." "Üzgünüm."

"Babam gerçekten de size dava açmak istememişti. İra'ya hayrandı ama birinin suçlanması gerekiyordu ve bir yandan da annem baskı yapıyordu tabii."

"Açıklama yapmak zorunda değilsin."

Durdum. Haklıydı.

"Ya annen?" diye sordu.

"Evliliklerini kurtaramadılar." Bu cevaba şaşırmamıştı.

"Sana uzman görüşümü söylememde sakınca var mı?" "Kesinlikle hayır." "Bir evladdenin kaybı evliliği derinden yaralar," dedi Lucy. "Birçok insan sadece çok sağlam evliliklerin böyle derin bir sarsıntıyla başa çıkabileceğini düşünür. Bu doğru değil. Bu konuda araştırma yapmıştım. "Berbat" diye nitelendirilebilecek evliliklerin sürdüğünü hatta zamanla daha da iyileştiğini, ama aynı zamanda sonsuza kadar sürebilecek kadar iyi giden ilişkilerin de ucuz ve adi bir yara bandı gibi ortadan ikiye ayrıldığını gördüm. Aranız nasıl? İyi mi?"

"Annemle benim mi?"

"Evet."

"On sekiz yıldan beri onu görmüyorum."

Öylece oturduk.

"Çok kaybın var Paul."

"Psikanaliz yapmayacağın değil mi?"

"Yok hayır."

Arkasına dayandı ve uzaklara baktı. Bu bakışı beni gerilere götürmüştü. Kampın uzun çimlerle kaplı eski beyz-bol sahasında oturduğumuzda ona sarıldığımda aynen

bu

268

şekilde uzaklara daldı.

"Ben kolejdeyken," diye söze başladı Lucy. "Çift yumurta ikizi olan bir arkadaşım vardı. Tek yumurta değil. Sanırım aralarında fazla bir fark yok ama bildiğim kadarıyla tek yumurta ikizlerinin arasında daha sıkı bir bağ var. Neyse, biz ikinci sınıfı okuyurken ikiz kız kardeşini bir araba kazasında öldü. Arkadaşım oldukça garip bir tepki göstermişti. Elbette ki yıkılmıştı ama bir parçasını rahatlatmayı becerebilmişti. İşte bu kadar diye düşünüyordu. İkimizden biri ölecektik. Tanrı onu yanına almayı tercih etti. Sıramı savdım. Şimdi iyiyim. Bu şekilde işte. Bir ikiz kardeş kaybediyorsun ve hayatının geri kalanında kendini emniyette hissediyorsun. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet."

"Ama hayat böyle değil iş te. Baz ıları hayatlarının sonuna kadar dertsiz tasas ız yaş arlar. Diğerleri senin gibi payına düş enden çok daha az ını alır. Çok daha az ını. Ve en kötü tarafı da buna bağışıklık kazanamazs ın."

"Hayat hiç de adil değil" dedim.

"Amen." Gülümsedi. "Çok garip değil mi?"

"Evet."

"Beraberliğimiz kaç hafta sürmüş tü? Altı mıydı?" "Sanırım o kadar."

"Ve düş ündüğünde aslında sadece küçük bir yaz ma-ceras ıydı o kadar. Benden sonra kimbilir kaç tane kız arkadaşın olmuş tur. Düzinelerce desek?"

"Düzinelerce mi?" diye tekrarladım. "Ne?"

"Yoksa yüzlerce mi demeliydim?"

"Makul sayıda," dedim. Sessizlik. Göğsümün sıkıştığını hissettim. 269

"Ama sen özeldin Lucy. Sen... " Durdum.

"Evet, biliyorum," dedi. "Sen de benim için aynı ş ekilde özeldin. Bu yüzden kendimi aptal hissediyorum ş u an. Senin hakkında her ş eyi bilmek istiyorum. Ama ş imdi zamanı değil gibi geliyor."

Sanki bir cerrah iş başındaydı. Zamanı eğip büken bir cerrah. Son yirmi yılı bir darbeye kesip atmış , on sekiz yaşındaki beni ş imdiki otuz sekiz yaşındaki benle karşı karşıya getirmek için ortaya çıkartmış ve bütün bunları hemen hemen hiç dikiş atmadan yapmıştı.

"Beni aramanı gerektiren ş ey nedir?" diye sordum. "O garip ş eyden bahsediyorsun."

"Evet."

"Senin de başına garip ş eyler geldiğini söylemiş tin." Başımı sallayarak onayladım.

"Önce sen başla istersen," dedi. "Eskiden böyle dalga geçerdik ya." "Ah!" "Üzgünüm." Durdu, üş ümüş gibi kollarını göğsüne kavuş turdu. " İ yice salaklaştım. Saçmal ı yorum. Buna mani olamı yorum ş u an." "Hiç değişmemişsin Luce."

"Yoo, çok değiştim. Ne kadar çok değiştiğime inanamazsın."

Göz göze geldik, odaya girdiğimden beri ilk kez gerçek anlamda göz göze geldik. İ nsanların gözlerinden ne düş ündüklerini pek anlayamam. Gözleri öyle söylemediği halde dilleri yalan söyleyen o kadar çok insan tanıdım ki. Ama o gözler bana bir ş ey söylüyordu, bana bir masal anlatıyordu. İ çi acılarla dolu bir masal. Aramızda yalan dolan olsun istemiyordum. " Ş u anda ne yapıyorum biliyor musun?" diye sordum. "Bölge savcısının. Bunu da internetten öğrendim." "Doğru. Bu ş ekilde bilgilere çok kolayca ulaş abiliyor. Yardımcılarımdan biri seninle ilgili kısa bir araştırma yaptı."

"Anlıyorum. O zaman alkollü araba kullandığımı da biliyoursundur." Hiçbir ş ey söylemedim.

"Çok içtim Cope. Hâlâ da içiyorum. Ama artık araba kullanmıyorum." "Beni ilgilendirmiyor."

"Evet, seni ilgilendirmiyor. Ama söylemen beni memnun etti." Arkaya yaslandı, avuçlarını kapatıp dizlerine koydu.

"Evet, bana neler olduğunu söyle Cope." "Birkaç gün önce, Manhattan'dan iki cinayet dedektifi bana kimliği belirsiz erkek bir kurbanın cesedini gösterdi," dedim. "Dediklerine göre adam otuzlu yaşlarının ortalarındaymış. Onun Gil Perez olduğunu düşünüyorum." "Bizim Gil mi?" ş aşkınlıktan ağzı açık kaldı.

"Evet." "Bu nas ıl mümkün olabilir?" "Bilmiyorum."

"Bu kadar zamandır yaşıyor muymuş ?" "Görünüş e bakılırsa öyle." Durdu ve başını salladı. "Dur biraz, anne babas ı ne dedi?" "Kimlik tespiti için morga gittiler." "Ne dediler?" "Gil olmadığını, onun yirmi yıl önce öldüğünü söyle-271

diler."

Koltuğunun arkasına yapıştı. "Vay canına" Düşünmeye başladı. Bir yandan da parmağıyla alt dudağına vuruyordu. Kamp günlerinden hatırladığım bir hareketti bu. "Peki Gil bu kadar zamandır ne yapıyormuş ?"

"Bekle, bundan emin olup olmadığımı sormadın bile daha."

"Tabii ki eminsin. Eğer emin olmasaydın bundan hiç bahsetmezdin. O zaman ailesi ya yalan söylüyor ya da daha büyük ihtimalle kabullenemiyorlar."

"Evet."

"Sence hangisi?"

"Emin değilim. Ama ben daha çok yalan söylediklerini düş ünüyorum." "Onlarla yüzleş memiz laz ım."

"Bizim mi?" "Evet. Gil'le ilgili baş ka ne öğrendin?"

"Çok fazla şey değil." Oturduğum yerde kıpırdandım. "Senden ne haber? Neler oldu?"

"Öğrencilerimden adlarını vermeden bir anılarını yazmalarını istemiş tim. Ödevlerin bir tanesinde o korkunç gece tam olarak neler olduysa hepsi yaz ılıydı."

Yanlış duyduğumu sandım bir an. "Bir öğrenci ödevinde mi?"

"Evet. Her ş ey olduğu gibi yaz ılmış . Yanlışsız. Ormana nas ıl girdiğimiz, neler yaptığımız, çığlıkları duymamız."

Hâlâ anlamakta güçlük çekiyordum. "Öğrencilerinden biri tarafından yaz ıldı ha?"

"Evet."

"Ve kimin yazdığı hakkında hiçbir fikrin yok."

272

"Hiç."

Düş ündüm. "Gerçek, kimliğini kim biliyor?" "Bilmiyorum. Kimliğimi değil tirmedim. Sadece soyadımı değil tirdim. Bulması o kadar zor olmaz." "Ödevi ne zaman aldın peki?" "Pazartesi günü."

"Gil'in öldürülmesinden sonraki güne rastlıyor gibi." Oturup ikimiz de biraz düş ündük. "Ödev burada mı?" diye sordum.

"Bir kopyasını çıkarttım." Masas ından kâğıtları uzattı. Baş tan sona okudum.

Geçmiş e gittim. Onu okumak acı vermiş ti. Kâğıtları masaya geri koyduğumda ona söylediğim ilk şey

"Olanlar bunlar değildi." oldu.

"Biliyorum."

"Ama yak ını."

Başını sallayarak onayladı.

"Gil'i tanıyan genç bir kız var. Bana daha önceden bizden bahsettiğini söyledi. Yalancı olduğumuzu söylemiş kıza." Lucy bir süre sessizliğini korudu. Koltuğunu döndürdüğünde onu profilden görme imkânı buldum "Bu doğru."

"Olanlarla ilgili yalan söylemedik ama," dedim.

"Seviş iyorduk," dedi. "Onlar katledilirken seviş iyorduk."

Hiçbir şey söylemedim. Kafam karışmıştı. Hep kafam karışık zaten. Eğer kafam karışık olmasaydı o gece nöbet sıras ının bende olduğunu, kız arkadaşımın birlikte o ormana girmemem ve kamptakileri daha iyi korumam gerektiğini kendime tekrar tekrar hatırlatabilirdim. Eğer kafam karışık olmasaydı ve sorumluluk sahibi bir genç olsaydım üzerime

273
düş en görevi yapmam gerektiğini, o gece yatmadan önce kamptakileri saymamış olmama rağmen saydım diyerek yalan söylememem gerektiğini hatırlatabilirdim. Bu konuda ertesi sabah yalan söylememeliydim. O sabah değil, bir gece önceden beri kampın dışında olduklarını bilmemiz gerekirdi.

Belki de kamp barakaların yanındaki listelere kontrol etmediğim halde kontrol etmiş gibi çarpı koyarken kız kardeş imin çoktan boğaz ını kesilmiş ti. "O zamanlar çocukluk Cope." Yine hiçbir şey söylemedim.

"Gizlice kaçmış lardı. Orada olsaydık da olmasaydık da her halükarda kaçacaklardı."

Büyük ihtimal kaçmazlardı diye düş ündüm içimden. Yokluklarını fark etmeliydim. Ya da kontrol ettikten sonra yatakların boş olduklarını gerekli kişilerle bildirmeliydim. Hiç birini yapmadım. Kız arkadaşımın tüyüp iyi vakit geçirmeyi tercih ettim. ertesi sabah da yerlerinde olmadıklarını gördüğümde sadece biraz eğlenmeye gittiklerini düş ündüm. Ayrılmış olduklarını düşünmeme rağmen Gil'le Margot flört ediyorlardı. Aralarında ciddi bir şey yoktu ama kız kardeş im de Doug Billingham'la görüş üyordu. Hep birlikte biraz eğlenmek için kaçmış lardı. Yalan söylemiş tim. Odaları kontrol ettiğimi ve yerlerinde olduklarını bildirmiş tim. Çünkü tehlikenin farkına varamıştım. O gece tek başıma olduğumu söylemiş tim ve bu yalanı uzun zaman sürdürdüm, çünkü Lucy'yi korumak istiyordum. Ne garip değil mi? Vereceğim hasarın büyüklüğünü bilememiş tim. Ve evet iş te yalan söylemiş tim. Margot Green bulunduğunda gece bekçiliği görevimi ihmal ettiğim

274
gerçeğini itiraf etmek zorunda kaldım. Ama bunda Lucy -nin de payı olmasına rağmen onu tamamen bu konunun dışında tuttum. Bir kez yalan söylemiş tim ve geri dönüp gerçeği itiraf etmekten korkuyordum. Şerif Lowell'ın bana ba-karkenki yüz ifadesini hatırlıyorum da, zaten benden şey üphe-lenmiş lardı, eminim. Daha sonra itiraf etseydim eğer, polis neden önce yalan söylediğimi soruş turmaya kalkacaktı. Yukarı tükürsen bıyık, aşağı tükürsen sakal misali.

Yalnız başıma ya da biriyle olmam ne fark ederdi ki? Her iki koşulda da görevimi yapmamıştım. Dava sürerken İra Silverstein'in avukatları suçun bir kısmını benim üzerime atmaya çalışmış lardı. Çocuk sayılırdım daha. Sadece erkeklerin kaldığı tarafta on iki tane baraka vardı. Yerimden hiç ayrılmamış olsaydım dahi kamptan kaçmaları imkâns ız değildi. Yeteri kadar güvenlik önlemi alınmamıştı. Gerçek buydu. Kanunen burada suçlu olan ben değildim. Kanunen.

"Babam sonradan hep o ormana gitti." Lucy bana doğru döndü. "Kazmaya gidiyordu."

"Neden?"

"Kız kardeş imi aramaya. Bize balığa gittiğini söylerdi. Ama ben bilirdim. Bu iki yıl boyunca böyle devam etti." "Sonra neden gitmekten vazgeçti?"

"Annem bizi terk etti de ondan. Takıntısının bedelini çok ağır ödediğini

düş ündüğünden sanırım. Bunun yerine özel dedektifler tuttu. Baz ı eski dostlarını aradı. Ama ormana gidip orayı burayı kazarak kardeş imi aramaya devam ettiğini sanmıyorum."

Masas ına baktım. Karmakarışık. Kâğıtlar oraya bura-

275

ya saçılmıştı. Baz ıları donmuş bir ş elale gibi masanın oras ından buras ından sarkıyordu. Açılmış kitaplar yaralı askerler gibi öylesine kıpırdamadan yatıyordu.

"İş te cesedin bulunamamas ı böyle aile felaketlerine yol açıyor," dedim. "Sanırım okulda bunları okumuş sunuzdur."

"Evet," diyerek başını salladı. " İ lk evre kabulleneme-mektir."

"Kesinlikle. Aslında bir anlamda biz bu evreyi hiç atlatabadık."

"Cesedi bulunamadı. Bunun sonucu olarak da kabullenemiyorsunuz. Bir sonraki evreye geçmek için elinizde bir kanıt olmas ı laz ımdı."

"Babam kabullenemedi. Yani demek istediğim ben Way-ne'in onu katlettiğinden emindim. Ama babamın oraya gittiğini anladığımda..."

"Senin de kafanda soru iş aretleri oluş tu."

"Şöyle diyelim: Bu ihtimali kafamdan hiç çıkartamadım."

"Peki ya annen?"

"Gittikçe bizden daha da uzaklaştı. Annemle babamın evlilikleri hiçbir zaman iyi gitmemiş ti zaten. Daha önceden de sorunlar vardı. Kız kardeş im öldüğünde-ya da iş te başına ne geldiyse-kendini babamdan tamamen soyutladı."

İkimiz de sustuk. Gün ışığının son kırıntıları da ortadan kaybolmaya başlamıştı. Gökyüzü mor bir girdaba dönüş müş tü. Sol tarafımdaki pencereden dış arı baktım. O da benimle dış arı baktı. Yirmi yıldır ilk kez bu kadar yakın öylece oturduk. Daha önceden de demiş tim ya, sanki bir cerrah yılları yerinden kesip atmıştı. Ama ş u anda sanki yeniden yerine

276

Ekiyordu. Hüzün geri dönmüş tü. Bunu Lucy'nin yüzünde örebiliyordum. O gece olanların ailemi derinden yaraladı-ı ortadaydı. Lucy'deki etkilerinin çoktan geçmiş olduğunu mit etmiş tim, ama geçmediğini görüyordum. Onun için de olay henüz kapanmamıştı. Son yirmi yıldır baş ka neler yaş adığını bilmiyordum. Gözlerinde okuduğum acının sadece bir olaydan kaynaklandığını düş ünmek mantıks ız olurdu. Ama ş imdi görebiliyordum. Tam o gece kendimi ondan uzaklaştırmıştim. Benden sonra kendini toplayamamıştı. Bundan kendime bir pay çıkartmaya, kendimle gururlanmaya niyetim yok, ama o gecenin etkisinden kurtulamamıştı. Babas ı nas ıl etkillenmiş ti kim bilir. Kendisi nas ıl koş ullarda büyümüş tü acaba?

"Paul?"

Hâlâ pencereden dış arı bakıyordu. "Evet?" "Ş imdi ne yapacağız?"

"O ormanda gerçekte neler olduğunu bulmaya çalış ıcağız." 27-;

22. BÖLÜM

İ talya'ya yaptığım bir gezide durduğunuz yere göre görüntüsü değış en halılardan görmüş tüm. Sağa döndüğünüzde masa sağa doğru dönük gibi görünüyordu. Sola döndüğünüzde masa sizi takip ediyordu. Dave Markie'nin de bu halılardan farkı yoktu. O odada yürürken insanlara yüzünün hep onlara dönük olduğunu ya da hep onlara baktığını hissettirmek gibi bir kabiliyeti vardı. Gençliğinde sayısız kadını baş tan çıkardığına ş ahit olmuş tum. Bu görüntüsüyle alakalı bir ş ey olmayıp, yine aynı ş ekilde onlarla ilgileniyor gibi görünmesindendi. Bakış larında insanı hipnotize eden bir ş ey vardı. Rutgers'ın lezbiyen bir arkadaşının şöyle dediğini hatırlıyorum: "Kahretsin! Dave bana böyle baktığında akş ama kız arkadaşıma verdiğim randevuyu iptal edip onun peş inden gidesim geliyor."

Bu özelliğini ofisime de taşımıştı. Sekreterim Jocelyn Durels anlamsız anlamsız kıkırdamaya başlamış, Loren Muse'un yüzünü ateş basmıştı. Dava vekili Joan Thurston bile hayatının ilk öpücüğünü almış gibi gülücüklere boğulmuş tu. Çoğu insan bunun Dave'in yüksek mevkide biri olma-

279

sından kaynaklandığını düş ünebilirdi. Ama onu daha bu yerlere gelmeden önce tanıyordum. Yüksek mevkide olmak güç yaratmaz, aksine gücü engellerdi. Birbirimizi kucakladık. Bu hoş uma giderdi. İ çinde sahtelik barındırmayan bir selamlama ş ekli. Sayısı çok fazla olmayan gerçek dostlarım benim için müthiş önemliydi. Hepsini çok özenle seçmiş tim ve her birini çok severdim. "Herhalde bunlar burada yıllanmayacak," diye fısıldadı kulağıma. Kucaklaş mayı bırakıp geri çekildik. Yüzünde bir gülümseme vardı ve ben mesaj ı almıştim. Odadaki herkesi dış arı çıkarttım. Joan Thurston odada kaldı. Dava vekilinin ofisi caddenin tam aşağısındaydı. Birbirimize yardım eder, iş birliği yapardık. Yargılama yetkisi derecemiz aynıydı. Essex'-de tonlarca suç iş leniyordu, ama o sadece çok önemli davalarla ilgilenirdi. Mesela ş u anda ilgi alanı terör ve politik suçlardı. Eline bu konular dışında suç dosyaları geldiğinde ilgilenmemiz için bize pas ederdi.

Kapı kapanır kapanıp üçümüz yalnız kaldığımızda Da-ve'in yüzünü kaplayan gülümseme biranda silindi.

Toplantı masas ına oturduk. Bir kenarına ben, diğer kenarına o.

"Haberler kötü galiba," dedim.

"Çok kötü hem de."

Elimle ağızındaki baklayı çıkart artık gibi bir iş aret yaptım. Dave Joan Thurston'a baktı. Joan hafifçe öksürdü.

"Konuş tuğumuz gibi dedektiflerim JaneCare olarak anılan hayır vakfıyla ilgili araştırma yapmaya baş ladı. Ellerinde yetki belgesi var. Dosya ve kayıtları inceliyoruz. Bunun sessiz bir ş ekilde halledilebileceğini ummuş tum fakat çoktan medyaya s ızmış ."

280

Kalbimin s ıkıştığı hissettim. "Pislik herif." Kimse bir yorum yapmadı. "Bütün bunlar Jenrette'in iş leri. Oğlu için bana baskı yapıyor." "Biliyoruz," dedi Dave. "E o zaman?" Thurston'a baktı.

"Bu suçlamaların as ıls ız olmadığını göstermiyor." "Sen neden bahsediyorsun?" "Jenrette'in tuttuğu özel dedektifler bizim asla elde edemeyeceğimiz kaynaklara ulaşmış ve baz ı usulsüzlükler bulmuş lar. En iyi adamlarıma getirip sundular. Adamlarım daha fazla araştırma yaptı. Mümkün olduğunca ağızımızı açmamaya çalıştık. Bu tür suçlamaların bir hayır kurumuna verebileceği zararların farkındayız."

Konuş manın gidiş atından hoş lanmamıştım. "Bir ş ey buldunuz mü peki?"

"Ölen eş inin eniş tesi iş in kaymağını yiyormuş . " "Bob mu? Asla inanmam." "En az yüz bin dolar götürmüş . " "Ne?"

Bana iki kağıt parças ı uzattı. Hızlı bir ş ekilde gözden geçirdim.

"Bob evine bir yüzme havuzu yaptırıyor değil mi?" Cevap vermedim.

"Marston Havuzculuk'a değiş ik tarihlerde toplam elli bin dolar aktarılmış ve buraya vakıf binas ı geniş letme masrafı olarak düş ülmüş . JaneCare Vakff nm binas ı geniş letilmedi değil mi?" Yine cevap vermedim. "Bundan baş ka yaklaşık otuz bin dolar da Barry's peyzaj düzenleme firmas ına

281

ödenmiş ve vakıf binas ı çevresinin güzelleş tirmesi için masraftan düş ülmüş . " Vakfımız, birbirine yapışık iki evden oluş an binanın yarısında faaliyet gösteriyordu. Geniş letme ya da etrafını güzelleş tirme gibi bir planımız yoktu. Daha geniş bir yere ihtiyaç duymamıştık. Tek isteğimiz hastaların tedavisi ve bakımı için daha fazla para toplamaktı. Odaklandığımız tek konu buydu. Bağış ları yükseltmek için yapılan masrafların hayır iş lerine giden para miktarını çok fazla aş tığı durumlarda bu tip vakıflarda çok fazla suistimalin yapıldığı olaylar olabiliyordu. Bu konuyu BobTa daha önceden konuş muş tuk. İ kimizin de bakış açısı aynıydı.

Kendimi çok rahatsız hissettim.

"Kimseye ayrıcalık tanıyamayız bunu biliyorsun," dedi Dave. "Biliyorum,"

"Arkadaşlık hatırına sessiz kalmak istesem bile artık çok geç. Haberler medyaya sızmış durumda. Joan bu konuda bas ın toplantısı yapacak." "Onu tutuklayacak mısınız?"

"Evet."

"Ne zaman?"

Joan Dave'e baktı.

"Bir saatten beri gözaltında."

Greta'yı düş ündüm. Madison' ı düş ündüm. Bir havuz için. O lanet olas ı havuzu yaptırmak için Bob karımın vakfından para çalmış tı. "Medyaya karşı polis korumas ı verdiniz mi?"

"Hayır. On dakika kadar sonra sorgusuna baş lanacak. Burada bir arkadaşın olarak bulunuyorum ama kimseye

282

kıyak yapamayacağımı bil lütfen."

Baş ımla onayladım. Bu konuda mutabıktık. Artık ne düş üneceğimi bilemez olmuş tum. Dave kalktı. Joan Thurston da onu takip etti. "Ona iyi bir avukat bul Cope. Sanırım olaylar daha da çirkinleş ecek."

Televizyonu aç tım. CNN ya da Fox'da BobTa ilgili bir şey yoktu. Ama yirmi dört saat yayın yapan yerel haber kanalı New Jersey'nin News 12 kanalı bu usulsüzlüğü haberlerine taşı mış tı. Aynı zamanda Star-Ledger ve Bergen Re-cord gibi büyük New Jersey gazetelerine boy boy fotoğrafları çıkacaktı. Aslında bundan pek emin olamasam da baş lıca yerel iletişim ağlarının bu konuda bir kampanya yürüteceklerini düş ünyordum.

Çok kısa bir sürede tutuklanmış tı. Kelepçelenmiş ama baş ım eğmemiş ti. Çoğu tutuklunun yaptığı gibi etrafa çocukça, afallamış bir ş ekilde bakmış tı. Midem bulanıyordu. Greta'yı evden ve soma da cebinden aradım. Telefonlar aç ılmadı. Her ikisine de mesaj bıraktım.

Bob la ilgili haberleri izlerken Muse yanımda oturuyordu. Baş ka bir habere geçtiklerinde "Rezalet," diyerek baş ladı söze. "Bence de"

"Flair'den onun savunmasını almasını istemelisin." "Çıkar çatışması var, olmaz." "Neden? Bu dava yüzünden mi?" "Evet."

"Neden anlayamadım. Bu iki dava aras ında hiçbir bağ-

283

lantı yok ki."

"Müvekkillerinden birinin babası Jenrette. Araştırmayı başlatan o." "Ah evet." Arkasına dayandı "Kahretsin!" Hiçbir şey söylemedim. "Gil Perez ve kız kardeşin hakkında konuşacak durumda mısınız?" "Evet." "Bildığın gibi yirmi yıl önce ormanda parçalanmış giysileri ve kanları bulunmuştu." Başımı doğruladım.

"Giysilerdeki kanlar O Rh pozitif. Kayıpların kan grubuyla uyuyordu. Bu çok rastlanan bir kan grubu, dolayısıyla fazla şaşırtıcı değil. O zamandan sonra DNA testi yapılmadı. O yüzden de kanların onlara ait olup olmadığı kesin değil. Kontrol ettim. Şimdi versek dahi DNA testlerinin sonucu üç haftada çıkar. Belki daha da uzun zamanda."

Anlattıklarına fazla kendimi veremiyordum. Bob'un tutuklandığı andaki yüzü geldi gözlerimin önüne. Greta'yı düşündüm. Tatlı, zarif Greta'yı ve bu olayın onu nasıl yıkacağını. Jane'im, karımı düşündüm. Adının verildiği bu vakıf yerle bir olmak üzereydi. O vakfı kaybettiğim karımın anısına kurmuştum. Ve şimdi yine onu kaybetmiştik.

"Bir de DNA testlerinin sonucu çıktığında karşılaştırma yapmamız lazım. Kız kardeşin yerine senin kanını kullanabiliriz ama Perez'in ailesinden birinin de kan verme konusunda bizimle iş birliği yapması lazım."

"Başka?"

"Perez'in DNA testini yapmamıza gerek yok." "Neden ki?"

284

"Farrell Lynch bilgisayarda yaptığı yaş tespit çalışmasını bitirdi." Bana iki fotoğraf uzattı. Birincisi Manolo Santiago'nun morgda çekilmiş fotoğrafıydı. İkinci ise Gil Perez'in fotoğrafını verdikten sonra yaş tespiti için bilgisayarda çalışılan fotoğraftı. İki kişi tıpatıp aynı görünüyordu. "Vay anasına," dedim.

"Perez'in adresi elimde." Bana bir kağıt parçası uzattı. Kağıda baktım. Park Ridge'de oturuyorlardı. Buradan bir saatten az uzaklıkta. "Onlarla konuşacak mısınız?" diye sordu Muse. "Evet."

"İstersen ben giderim." Hayır anlamında başımı salladım. Lucy benimle birlikte gelmek için ısrar etmişti çünkü. Fazla kalabalığa gerek yoktu. "Bir fikrim var,"

dedi Muse. "Nedir?"

"Gömülü cesetleri bulma konusunda teknolojik gelişmeler oldu yirmi yılda. Andrew Barrett'i hatırlıyor musun?"

"John Jay'in oradaki laboratuvarcı çocuk. Şu çok konuşan garip tip." "Ve bir dahi. Evet. Aynen o. Neyse, yeni geliştirdiği toprak altını tarayan radar sistemiyle belki de tüm ülkenin en yetenekli uzmanı haline geldi. Bununla çok kısa bir zamanda büyük toprak alanları tarayabileceğini iddia ediyor." "Bölge çok fazla geniş." "Ama bir kısmında deneyebiliriz, değil mi? Bak, Barrett bu yeni bebeğini deneyebilmek için çıldırıyor. Bu tip

285

bir araştırmaya ihtiyaç duyduğunu söylüyor."

"Onunla konuşalım mı?"

"Elbette, neden konuşmayayım ki?"

Omuzumu silktim. "Müfettiş sensin," deyip TV'ye geri döndüm. Yeniden Bob'u göstermeye başlamışlardı. Bu sefer daha da zavallı görünmüştü gözümde. Ellerimi sıkıp yumruk yaptım.

"Cope?"

Ona baktım.

"Salona gitmeliyiz," dedi.

Haklıydı. Bir şey söylemeden kalktım. Kapıyı açtım. Birkaç dakika sonra lobide Jenrette'in babasıyla karşılaştım. Büyük ihtimalle özellikle çıkmamı beklemişti. Bir yandan da bana bakıp sırıltıyordu.

Muse durdu ve kolumdan tutup salona doğru sürükledi. "Sol taraftan girelim."

"Hayır."

Dümdüz yürümeye devam ettim. Hırslanmıştım. Muse adımlarıma yetişmek için hızlandı. Yaklaştığını gören Jenrette hareket etmedi.

Muse elini omuzuma koydu. "Cope..."

Tempomu bozmayarak "Ben gayet iyiyim," dedim.

Jenrette sırtıma devam etti. Göz göze geldik. Yolumu *'sti. Yakınlaşmak için yürümeye devam ettim.

Aptal herif Alâ sırtıyordu. "Seni uyarıştım," dedi.

Gülüşüne karşılık verdim ve kendimi ona iyice yakındırdım. "Haber etrafa yayıldı," dedim.

"Ne?"

286

"Yurtta küçük Edward'a hizmet edenlere imtiyazlı muamele yapılıyordu. Oğlunu herkese rezil edeceğim."

Cevabını beklemeden yürüyüp uzaklaştım. Muse arkamdan yetişti.

"Sen kabadayı mısın Allah aşkına?" dedi. Yürümeye devam ettim. Elbette yanlış bir gözdağıydı-bir babanın günahlarını asla oğlu çekmemeliydi-ama oğlan başını kuş tüyü yastığa dayadığı için olacağı buydu. Muse bir sırıltıya ta önüne geçti. "Sakinleş men lazım Cope." "Unuttun galiba Muse, yardımcısın, terapistim değil."

Teslim oluyorum der gibi ellerini havaya kaldırdı ve geçmeme izin verdi. Yerime oturdum ve yargıcı beklemeye koyuldum. Bob'un kafas ında ne vardı acaba? Mahkeme salonuna baz ı zamanlar öfke hakim olurdu. Bugün de onlardan biriydi. Flair ve Mort baş larının belada olduğunu biliyorlardı. Daha önceden kanıt listesinde bildirmediğimizi öne sürerek porno DVD'nin gösterilmesini engellemeye çalışmış lar, bu hata yüzünden yargılamanın hükümsüz kalacağını iddia etmiş lerdı. Çeş itli manevralar yaparak araştırma sonuçlarını, buldukları her ş eyi yargıcın önüne atmış lardı. Asistanları bütün gece uyumamıştı herhalde. Yargıç Pierce çalı gibi kaş larını çatarak sadece dinledi. Elini çenesine koymuş tu. Tam bir yargıç gibi duruyordu. Hiçbir yorumda bulunmadı. Sürekli " Ş u anda inceleniyor," gibi laflar ediyordu. Elllerinde hiç kayda değer bir ş ey yoktu. O yüzden endiş elenmiyordum. Fakat bir düş ünce beynimi kemirmeye baş lamıştı. Benimle uğraşıyorlardı. Hem de çok uğraşıyorlardı.

287

Aynı ş eyi yargıca da yapıyorlar mıydı acaba?

Yüzüne baktım. Hiçbir ş ey anlayamadım ifadesinden. Gözleri uykusuz olduğunu söylüyordu. Bu anormal bir ş ey değildi ama tamamen anlams ız olduğu da söylenemezdi.

Saat üçte toplantı bitti. Odama geri döndüm ve mesajlarıma baktım. Greta'dan hiç haber yoktu. Yeniden aradım. Telefon hâlâ cevap vermiyordu. Bob'un da cebini denedim. Ona da ulaş amadım ve mesaj bıraktım.

O iki fotoğrafa baktım. Gil Perez'in bilgisayardan çıkan yaş landırılmış fotoğrafıyla Manolo Santiago'nun cesedinin fotoğraflarına baktım ve sonra Lucy'yi aradım. İlk çalış ta açtı. "Selam," dedi. Geçen gecenin aksine sesi daha neş eli çıkıyordu. Yine geçmiş e döndüm bir an.

"Selam."

Birden içimi bir mutluluk kaplamıştı nedense. "Bay ve Bayan Perez'in adresini buldum," dedim. "Gidip konuş mak istiyorum." "Ne zaman gideceksin?" "Hemen ş imdi. Sana çok yakın oturuyorlar. Giderken seni de alabilirim." "Hemen haz ırlanıyorum."

23. BÖLÜM

Lucy muhteş em görünüyordu. Yeş il, üzerini s ıkı s ıkı aran dar bir kazak giymiş ti. Saçlarını arkadan s ıkıca top-amıştı. Bir tutam saç kulaklarının arkas ına sıkıştırılmıştı, u akş am gözlük takmıştı ve bu görünüş ü hoş uma gitti. Rabaya biner binmez CDTere baktı. "Counting Crovvs," edi. "Ağustos ve sonras ında olan her ş ey." "Sever misin?"

"Son yirmi yılın en iyi albümü." "Doğru."

CD'yi koydu. "Round Here" çalmaya baş ladı. Yola koyulduk ve dinlemeye baş ladık. Adam Duritz 'ördüğün duvarlar birer birer yıkılıyor bir içki alman laz ım' derken göz-ucuyla Lucy'ye baktım. Gözleri yaş larla doluydu. "Sen iyi misin?" "Baş ka nelerin var?" "Ne dinlemek istersin?"

"İ nsanın içini ısıtan seksi bir ş eyler."

"Meat Loaf." CD kutusunu çıkarttım. "Bat Out of Hell'i koydum. "Aman Yarabbim, hatırlıyor musun?" dedi.

"Onu dinlemeden bir gün araba kullandığım olmamış -2X9

tır diyebilirim."

"Tanrım, hep umutsuz bir romantik oldun," dedi.

"Biraz 'Paradise By The Dashboard Light' ı dinlemeye ne dersin?"

"Tamam ama, kadının adamı terk etmeden önce onu her zaman seveceğine dair söz verdiği kısmı atla."

"Terk etmek," diye tekrar ettim. "Bu kelimeye bayılıyorum."

Vücudunu bana bakacak ş ekilde döndürdü. "Beni baş tan çıkartmak için nas ıl bir yol izledin?" "Kullanım hakkı bana ait olan bir ş ey." "Nedir?"

Ses tonumu değiştirerek mızıldanmış gibi yaptım. "Haydi tatlım ama, haydi lütfen," Gülmeye baş ladı.

"Hey, sende hemen iş e yaradı ama." "Zor biri değilim de ondan." "Doğru, bunu unutmuş um."

Koluma ş akacıkta bir yumruk attı. Gülümsedim. Önüne döndü. Bir süre daha hiç konuş madan Meat Loaf dinledik. "Cope?"

"Ne?"

"Sen benim için ilktin." Neredeyse birden frene basacaktım.

"Biliyorum, kendimi baş ka türlü tanıttım. Babam ve ben ve bütün bu çılgın özgür yaş am palavraları. Ama ben hiç öyle bir hayat yaş amıyordum. O zamana kadar aş ık ol-dut uın ilk erkektin sen." Oeriii bii sessizlik çöktü.

"e elbette ki senden sonra önüme kim çıkarsa yattım."

Kafamı salladım ve sağ ıma baktım. Yine gülümsüyor-

u.

Navigasyon sisteminin uyarısıyla doğru yere sapmış ım.

Perezler Park Ridge semtindeki bir sitede yaşıyorlardı. "Geleceğimizi biliyorlar mı?" diye sordu Lucy. "Hayır,"

"Evde olduklarını nereden biliyorsun?" "Gelmeden önce aradım. Numaram özel olduğu için gözüküyor.

Bayan Perez açınca sesimi değ iş tirip Harold diye birisini istedim. Yanlış numara dedi, ben de özür dileyip

kapattım." "Vay canına, bu konuda gayet iyisin anlaşılan." "Mümkün olduğunca alçakgönüllü olmaya çalışıyo-rum.

Arabadan çıktık. Sitenin iyi bir çevre düzenlemesi vardı. Hava tertemizdi. Koridorda bir koku vardı. Leylak belki de. Çok keskin ve baygın bir koku. Ucuz, adi bir ş ampuan gibi.

Daha kapıyı çalmadan kapı açılıverdi. Kapıdaki Bayan Perez'di. Ne bir merhaba, ne de herhangi bir selamlama. Gözlerini kısıp bana baktı ve bekledi. "Konuş mamız laz ım," dedim.

Gözleri Lucy'ye doğru kaydı. "Siz kimsiniz?"

"Lucy Silverstein,"

Bayan Perez gözlerini yumdu. "İra'nın kızı." "Evet."

Omuzları çökmüş tü sanki.

"İçeri girebilir miyiz?" diye sordum.

"Hayır dersem ne olacak?"

"Ben ikna olamadım Bayan Perez."

"Nasıl ikna olamadınız? O adam benim o~ı işte." g Um deÜl "Lütfen," dedim. "Beş dakika sadece."

Bayan Perez içini çekip kenara çekildi. İ çeri girdik keskin ş ampuan kokusu evin içinde daha yoğun bir şeiciid hissediliyordu. Hem de çok daha yoğun. Kapıyı kapatıp ka6 napeyi gösterdi. "Bay Perez evde mi?"

"Hayır"

Odalardan birinden sesler geliyordu. Köş ede büyük kutular vardı. Kenarlarındaki yaz ılardan bunların içinde ilaç olduğu belli oluyordu. Odayı inceledim. O büyük kutuların dışında her ş ey o kadar yerli yerinde ve düzenliydi ki buras ını boş sitelerdeki örnek dairelerden biri sanabilirdiniz.

Odada bir ş ömine vardı. Ayağa kalkıp ş ömine rafına doğru yürüdüm. Üzerine aile foto ğ raflar ı konulmuş tu. Perez'e ait tek bir foto ğ raf bile yoktu rafta. Ş öminenin üstü Gil'in iki erkek kardeş i ve bir kız kardeş ine ait olduğunu düş ündüğüm fotoğraflarla doluydu.

Fotoğraflardan birinde Gil'in erkek kardeş lerinden biri tekerlekli sandalyede oturuyordu.

"Bu Tomas," dedi Bayan Perez Kean Üniversitesi mezuniyet töreninde oturduğu tekerlekli sandalyeden gülümseyerek bakan çocuğu göstererek "BHB'si var. Ne olduğunu biliyor musunuz?" "Beyinsel Hareket Bozukluğu."

"Evet."

"Kaç yaşında?" "Otuz üç." 292

e]ci bu kim?"

gduardo." Yüz ifadesinden fazla zorlamamalı gerek-anlarnıştım. Eduardo'nun özel bir durumu ol-;USu li Gil onun için bir çeteye üye gibi bir şey der"?1* ama canlar ona inanmamıştım. ° Kızı işaret ettim. "Gil'in ondan bahsettiğini latırlyc-m," dedim. "Ondan iki yaş büyüktü galiba. Ünversiteve girmek için çalışıyor gibi bir ş eyler söylemiş ti."

"Glenda avukat oldu," dedi Bayan Perez göğsünü kabartarak. "Columbia Hukuk Fakültesi'ndleri mezAn oldu." "Gerçekten mi? Ben de oradan mezunum," iedim. Bayan Perez gülümsedi. Kanepeye g;eri döndü-

"Tomas daki dairede yaşıyor. Araya bir kapı açtık." "Tek başına baş a çıkabiliyor mu?" "Ona ben bakıyorum. Bir de bakicumiz var Ş u anda evde mi?" Evet."

Arkama yaslandım. Bu beni ne ilgilendirirdi ki? Yine merak etmiş tim. Erkek kardeş inin basma gelenleri, bu adar senedir nerelerde olduğunu biliyor muydu acaba?

Lucy yerinden kalkmamıştı. Sessizce oturmuş , sözü bana bırakmıştı. Her ş eyi dikkatle inceliyor, gözleriyle oda-*n içini tarıyordu. Sanırım psikolog odnasınıii bunda et-»si vardı.

Bayan Perez bana baktı. "Neden buradasın12?" "Bulduğumuz ceset Gil'e ait." "Siz daha önce de söylemiş tim..." Kalın zarfı uzattım. "Nedir bu?" İ çinden fotoğrafı çıkarttım.

293

"Bu eski bir resim. Kampta çekilmiş ti." Resmi sehpa-hanm üzerine koydum. Meydan okurcas ına oğlunun resmine baktı. Tepkisini görmek için yüzünü inceledim. Sanki yüzünde hiçbir ş ey kımıldamamış , hiçbir ş ey değiş memiş gibiydi. Ya da belki de o kadar hızlı değiş miş ti ki ben dönüş ümü yakalayamamıştım. Bir an için iyi göründüğünü düş ündüm. Sonra, çok net bir biçimde her ş ey bozuldu. Maske parçalandı, hasar ortaya çıktı. Gözlerini yumdu.

"Bunu neden bana gösteriyorsunuz?" diye bağırdı. Gözleri hâlâ kapalıydı.

"Gil'in yarasmın sağ kolunda olduğunu söylemiş tiniz. Lütfen fotoğrafa bakın. Yara sol kolunda." Hiçbir ş ey söylemedi. "Bayan Perez?"

"O adam benim oğlum değildi. Benim oğlum yirmi sene önce VWayne Steubens tarafından öldürüldü."

"Hayır,"

Elimi yeniden zarfa daldırdım.

Lucy de bana doğru eğildi. Henüz çıkartacağım resmi göstermemiş tim ona. Fotoğrafı dış arı çıkarttım. "Bu Manolo Santiago, morgdaki adam." Lucy birden yerinden fırladı. "Adı ne dedin?" "Manolo Santiago." Lucy afallamış gibiydi.

"Ne oldu?" dedim.

Cevap vermeyince devam ettim.

"Ve bu da..." Bilgisayardan çıkartılmış son fotoğrafı gösterdim. "Bu da yaş landırma tekniği kullanılarak bilgisayarın bize verdiği resim. Baş ka bir deyiş le laboratuardaki arkadaşımız Gil'in eski bir fotoğrafını aldı ve onu yirmi

yaş
294

yaşlandırdı. Sonra da fotoğrafın üzerinden Manolo Santiago gibi saçlarını kazıdı ve hafif sakal ekledi." Fotoğrafları karşılaştırmam ı için yan yana koydum. "Bir bakın Bayan Perez."

Baktı. Uzun uzun baktı. "Evet, belki ona benziyor. Ama hepsi bu kadar. Belki de siz sadece bütün Latin ırkından olanların birbirlerine benzediklerini düş ünüyorsunuz."

"Bayan Perez?" Bu geldiğimizden beri ilk kez Gil'in annesine hitap eden Lucy'ydi. "Neden orada hiç Gil'in resmi yok?" Lucy eliyle ş öminenin üstündeki rafı iş aret etti. Bayan Perez Lucy'nin nereye iş aret ettiğine bakmadan "Hiç çocuğunuz var mı bayan Silverstein?" diye sordu.

"Hayır."

"O zaman anlayamaz ını z."

"Size saygısızlık etmek istemem ama Bayan Perez, bu çok anlams ız." Bayan Perez bir tokat yemiş gibi oldu.

"Oraya diğer çocuklarınızın Gil henüz hayattayken çekilmiş çocukluk ve gençlik foto ğ raflar ını koymuş ş sunuz. Ama Gil'in bir tane bile foto ğ raf ı yok. Sizin gibi yasta olan anne babalara danış manlık yaptım. Hepsi kaybettikleri çocuklarının fotoğraflarını görebilecekleri bir yere koyarlar. Bir de yaras ının bulunduğu kolla ilgili yalan söylediniz. Aslında unutmamıştınız. Bir anne asla böyle bir hata yapmaz. Buradaki fotoğraflara bakın. Fotoğraflar yalan söylemez. Ve son olarak da Paul henüz baz ı ş eyleri söylemedi size." Baz ı ş eylerden ne kastedtiğini anlamamıştım ama ağzımı açmadım. "DNA testi Bayan Perez. Buraya gelmeden önce sonuçlarına baktık. Sonuç pozitif ve Perez'le uyuyor. O sizin oğlunuz." 295

Aman Yarabbim. Gerçekten harikaydı Lucy.

"DNA mı?" diye haykırdı Bayan Perez. "Ben DNA testi için izin vermedimki." "Polisin böyle bir izne ihtiyacı yok," dedi Lucy. "Bütün bunlardan sonra Manolo Santiago'nun oğlunuz olmadığı konusunda nas ıl ısrar edebilirsiniz hâlâ?" "Ama... benim DNA'mı nas ıl alabilirler ki?"

Bu sefer araya ben girdim. "Bunu size açıklama yetkimiz yok." "Siz... siz bunu yapabilir misiniz?"

"Yapabiliriz evet."

Bayan Perez arkas ına dayandı. Uzun bir süre hiç konuş madı. Bir ş eyler söylemesini bekledik. "Yalan söylüyorsunuz." "Efendim?"

"DNA testinde bir hata var, ya da yalan söylüyorsunuz. O adam benim oğlum değil. Oğlum yirmi sene önce öldürüldü. Babanızın kampında öldürüldü, çünkü kimse onları korumadı. Siz ikiniz de lanetli hayaletlersiniz. Hepsi bu kadar." Bana belki yardımcı olabilir diye Lucy'ye baktım. Bayan Perez ayağa kalktı. "Ş imdi buradan gitmenizi istiyorum." "Lütfen," dedim. "O gece benim de kız kardeş im ortadan kayboldu." "Size yardım edemem."

Bir şeyler daha söyleyecek oldum ama Lucy beni durdurdu. Kadının daha fazla üzerine gitmeden önce bütün bilgileri yeniden gözden geçirmenin ve Lucy'nin söyleyeceklerini dinlemenin daha iyi olacağını düş ündüm. Kapının dı-

296

ş ına çıktığımızda Bayan Perez dönüp "Bir daha gelmeyin. Bırakın da rahat rahat yas ımı tutayım," dedi. "Oğlunuzun yirmi yıl önce öldüğünü sanıyordum."

"Ama sanki dün gibi. Baş a çıkmak o kadar zorki," dedi Bayan Perez.

"Hayır," diye devam etti Lucy. "Bir noktadan sonra insan, yapısı gereği artık yas tutmayı bırakır."

Lucy son noktayı koyduktan soma arkas ını döndü, ben de onu takip ettim. Kapı kapandı. Arabaya bindikten sonra "Ne düş ünüyorsun?" diye sordum. * * *

"Kesinlikle yalan söylüyor." "İyi blöf yaptın," dedim. "Ya DNA testine ne demeli?" "Evvvet."

Lucy fazla üzerinde durmadı. "Orada Manolo Santiago diye birinden bahsettin." "Evet. Gil'in kullandığı takma isim." Düş ünmeye baş ladı. Bir iki saniye bekledikten sonra, "Ne oldu?" diye sordum.

"Dün babamı yani artık evi sayılır ama kaldığı bakımevine ziyarete gittim. Ziyaretçi kayıt defterine baktığımda geçtiğimiz ay içinde benden baş ka birinin daha onu ziyarete geldiğini gördüm. Manolo Santiago diye biri." "Vay canına," dedim. "Evet, aynen."

Hâlâ ani ayam ıy ordum. "Peki neden Gil Perez babanı ziyaret etsin ki?" 297

"Güzel soru."

Lucy ve benim yalan söylememle ilgili Raya Singh'in söyledikleri aklıma geldi. "İra'ya sorabilir misin?"

"Denerim. Ama kafas ı pek yerinde değil. Hafızas ı gelip gidiyor." "Yine de denemekten bir ş ey çıkmaz." Başılıyla onayladı. Konuyu değış tirmek için ustaca bir manevra yaptım.

"Neden Bayan Perez'in yalan söylediğinden bu kadar emin oldun?" diye sordum.

"Yas tuttuğu o kadar açık ki. Evdeki tütsü kokusu, üzerindeki siyah giysiler.

Gözleri kızarmış, omuzları düşmüş. Bir de fotoğraflar var."

"Ne olmuş onlara?"

"Bu konuda blöf yapmadım. Sağ kalan evlatların çocukluk resimlerini koyup ölen evladın resimlerini pas geçmek hiç rastlanmadık bir şeydir. Ona göre pek bir şey ifade etmeyebilir ama raftaki boşluğu gördün mü? Sanırım bir önlem olarak Gil'in resimlerini kaldırmış."

"Yani birilerinin gelmesi ihtimaline karşı bir önlem olarak mı?"

"Tam olarak bilemiyorum. Ama Bayan Perez kanıt bırakmak istememiş. Teşhis edilebilmesi için sadece kendisinde resim var sanıyor. O yazıya ait sende de bir resim olduğunu hiç düşünmemiş olmalı."

Söylediklerinin üzerinde düşünüyorum.

"Gösterdiği tepkilerin hepsi yapmacıktı Cope. Rol yapıyor. Yalan söylüyor."

"O zaman burada şu soru karşımıza çıkıyor. Hangi ko-

298

nuda yalan söylüyor olabilir?"

"Muallakta kaldığında bariz olandan yola çık." "Nedir o bariz olan şey?" Lucy omuzunu silkti. "Gil, VWayne'e diğerlerini öldürmesi için yardım etti. Bu her şeyi açıklar. Herkes Steubens'in bir suç ortağının olduğunu düşünüyordu. Başka türlü nasıl bu kadar hızlı bir şekilde gömebilecekti ki cesetleri? Ya da belki sadece bir tane ceset vardı." "Kız kardeşimin cesedi."

"Doğru. Wayne ve Gil sonra Gil'i ölmüş gibi gösterdiler. Belki de Gil başından beri VWayne'e yardım ediyordu. Kim bilir?" Hiçbir şey söylemedim önce.

"Eğer böyleyse, bu da kız kardeşimin öldüğünü gösterir." "Biliyorum." Yine sustum.

"Cope?" "Efendim."

"Bu senin hatan değil." Sustum.

"Eğer bir hata yapılmışsa, bu benim hatam." Arabayı durdurdum. "Neden böyle düşünüyorsun?" "Nöbet tutma sırasında sendeydi ve sen ısrarla o gece kampta kalmak istemiştin. Ormana gitmek için ben aklımı çeldim senin."

"Aklımı mı çeldin?" Hiçbir şey söylemedi. "Şaka yapıyorsun değil mi?" "Hayır," dedi.

"Ben kendi kendime karar verebilecek yaştaydım Lucy."

299

Sen aklımı çelmiş filan değilsin."

Bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra, "Hâlâ kendini suçluyorsun," dedi. Direksiyona sıkı sıkı yapıştığımı hissettim. "Hayır, suçlamıyorum." "Evet Cope suçluyorsun. Yapma. Bu son gelişmelerden sonra kız kardeşinin gerçekten ölmüş olabileceğinden emin oldun. Aslında hâlâ umudun vardı. Bir telafi yolu bulmaya çalışıyordun." "Şu senin psikolog tavrın," dedim.

"Aldığım diplomayı sonuna kadar hak ediyorum değil mi? Aslında demek istediğim. "Ya sen Luce?" Sesim istemeyerek öfkeli çıkmıştı. "Sen de mi kendini suçluyorsun yoksa? Bu yüzden mi bu kadar çok içiyorsun?" Sessizlik.

"Yanlış konuş tum kusura bakma," dedim.

"Benim neler yaşadığımdan hiç haberin yok." Ses tonu yumuşacıktı. "Biliyorum, özür dilerim. Beni ilgilendirmezdi."

"Şu aşkın alkol yüzünden tutuklanma meselesi. Uzun zaman önceydi."

Hiçbir şey söylemedim. Camdan dışarı bakmaya başladım. İkimiz de hiçbir şey söylemeden yola devam ettik.

"Haklı olabilirsiniz," dedim bir süre geçtikten sonra. Gözünü camdan ayırmadım.

"Sana şu imdiye kadar kimseyle paylaşmadığım bir şey söyleyeceğim," dedim. Yüzümü ateş basmış, gözlerim dolmuştu. "O gece onnanda olanlardan sonra babam asla eskisi gibi olmadı bana karşı." 300 Bana doğru döndü.

"Bunu dışarı vurmalıydım. Yani bir bakıma haklısın. Kendimi bir yere kadar suçladım. Keşke kaçıp gitmeseydik, keşke bulunmam gereken yerde dursaydım diye düşünüyordum hep. Belki de yüzündeki o bakış evladını kaybeden bir babanın yaşadığı tahribatı yansıtıyordu. Ama o bakışta hep daha başka şeylerin de olduğunu düşünüyordum. Sanki beni suçlayan bir şeyler var gibi." Elini kolumun üstüne koydu Lucy "Oh Cope."

"Belki sen her şeyin farkındasın. Belki geçmişin telafi yoluna gitmemeliyim. Ama ya sen?" diye sordum.

"Bana ne olmuş?"

"Neden hâlâ bu olayı kayıyorsun? Bu kadar sene sonra eline ne geçeceğini sanıyorsun?"

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Tam olarak neyin peş indessin?"

"Benim hayatım o gece sona erdi. Bunu anlayamıyor musun?" Hiçbir şey söylemedim.

"Seninki de dahil olmak üzere bütün aileler babamı mahkemeye verdi. Elimizdeki her şeyi aldınız. İ ra bunu kaldıracabilecek yapıda biri değildi. S ıkıntılarını atlatamadı. Bununla baş a çıkamadı."

Bir şeyler daha söylemesini bekledim ama söylemedi.

"Anlıyorum," dedim. "Ama şimdi neyin peş indessin? Yani demek istediğim senin söylediğin gibi kardeş imi kurtarmaya çalışıyorum diyelim. Ona gerçekte ne olduğunu bulmaya çalışıyorum. Peki ya sen?"

Cevap vermedi. Hava kararmaya başlıyordu.

"Ş u anda kendimi ne kadar savunmas ız hissettiğimi

301

bilmiyorsun," dedi.

Buna nas ıl cevap vereceğimden emin olamadım. "Seni kırmak istemiyorum." Sessizlik.

"Sanki iki ayrı hayat yaş adık biz. Biri o geceden önceki her şeyin yolunda gittiği hayatımız, diğeri de her şeyin berbat gittiği o geceden sonraki. Ve evet, çok ümitsizce konuş uyor olabilirim ama bazen sanki o gece bir tepeden itilmişim de hâlâ aşağı doğru yuvarlantıyormuşum gibi hissediyorum. Bazen doğrulacak gibi oluyorum ama uçurum o kadar dik ki bir türlü dengemi bulamıyor ve tekrar yuvarlanmaya başlıyorum. İş te belki de sebebi bu. Belki de o gece tam olarak neler yaş andığını bilsem, bütün bu kötü olaylardan iyi bir şeyler çıkartabilsem artık yuvarlanmayacağım."

Onu tanıdığım zamanlarda o kadar muhteş em biriydi ki. Bunu ona hatırlatmak isterdim. Ona çok fazla duygusal olduğunu, hâlâ çok güzel ve baş arılı olduğunu, hâlâ elinde bir şey ans varken ümitsizliğe kapılmamas ı gerektiğini söylemek isterdim. Ama ukalalık yapmak istemedim.

Bütün bunların yerine, "Seni yeniden görmenin beni ne kadar mutlu ettiğini tahmin bile edemezsin Lucy," dedim.

Sanki ona ızdırap çektiriyormuş um gibi gözlerini sık sık sıkı yumdu. Bu kadar savunmas ız olmak istemediğiyle ilgili söylediklerini düş ündüm. O ödevi, ödevde bir daha asla ama asla böyle bir aş k yaş ayamayacağını yaz ıldığı kısmı düş ündüm. Ona uzanıp elini tutmak istedim. Ama ikimiz için de henüz her şeyin çok yeni olduğunu, bu tip bir hareketin çok abartılı ve saçma olacağını biliyordum.

302

24. BOLUM

Lucy'yi kampüse bıraktım.

"Sabah İra'ya gidip bana Manolo Santiago'yla ilgili bir şey söyleyecek mi bakacağım," dedi inmeden önce.

"Tamamdır."

Kapının kolunu tutarken "Kontrol etmem gereken sürüyle ödev var. Yoksa seni içeri davet ederdim." dedi.

"Gerek yok," dedim.

Arabadan indi. Kapıya doğru yürüyüş ünü izledim. Mideme sancı girmiş ti. Ş u anda hissettiklerimi tahlil etmeye çalışıyordum. Sanırım bir anlık bir duygu seline kapılmışım. Ne olduğunu ayırt etmem çok zordu. Cebim çaldı. Arayan Muse'du.

"Perez'in annesiyle nas ıl gitti?" diye sordu. "Sanırım yalan söylüyor." "İ lginç bir şey yakaladım." "Seni dinliyorum."

"Bay Perez sık sık Smith Brothers diye bir bara gidip oradaki çocuklarla dart filan oynuyormuş .

Duyduğum kadarıyla fazla da içmeyen biri. Ama son iki gecedir kör kütük

303

sarhoş olmuş . Sürekli ağlayıp kavga çıkartmaya başlamış ." "Yas tutuyor çünkü," dedim.

Morgda ayaklarının üzerinde sağlam durabilen Bayan Perez'di. Bay Perez ona yaslanmıştı. O gün orada esen negatif havayı hatırladım.

"Ve tabii alkol alınca ağızındaki baklayı çıkartacaktır," dedi Muse.

"Çok doğru."

"Bu arada ş u anda Perez orada. Yanına gitsen fena olmaz." "Bar yolumun üzerinde." "Bir şey daha var."

"Dinliyorum." "VWayne Steubens seni görmeyi kabul etti." Nefesimin kesildiğini hissettim. "Ne zaman?"

"Yarın. Ş u anda Virginia Red Onion eyalet hapisanesinde. Ayrıca sana FBI ofisinde Geoff Bedford'la bir toplantı da ayarladım. Kendisi Steubens davasındaki özel ajandı." "Gidemem. Mahkeme var."

"Gidersin. Yardımcılarından biri idare eder. Yarın sabahki uçağa yer ayırtım." * * *

Perez'in takıldığı barın nas ıl bir yer olmas ı gerektiğini bilmiyordum ama çoğunlukla erkeklerin takıldığı bir yer olabileceğini tahmin ediyordum. Ya da T.G.I. Friday's ya da Bennigan's gibi zincir bir restoran da olabilirdi. Yemek salonunun nispeten daha küçük olduğu, düş ündüğümünden çok daha büyük bir yerle karşılaştım. Yerler parke döş eliydi. Her

304

yere bedava patlamış mısır makineleri konulmuştu. Seksenlerin müziği çalıyordu bangır bangır. Tears for Fears'ın "Head Över Heels" şarkısı gibi mesela. Günümüzde bu tür yerlere yuppie bar deniyordu.

Kravatlarını gevş etmiş genç adamlar ve iş kadını havasına bürünmek için epeyce çaba harcayan kadınlarla dolu mekanlar. Adamlar arkadaşlarıyla sanki çok eğleniyorlarmış gibi yapıp bir yandan da kadınları keserek biralalarını bardakta içiyorlardı. Kadınlara gelince, ya ş arap ya da martini içip adamları daha kaçamak, daha sinsi bakışlarla süzüyorlardı. Başımı salladım. Bence Discovery Channel buraya gelip çiftleşmeyle ilgili bir program hazırlamalıydı.

Burası Jorge Perez tarzında bir adama uygun bir yer gibi gözüküyordu. Ama arka taraflara bakınca onu gördüm. İçmesini gayet iyi bilen, önlerindeki içkiye korunmaya muhtaç bir civcivin üzerine titrer gibi eğilmiş dört beş arkadaşıyla birlikte baş başa vermiş içiyordu. Hepsi birlikte gözlerini kısmış, aylaklık eden yirmi birinci yüzyıl yupile- rini seyreliyorlardı.

Bay Perez'in arkasına gelip bir elimi omuzuna koydum. Yavaşça bana doğru döndü. Arkadaşları da onu takip etti. Gözleri kıpkırmızı ve dolu doluydu. Lafı dolandırma-maya karar vererek; "Başın sağolsun," dedim. Birden şaşırdı. Hepsi latin ırkından, ellisini geçmiş arkadaşları sanki kız kardeşlerine laf atmışım gibi ters ters baktılar bana. Üzerlerinde iş giysileri vardı. Bay Perez polo yaka bir tişört ve haki renk pantolon giymişti. Bunun bir şey ifade edip etmediğini merak ettim, ama ne ifade edebileceğini de tahmin edemedim.

305

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Konuşmak."

"Beni nasıl buldun?"

Sorusunu duymamazlığa geldim. "Morgdayken yüzünü inceledim. Neden Gil'le ilgili yalan söylüyorsun?"

Gözleri kısıldı. "Sen kime yalancı diyorsun?" Adamlardan biri biraz daha sert bakmaya başladı. "Sanırım baş başa konuşmalıyız." Kafasını salladı. "Hayır."

"O gece kız kardeşimin de kaybolduğunu biliyorsun değil mi?"

Arkasını bana dönüp birasına yapıştı. Daha sonra önüne bakmaya devam ederek "Evet, biliyorum," dedi.

"Morgdaki senin oğlundu." Arkasını hâlâ bana dönüktü.

"Bay Perez?" "Defol git."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Sağlam yapılı, hayatları açık havada elleriyle çalışarak geçmiş diğer adamlar bana düşmanca bir bakış fırlattılar. Biri oturduğu bar iskemlesinden kalkmaya yeltendi.

"Otur," dedim ona.

Kıpırdamadı. Gözlerine baktım. Bir diğeri kollarını bana doladı. "Benim kim olduğumu biliyor musunuz?" dedim.

Elimi cebime götürdüm ve savcı kartımı çıkarttım. Evet öyle bir kartım da var yani. Aslında gerçek şu ki, ben Es-sex'de tutuklama yetkisi olan makamın en üst seviyesindeyim. Tehdit edilmekten hoşlanmam. Kabadayılar sınırlarımı bozar

306

"Kanuna riayet ederseniz iyi olur," dedim. "Aileniz de kanuna riayet etmeli. Arkadaşlarınız ve sokakta rastladığınız insanlar da. Hepiniz kanuna riayet etse iyi olur."

Tehdit eder gibi kıstıkları gözleri biraz açılmaya başlamıştı şimdi. "Kimliklerinizi görmek istiyorum," dedim. "Hepinizin."

Az önce yerinden kalkmaya yeltenen adam ellerini havaya kaldırdı. "Hey, bela istemiyoruz." "O zaman kaybolun."

Tezgaha biraz para atıp barı terk ettiler. Koş turmadılar, acele etmediler ama etrafta da daha fazla dolanmadılar. Aslında bu şekilde atıp tutarak gözdağı verdiğim ve gücümü kötüye kullandığım için kendimi kötü hissetmem lazımdı ama böyle davranmamı kendileri istemişti. Yapabileceğim başka bir şey yoktu. Perez bana doğru döndü. Mutsuz olduğu yüzünden açıkça belli oluyordu. "Hey," dedim, "Bu kimlik kartım kullanılmadığında ne işe yararkı?" "Bize yaptıkların yetmedi mi?" dedi.

Yanında boş alan bar iskemlesine oturdum. Barmene Jorge Perez'in önündekini göstererek aynısından istediğimi işarettim.

"Morgdaki senin oğlundu," dedim. "Sana kanıtlayabilirim ama bunu ikimiz de biliyoruz zaten."

Birasını bir dikişle bitirdi ve bir tane daha ısmarladı. Barmen ikimizinkini birden getirdi. Bardağımı elime alıp şerefe der gibi kaldırdım. Bardağını kaldırmadan sadece yüzüme baktı. Biramdan koca bir yudum aldım. Sadece bir gü-

307

nün sonundaki ilk bira yudumunun tadı, kavanozu ilk açtığınızda parmağınızı daldırıp yaladığınız fıstık ezmesinin tadı gibidir. Bu cennetten çıkma içeceğin sonuna kadar tadını çıkarttım.

"Oyunun iki yöntemi var," diye devam ettim. "O olmadığını iddia edip duruyorsunuz. DNA testi yapılması için talimat verdim. DNA testinin ne işe yaradığını biliyorsunuz değil mi Bay Perez?" Başını kaldırıp etraftaki kalabalığa baktı. "Kim bilmez

ki?"

"Doğru. CSI türü bir sürü polisiye dizide ve filmlerde görmüş sünüzdür. Yani, anlayacağınız gibi Manolo Santiago'nun Gil olduğunu kanıtlamak bizim için hiç problem değil."

Perez biras ından bir yudum daha aldı. Elleri titriyordu. Yüzü derin çizgilerle doluydu. Biraz daha üzerine gitmeye karar verdim.

"Cesedin oğlunuz olduğunu kanıtladığımızda neler olur düş ündünüz mü? Bence siz ve karınız kapı kapı dolaşıp bu boktan saçmalıklardan haberimiz yok diye çığırtkanlık yapacaksınız. Ama bu tutmayacak. Herkes sizin birer yalancı olduğunuzu düş ünecek. Sonra benim adamlarım gerçeğı ortaya çıkartmak için araştırma yapmaya baş layacak.' Bütün telefon görüş melerini, banka hesaplarım inceleyeceğiz. Kapılan çalıp arkadaş larınıza ve komş ularınıza sizinle, çocuklarınızla ilgili sorular soracağız-" "Çocuklarımı bunun dışında tutun." "İ mkans ız," dedim. "Yaptığınız doğru değil ama."

"Esas sizin oğlunuzla ilgili yalan söylemeniz doğru

308

değ il."

Kafas ını salladı. "Anlamıyorsunuz." "Evet anlamıyorum. O gece benim kız kardeş im de o ormandaydı."

Gözleri yaş larla doldu.

"Sizin, eş iniz, çocuklarınızın peş inden gideceğ im. Kazacağ ım da kazacağ ım ve emin olun mutlaka bir ş eyler bulacağ ım."

Gözlerini biras ına dikti. Gözyaş ları süzölmeye baş ladı yanaklarından.

Hiç silme gereğı duymadı. "Kahretsin," dedi. "Ne oldu Bay Perez?" "Hiçbir ş ey."

Kafas ını eğdi. Yüzümü yüzüne yaklaşt ırdım.

"Kız kardeş imi öldüren oğlunuz muydu?"

Bana döndü. Gözleri asla bulamayacağı teselliye kavuş mak ister gibi umutsuzca yüzümü aradı. Sorum cevabını bekledim. "Artık sizinle konuş mayacağ ım," dedi Perez.

"Öldürdü mü? Saklamaya çalıştığınız bu mu?" "Hiçbir ş ey sakladığımız yok."

"Burada karşınıza geçmiş palavra s ıkıyorum Bay Perez. Sizin ve çocuklarınızın peş ini bırakmayacağ ım."

O kadar hızlı hareket etti ki karşılık verecek zaman bulamadım. İki eliyle birden yakamdan kavradı ve kendine doğru çekti. Benden rahat yirmi yaş büyük olmas ına rağmen gücünü hissedebiliyordum. Tam zamanında hareket ederek çocukluğ umdan hatırladığım bir karate hareketiyle bileklerini tutup s ıktım. Beni bıraktı. Yaptığım karate hareketinin bununla ilgisi var mıydı yoksa buna kendiliğ inden mi karar vermiş ti bi-

309

lemiyorum. Kalktı, ben de kalktım. Barmen bize bakıyordu. "Yardıma ihtiyacınız var mı Bay Perez?" diye sordu.

Yeniden kartımı çıkartıp gösterdim. "Kestiğ iniz bütün fiş leri Maliye'ye gösteriyor musunuz?"

Geri çekildi. Yalan söylemeyen kimse yok. Pis iş ler çevirmeyen kimse yok. Kanunu çiğ nemeyen, s ırrı olmayan kimse yok.

Perez'le birbirimize baktık. Sonra bana, "Sizin için herşeyi kolaylaşt ıracağ ım," dedi. Devam etmesini bekledim.

"Eğer çocuklarımla uğraşırsanız ben de sizinkilerle uğraş ırım." Kan beynime fışkırmıştı. "Sen neden bahsediyorsun be?"

"Söyleyeyim," dedi. "Ne tür bir kimlik kartına sahip olduğ un umurumda bile değil. Hiç kimseyi çocuklarıyla tehdit etme hakkın yok." Kapıya doğru yürüdü. Söylediklerini düş ündüm. Hoş uma gitmemiş ti. Sonra cep telefonumu elime alıp Muse'u aradım. "Perez'lerle ilgili her ş eyi didik didik araştır," dedim. 310

25. BOLUM

Sonunda Greta arayabildi.

Eve dönüyordum. Hâlâ arabadaydım. Trafik polisinin kanunu çiğ neddiğ imi

düş ünmesine mahal vermemek için ş u Allanın cezas ı Hands-free'yi bulabilmek için büyük çaba harcamış ım.

"Neredesin sen?" diye sordu Greta. Sesinden ağlad ığı belli oluyordu. "Arabadayım. Eve dönüyorum,"

"Eve gelmemde bir sakınca var mı?" "Elbetteki yok. Seni daha önce aradım ama..." "Adliyedeydim."

"Bob kefaletle serbest bırakılacaktı. Ne oldu?" "Çıkartıldı. Ş u anda yukanda MadisonT yatırıyor."

"Seninle konuş tu mu?" "Ne zaman evde olursun?" "On beş dakikada, bilemedin en fazla yirmi." "Bir saat sonra görüş ü rüz tamam mı?" Cevap vermemi beklemeden telefonu kapattı. Eve gittiğ imde Cara hâlâ yatmamıştı. Buna memnun olmuş tum. Onu yatağ a yatırdım ve son zamanlarda en sev-

311

diğ i yeni oyunumuzu oynadık. Oyunun adı "Hayalet" ti. Elim sendeyle saklambaç karış ımı bir ş eydi. Biri saklanıyor ve bulunduğ unda bulanı ebelemeye çalış ıyordu, bunu yatakta oynamamız oyunu daha da saçma* sapan bir hale getiriyordu. Cara örtünün altına saklanıyor ve ben de onu bu-lamayacakmış ım gibi

yapıyordum. Sonra gözlerini kapatıyor, ben de kafamı yastığın altına sokuyordum. O da numara yapmakta en az benim kadar iyiydi. Bazen beni görebilmesi için yüzümü tam gözlerinin önüne yaklaştırarak saklanıyor gibi yapıyordum. İkimiz de kahkahalara boğuluyorduk. Aynen iki çocuk gibi işte. Çok aptalcaydı ve Cara çok yakında bu numaraları yutmayacaktı. Hep çocuk kalmasını o kadar çok isterdim ki. Bu arada Greta gelmiş, seneler önce ona da bir tane verdiğim yedek anahtarla kapıyı açmıştı. Kızım mutluluktan uçarken o kadar kendimden geçmişim ki zavallı zenci bir kıza tecavüz eden genç çocukları, ormanda sırıra kadem basan genç kızları, boğaz kesen seri katilleri, güveninizi kötüye kullanan bacanakları, küçücük bir kız üzerinden gözdağı veren yaslı babaları, her şeyi ama her şeyi unutmuş tum. Ama giriş kapısından gelen anahtar tıkırtısı beni gerçek hayata geri döndürmüştü.

"Gitmem lazım," dedim Cara'ya.

"Bir kere daha yapalım," diye yalvardı.

"Teyzen burada. Onunla konuşmam lazım, tamam mı?"

"Bir kere daha. Lütfen."

Çocuklar hep bir kere daha diye yalvarırlardı. Ve ona istediğini vererseniz tekrar tekrar bir daha isterlerdi. Bir kez başladınız mı asla durmak istemezlerdi. "Tamam, bir kere daha," dedim.

312

Cara güldü ve saklandı, onu buldum ve ebeledim. Sonra gitmem gerektiğini söyledim yine ve yeniden bir kez daha diye yalvardı. Ama eğer fazla yüz veririm gözünde bir hiç olacağımı bildiğimden yanaklarından öptüm ve onu ağlamaklı ağlamaklı bana yalvarırken yatakta bıraktım.

Greta merdivenin altında ayakta durmuş beni bekliyordu. Yüzü solgun değildi.

Gözlerinden yaş yoktu. Ağzı keskin, düz bir çizgi halini almış, normalden fazla çıkık çenesini daha da belirginleşirmişti.

"Bob gelmedi mi?" diye sordum.

"Madison'a bakıyor. Bir de avukatı gelecek."

"Kimi tuttu?"

"Hester Crimstein."

O kadını tanıyordum. Çok baş arılıydı.

Merdivenden indim. Genelde hemen yanaklarından öperdim ama bugün öpmedim. Nasıl davranacağımdan emin olamıyordum. Ne söylemem gerektiğinden de. Greta küçük odaya doğru yürüdü. Kanepeye oturduk. Ellerini tuttum. Yüzüne baktım. O sade, gösterişsiz bazen bakarken melekleri gördüğümü sandığım yüzüne. Greta'ya tapıyordum. Haline üzüliyordum. "Neler oluyor?" diye sordum.

"Yardım etmelisin Cope," dedi. "Bize yardım et,"

"Elimden ne gelirse yaparım. Bunu biliyorsun."

Elleri buz gibiydi. Başını eğip tam gözlerimin içine baktı.

"Parayı bize borç verdiğini söylemelisin," dedi Greta monoton bir sesle. "Bundan haberin olduğunu, faiziyle geri ödeyeceğimiz konusunda anlaştığımızı söyle." Öylece oturmaya devam ettim.

313

"Paul?"

"Yalan söylememi istiyorsun yani."

"Elinden ne gelirse yapabileceğini söyledin."

"Yani demek istediğin 'bir an durdum'-Yani demek istediğin Bob parayı hesabına aktardı mı hakikaten? Vakfı dolandırdı mı yani?" "Parayı ödünç aldı Paul." Sesinde kararlılık vardı. "Dalga geçiyorsun değil mi?" Greta ellerini ellerimden çekti. "Anlamıyorsun." "O zaman anlat da anlayayım."

"Hapise girecek," dedi. "Kocam ve aynı zamanda Ma-dison'ın babası hapise girecek. Bunu anlayabiliyor musun? Hayatımız mahvolacak." "Bunu vakıftan para çalmadan önce düşünenecekti."

"Çalmadı. Ödünç aldı. Çok zor koşullarda çalışıyordu. İki büyük bağışçının artık bağışı kestiklerini biliyor muydun?"

"Hayır, neden söylemedi bana?" "Ne söyleyecekti ki?" "O zaman en iyi çözümün hırsızlık olduğunu düşündü"

"O hırsızlık yapmadı." İnkâr etmekle etmemek arasında kararsız gibiydi. Durdu, "O kadar basit değil," dedi "Şu havuz işine girişti. Hata yaptık kabul ediyorum. Şartlarımızı fazla zorladık." "Ya aileye ait para?"

"Jane öldükten sonra annemle babam bankada tutmanın daha doğru olacağını söyledi. Onlara dokunamam." Kafamı salladım. "Bu yüzden de hırsızlık yaptı." "Kes artık ve şunlara bir bak." Bana bazı fotokopiler

314
uzattı.

"Bob aldığı her kuruşu faturalandırmış, üzerine yüzde altı faiz koymuş. Eli rahatladığında aldığı paranın hepsini faiziyle birden geri ödeyecekti. Bunu bizi köşeye sıkıştırmak için yaptılar."

Kâğıtlara göz attım. Onlara yardımcı olabilecek, düşün-düğümün tersine, aslında önemli bir şey yapmadığını kanıtlayan bir şeyler bulmaya çalıştım. Ama hiçbir şey bulamadım. Aslında herhangi bir zamanda yazılabilecek bir sürü belge. Kalbim sıkıştı.

"Olanlardan haberin var mıydı?" diye sordum ona.

"Konuyla ne alakası var şimdi?"

"Tabii ki yok. Sadece bilmek istiyorum."

"Hayır," dedi. "Bana paranın nereden geldiğini söylemedi. Ama dinle beni. Bob'un JaneCare vakfına günde kaç saat ayırdığını biliyor musun? O oranın yöneticisiydi. O pozisyonundaki birinin tam gün üzerinden maaş alması gerekirdi. En az altı haneli bir maaş."

"Onu bu şekilde haklı göstermeye çalışmayacaksın değil mi?"

"Ne şekilde haklı göstermek için çalışırsam çalışırım. Kocamı seviyorum. Onu tanırım. Bob iyi biridir. Parayı ödünç aldı ve kimse farkına varmadan geri koyacaktı. Bu tip şeyleri herkes yapar. Biliyorsun. Ama senin ve kahrolası tecavüz davan yüzünden polis bu kadar üzerine gitti onun. Olayı kişiselleştiriyorlar. Sevdiğim adamı yok edecekler. Ve onu yok ederlerse, bu beni ve ailemi de yok edecekleri anlamına gelir. Anlayabiliyor musun Paul?"

Anlıyordum. Haklıydı. Bütün aileyi köşeye sıkıştırırlar-lecek güçtelerdi. Sinirimin geçmesi için gayret ettim.

Ma-

315

zeretlerine göz yummaya çalışarak kendimi Greta'nın yerine koymaya çalıştım. "Ne yapmamı istediğini bilmiyorum," dedim. "Söz konusu olan benim hayatım." Birden irkildim.

"Kurtar bizi. Lütfen."

"Yalan söyleyerek mi?"

"Bu bir borçtu. Sana söyleyecekti."

Gözlerimi kapatıp kafamı salladım. "Bir vakıftan para çaldı. Senin kızkardeşinin vakfından para çaldı."

"Kız kardeşimin değil, senin," dedi.

Fazla üzerinde durmadım söylediğinin. "Yardım etmeyi istedim Greta." "Bize sirtını mı dönüyorsun?"

"Sirtını dönmüyorum. Ama sizin için yalan söyleyemem."

Bana baktı. Karşımda gördüğüm bir melek değildi artık. "Benim durumumda sen olsaydın, bunu senin için yapardım, biliyorsun." Hiçbir şey söylemedim.

"Hayatındaki herkesi yüzüstü bıraktın," dedi. "O kampta kardeşinin peşinden gitmedin. Ve sonunda kız kardeşim acılar içinde kıvrılırken..." Durdu. Odanın ısısı birden on derece azalmıştı sanki. Kamımda uyuyan o sinsi yılan uyanıp sürünmeye başlamıştı sanki.

Gözlerine baktım. "Söyle, devam et, dök içini."

"JaneCare'in JaneTe ilgisi yok. Seninle ilgisi var. Senin işlediğin suçla. Kız kardeşim ölüyordu. Acı çekiyordu. Ölüm döşeğindeyken başucunda olan bendim, sen değil."

Hiç bitmeyecek bir acı. Günler haftaları, haftalar ay-316

lan kovalamıştı. Ben oradaydım. Her şeyi görüyordum. En azından çoğunu. Taptığım kadını, o sağlam kalemin yıkılışını seyreliyordum. Gözlerindeki parılının sönmesini seyreliyordum. Yağmurlu bir öğle soması dışarıda sevişirken leylak kokusunu içine çektiğim o kadından artık ölümün kokusunu alıyordum. Ve sona yaklaşırken artık dayanamayacak hale gelmiştim. Son ışığın da sönmesini seyredecek durumdaydım artık. Bitmiştim. Hayatımın en kötü günleriydi. Bitkin bir şekilde ona koştuğumda Jane'im çoktan ölmüştü. Greta haklıydı. Onun ölümünü seyredecek kadar güçlü olamamıştım. Bu gerçeği değiştiremeyeceğim için kendimi JaneCare'i kurarak affettirmek istemiştim.

Greta elbetteki neler yaptığının farkındaydı. Az önce söylediğim gibi yolun sonunda yanında olan sadece oydu. Ama şimdiye kadar bu konuda hiç konuşmamıştık. Bir kez bile en büyük utancımı yüzüme vurmamıştı. Her zaman Jane'in son nefesinde beni sorup sormadığını öğrenmek istemiştim. Orada olup olmadığının farkında mıydı acaba? Ama bunu hiçbir zaman öğrenemedim. O an bunu Greta'ya sormayı düşündüm. Ama bu neyi değiştirecekti ki? Hangi cevap beni memnun ederdi ki? Duymayı hakettiğim cevap ne olabilirdi ki? Greta ayağa kalktı. "Bize yardım etmeyecek misin?"

"Edeceğim. Dürüst davranarak. Yalan söylemeyecek." "Peki Jane'i kurtarman gerekseydi yalan söyler miydin?" Hiçbir şey söylemedim.

"Eğer yalan söylemek Jane'i diriltecek olsaydı yalan söylemek kız kardeşini geri getirecek olsaydı bunu yapar

317

miydin?"

"Bunların hepsi anlamsız ve berbat varsayımlar."

"Hayır, değil. Çünkü söz konusu olan benim hayatım. Hayatımı kurtarmak için yalan söylemeyeceksin. Ve işte bu tipik sensin Cope. Ölüler için bir şeyler yapmaya son derece gönüllüsün. Yaşayanlar konusunda ise hiçbir işe yaramazsın." 318

26. BÖLÜM

Muse Wayne Steubens'le ilgili üç sayfalık bir rapor faksladı.

Muse'a bu yüzden güveniyordum iş te. Bütün dosyayı fakslamak yerine önceden okuyup önemli kısımları çıkartmıştı. Çoğunu biliyordum zaten. Wayne tutuklandığında bir çok kişi neden özellikle kampçıları öldürdüğünü merak etmişti. Acaba daha önceden bir yaz kampına ait kötü anıları mı vardı? Steubens konuşurken bir psikiyatrist çocukluğunda bir yaz kampında cinsel tacize uğramış olabileceği fikrini ortaya attı. Diğer bir tanesine göre de iş lediği cinayetin sebebi sadece öldürmenin verdiği hazdı. Steubens'in ilk dört kurbanı PLUS kampından çıkmıştı. Bunu diğer on tanesi takip etmiş ti. Bu heyecan, bu coş kuyu yaz kamplarıyla özdeşleş tirmiş ve bu şekilde devam etmiş ti. Vwayne daha sonra baş ka hiçbir kampta çalış mamıştı. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Yoksa hemen kendini ele verebilirdi. Ama koş ullar felaketine neden olmuş tu. Sonunda Geoff Bedford adında bir FBI uzmanı tarafından enselendi. Wayne ilk dört cinayetin ş üphelisi olarak tutuklandı. Bu arada Indiana'da bir çocuk boğaz ı kesilmiş olarak bulundu.

319

Aynı zamanda Bedford bu olayla ilgili olabilecek kişiler ileri teker teker araştırmaya baş lamıştı. Elbetteki kamp danış manlarından baş layacaktı. Ben dahil. Sonuçta Bedford Indiana cinayetiyle ilgili hiçbir şey bulamadı. Ama Virginia'daki cesedin bulunduğu yerden iki kasaba uzaktaki bir ATM'den Vwayne Steubens'in hesabından para çekildiğini tespit etti. İş te kırılma noktas ı buradaydı. Bundan sonra Bedford daha ciddi ve derin bir araştırma yapmaya baş ladı. Vwayne Steubens Indiana'daki hiçbir ATM'den para çekmemiş ti. Ama Everett, Pennsylvania, ve bir de Columbus'tan para çektiğine dair kanıtlar bulunmuştu. Ama Ohio'dan yaptığı çekim Bedford'u arabaya atlayıp New York'tan o bölgeye doğru gidip araştırma yapmaya teş vik etmiş ti. Muncie yakınlarındaki bir otel sahibi Steubens'i teş his etti. Bedford biraz daha araştırdıktan sonra arama iznini aldı. Yaptıkları kaz ıda gömülü cesetler buldular. İlk cinayetlerle ilgili hiçbir iz bulunamadı. Ama bunlar teoride büyük ihtimalle ilk cinayetleriydi ve ya cesetleri saklamaya zaman bulamamıştı ya da saklamak aklına gelmemiş ti. Vwayne konuş mayı reddetti. Masum olduğu konusunda direndi. Kendisine tuzak kurulduğunu ileri sürüyordu. Virginia ve Indiana'da iş lenen cinayetlerle ilgili suçlu bulundu. Buraları en çok kanıtın elde edildiği yerlerdi. Kampta iş lenen cinayetlerle ilgili yeterli kanıt bulunamamıştı ve bu olayla ilgili bazı sorunlar vardı. Tek başına bir tek bıçakla dördünü birden nasıl katletmişti? Onları tek başına nasıl ormanın içlerine götürebilmiş ti? Cesetlerin ikisinden nasıl kurtulmuş tu? Bu ancak şu şekilde açıklanabilirdi. Sadece

'20

İ cesetten kurtulmaya zaman bulabilmiş diğer ikisini de ormanın derinliklerinde bırakmıştı. Ama davada bir tutar-s ızlıkk vardı. Indiana ve Virginia'daki cinayetlerle ilgili olan ve açıldığı gibi hemen kapanmıştı. Lucy gece yarısına doğru aradı. "Jorge PerezTe nasıl gitti?"

"Haklısın. Yalan söylüyorlar. Ama yine de konuş mayaya yetli değiller."

"Peki şimdi ne yapacağız?"

"Vwayne SteubensTe görüş meye gideceğim."

"Gerçekten mi?"

"Ne zaman?" "Yarın sabah." Sessizlik.

"İlk tutuklandığında ne düşünmüştün?" "Ne demek istiyorsun?" "Vwayne o zamanlar kaç yaşındaydı? Yirmi mi?" "Evet."

"Ben kırmızı kulübelerin danış manıydım," dedim. "O ise sarı, iki katlı olanların. Onu her gün görürdüm. Tam bir hafta boyunca beyzbol sahas ında çalıştık. Sadece ikimiz. Evet, normal biri olmadığını düşünürdüm ama bir katil olabileceğini düşünememiş tim hiç."

"Bir çok cinayet davasına baktın. Bilirsin."

"Sanırım sen de onu tanıyordun değil mi?"

"Evet."

"Sen ne düşünüyordun hakkında peki?" Evet.

Lucy?" Efendim.

321

"Piç kurusunun tekiydi bence."

Bu kadar sıkıntı içinde bile gülümsemeyi becerebildim. "Sence bunu yapabilecek biri miydi?"

"Boğazlarım kesip insanları canlı canlı gömmek mi? Hayır Cope. Böyle bir şey yapacağı asla aklıma gelmezdi." "Gil Perez'i öldürmedi."

"Ama diğerlerini öldürdü. Bunu biliyorsun sanırım."

"E hadi ama. Margot ve Doug'u o öldürmüş olmalı. Ya da sana baş ka bir teori. Baş kas ının insanları öldürdüğü bir kampa girdi ve sonra onları kendisinin öldürdüğünü söyledi."

"Bu imkânsız değil," dedim. "Yok canım sen de."

"Belki bu cinayetler Vwayne'i bir şekilde kışkırttı. Belki böyle bir potansiyeli

vardı ve o yaz cinayetlerin işlendiği bir kampa danış man olarak girdi. Belki bu onun için bir ka-talizatör oldu."

"Gerçekten buna inanıyor musun?"

"Sadece tahmin. Kim emin olabilir ki?"

"Onunla ilgili hatırladığım bir şey daha var," dedi.

"Ne?"

"Sürekli yalan söylerdi. Onca yıl psikoloji okuduktan sonra bunun literatürdeki adını biliyorum artık. Patolojik yalancı. Hatırlıyor musun? Neyle ilgili olursa olsun yalan söylerdi. Sadece yalan söylemek için yapardı bunu. Bu onun için gayet doğal bir tepkiydi. Kahvaltıda yedikleri konusunda bile yalan söyleyebilirdi."

Hatırlarnaya çalıştım. "Eveeet, hatırlıyorum. Habire palavra atardı. Fakirlerle uyum sağlamaya çalış an zengin bir çocuk havalalarına bürünürdü bazen. Bir seferinde uyuş tu-

322

rucu satıcısı olduğunu söylemişti. Bir çeteye üyeymiş güya. Playboy'a poz vermiş bir kızla çıkmıştı. Söylediği her şey boş ve saçmaydı."

"Onunla konuş urken bunu hatırla o zaman." "Hatırlayacağım." Sessizlik. Sinsi sinsi uyuyan yılan Greta çekip gitmişti. Şimdi uzun zamandır uykuda olan niş lerimin uyandığını hissetmeye baş lamıştım. Bir yerlerde hâlâ Lucy'yle ilgili bir şeyler vardı. Bu hislerim gerçek miydi, geçmiş e özlem mi duyuyordum, yoksa stres mi buna neden oluyordu bilemiyorum ama bunu hissediyor, hissetmeyi istemiyor hissetmemem gerektiğini de biliyordum. "Orada mısın?" diye sordu. "Evet, buradayım."

"Çok tuhaf değil mi? yani, sen ve ben." "Evet, çok tuhaf."

"Sadece bilmen için," dedi Lucy, "Yalnız değilsin. Ben buradayım tamam mı?" "Tamam."

"Bunun yardımı dokunur mu?" "Evet. Ya sana?" - "Evet. Eğer bu şekilde hisseden tek ben olsaydım berbat bir şey olurdu." Gülümsedim. "İyi geceler Cope." "İyi geceler Luce." * * *

Seri katil olmak, ya da en az ından cidden tehlikeli biri

323

olmak insanı stresten uzak tutuyordu anlaşılan. Zira VVayric Steubens aradan yirmi yıl geçmesine rağmen hâlâ çok gençti. Onu tanıdığımda çok yakışıklıydı. Hâlâda öyleydi. Lüle lüle uzun saçlarının yerinde yeller esiyordu. Kafası sıfır numaraya vurulmuş tu. Ama bu ona yakışmıştı. Hapishanedeki hücrelerinden günde sadece bir saat çıkma hakkı olduğunu biliyordum. Sanırım o zamanlarda da güneş e veriyordu kendini, çünkü hiç de tipik bir hapishane mahkûmu solgunluğu yoktu yüzünde.

VWayne Steubens dostça bir gülümsemeyle karşıladı beni.

"Bana kamp davetiyesi mi getirdin?" dedi.

"Manhattan'daki Rainbovv Room'da bir tane var. Sanırım gelebilirsin." Sanki müthiş komik bir şey söylemiş im gibi kahkahalara boğuldu. Elbette çok komik değildi, ama bu sorgulamanın eğlenceli bir partiye dönüş eceği şimdiden belli olmuş tu. Ülkenin en iyi federal ajanları tarafından sorgulanmıştı. Bir Psikopatın El Kitabı'ndaki tüm üç kağıtları bilen psikiyatristler tarafından derinlemesine incelenmiş ti. Normal soruş turma şekilleri burada iş lemezdi.

İkimizin ortak bir geçmiş i vardı. Neredeyse bir şekilde arkadaş bile olmuş tuk. Şimdi bunu kullanmak istiyordum.

Kahkahas ı anında kısık bir gülüş e dönüş tü ve sonra da bir gülümseme geldi aradan sıvışıp. "Hâlâ seni Cope diye mi çağırıyorlar?"

"Evet."

"Eee? Naber Cope?" "Süper," dedim.

"Süper," diye tekrarladı VWayne. "İra amca gibi konuş-

324

tun.

Kampta bizden büyükleri amca ya da teyze diye çağırırdık. "İra çılgın adamın tekiydi, değil mi Cope?" "Sıradışıydı."

"Aynen öyle." VWayne etrafına baktı. Açık mavi gözlerine odaklanmaya çalıştım ama o etrafı taramaya devam etti. Bakış larında bir anormallik vardı. Büyük ihtimalle ilaç verilmiş olabilirdi. Keş ke önceden yetkililere bunu sorsaydım. "Evet," dedi VWayne "Bana neden burada olduğunu söyleyecek misin?" Ve sonra, cevap vermeme beklemeden elini havaya kaldırıp "Bekle, dur söyleme. Henüz söyleme," dedi.

Gelmeden önce karşımda başka bir VWayne bulacağımı düşünmüştüm. Tam olarak bilemiyorum. Bir çılgın ya da bir ruh hastası. Çılgın kelimesiyle seri bir katilin insana hatırlattığı görünümü ve davranış ları kastediyordum. Pier-cingler, küstahça sakız çiğnemeler, şiddet gösterileri, kaba davranış lar, sıkılmış yumruklar, ve derinlerden yüzeye çıkan bir kin. Bir ruh hastasıyla kastedtiğim de günlük hayatımızda rastladığımız, antisosyal kişilik bozukluğu olan, yalan söylediğini bildiğiniz ve korkunç şeyler yapmaya muktedir zararsız görünen tiplerdi. VWayne bu ikisine de uymuyordu.

Ondan aldığım hava çok daha fazla tedirgin ediciydi. Burada oturmuş çok büyük ihtimalle kardeş imi ve hatta en az yedi kişi iyi katletmiş adamlarla konuşuyordum. Tamam Co-pe, sakın ol.

"Yirmi yıl oldu VWayne. O ormanda neler olduğunu bilmek zorundayım."

325

"Neden?"

"Çünkü kız kardeşim de oradaydı."

"Hayır Cope, kasdettiğim bu değildi." Hafif öne doğru eğildi. "Neden şimdi? Az önce söylediğin gibi, yirmi yıl oldu. Neden eski dostum, neden şimdi bilmek zorundasın olan biteni?" "Emin değilim," dedim. Gözleri benimkileri buldu. Sakin olmaya çalıştım. Roller değişmişti. Ruh hastası gözlerimden yalanımı yakalamaya çalışıyordu. "Zamanlaman çok ilginç," dedi.

"Neden?"

"Çünkü son zamanlarda gelen ilk ziyaretçim değilsin." Son derece tedirgin olduğumu belli etmemek istercesine hafifçe başımı salladım. "Başka kim geldi ki ziyaretine?" "Söylemek zorunda mıyım?" "Neden söylemeyesin ki?" Wayne Steubens arkasına dayandı. "Hâlâ yakışıklı bir adamsın Cope." "Sen de öyle," dedim. "Ama böyle birbirimize iltifat ederek cevaplara ulaşamayız."

"Gerçekten de aslında sana öfke duymam gerek."

"Neden?"

"O yaz bana zehir ettin de ondan."

Tutuktum. Bunu daha önceden de söylemiştim. Yüzümden hiçbir şey belli etmediğimi biliyordum ama sanki bağırsaklarımı usturayla doğruyorlardı. Toplu katliam yapan biriyle sohbet halindeydim. Ellerine baktım. Üzerlerindeki kanı gözümün önüne getirdim. O ellerin boğazlara bıçağı dayadığını gözümün önüne getirdim. Çelik masanın üzerinde kavuşturulmuş zararsız bir şekilde duran bu eller kim bilir neler yapmıştı o çocuklara.

Düzenli nefes almaya devam ettim.

"Nasıl zehir ettim anlamadım," dedim.

"O benim olacakü."

"Kim senin olacaktı?"

"Lucy. O yaz biriyle takılacaktı mutlaka. Sen orada olmasaydın ben onun için ideal biriydim. Anlarsın ya." Bunun üzerine ne söyleyeceğimden emin olamamıştım, ama sığ suda yüzmeye devam ettim. "Senin Margot Green'le ilgilendiğini sanıyordum." Gülümsedi. "Ne vücut vardı ama kızda ha!" "Aynen öyle." "Tam bir sürtüktü. Basketbol sahasını hatırlıyor musun?"

Garip ama anında hatırlamıştım. Margot kampın en seksi kıızıydı ve kesinlikle bunun farkındaydı. Kadını çıplak halinden çok daha seksi gösterme amacıyla üretilen vücutta sımsıkı yapışan dekolte tişörtlerden giyerdi sürekli. Vwayne'in sözünü ettiği günde kızlardan biri voleybol oynarken yaralanmıştı. Kızın adını hatırlamıyorum. Sanırım ayağı kırılmıştı ama aradan o kadar uzun zaman geçti ki sakatlığının ne olduğunu tam olarak bilemiyorum. Ama belli ki bu hasta ruhlu Vwayne de dahil olmak üzere hepimizin o günden hatırladığı tek şey, basketbol sahasına doğru üzerinde o kahrolası seksilikte atletikle yardım istemek için her tarafı sallana sallana panik halinde tabana kuvvet koşan Margot Green'di. Ve basketbol sahasındaki hepimiz, yaklaşık otuz kırk kadar erkek sadece durup ağızımızdan salyalar aka aka onu seyretmiştik.

327

Evet, erkekler domuzdur. Yeniyetme delikanlılar da öyle. Acayip bir dünyada yaşıyoruz.

Doğanın gereği on dört on yedi yaş arası erkeklerin hormonları hat safhada fazla çalışır. Buna mani olamazsınız. Ama diğer yandan toplum bu konuda bir şeyler yapmanızı engeller çünkü daha çok gençsinizdir. Sadece oturup acı çekersiniz. Ve bu acı o gün Margot Green'in etrafında dörde beş katlanmıştı. Tanrının da kendine has bir mizah anlayışı var değil mi?

"Hatırlıyorum," dedim.

"Ne kaltaktı ama," dedi VWayne. "Gil'i de götürdüğünü biliyor muydun?" "Margot mu?"

"Evet. Cinayetden hemen önce." Bir kaşını kaldırdı. "Bu seni şaşırttı değil mi?" Kımıldamadım. Daha fazla şeyler söyleyeceğini umarak konuşmasına izin verdim. Konuştu nitekim.

"Onunla yattım, anlaşılmaz Margot'yla. Ama Lucy kadar iyi değildi." Çok fazla konuşacağını söylemek ister gibi eliyle ağzını kapattı. İyi rol yapıyordu doğrusu. Sessizliğimi bozmadım. "O yaz sen gelmeden önce Lucy'yle sımsıkı alem yaptığımızı biliyor olmalısın."

"Hı hı."

"Kızardın Cope. Kiskanmadın değil mi?" "Yirmi yıl önceydi."

"Evet aynen öyle. Dürüst olmak gerekirse sonuna kadar gitmedik. Ama sen Cope, sen daha ileri gittin değil mi? Onu ilk beceren sen oldun değil mi?" Beni sinirlendirmeye çalışıyordu ama onun oyununa

328

gelmeyecektim.

"Bir centilmen asla bir kadını nasıl öptüğünü başkasına anlatmaz," dedim. "Doğru, kesinlikle sana katılıyorum. Ve lütfen beni yanlış anlama. Siz ikinizin ilişkisi özeldi. Kör olmak lazım bunu fark etmemek için. Sen ve Lucy arasındaki ilişki gerçektir. Çok özeldi değil mi söylesene." Bana gülümseyip göz kırptı. "Öyleydi," dedim, "uzun zaman önce."

"Gerçekten de buna inanmıyorsun değil mi? Yaşlanıyoruz ama çoğu yönden hâlâ eskisi gibi hissediyoruz. Sen de öyle düşünmüyor musun?" "Sayılmaz Wayne."

"Neyse, hayat uygun adımlarla yürümeye devam ediyor. Biliyor musun buradan internete bağlanabiliyoruz. Ama porno sitelere filan girişimiz yasak. Bağlandığımız her siteyi sıkı sıkı takip ediyorlar. Ama web de seninle ilgili bir araştırma yaptım. Karının öldüğünü ve altı yaşında bir kızın olduğunu biliyorum. Ama adını internette bulamadım. Adı ne?"

Bu sefer kendime hakim olamadım. İçgüdüsel olarak bu psikopatın ondan bahsetmesi kızımın fotoğrafını ofisimde tutmamdaki daha kötü etki yaratmıştı bende. Kendime hakim olmaya çalışıp esas konuya geldim. "Ormanda ne oldu Wayne?" "İnsanlar öldü." "Benimle oyun oynama."

"Sadece bizim oyun oynuyor Cope. Eğer gerçeği duymak istiyorsan seninle başlayalım. Neden bugün şu anda buradasın? Zamanlanan bir tesadüf değil. İkimiz de bunu

329

biliyoruz."

Arkama baktım. Bizi gözlediklerini biliyordum. Bunu özellikle talep etmiştim. Birisinin içeri girmesi için işaret verdim. Bir gardiyan kapıyı açtı. "Buyrun efendim," dedi bana.

"Son iki hafta içerisinde Bay Steubens'i ziyaret eden oldu mu?" "Evet efendim. Bir kişi geldi."

"Kim?"

"İsterseniz size ismini hemen bulabilirim." "Evet, bulun lütfen." Gardiyan dışarı çıktı. Dönüp Vwayne'e baktım. Etkilenmiş görünmüyordu. "Havlu atıyorum," dedi. "Ama gerek yoktu. Sana söyleyecektim. Curt Smith adında biri." "Bu kişi iyi tanımıyorum."

"Ah, ama o seni tanıyor. EST diye bir dedektiflik bürosu için çalışıyormuş."

"Özel dedektif mi?" "Evet."

"Gelme nedeni..."

Şimdi anlamıştım, şu pislik herifler "Bana bok atmak," deyiverdim. Vwayne Steubens burnuna dokunup elini yavaşça bana doğru döndürdü. "Sana ne teklif etti?" diye sordum.

"Patronu eski federallerdenmiş. Hapishanede daha iyi koşullarda bakılmamı sağlayabileceğini söyledi."

"Ona bir şey söyledin mi?"

"Hayır. İki nedenden ötürü. Birincisi teklifinin benim için hiçbir anlamı yoktu. Yalan söyledi. Eski bir federal be-

330

nim için hiçbir şey yapamaz." "İkinci neden?"

Vwayne Steubens öne doğru eğildi. Tam gözünün içine bakıyordum. "Beni dinlemeni istiyorum Cope.

Beni çok dikkatle dinlemeni istiyorum." Gözünün içine bakmaya devam ettim.

"Hayatımda bir sürü kötü şey yaptım. Ayrıntıya girmeyeceğim. Gerek yok çünkü. Yanlışlar yaptım. Son on sekiz yılımı bir cehennemde günahlarımın bedelini ödeyerek geçirdim. Ben buraya ait değilim.

Gerçekten de değilim. İndi-ana ya da Virginia'yla ilgili ağzımı açmayacağım. Orada ölen insanları hiç tanımam. Benim için tamamen yabancıydılar."

Durdu, gözlerini yumup yüzünü kaşıdı. Geniş bir yüzü vardı. Teni parlaktı. Adeta balmumuyla kaplanmış gibi. Hala ona bakıp bakmadığımı kontrol etmek için gözlerini yeniden açtı. İstesem bile gözlerimi ondan ayıramıyordum. "Ama, işte beklediğin cevap Cope. İkinci neden. Yirmi yıl önce o ormanda olanlarla ilgili hiçbir fikrim yok. Çünkü orada değildim. Margot Green'e, Doug Billingham'a ya da Gil Perez ve kız kardeşine ne olduğunu bilmiyorum. Onlar arkadaşlarımdı. Benim için birer yabancı değillerdi." Sessizlik.

"Peki Indiana ve Virginia'dakileri sen mi öldürdün?" diye sordum.

"Hayır desem bana inanacak mısın ki?" "Bir sürü kanıt bulundu." "Doğru."

"Ama hâlâ suçsuz olduğunu iddia ediyorsun." "Suçsuzum çünkü."

331

"Sen tamamen masum musun yani Vwayne?"

"Sadece bir konuya odaklanalım tamam mı? Ben şimdi sana o yazdan bahsediyorum. Sana o kamptan bahsediyorum. Ben orada kimseyi öldürmedim. O ormanda neler olduğunu bilmiyorum." Hiçbir şey söylemedim. "Savcılık yapıyorsun ha?"

Evet anlamında başımı salladım.

"İnsanlar geçmişini kazıp duruyorlar. Bunu anlayabiliyorum, ve şimdi buradasın. Bu da demektir ki bir şeyler oldu. Yeni bir şeyler. O geceyle ilgili." "Amacın ne Vwayne?"

"Hep onları benim öldürdüğümü düşündün," dedi. "Ama şimdi ilk kez artık emin değilsin, değil mi?" Hiçbir şey söylemedim.

"Bir ş eyler değiş miş . Yüzünden okuyabiliyorum. Artık ciddi ciddi o akş amla ilgim olup olmadığımı merak etmeye baş ladın. Eğer yeni bir ş eyler öğrendiysen bana söylemek zorundas ın."

"Buna mecbur değilim VWayne. Ormandaki cinayetler için değil, Indiana ve Virginia'dakiler için yargılandın ve cezaya çarptırıldın."

Kollarını açtı. "O zaman öğrendiklerini benimle paylaşmakta ne sakınca olabilir ki?"

Bunu düş ündüm. Bunları söylerken bir maksadı olduğu belliydi. Gil Perez'in daha düne kadar hâlâ hayatta olduğunu söylesem bu mahkûmiyet kararını hükümsüz kılmazdı. Zira Gİ T i öldürmekten değil diğer suçlardan mahkûmiyet alınıştı. Ama çok önemli etkileri olabilirdi.

332

Seri katillerle ilgili davalar biraz da kelimenin tam anlamıyla ölüler evine benzerdi. Bir kurbanın aslında öldürülmediğini, en az ından sizin seri katiliniz tarafından öldürülmediğini öğrenirseniz o ölüler evi kolayca çökebilirdi. Ş imdilik gizli kalmasını tercih ettim. Gil Perez'in gerçek kimliği belli olana kadar bu konuda bir ş ey söylemenin anlamı yoktu. Ona baktım. Gerçekten akıl hastası mıydı? Sanırım öyle. Ama kahretsin bundan nas ıl emin olabilirdim ki? Neyse, her ne olursa olsun bugünlük öğrenmek istediklerimi öğrenmiş tim. Gitmek için aya ğ a kalkt ı m.

"Hoş ça kal VWayne." "Hoş ça kal Cope."

Kapıya doğru yürüdüm.

"Cope?"

Arkama döndüm.

"Onları öldürmediğimi biliyorsun değil mi?" Cevap vermedim.

"Eğer ben onları öldürmediysem," diye devam etti. "O gece sadece Margot'ya, Gü'e Camille'e değil, bana ve sana da neler olduğunu sorgulamak zorundas ın."

333

27. BÖLÜM

"İra, bir saniye bana bak."

Lucy babasının kafası biraz berraklaş ana kadar beklemiş ti. Odasında tam karşısına oturmuş tu. İra bugün raftan eski plaklarını indirmiş ti. Sweet Baby James'in kapağında James Taylor'm uzun saçlı hali. Beatles üyeleri Abbey Road'da karşıdan karşıya geçerken "artık tedavülden kalkmış " olan Paul McCartney'nin çıplak ayaklı hali."VWhat's going" on albümünün kapağında Marvin Gaye bir fular takmış . Do-ors'un orijinal albümünün kapağında Jim Morrison' ın hüznü çekiciliği.

"İra?"

İra kamp günlerinden kalma eski bir fotoğrafa bakıp gülümsüyordu. San vosvos kampın yaş ça en büyük kızı tarafından süslenmiş . Her tarafına çiçek ve barış iş aretleri çizmiş ler. İra kollarını kavuş turmuş ortada duruyor. Kızlar arabanın etrafına doluş muş . Hepsinin üzerinde birer ş ort ve tiş ört var.

Bronzlaşmış yüzlerinde gülücükler açmış . Lucy o günü hatırlıyordu, özellikle de kendinizi çok kötü hissettiğiniz anlarda alt çekmeceye yerleş tirdiğiniz kutudan çıkartıp bakabileceğiniz güzel bir fotoğraftı elinde tuttuğu. 335

"İra?"

Lucy'ye doğru döndü. "Dinliyorum."

Odada 1965 ydına ait, Barry McGuireTn artık klasikleş miş "Eve of Destruction," parças ı çalıyordu. Sözleri oldukça sinir bozucu olmasına karşın bu ş arkı Lucy'yi her zaman rahatlatırdı. Ş arkı dünyanın kasvetli yüzünü çarpıcı bir biçimde anlatıyordu. Dünyanın havaya uçmas ından, Ürdün nehrine saçılmış cesetlerden, nükleer savaş için düğmeye basarlar mı korkusundan, Kızıl Çin ve Alabama'ya bağlı Selma'daki kinden, (ritm bu kısımda fazla hızlanmış ama iş e yaramıştı), yeryüzündeki ikiye bölünmüş ve nefretten bahsediyordu. Ve daha sonra koroyla birlikte hafif dalga geçer gibi bu şarkıyı dinleyen felaketin eşiğinde olmadığımızı düş ünmesinin resmen saflık olacağını söylüyordu.

O zaman niye bu iç sıkıcı şarkı Lucy'yi bu kadar rahatlatıyordu acaba?

Çünkü söylediklerinin hepsi doğrudu. Dünya korkunç, iğrenç bir yer olmuş tu. O zamanlarda gezegenimiz uçurumun başındaydı. Ama sonra hayatta kalmayı baş arabilmiş , hatta bazı ılarına göre daha da güzelleş tirilmiş ti. Dünya bugün de korkunç bir haldeydi. Hiç atlatamayacaktık bu durumu sanki. McGuire'm dünyası tedirgin ediciydi. Belki daha da tedirgin edici. Ş arkının bestelendiği zamanın yirmi yıl öncesine gidip bakalım. 2.Dünya Savaşı, Naziler. Herhalde İkinci Dünya Savaşı'nı yaş ayan insanlar o yıllarda altmış ıyı yılları görebilselerdi kendilerini Disneyland'da filan sanırlardı. Bunu da atlattık. Sanki hep uçurumun başındayız ve sanki hep bu tehlikeleri atlatacak gibiyiz. Kendi ellerimizle yıktığımızı yine kendimiz onaracağız. Kim bilir? 336

Lucy kafasını salladı. Ne kadarda Polyannavari bir düş ünce..

Ira sakallarını kesmiş ti. Saçları hâlâ darmadağınktı. Saçlarındaki kırlar hafif mavileşmeye başlamıştı. Elleri titriyordu. Lucy ufukta Parkinson hastalığının belirmeye başladığını düşündü. Ömrünün son yıllarının kötü geçeceğini biliyordu. Aslında son yirmi senesini de çok iyi geçirdiği söylenemezdi ya.

"Ne vardı tatlım?"

Lucy'nin söyleceklerine kulak kabartacağı aşıkardı. İnsanlara karşı her zaman çok ilgili ve açık olmuştu. Ira'nın cazibesi işte buradan geliyordu. Çok ama çok iyi bir dinleyiciydi. Acıyı tatmış ve iyileştirmek için çareler aramıştı. Ira herkesin duygulannı anlayabilecek yetenekte biriydi. Her kampçının, her anne babanın, her bir dostunun. Ama tek çocuğu olduğunu düşündüğünüzde, herkesten daha fazla onu sevdiğini düşündüğünüzde, bu en soğuk gecede en sıcak battaniyenin altına sokulmak gibi bir şeydi. Tanrım! Muhteşem bir babaydı o. Babasının eski halini çok ama çok özliyordu Lucy. "Ziyaretçi defterinde Manolo Santiago diye birinin seni ziyaret ettiği yazıyor." Başını yana doğru eğdi. "Onu hatırlıyor musun Ira?" Gülüşü birden yok oldu Ira'nın.

1 "Konuşmaya." "Neyle ilgili?"

Ağızından bir şey kaçırmaktan korkar gibi dudaklarıyla dişlerini kapattı.

"Ira?"

"Evet," dedi. "Hatırlıyorum. "Niye gelmiş?" 337

"Ira?"

Kafasını salladı. "Lütfen söyle bana,"

Ağızını açtı ama hiçbir şey söylemedi. Sonunda fısıldar gibi konuşmaya

başladığında, "Ne konuşmak istediğini bilmek istiyorsun," dedi.

Lucy arkasına baktı. Odada yalnızlardı. "Eve of Destruction" parçası sona ermiş, Mamas ve Papas topluluğu "bütün yapraklar kahverengiydi" şarkısıyla sahneye çıkmışlardı şimdi.

"Kampla mı ilgiliydi?" diye sordu Lucy.

Başını öne doğru salladı Ira.

"Bilmek istediği neydi?"

Ira ağlamaya başlamıştı.

"Ira?"

"Oraya geri dönmek istemedim." "Oraya dönmek istemediğini biliyorum." "Sürekli sormaya devam etti."

"Neyi Ira? Neyi sordu sana?" Elleriyle yüzünü kapattı.

"Lütfen..." "Lütfen ne?"

"Artık oraya geri dönemem. Anlıyor musun? Artık oraya geri dönemem." "Artık sana zarar veremezler." Yüzünü kapatmaya devam etti. Omuzları titredi. "O zavallı çocuklar." "Ira?" Çok korkmuş gözüküyordu.

"Baba?" dedi Lucy.

"Hepsini yüzüstü bıraktım." "Hayır, bırakmadın."

338

Artık hıçkırıklarına hakim olamıyordu. Lucy önünde diz çöktü. O da ağlamamak

için kendini zor tutuyordu. "Baba, lütfen bak bana."

Ira bakmadı. Hemşire Rebecca başını kapıdan içeri uzattı.

"Gidip ilaç getireyim," dedi.

Lucy elini kaldırdı. "Hayır."

Ira bir kez daha hıçkırdı.

"Bir yatıştırıcıya ihtiyacı var."

"Henüz değil," dedi Lucy. "Biz sadece... lütfen bizi yalnız bırakın." "Ama benim bir sorumluluğum var."

"O gayet iyi. Bu özel bir konuşma. Heyecanlandı, hepsi bu." "Doktoru çağıracağım."

Tam Lucy ona hayır diyecekti ki hemşire hızla odadan dışarı çıktı. "Ira lütfen beni dinle."

"Hayır..." "Ona ne dedin?"

"Onları ancak bir yere kadar koruyabildim. Anladın

mı?"

Lucy anlamamıştı. Ellerini babasının yanaklarına koydu ve başını kaldırmaya çalıştı. Ira öyle bir bağırdı ki Lucy çığlığın kuvvetiyle neredeyse arkaya yuvarlanacaktı. Üzerinde durmadı. Ira kendini odanın köşesine atıp büzüldü. "Hayır diyorrrruuuum." "Tamam baba tamam..."

"Hayır!"

Hemşire Rebecca yanında iki kadınla geri döndü. Lucy 339

doktor olanı tanımıştı. Hemşire olan diğerinin elinde bir şırınga vardı.

Rebecca, "Sakin ol, tamam Ira," dedi.

Ira'ya doğru yaklaşmaya başladılar.

Lucy onlara doğru yürüyerek "Dışarı çıkın," dedi.

Kartında Julie Contrucci yazan doktor hafifçe öksürdü.

"Şu anda çok fazla tedirgin."

"Ben de öyleyim," dedi Lucy.

"Pardon, anlamadım."

"Tedirgin olduğunı söylediniz. Çok önemli değil. Tedirginlik artık hayatımızın bir parçası oldu. Çoğu zaman ben de tedirgin hissediyorum kendimi. Size hiç olmuyor mu?. Neden o olmasın?"

"Çünkü o hasta."

"Hiçbir şey yok. Bedeni uyuş turulmadan önce kafas ı yerindeyken bir iki dakika daha onunla konuşmak istiyorum."

Ira bir kez daha hıçkırdı. "Siz buna kafas ı yerinde mi diyorsunuz?" "Biraz daha zaman verin bana." Dr. Contrucci kollarını göğsünde birleş tirdi. "Bu sizin verebileceğiniz bir karar değil." "Ben onun kızayım ama." "Babanız kendi isteğiyle burada. İ stediği zaman gelir, istediği zaman gider. O nas ıl istiyorsa öyle yapacağız."

Contrucci Ira'ya baktı. "Size bir sakinleş tirici verelim mi Bay Silverstein?" Ira tuzağa düş ürülmüş bir hayvan gibi korkuyla etrafına baktı.

"Bay Silverstein?"

340

Ira kızına doğru döndü. Yine ağlamaya başladı. "Hiçbir şey söylemedim Lucy. Ne söyleyecektim ki?" Doktor Lucy'ye baktı. Lucy de babas ına. "Tamam Ira." "Seni seviyorum Luce." "Ben de seni seviyorum." Ira kolunu uzattı. İ laç derisinin altına zerk edilirken mutlu mutlu gülümsüyordu. Lucy çocukluğunu hatırladı. Ira onun yanında hiç kaygı duymadan esrar içerdi. Hatırlıyordu da dumanını derin derin içine çekerken aynen ş imdi gülümsediği gibi gülümserdi. Lucy ş imdi neden o zamanlar buna ihtiyaç duyduğunu merak ediyordu. O çocukken esrar babas ının hayatının bir parças ıydı, "özgürlük hareketinin" bir parças ı. Ama ş imdi merak ediyordu. Lucy de alkol bağımlısı değil miydi? Acaba bağımlılık geni diye bir şey var mıydı? Ya da Ira da aynı Lucy gibi sıkıntılarıyla yüzleş me-ek, gerçeklerden kaçmak için mi kendini uyuş turmaya ih-iyaç duyuyordu?

341

I

28. BÖLÜM

"Lütfen bana şaka yaptığınızı söyleyin." Özel FBI ajanı Geoff Bedford'la beraber dış ı alüminyum kaplı, içinde yerel ajanların imzalı fotoğraflarının asıldığı yönetmeliğe uygun ölçülerde inşa edilmiş yemek salonunda oturuyorduk. Özenle kesilerek düzeltilmiş ucu jöle-lenmiş palabıyıkları vardı. Bir zamanlar bu tip bıyığın aynısından bir sanatçıda görmüştüm ama kim hatırlamıyorum. "Şaka yapmıyorum," dedim. Bayan garson geldi. Bize "efendim" diye hitap etmemiş ti. Bu hoş uma gitmedi. Bedford yemek menüsünü inceledikten sonra sadece kahvede karar kıldı. Mesaj ı alıp ben de kahve ısmarladım. Menüleri geri verdik. Bedford kız gidene kadar bekledi.

"Onları öldürenin Steubens olduğu ş üphe götürmez bir gerçek. Bu geçmiş te de böyleydi, ş imdi de böyle. Kesin suçlu o."

"İ lk cinayetler ve ormandakiler." "Ne olmuş onlara?"

"Ormandaki cinayetlerle iliş kisi olduğuna dair hiç kanıt bulunamadı."

343

"Fiziksel kanıt yok evet."

"Dört kurban," dedim. " İ kisi kız değil miydi? Margot Green ve kızkardeş im." "Doğru."

"Ama Steubens'in kurbanlarından hiç biri kız değildi." "Doğru." "Hepsi on altı on yedi yaş larında erkeklerdi. Bu size garip gelmiyor mu?" Sanki o anda vücudumdan ikinci bir kafa çıkmış gibi hayretle bana baktı. "Bakın Bay Copeland. Sizinle görüş meyi kabul ettim çünkü birincisi bölge savcısısınız. İ kincisi kız kardeş iniz bu canavarın elleriyle öldürüldü. Ama bu ş ekilde beni sorguya çekerseniz..."

"Daha az önce VWayne Steubens'i ziyaret ettim," dedim.

"Haberim var. Ve ş unu söylememe izin verin, o kahrolas ı psikopatın teki ve patolojik bir yalancı."

Lucy'nin de aynı şeyi söylediğini hatırladım. Bir de ben daha kampa katılmadan önce Lucy'yle ikisinin kaçamak yaptıklarını söylediği aklıma geldi. "Bunu biliyorum," dedim.

"Bildiginizden emin olamadım nedense. Size bir şey söyleyeyim. Yaklaş ık yirmi yıldır VWayne Steubens 'le yatıp kalkıyorum. Bunu bir düşünün. Ne kadar ikna edici bir yalancı olabildiğini bizzat gördüm."

Söyledikleriyle pek bir bağlantı kuramadığım için fazla üzerinde durmadım. "Yeni kanıtlar var," dedim.

Bedford suratını astı. Bıyıklarının ucu da dudaklarıyla birlikte aynı anda hareket ediyordu. "Siz neden bahsediyorsunuz?"

344

"Gil Perez'in kim olduğunu biliyor musunuz?" "Elbette. Bu davayla ilgili her şeyden ve herkesten haberim var."

"Cesedi hiç bulunamamıştı." "Doğru. Kız kardeş inizinki de." "Bunu nas ıl açıklıyorsunuz?" "Kampın bulunduğu bölgeyi siz daha iyi bilirsiniz." "Evet, biliyorum."

"Ormanlık alanın kaç dönüm olduğunu da bilirsiniz." "Evet biliyorum."

Sağ elini kaldırıp bana baktı. "Selam Bay İğne!" sonra aynısını sol eliyle de yaptı. "Arkadaşım Samanlıkla tanış ." "VWayne Steubens onlara nispeten daha kısa bir adam." "Yani?"

"Yani Doug'un boyu bir seksenden fazlaydı evet ama Gil de oldukça cüsseliydi. Sizce VWayne onları gafil avlayıp yenecek güçte biri miydi?"

"Bıçağı vardı. Margot Green'i s ıks ıks ıks ı bağladı ve sadece boğaz ını keserek iş ini bitirdi. Diğerlerini nas ıl katletti-inden emin değiliz. Onları da ormanın değış ik yerlerinde öldürmüş olabilir. Bilmiyoruz. Doug Billingham' ı bulmak için bakmadığımız yer kalmadı. Margot'nun bulunduğu yerden yarım mil kadar uzaklıkta fazla derin kaz ılmamış bir çukurda bulundu. Cesedi bıçak yaralarıyla doluydu. Bir de belli i kendisini savunurken ellerinde açılmış baz ı yaralar. Kız ardeş inize ve Gil Perez'e ait kan ve giysiler bulundu. Bunların hepsini biliyorsunuz." "Biliyorum." Bedford sandalyesini öne eğdi. "Söyleyin bakalım Bay Copeland ş u yeni ortaya çıkan kanıt da neyin nesi?" "Gil Perez. O gece sağ salım kurtulabilmiş . Geçen hafta ölü bulundu." Sandalyesini arkaya doğru düş ürdü. "Pardon? Anlayamadım."

Manolo Santiago'nun aslında Gil Perez olduğuyula ilgili hikayeyi anlattım. Buna pek inanmamış gibiydi. Aslında ajan Bedford bana sanki onu çocuklara yumurtalar bırakan Paskalya Tavş anı'nın gerçek olduğuna ikna etmeye çalış ı-yormuş um gibi bakmış ı.

Bitirdiğimde "Bakalım doğru anlamış mıyım," dedi.

Garson kız kahveleri getirdi. Bedford kahveye hiç bir ş ey katmadı. Dikkatle fincanı kaldırdı ve kenarlarım bıyığına değdirmeden bir yudum aldı. "Perez'in anne babas ı cesedin o olduğunu inkar ediyorlar. Manhattan cinayet masas ı o olduğuna inanmıyor. Ve siz bana diyorsunuz ki..." "Ben size onun Gil Perez olduğunu söylüyorum."

Bedford kıkırdadı. "Sanırım size yeteri kadar zaman ayırdım Bay Copeland." Kahve fincanını masaya koydu. Bir an önce yemekhaneden çıkmak için sabırs ızlandığı belli oluyordu.

"O olduğunu biliyorum. Kanıtlamadan önce biraz zamana ihtiyacım var."

Bedford durdu. "Size bir ş ey söyleyeyim mi?" dedi. "Oyun oynamaya devam edin. O gece Gil'in kurtulduğuna inanmaya devam edin siz."

"Tamam."

"Bu Vwayne Steubens'i kurtarmaz. Asla. Belki birçok kiş i.. .yüzünde sert bir ifade vardı" .. .ilk cinayetlerde Steubens'in bir suç ortağı olduğuna inanıyor olabilir. Daha az önce kendi ağzınızla bu kadar kiş iyi nas ıl oldu da katletme-

346

yi becerebildi dediniz. Tamam o zaman, eğer iki kiş ilerse ve üç kiş i katledüdiyse bu olayı daha da basit hale getirir değ il mi?"

"Yani ş imdi siz Perez'in bir suç ortağı olduğunu mu düş ünüyorsunuz?"

"Yo hayır. Anlasanız» o gece kaçmayı başarabildiğini bile inanmıyorum.

Varsayımlar üzerinden gidiyorum. Manhattan morgundaki o cesedin Gil Perez'in olduğu kanıtlarırsa diyorum."

Kahveme bir paket tatlandırıcıyla biraz süt ekledim. "Sör Arthur Conan Doyle'u bilir misiniz?" diye sordum. "Sherlock Holmes'u yazan adam."

"Aynen. Sherlock'un kanıtlanamayan ama doğruluğu kabul edilen önermelerinden biri ş udur 'Bir kiş inin elinde veri olmadan teorilerden yola çıkmas ı büyük bir hatadır. Çünkü sonra o kiş i teorileri gerçeklere uydurmak yerine gerçekleri- teoriye uydurmak için çarpıtmaya baş lar.'" "Sabrımı test etmeye çalış ıyorsun Bay Copeland."

"Size yeni bir gerçekten söz ettim. Neler olduğunu yeniden düş ünmeye çalış mak yerine hemen bu gerçeği teorinize uydurmak için bir yol buldunuz."

Bana baktı. Onu suçlamıyordum. Biraz sert çıkmış ım ama baskı yapmam laz ımdı.

"Vwayne Steubens'in geçmiş iyle ilgili bir ş eyler biliyor musunuz?" diye sordu sineye çekerek. "Katil profiline tıpatıp uyuyor."

"Profiller kanıt sayılmaz,"dedim.

"Ama yardımcı olur. örneğin Steubens daha yeni yetme bir delikanlıyken komş ularının hayvanlarının ortadan

347

yok olduğunu biliyor muydunuz?"

"Gerçekten mi? Güzel, aradığım kanıt buydu iş te."

"Bunun için bir de tanış ımız var. Charlie Kadison adında bir çocuk. O günlerde bir ş ey söylememiş ti çünkü korkuyordu. VWayne Steubens'i on altı yaşındayken French mi ne iş te o cinsten küçük beyaz bir köpeği gömerken görmüş ." "Bichon Frise cinsi mi?"

"Evet. Köpeği kafasına kadar toprağa gömmüş. Zavalıcılık hiç kımıldayamamış."

"Hasta herif."

"Yoo, daha da fazlas ı var." Büyük bir özenle kahvesinden bir yudum daha aldı. Bekledi. Fincanı yerine koydu ve bir peçeteyle ağzını sildi.

"Eski dostun köpeğin gövdesini gömdükten sonra ş u küçük Kadi'nin evine gidip çim biçme makinelerini ödünç istemiş ... "

Durup bana baktı. Steubens'in daha sonra ne yaptığını anlamıştım.

"İğrenç," dedim.

"Sana böyle on on beş tane daha vaka anlatabilirim. "Ve de sonunda VWayne Steubens kampta bir i ş koparmayı ba ş ard ı ... "

"Büyük sürpriz, yani demek istiyorum ki Ira Silverstein insanları iş e alırken geçmiş lerini titizlikle araştıran biriydi. Ve kimse ilk cinayetler olduğunda VWayne'den ş üphelenmedi ha?"

"Bunlardan hiç haberimiz yoktu. Öncelikle Camp PLUS olayında biz yoktuk. Federallere devredilmiş bir iş değildi. Yani öncesinde diyorum. Bundan daha da önemlisi o yıllarda korktukları için hiç kimse gelip bir ş ey anlatmamıştı.

348

Charlie Kadison mesela. Bir de unutmayın ki Steubens zengin bir aileden geliyordu. Babas ı o çocukken ölmüş tü ama aşırı koruyucu olan annesi milleti susturmak için bolca para harcamıştı. Aynı zamanda tutucu bir ailesi vardı. Çok katı bir aileydi."

"Seri katil profiline uyan bir özellik daha."

"Sadece seri katil profiliyle ilgili değil Bay Copeland. Gerçekleri biliyorsunuz. New York'ta yaşıyor olmasına rağmen cinayetlerin işlendiği sırada Virginia, İ ndiana ve Pennsylvania'da olduğunu biliyoruz. Bir de önemli bir nokta daha var. Arama izniyle evine girdiğimizde kurbanlara ait baz ı eş yalar bulduk. Zafer hatıraları." "Hepsinden almamış ama." "Çoğundan diyebiliriz."

"Ama bizim kampçılara ait bir ş ey bulunamadı öyle değil mi?" "Doğru." "Neden peki?"

"Bence acele etti. Cesetlerden bir an önce kurtulmak istiyordu. Zamanla yarışıyordu."

"Yine aynı ş eyi söyleyeceğim. Burada da gerçek saptırılmış gibi biraz." Arkas ına dayanıp beni incelemeye baş ladı. "Peki teoriniz nedir Bay Copeland? Bunu duymak için çok sab ı rs ı zlan ı yorum." Tek bir kelime etmedim.

Kollarını sonuna kadar açtı. " İ ndiana ve Virginia'da baş ka kampçıların boğazlarını kesen seri katil bir yaz kampına danış man olup orada da iki çocuğun boğazlarını kesiyor yani öyle mi?"

349

Haklıydı. Bunu ta başından beri düş ünmüş tüm aslında ve bir türlü iş in içinden çıkamıyordum.

"Çarpıtılmış olsun olmas ın gerçekleri biliyorsunuz. Savcı sizsiniz. Sizce neler oldu?"

Sorusu karşısında biraz düş ündüm. Bekledi. Sonra biraz daha düş ündüm.

"Henüz bir ş ey bilmiyorum," dedim sonunda. "Bir teori yürütmek için henüz erken.

Belki baz ı gerçekleri bir araya getirmeliyiz."

"Ve belki de siz bunu yaparken Steubens gibi baş ka bir pislik birkaç kampçı daha öldürür bu arada."

Bu konuda da haklıydı. Jenrette ve Narantz'a karşı açılan tecavüz davas ını düş ündüm. Eğer bu davaya objektif bir açıdan bakılırsa VWayne Steubens aleyhine çok daha fazla delil vardı.

"O gece Gil, Perez'i öldürmedi," dedim.

"Önceden de söylemiş tiniz. Sizi duydum. Lütfen tartış mamızın verimli olabilmesi için aynı ş eyleri tekrar tekrar söylemeyin. Diyelim ki Perez'i öldürmedi o zamanlar." Ayaları tavana bakacak ş ekilde kollarım yukarı kaldırdı. "Bundan kazancınız ne olacak?" Üzerinde biraz düş ündüm. Kahretsin! Bu bir ş ey değil tirmeyecekti tabii. Kız kardeş imin başına gerçekte neler geldiğini merak etmeye devam edecektim çünkü.

350

29.BÖLÜM

Bir saat sonra bir uçakta oturmaktaydım. Muse aradığında henüz kapılan kapatılmamıştı.

"Steubens'le nas ıl gitti?" diye sordu. "Sonra anlatırım. Mahkeme nas ıl geçti?"

"Anlams ız bir sürü laf. Belki bin kere "muallakta" kelimesini kullandılar. Herhalde hukukçu olmak bayağı bir s ıkıcı olmalı. Nas ıl kafayı yemiyorsunuz anlamıyorum."

"tdare ediyoruz iş te. Yani kayda değer bir ş ey olmadı mı?"

"Hayır, hiçbir ş ey olmadı. Ama yarın izinlisin. Yargıç Perş embe sabah ı ilk iş bütün müş avir avukatlarla toplantı yapmak istiyor."

"Neden?"

"Çünkü muallakta olan çok fazla konu olduğunu düşünüyor. Bendeniz, yani asistanınız da bunun üzerine büyütülecek bir ş ey olmadığını söyledi kendisine. Dur bak bir ş ey daha var."

"Nedir?"

"Şu arkadaşın Lucy'ye gelen ödevin nereden gönde-351

rildiği konusunda araştırma yapabilecek süper bir bilgisayarıcı buldum."

"Eee?"

"Önceden aldığınız bilgiyle uyuyor buldukları. Bazılarını yani."

"Ne demek bazılarını?"

"Topladığı bilgileri aldım ve birkaç yeri aradım, biraz sondaj yaptım. Ve çok ilginç bir şey buldum." "Ne buldun?"

"Sanırım artık ödevi Lucy'ye kimin gönderdiğini biliyoruz."

"Kimmiş?"

"Yanında mı Blackberry'in?" "Evet."

"Cope burada çok gürültü var. Bir de ses gidip geliyor. Sana e-mail atsam daha iyi olacak." "Tamamdır."

"Başka bir şey söylemiyorum. Bak bakalım acaba benimle aynı sonucu çıkartacak mısın?"

Söylediği şey üzerinde düşünüyordum ve aklıma Geoff Bedford'ın yaptığı konuşma geldi.

"Benden gerçekleri teoriye uydurmak için çarpıtmamı mı istiyorsun yani?"

"Ne?"

"Boş ver Muse. Yok bir şey. Sen bana maili gönder." * * *

Geoff Bedford'la görüşükten dört saat sonra Lucy'nin odasının hemen bitişiğindeki o gün izinli olan bir İngilizce

352

hocasının odasında oturuyordum. Lucy'ye odanın anahtarını bırakmıştı. Lonnie Berger denen adam odaya hiç kapıyı vurmadan paldır küldür girdiğinde camdan dışarı bakıyordu Lucy.

Garip ama Lonnie bana Lucy'nin babasını İra'yı hatırlatmıştı biraz. Onu Peter Pan'a benzettim. Kendini entel sanan adamlardan biriydi işte. Hippileri ya da aşırı solcuları ya da işte o tip insanlara ne deniyorsa eleştirdiğimi sanmanızı istemem. Onlara ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum. Değişik politik görüş teki insanlara ihtiyacımız olduğuna inanıyorum fazla. Hatta tamamen apayrı fikirde olduğumuz ve hatta çin için nefret beslediğimiz insanlara da. Hayat onları çok ıkıcı olurdu herhalde. Bir düşünsenize: Sol olmazsa sağ da olmaz. Ve ikisi de olmazsa ortası da olmaz.

"Neler oluyor Luce? Benim ateşli garson kızla buluşacak..." Lonnie beni gördüğünde ses tonunu değiştirdi birden. "Bu da kim?"

Lucy hâlâ camdan dışarı bakıyordu.

"Ve neden Mitnick'in ofisindeyiz söyler misin?"

"Ben Paul Copeland," dedim.

Uzattığım eli sıkı.

"Vay be," dedi Lonnie "Sen o hikâyedeki adamsın değil mi? Bay P ya da işte ne haltsa. Şu hikâyenin nereden gönderildiğini..."

"Evet. Lucy bana anlattı nasıl amatörce iz sürdürdüğünüzü. Ama tahmin edebileceğiniz gibi benim için çalışan bazı profesyonel dedektifler var." Lonnie elimi bıraktı.

"Bizimle paylaşmak istediğin bir şey olabilir mi?" "Siz neden bahsediyorsunuz?"

353

"Aslında haklıydın. E-mail akşam saat altı kırk ikide Frost kütüphanesinin bilgisayarlarının birinden gönderilmişti. Ama saat altıyla yedi arasında Sylvia Potter kütüphanede değildi.

Lonnie geri çekildi.

"Ama sen oradaydın Lonnie."

Sahte sahte gülümüş başını salladı Lonnie. Zaman kazanmaya çalışıyordu. "Saçmalığın danskası. Ya kendinize gel-senize siz. Bir dakika bir dakika..." Güya çok şaşırılmış gibi yapıp ciddi bir ifade vermeye çalıştı yüzüne. "Haydi ama Luce. Buna inanıyor olamaz..."

Lucy sonunda ona doğru döndü ve hiçbir şey söylemedi.

Lonnie beni göstererek "Bu herife inanmıyorsun değil mi? O..." Durdu. "Devam et, o ne?" diye sözünü kestim.

Cevap gelmedi. Lucy camın kenarında durmuş öylece Lonnie'nin yüzüne bakıyordu. Tek bir kelime etmeden. Lonnie renkten renge girene kadar ona bakmaya devam etti. Lonnie sonunda bir sandalyeye çöktü. "Lanet olsun," dedi. Bekledik. Başını eğdi. "Anlamıyorsunuz."

"Anlamıyorsak anlat bize," dedim.

Kafasını kaldırıp Lucy'ye baktı. "Gerçekten de bu herife güveniyor musun?"

"Sana güvendiğimden çok ama çok daha fazla."

"Ben olsam güvenmezdim. Uğursuz herifin teki Luce."

"Parlak tavsiyelerin için teşekkürler," dedim. "Şimdi söyle bakalım. Neden gönderdin Lucy'ye o hikayeyi?"

Kü-

354

pesiyle oynamaya başladı. "Sana cevap vermek zorunda değilim" "Tabii ki cevap vermek zorundasın." Dedim. "Ben eyalet savaşıyım." "Ne olmuş savcıysan?"

"Yani Lonnie, seni insanları taciz etmek suçundan tutuklayabilirim."

"Yo hayır, yapamazsın. Bir kere benim gönderdiğimi kanıtlayamazsın." "Elbette ki kanıtlayabilirim.

Bilgisayar konusunda bilgili olduğumu iddia ediyorsun. Kızları kafalamakta filan da ustasın. Ama benim iş yerimdeki eksperlerin hepsi, senin anlayacağın dilden söyleyeyim eğitilmiş profesyonellerdir. Ödevi senin gönderdiğini biliyoruz zaten. Kanıtı elimizde." Bir an düşündü. İnkâra devam edip etmeme konusunda karar verememiş gibiydi. Sonunda yeni bir çıkış yolu aradı kendine. "Ne olmuş yani? Ben gönderdim diyelim. Nasıl bir rahatsızlık vermiş oluyorum ki bu durumda? Bir kolej hocasına hayali bir hikaye göndermenin kanunsuz olduğunu kim söylemiş?" Haklıydı. "Seni okuldan kovdurabilirim," dedi Lucy. "Belki. Ama unutma ki açıklamak zorunda olduğun şeyler benimkinden daha fazla. Geçmiş ile ilgili yalan söyleyen ben değilim. Geçmişini gizlemek için ismini değiştiren sensin." Kendi savunması Lonnie'nin hoşuna gitmişti. Oturduğu yerde kollarını kavuşmuş küstah küstah sırıtiyordu. O anda suratına bir yumruk indirmeyi o kadar çok istedi ki. Lucy ona bakmaya devam etti. Lonnie onu tam olarak

355

göremediği için biraz kenara çekildim. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum," dedi Lucy. "Arkadaşız."

"Nasıl bir arkadaşlık bu?"

Başını salladı Lonnie. "Anlamıyorsun."

"O zaman anlat sen de."

Lonnie yeniden küpesiyle oynamaya başladı. "Onun yanında olmaz." "Hayır. Benim yanımda anlatacağın Lonnie". Sakız gibi uzamıştı bu konu artık.

Bir omuzuna vurdu. "Ben senin en yeni ve en iyi ortağınım artık. Neden biliyor musun?"

"Hayır."

"Çünkü güçlü ve öfkeli bir kanun adamıyım. Ve emin ol eğer dedektiflerim seni biraz deşerlerse hakkında çok şey bulacaklardır." "İmkân yok."

"Sen öyle san." Hiçbir şey söylemedi.

Blackberry'ni elime aldım "Burada tutuklama kayıtların var. Sana okumamı ister misin?"

Kendini beğenmiş herfin süngüsü düşmüş tüşimdi.

"Hepsi elimde ortak. Gizli kapaklı çevirdiğin işler bile. Güçlü ve öfkeliyim derken bunu kastediyordum. Evirir çevirir seninle oyuncak gibi oynarım. O yüzden zırlamayı kes de neden bunları gönderdiğini anlat bize."

Lucy'yle göz göze geldik. Belli belirsiz başını salladı. Belki de anlamıştı. Lonnie gelmeden önce nasıl bir yol izleyeceğimizi konuşmuş tuk onunla. Eğer yalnız kalırlarsa Lonnie aralarındaki yakın arkadaşlığı kullanarak yalanlar söyleye-356

çek bir sürü dalavere çevirecekti. Öyle tipleri çok iyi tanıdım ben. Soğukkanlı görünmeye, o sahtekar gülüş üyle cazibesini kullanmaya çalışacaktı. Ama eğer Lonnie gibi heriflere biraz baskı uyguladığınızda anında yere yıkabilirdiniz. Dahası korku o cins adamlarda daha çabuk ve daha güvenilir bir tepki üretir.

Lucy'ye bakıp "Başka seçeneğim yoktu," dedi. Bahaneler üretmeye başladı. Çok iyi.

"Gerçek şu ki, senin için yaptım Luce. Seni korumak adına yaptım. Ve tabii evet kendimi de korumak için. Tahmin edebileceğin gibi geçmişteki sabıkalarımı Reston'a başvururken bildirmedim tabii. Eğer tespit edilirse kesin kovulurum. Hiç sorgusuz sualsiz kovarlar beni. Bana öyle söylediler." "Kimler?" diye sordum.

"İsimlerini bilmiyorum."

"Lonnie..."

"Ciddiyim. Söylemediler." "Peki ne dediler sana?"

"Bana Lucy'ye zarar vermeyecekleri konusunda söz verdiler. İlgilendikleri o değildi. Bana aynı zamanda yapacağım şeyin onun iyiliği için olduğunu söylediler." Lonnie sahnedeymiş gibi gayet artistik bir şekilde bana döndü. "Bir katili yakalamaya çalışıyorlarmış."

Bana elinden geldiğince sert bakmaya çalıştıysa da pek beceremedi. "Beni böyle suçladığınız için sizi kınıyorum!" diye bağırarak gibi geldi bir an. Beklediğim şey olmayınca "Hadi söyleyeyim bari.

Çaktırmıyorum ama tir tir titriyorum," diye dalga geçtim.

"Belki de senin bu cinayetlerle bir bağlantın olduğunu 357

düşünüyorlardır."

"Harika. Çok teşekkürler. Peki sonra ne oldu Lonnie? Senden şey ödevi göndermeni istediler herhalde, değil mi?"

"Evet."

"Kim yazdı peki?"

"Bilmiyorum. Onlardan biri yazmıştı." "Habire onlar onlar deyip duruyorsun. Kaç kişiyi bu onlar dediklerin?"

"İki." "Adlan ne Lonnie?"

"Bilmiyorum. Bak. Bunlar özel dedektif gibi birileri tamam mı? Bana kurbanların ailelerinden biri tarafından tu-tuldukları söylediler."

Kurbanların ailelerinden biri tutmuş . Koca bir yalan. Kuyruklu bir yalan. Newark'taki EST dedektiflik bürosundan olmalıydı bu adamlar. Şimdi her şey anlamaya başlamıştım.

"Müş terilerinin ismini söylediler mi peki?"

"Hayır. Gizli tutulması gerekiyormuş."

"Tabii, kesin öyledir. Başka ne söylediler sana?"

"Bana bürolarının eski cinayetleri araştırdığını söylediler. Yaz Hizan'm suçlayan resmi açıklamalara inanmıyor-larmış."

Lucy'ye baktım. Ona Vwayne Steubens ve Geoff Bedford'la konuştuklarımı ayrıntısıyla anlatmıştım. O geceyle ilgili, olayda oynadığımız rol, yaptığımız hatalarla ilgili konuşmuş tuk. Dört kişinin birden Vwayne Steubens tarafından öldürüldüğünü düşünüyorduk.

Çünkü başka ne düşünceğimizi bilemiyorduk.

"Sonra?"

358

"Hepsi bu kadar."

"Haydi ama yapma Lonnie."

"Yemin ederim bütün bildiğim bundan ibaret."

"Hayır. Sanmıyorum. Yani demek istediğim bu herifler Lucy bir tepki versin diye senden o hikâyeyi göndermeni istediler değil mi?" Hiçbir şey söylemedi.

"Onu gözleyecektin. Onlara bu hikâyeyi aldıktan sonra Lucy'nin ne dediğini, ne yaptığını anlatacaktın. O yüzden geçen gün buraya geldin ve geçmişle ilgili bir şeyler öğrendiğini söyledin. Onun sana sırlarını sayıp dökeceğini düşündün. Anlaşmanızda bu da vardı değil mi? Sana olan güvenini istismar edip tatlı tatlı onu konuş turacaktın." "Hayır. Öyle bir düşünce yoktu."

"Kesinlikle öyle bir düşünce vardı. Sana ne teklif ettiler bütün bunların karşılığında?"

"Ne mi teklif ettiler?"

"Evet Lonnie. Yani mesela ne kadar verdiler sana?"

"Bunu para için yapmadım ben."

Başımı salladım. "Bence yalan söylüyorsun."

"Ne?"

"Lütfen bize bunu geçmişin ortaya çıkmasını ya da cinayetler aydınlanmasını diye kabul ettiğini söyleme. Para karşılığında yaptın değil mi?"

İnkâr etmek için ağzını açtığı anda konuşmasına izin vermeden atıldım.

"Şu senin eski vukuatlarını bulan dedektiflerim," dedim. "Aynı zamanda banka hesaplarına da ulaşabiliyorlar biliyor musun? Mesela beş gün önce West Orange Chase'-deki hesabına beş bin dolar gönderildiğini öğrenmişler."

359

Ağzını açamadı. Onu Muse'a göndersem daha iyi olurdu aslında. Zira sorgulama konusunda inanılmaz derecede becerikliydi. "Ben kanunsuz bir şey yapmadım," dedi Lonnie.

"Orası şüpheli ama dua et ki şu anda pek havamda değilim. O ödevi kim yazdı?" "Bilmiyorum. Bana yazılı metni verdiler ve Lucy'yi yavaş yavaş yemlememi istediler."

"Peki sana bu bilgileri nereden aldıklarını söylediler mi?"

"Hayır."

"Bu konuda bir fikrin yok mu peki?"

"Bana bazı kaynaklarının olduğunu söylediler. Bakın, size söyledim. Hakkımda her şeyi ama her şeyi biliyorlardı. Lucy'yle ilgili her şeyi biliyorlardı. Ama seni istiyor onlar ahab. Tek istedikleri sensin. Paul Cope hakkında ne öğrenebilirsem onlara söylememi istediler benden. Belki de katilin sen olduğunu düşünüyorlardır."

"Hayır Lonnie hayır. Belki de senin adımı kirletebilecek bir salak olduğunu düşünüyorlardır."

Afallamış gibiydi Lonnie. Daha doğrusu afallamış gibi görünmek için elinden geleni yapıyordu. Lucy'ye baktı. "Çok üzgünüm. Seni incitecek hiçbir şey yapmam. Biliyorsun bunu."

"Bana bir iyilik yap Lonnie," dedi Lucy "Defol git buradan."

360

30. BÖLÜM

Alexander Stekierky, yani "Sosh" çatı katındaki odasında idi.

Adam içinde bulunduğu şartlara alıştı. Burada rahat ediyordu. Geçmişte yaşadığı yerlerle karşılaştırıldığında bu mekân bir cennet sayılırdı onun için.

Hep böyle bir yaşama alışmışti. Hep merak ederdi hâlâ o eski dayanıklı, sert

adam mıyım, acaba şimdi hâlâ o batakhanelerde, barınaklarda hiç korkmadan

yaşayabilir miyim diye. Bunun cevabı hayırdı ve bundan da son derece emindi. Onu

güçsüzleş tiren, zayıflatan yaşı değil, uzun zamandır yaş adığı konforlu hayattı. Daha küçücük bir çocukken Sots ailesi korkunç Leningrad kuş atması sırasında tuzağa düşürülmüştü. Naziler Şehr in etrafını sarmış ve insanlara tarif edilmesi imkansız acılar yaşatmışlardı. Sosh ablukanın başlamasından bir ay sonra, 21 Ekim 1941 tarihinde beş yaşına basmıştı. Altı ve hatta yedi yaşına bastığında da hâlâ abluka hali devam ediyordu. Günde karneyle herkese sadece yüz gram ekmek veriliyordu ve 1942 yılının Ocak ayında on iki yaşındaki ağabeyi Gavrel ve sekiz yaşındaki kız kardeşi Aline açlıktan hayatlarını kaybettiler. Sosh başıboş dolaşan hayvanları yi-

361

yerek hayatta kalmayı baş arabilmiş ti. Özellikle de kedileri. İnsanlar bu tip hikayeler duyduğunda böyle bir dehşetin boyutlarını, çekilen ızdırapları anlamakta güçlük çekerler. Oysa yaşayanlara sormalı. Kendinizi güçsüz ve yapayalnız hissedersiniz. Kabullenmekten başka şansınız yoktur. Hatta bir zaman sonra yaş adığınız bu sefil hayata alışmaya bile başlarsınız. Nasıl rahata alışılıyorsa acıya da aynı şekilde alışılır. Sosh Amerika Birleşik

Devletleri'ndeki ilk zamanlarını hatırlardı hep. Her yerden istediğiniz yiyeceği alabilirdiniz. Ne uzayıp giden kuyruklar, ne karneler ne de herhangi bir kısıtlama. Bir gün bir dükkândan bir tavuk almış, buzdolabına koymuştu. Buna inanamıyordu. Bir tavuk! Gecenin bir yarısı kan teri içinde uyanır ve tavuğun hâlâ orada olup olmadığından emin olmak için buzdolabına koşup kontrol ederdi. Bugün bile bunca sene geçtikten sonra bazen hâlâ yapardı bunu. Sovyetler Birliği'ndeki dostlarından çoğu eski günleri unutmuşlardı. Gücü unutmuşlardı. Bazıları memleketlerine geri dönmüş ama çoğu burada kalmıştı. Acımasız adamlardı. Sosh eski arkadaşlarından çoğunu yanına almıştı. Çünkü onlara güveniyor ve yardımcı olmak istiyordu. Birlikte bir geçmişleri vardı. Sosh onların da buzdolaplarını açıp kontrol ettiklerini ve sık sık nereden nereye geldiklerine hayret ettiklerini biliyordu.

Mideniz boşken mutluluğun ve tatmin duygusunun hiçbir anlamı yoktur. Ve bunu arada bir hatırlamak da insana iyi gelir.

Bu saçma sapan, anlamsız bolluğun içinde yaş adığınızda kaybolup gidersiniz. Maneviyat, iç huzuru ve kadın

362

erkek ilişkileri gibi anlamsız şeylere takarsınız kafayı. Ne kadar şanslı biri olduğunuzun farkında değilsinizdir. Açlığın ne olduğu konusunda en ufak bir fikriniz yoktur. Bir deri bir kemik kaldığınızı görmenin, sevdiğiniz, genç ve sağlıklı insanlar yavaş yavaş ölürken çaresizce hiçbir şey yapamamanın ne kadar acı verici bir şey olduğunu bilmezsiniz çünkü. Ama bir yandan da acımasız tarafınız elinde olmadan bugün çeyrek değil, yarı ekmek yedim, ne kadar şanslıyım diye için için sevinir.

Hayvanlardan farklı olduğumuzu düşünenlerin hepsi kör. Bütün insanlar vahşi birer hayvandır. İyi beslenmiş le-rıye diğerlerine göre daha miskin. Yiyeceklerini almak için savaşmalarına gerek yoktur çünkü. Güzelce giyinip güya çok daha üstün avlarının peşinden giderler ve bu şekilde kendilerini her şeyin üstünde sayarlar. Ne kadar da boş işler. Vahşi olanları ise onlardan daha açtır. Hayatta kalmak için inşaatı dehşetle düşünen şeyler yapabilirler. Kendilerini diğerlerinden üstün görenlerin hepsi aslında bir hayal dünyasında yaşarlar. Mesaj bilgisayarına e-mail yoluyla gelmişti.

Günümüzde böyle. Ne telefonla, ne yüz yüze. Bilgisayara e-maile. İnsanlarla bu şekilde irtibat kurup takip edilmemek kolay tabii. Eski Sovyetler Birliği rejiminde Internet olsaydı nasıl başa çıkarlardı acaba diye düşündü. Yaptıklarının büyük bölümü istihbaratı kontrol altında tutmaktı. Ama o zamanlar da Internet olsaydı bunda o kadar başarılı olamazlardı. Ama belki de o kadar farklı olmazdı durumlar, zira düşmanlarını ihbarlar yoluyla tespit ediyorlardı. İnsanlar durmadan konuşurdu. Herkes birbirini sattı. Komşularını, sevdiklerini sattı. Bazen bir somun ekmeğe, bazen özgür-

363

lûge giden bir bilete. Hepsi ne kadar aç olduğunuza bağlıydı.

Sosh mesajı yeniden okudu. Kısa ve öz. Ne yapacağını bilemiyordu. Bir telefon numarası, bir adres vermişlerdi, tıpkı satırını yeniden okudu:

ONU BULDUK.

Ve ne yapacağını düşünmeye başladılar. * * *

Muse'u aradım. "Bana Cingle Shaker'ı bulabilir misin?"

"Sanırım evet. Neden? Ne oldu ki?" "EST" nin nasıl çalıştığı hakkında biraz bilgi edinmek istiyorum."

"Tamamdır."

Telefonu kapatıp Lucy'ye baktım. Hâlâ pencereden dışarı bakıyordu. "Sen iyi misin?" "Ona güvenmiştim."

Ona üzgün olduğumu ya da ona benzer sıradan laflar etmek isterdim ama kendimi tuttum. "Haklıydın," dedi "Neyle ilgili?"

"Lonnie Berger en yakın arkadaşım sayılırdı. Kimseye güvenmediğim kadar güvendim ona. Yani tabii şimdi bir kolu deli gömleğine sıkışmış İra dışında." Gülümsemeye çalıştım ama başaramadım.

"Bu arada nasıl kendimi açındırdım ama? Çok iyi rol yaptım değil mi?"

"Yani evet," dedim.

Pencerenin yanından uzaklaşıp bana baktı.

"Yeniden deneyecek miyiz Cope? Yani demek istediğim her şey hallolduğunda, sen kız kardeş ine ne olduğunu bulduğunda kaldığımız yerden devam edecek miyiz?" "Böyle eveleyip gevelemekten açık açık konuşmana bayılıyorum." Lucy buna gülmedi.

"Evet Luce," dedim "Denemek isterim yeniden." "Güzel cevap. Çok güzel cevap." "Teşekkürler."

"Tek başıma riske atılmak istemiyorum ama." "Tek başına değilsin. Ben de yanında olacağım."

"Söyle bakalım Margot'yla Doug'u kim öldürdü sence?" diye sordu. "Konuyu ne kadar da çabuk değiş tirdin yahu."

"E tabii. Gerçekleri ne kadar erken öğrenirsek aramızda o kadar çabuk... " omuzunu silkti. "Biliyor musun?" dedim.

"Neyi?"

"Seni ilk gördüğüm anda vurulduğuma hiç şaşmıyorum doğrusu."

Lucy arkasına dönüp mırıldanmaya başladı. "Tanrım çok mutluyum. Ağlamak istemiyorum. Ağlamak istemiyorum. Ağlamak istemiyorum..."

"Onları kim öldürdü artık gerçekten bilemiyorum," dedim.

"Tamam peki. Peki VWayne Steubens? Hâlâ onun öldürdüğünü düşünüyor musun?" "Bilmiyorum. Gil Perez'i öldürmediğini biliyoruz ama."

"Sence doğru mu söylüyor?" "Beraber takılmıyorsun z bana öyle söyledi." "İğğğrenç!"

"Ama yatmamışsınız. Biraz oynamışsınız o kadar."

"Eğer oynamak dediği top oynarken bana hafifçe sür-tünmesiye, evet. Kesinlikle doğru. Gerçekten de sana böyle mi dedi?" "Evet. Margot'yla yattığını da söyledi." "Doğrudur. Bir sürü çocuk yatmıştı onunla."

"Beni ayrı tut."

"E tabii. Çünkü kampa gelir gelmez sana kancayı ben attım da ondan." "Evet, aynen öyle. Bir de Gil'le Margot ayrılmışlar sonradan."

"Eee? Ne olmuş yani?"

"Sence doğru mudur?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Ama yaz kamplarını bilirsin. Biri biriyle takılır sonra ayrılırlar, sonra başkaları birilerini bulurlar filan. Yedi haftada bir sürü şey değişir insanın hayatında büyük bir hızla."

"Doğru. Bir de tabii bazen kaçamak yapmak için ormana kaçır bu çiftler." "Bizim gibi," dedi.

"Aynen öyle. Mesela kardeşimle Doug. Aralarında pek bir şey yoktu. Birbirlerine aşık filan değillerdi.

Sadece biraz eğlenmek istemişlerdi. Yani demek istediğim Gil'le Margot ayrılmışsa neden birlikte ormana gittiler?"

"Anladım. Eğer Gil'le ayrıldılarsa... ve Gil ormanda ölmediyse... " Raya Singh'in söyledikleri geldi aklıma. Gil Perez'e en yakın olan kadın. Yani diğer adıyla Manolo San-366

tiago'ya.

"Belki de Margot'yu Gil öldürdü. Belki Camille ve Doug sadece tesadüfen bulunuyorlardı orada."

"Gil de onları tanık oldukları için susturdu."

"Doğru. Düşün bir. Fakirdi ailesi. Erkek kardeşi sabıkalıydı. Başını belaya girmesin diye.. "

"O da kendine öldürülmüş süsü verdi," dedi Lucy.

İkimiz de hiçbir şey söylemeden oturduk öylece.

"Bir şey atlıyoruz," dedi.

"Biliyorum."

"Ama bence yaklaştık."

"Ya da gittikçe uzaklaşıyoruz."

"İkisinden biri," dedi Lucy.

Tanrım. Onunla iyi hissediyordum kendimi.

"Bir şey daha var," dedim.

"Nedir?"

"Şu ödev. Ne diyordu? Benim üzerimde kan varmış. Kimseyle bu konuyu konuşmama konusunda anlaşmışız. Ödevin ilk kısmıyla başlıyalım. Ormana girişimiz. İlk kısımda doğruydu yazılanlar."

"Evet."

"Peki nereden biliyorlardı ki?"

"Bilmiyorum," dedi Lucy.

"Beni ayarttığını kim bilebilirdi ki?"

Sessizlik. Lucy omuzunu silkti sonunda. "Belki de her halimden belli oluyordu seni ayartmak istediğim."

"Konuya konsantre olmaya ve gülmeye çalışıyorum dikkat edersen."

"O kadar da değil." dedi "Neyse... Ödevin ilk kısmıyla ilgili konuşacak fazla

bir ş ey yok. İ kinci kısmına geçelim."

367

"Üstüm başım kan içindeymiş . Bu nereden çıktı ki?" "Hiçbir fikrim yok. Ama esas tüylerimi diken diken eden ş ey ne oldu biliyor musun?" "Ne?"

"Birbirimizi kaybetmemiz. Senin gitmen, benim seni bulmaya çalış mam."

Evet. Gerçekten ilginçti. . "Bunu kim bilebilirdi ki?" diye sordum. "Tek bir kiş iyle paylaş madım inan." "Ben de öyle."

"Biri atıp tuttu herhalde," dedi Lucy. "Ya da... " "Ya da ne?"

"Kimseye söylemediğinden eminsin değil mi birbirimizi kaybettiğimizi?" "Evet eminim."

"O zaman tek bir açıklamas ı var bunun," dedi Lucy. "Yani?"

Doğrudan gözlerimin içine baktı Lucy. "O gece biri bizi gördü." Sessizlik. "Belki de Gil'di gören," dedim.

"Ya da VWayne." "İkisinin de cinayetleri işlemiş olabileceğinden ş üpheleniyoruz öyle değil mi?" "Öyle." "O zaman Gil'i öldüren kim acaba?" Durdum.

"Gil kendini öldürüp cesedini taşımadığına göre," diye devam etti. "VWayne Steubens de hapislane de zaten." Lucy'nin söylediklerini düş ündüm. "Yani eğer katil VWayne ya da Gil değilse, ormanda

368

baş ka kim vardı acaba?" * * *

"Onu buldum," dedi Muse odamdan içeri girerken.

Cingle Shaker arkas ından onu takip ediyordu. İ nsanı kendisine hayran bırakmakta usta bir kadındı. Ama bunun için özel bir çaba sarfettiğini sanmıyorum. Hareketlerinde doğal bir vahş ilik vardı. Muse elbetteki bir saks ı bitkisi değildi ama doğruyu söylemek gerekirse Cingle Shaker'm yanında öyle duruyordu. İ kisi de oturdular. Cingle bacak bacak üstüne attı. "Evet," dedi. "EST" senin peş inde anlaşılan sayın savcım."

"Öyle görünüyor."

"Görünüyor değil aynen öyle. Kontrol ettim. Sindirme operasyonu. Hiç masraftan kaçınmamış lar. Bu arada insanları da harcıyorlar. Ş imdiden bacanağını yok ettiler. Rusya'ya araştırma için birini göndermiş ler. Bir sürü insan sokaklarda dolaşıp haber topluyor. Sayısını bilmiyorum. Biri gidip eski dostun VWayne Steubens'e para teklif etmiş . Kısacas ı seni mahvetmeyi kafalarına koymuş lar." "Ne bulmuş lar peki, biliyor musun?"

"Henüz senin bildiklerin dışında bir ş ey bilmiyorum."

Ona Lucy'ye gönderilen ödevden bahsettim. Cingle beni dinlerken başını sallıyordu sürekli.

"Daha önce de yapmışlardı buna benzer şeyler. Ödevde yazılanlar ne kadar doğru?" "Çoğu yanlış. Mesela üzerimde kan filan yoktu. Lucy'ye bu aramızda bir sır olsun kimseye söylemeyelim filan

369

gibi ş eyler söylemedim. Ama bunun dışında birbirimizi kaybettiğimizi, onun peş imden geldiğini bilmiş ler." "

İ lginç." "Nereden almış lar bu bilgileri?" "Söylemesi zor."

"Hiçbir ş ey gelmiyor mu aklına?"

Biraz düş ündü. "Az önce söylemiş tim. Onlar bu ş ekilde çalışır. Ortallığı karıştırıp dururlar. Doğru olsun olmas ın sürekli dedikodu yayarlar. Ama bazen gerçeği saptırmak zorunda da kalabilir insan. Ne demek istediğimi anlatabildim mi?"

"Hayır,, sanmam."

"Nas ıl anlatsam..." Cingle biraz düş ündükten sonra, "EST'ye ilk girdiğimde ne yapıyordum biliyor musun?" Hayır anlamında başımı salladım.

"Aldatan eş leri yakalıyordum. Bu iş te iyiyimdir. EST bu iş te en iyisidir. Çünkü metodlan alışılmışın dışındaydı."

"Nas ıl mesela?"

"Duruma göre değişiyor ama ilk adım her zaman aynıdır. Müşteriyi anlamak. Başka deyiş le müş terinin aslında tam olarak ne istediğini anlamak. Gerçeği mi bilmek istiyor? Kendisine yalan söylenmesini mi istiyor? Emin olmak mı istiyorlar? Boş anma davas ı açabilmek için mi yapıyorlar bunu?"

"Seni takip edemiyorum. Hepsi gerçeği öğrenmek istemiyor mu yani?"

"Hem evet, hem hayır. Bak. İş in belirli bir kısmından nefret ettim. Birini gözetlemek, geçmiş ini araştırmak, kadını ya da kocayı takip etmek, kredi kartlarındaki harcamaları, telefon kayıtlarını kontrol etmek bu tür ş eyler beni

ra-

370

hats ız etmez. Normaldir bunlar bizim iş imizde. Ama bir de iş in baş ka bir tarafı var." "Nas ıl yani?"

"Sorunların baş ladığı kısım. Mesela baz ı kadınlar kocaları kendilerini aldats ın isterler." "Seni takip edemiyorum."

"Evet, anlıyorum. Diyelim bir adam sonsuza kadar eş ine sadık kalmaya yemin

etmiş . Ben de o adamla bir ş ekilde tanışıyorum. Onunla önce telefonda konuş uyorum ve bana eş ini asla ama asla aldatmayacağından, karısını ne kadar çok sevdiğinden filan bahsediyor. Adam da özel bir firmada müdür yardımcısı olarak çalış an sersemin teki. Kendime kendime diyorum ki "Kim bu adamı ağına düş ürebilir? Tamam mı?"

"Hâlâ bir ş ey anlayamadım."

"Biri seni baş tan çıkartmadığı süre iyi, namuslu adam olmak kolaydır. Ama bu tip durumlarda EST gerçeği saptırma gereği duyar. Mesela beni yem olarak kullanır."

"Ne için?"

"Sence ne için olabilir? Eğer bir kadın kocas ını basmak istiyorsa iş im o adamı ayartmak oluyor. EST böyle çalış ır. Adam barda oturuyor mesela. Her tarafa "Ben iyi bir kocayım. Ben karımı aldatmam" havas ı veriyor."

"Eee?"

"Edepsiz olduğumu düş ünme sakın ama bir bak bakalım." Cingle kollarını sonuna kadar açtı. Üzerine bol bir kazak giymiş olmas ına rağmen manzara gerçekten de çok etkileyiciydi. "Böyle tuzağa düş mezse söyle bana baş ka nas ıl tuzağa düş er?" "Çekiciliğini kullanıyorsun yani."

371

"Evvvet."

Omuzumu silktim. "Kadın ne kadar çekici olursa olsun eğer adam karısına gerçekten bağlıysa bence aldatmaz." Cingle Shaker yüzünü astı. "Yapma." "Ne yapmayayım?"

"O kadar güç mü anlaşılmas ı? Sence bu halimle barda oturan müdür yardımcısının dikkatini çekmem o kadar zor olur mu?"

"Bakmak ayrı, daha da ileri gitmek ayrı ş eyler."

Cingle Muse'a baktı. "Benimle dalga mı geçiyor bu?"

Muse bilemem anlamında omuzunu silkti.

"Ş öyle söyleyeyim," dedi Cingle . "Otuz kırk tane sadakat testi yaptım bu ş ekilde. Kaçı testten geçti tahmin et bakalım." "Hiçbir fikrim yok."

"İ kisi."

"Demek bu dünyada hâlâ güvenilebilecek adamlar.

"Dur. Bekle. Daha bitilmedim. Hani ş u dediğim ikisi var ya, beni geri çevirenler. Neden istemediler biliyor musun?"

"Neden?"

"Kafalarını çalıştırdılar. Anormal geldi onlara. İ kisi de sanki "Dur biraz. Neden böyle çekici bir kadın bana baks ın ki?" der gibiydi. Tuzağı anladılar sanki. Bu onları diğerlerinden daha mı namuslu yapar?"

"Evet."

"Nas ıl yani?"

"Sonuna kadar gitmemiş ler de ondan."

"Peki bunun nedeni önemli değil mi sence? Diyelim ki

372

adamin teki yakalanmaktan korktuğu için hayır olmaz dedi. Bu onu korkmayan diğer adamdan daha mı ahlaklı yapıyor? Belki korkmayan adam karısını daha çok seviyordun Belki o korkan adamdan daha iyi ve daha sadık bir kocadır. Belki diğeri etrafta birini becermek için can atıyordur da çok silik ve çekingen olduğu için bunu gerçekleşt iremiyordur." "Yani? Sonuç?"

"Yani namuslu olmaları sadece aş ka, evlilik yeminine, sadakate filan bağlı değil. Peki hangi adam iyi bir adam bu durumda? Bay Eylem mi? Bay Vicdan mı? Hangisi?"

"Zor sorular soruyorsun Cingle." "Hangisi Bay Savcı?"

"Bak ne güzel söyledin. Ben savcıyım. Eylemle ilgilenirim." "Bizi tanımlayan eylemlerimiz midir?"

"Hukuken evet." "O zaman sonuna kadar gitmeyen adam temiz midir yani?"

"Aynen öyle. Sonuna kadar gitmiyor çünkü. Nedeni ayrı konu. Ettiği yemine sadık kals ın diye kimse zorlamıyor adamı. Ama korkmas ı herhangi bir nedenden çok daha iyi bir neden."

"Vay canına," dedi Cingle. "Seninle aynı fikirde değilim." "Bence gayet dürüstçe. Peki ama bunların konumuzla ilgisi ne?"

"Ş öyle: EST insanlara çamur atar. Ş ekli nasıl olursa olsun. Eğer gerçekte ortada bir pislik yoksa, yani mesela koca karısını aldatmıyorsa bunu değış tirir. Yani benim gibi birini kocanın üzerine salar. Ş imdi anladın mı?"

373

"Sanırım anladım. Yani sadece yaptıklarına değil, aynı zamanda nas ıl görüldüğüme, ne yaptığıma ya da beni kapana kısırmak için yapabilecekleri ş eylere de dikkat etmeliyim."

"Bingo."

"Ve ödevde yazan bilgileri kimin elde ettiğini bilmiyorsun öyle mi?"

"Henüz bilmiyorum. Baksana sen, beni karşı casusluk yapmam için tuttun. Gidip bu konuşmamızı onlara yetiştirmeceğimi nereden biliyorsun ki?" Ayağa kalktı.

"Sana yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?"

"Hayır Cingle, sorularımın karşılığını aldım sayılır."

"İyi o zaman. Bu arada Jenrette-Marantz davasıyla ilgili makbuz yanımda. Kime vereyim?"

"Bana verebilirsin," dedi Muse.

Cingle makbuzu Muse'a uzatıp bana gülümsedi. "Mahkemede seni seyretmekten zevk aldım Cope. O orospu çocuklarını iyi çiviledin." "Sen olmasan yapamazdım," dedim.

"Hadi canım sen de! Bir sürü savcı gördüm ben. Sen en iyisisin."

"Sağ ol. Aslında şüpheliyim bundan. Yani şimdi senin deyimimle bana gerçeği saptırıyorsun gibime geliyor."

"Yok hayır. Doğru söylüyorum. Tuzak yok. Evet. Gerçeği ortaya çıkartmak için fiziğimi kullandım. Ama bunda yanlış bir şey yok.

"Ben de seninle aynı fikirdeyim," dedim.

Ellerimi birbirine kenetleyip başımın arkasına koydum.

"EST'seni özlüyordur herhalde."

"Yeni bir hatun aldıklarını duydum. Görünüşe bakılırsa 374 oldukça iyi."

"Eminim senin kadar değildir."

"O kadar da emin olma. Neyse, onu çalabilirim belki onlardan. Hem bir değişiklik olur. Zaten benden farklı bir tipmiş."

"Yani?"

"Ben sarışınım. EST'deki kız koyu tenli." "Afrikalı mı?"

"Hayır."

Cingle Shaker kızın nereden olduğunu söylediğinde ayakta durmakta zorluk çektim.

"Sanırım Hintli."

375

31. BÖLÜM

RAYa Singh'i aradım cebinden. Cingle Shaker gitmiş Muse Odada kalmıştı.

RAYa üçüncü çalıştan sonra açtı telefonu. "j?elki de sen haklıydın," dedim ona.

"Aay Copeland?"

SAs tonu çok yapmacıktı. Gerçek yüzünü nasıl olup da önceden anlamadığıma şaşıyordum, "jAana Cope de," dedim.

"Tamamdır Cope." Yavaş ve yumuşak tonda konuşuyordu. Yine aynı alaycı sözler: "Hangi konuda haklıydım?" "Belki siz aradığım adamsınız. Belki beni delice mutlu edecek adam sizsiniz demiştin ya" jvluse gözlerini yuvarlayıp iş areti parmağını ağzının içine sokarak kusacağım iş areti yaptı. Bu akşam için bir randevu ayamamayı düşündüm RAYa'nın buna gönlü yok gibiydi. pazla da zorlamadım zaten. Eğer zorlasam hemen şüphelenirdi çünkü. Sabah buluşmak üzere sözleştik. Telefonu kapatıp Muse'a baktım. Muse kafasını salladı.

377

"Sakın başlama."

"Gerçekten de o sözcükleri kullandığına inanmıyorum. "Delicesine mutlu etmek miydi neydi?" "Yine kafasını salladı. Saatte baktım. 20:30. "Eve gitsem iyi olur artık," dedim. "Tamamdır."

"Sen ne yapacağını Muse?" "Bir kaç işim var." "Geç oldu. Eve git sen de." Beni duymamazlığa geldi.

"Jenrette ve Marantzlar," dedi. "Çok fazla uğraşıyorlar seninle." "Onlarla başa çıkabilirim."

"Biliyorum ama anne babaların çocuklarını korumak uğruna her şeyi göze alabileceğini de biliyorum."

Buna karşılık ne demek istediğini anladığımı, benim de bir kızım olduğunu ve onu kötülüklerden korumak için her şeyi yapabileceğimi söylemek istedim ona ama vazgeçtim. Ukalılığa gerek yoktu.

"Hiçbir şey beni şaşırtmıyor Muse. Her gün gelip çalışıyorsun burada. İnsanların nelere muktedir olduğunu çok iyi bilirsin." "Aslında iş areti etmek istediğim konu şu u..."

"Nedir?"

"Jenrette ve Marantz senin terfi etmek istediğini duymuşlar. Bunu kullanmak istiyorlar. O yüzden de seni takip ettiriyorlar. Gözünü korkutmak için ellerinden ne geliyorsa yapacaklar. Gayet akıllıca. Bu şekilde bir sürü insanı kapana kıştırabilirsin. Ama seninle işleri yarım kaldı. Uyan-378

diğmi gördüler." "Yanlış yoldalar. Tam olarak ne demek istiyorsun bana?"

"Peki vazgeçeceklerini düşünüyor musun hakikaten? Sadece peşinden gideceklerini mi sanıyorsun? Ya da şöyle söyleyeyim, sence neden yargıç Pierce özel odasında baş -baş a görüş mek istiyor seninle yarın öğleden soma?" Eve gittim. Lucy bana bir e-mail göndermiş ti.

"Hatırlar mısın? Birbirimize hep sevdiğimiz ş arkıları dinletirdik. Bunu daha önceden duyup duymadığını bilmiyorum ama iş te gönderiyorum sana. Dinlerken beni düş ün diyecek kadar cüretkâr olmayacağım. Ama umarım düş ünürsün beni."

Sevgiler,

Lucy.

İ liş iktaki ş arkıyı açtım. Bruce Springsteen'in az duyulmuş ş arkılarından biri. "Yeniden Kollarında." Bilgisayarın karşısında oturup şarkıyı dinledim. Bruce umursamazlıklardan ve piş manlıklardan söz ediyordu. Bütün fırsatları kaçırdığını, kaybettiğini söylüyor ve duyduğu özlemi dile getirip sevgilisine yeniden sarıp sarmala beni diye yalvarı-yordu.

Ağlamaya başladım. Tek başıma bilgisayarın karşısına oturmuş Lucy'yi düşündüm. O geceyi düş ündüm. Karım öldüğünden beri ilk kez ağladım. Ş arkıyı iPod'uma yükleyip yatak odas ına gittim. Yeni-379 den dinledim sonra. Sonra yine, yine, yeniden. Uykuya dalana kadar. * * *

Ertesi sabah Raya New Jersey'nin kuzey Doğu'sun-daki küçük mahallelerinden biri olan Ho-Ho-Kus'taki Bis-tro Janice'in önünde beni bekliyordu. Bazdan buraya adını verenin aslında 1698'de Hollandalılar gelene kadar bu bölgeyi kontrol altında tutan Amerikan Yerlisi Lenni Le-Nape olduğunu söylerler. Ama yine de bunu kanıtlayan bir ş ey yok ve eskiden beri sürekli üzerinde tartışılan bir konu.

Raya'nın üzerinde siyah bir pantolon ve boğaz ı açık bir bluz vardı. Müthiş bir kızdı. Çok müthiş hem de. Üçkâğıda getirildiğimi bildiğim halde yine de kızın cazibesine karşı koyamadığım için kendime kızıyor ve kendimden nefret ediyordum.

Diğer yandan ne kadar genç ve güzel olursa olsun Lucy'nin nitelikleriyle yanş mas ı imkâns ızdı. Bunu hissetmek hoş uma gitmiş ti. Lucy'yi düş ünüp muzip muzip gülümsedim. Nefesim s ığılaştı. Her yerde Lucy vardı.

Aş ka konsantre ol Paul.

"Aradığına çok memnun oldum," dedi Raya.

"Ben de."

Yanağıma bir öpücük kondurdu. Hafif bir lavanta kokusu geldi teninden. Restoranın arkalarına doğru bir masaya oturduk. Sahibinin kızı tarafından yapılan göz alıcı resimler vardı duvarlarda. Göz desenleri bizi takip ediyor gibiydi. Masamız kocaman bir duvar saatinin tam altındaydı. Dört seneden beri burada yemek yememe rağmen ş u saatin

bir kez bile doğru gösterdiğini görmemiştim. Sanırım bu da restoran sahiplerinin bir ş akas ı olmalıydı.

Oturduk. Raya yine insanın içini eriten bir ş ekilde gülümsedi. Lucy'yi düş ündüm ve kızıdan etkilenmemeye çalıştım. Demek özel dedektifsin. Ama beni kandıramazs ın. Aslında sabredemiyordum. O inkârlarına baş lamadan hemen harekete geçtim.

"Newark'taki EST dedektiflik bürosunda çalışıyorsun. Yani bir Hint Lokantas ında değil. Aslında oraya ilk gittiğimde ve seni sorduğumda garson kızın seni hemen hatır-layamamas ından anlamalıydım bunu."

Gülümsemesi bir an için dondu ama derhal eski haline döndü. Omuzunu silkti. "Bunu nas ıl anladın?"

"Sonra söylerim. Bana söylediklerinin ne kadar ı doğrudu?" "Aslında fazla yalan söylemedim."

"Hâlâ bana Manolo Santiago'nun aslında kim olduğunu bilmediğini mi söyleyeceksin?"

"O kısmı doğrudu mesela. Sen bana söyleyene kadar onun Gil Perez olduğunu bilmiyordum."

Bu kafamı karıştırmıştı.

"Nas ıl tanıştınız?" diye sordum.

Arkas ına dayanıp kollarını önünde kavuş turdu. "Biliyorsun ki seninle bu konuları konuş mamam laz ım.

Beni tutan avukatla bir anlaş ma yaptık.

"Eğer Jenrette seni Mort ve Flair'in vas ıtas ıyla tuttuy-sa haklı olabilirsin. Ama sen beni soruş turuyorsun.

Bunun, Gil Perez'in Jenrette ve Marantz davas ıyla hiçbir ilgisi yok." Hiçbir ş ey söylemedi.

"Ve benimle uğraşırken en ufak bir vicdan azabı duy-

381

madığına göre ben de seninle uğraşırım. Ve bundan hoşlanmayacağını hissediyorum. EST'nin her ş eyi bilmesi gerekmiyor. Sen bana yardım edeceksin, ben de sana. Yani iki taraf da bu iş ten kazançlı çıkacak. Senin de bana söyleyecek bu tip basmakalıp cümlelerin varsa eklemekten çekinme." Bunun üzerine gülümsedi. "Onunla sokakta tanıştım," dedi "Sana söylediğim gibi." "Ama bu bir tesadüf değildi."

"Hayır. Tesadüf değildi. Görevim ona yakın olmaktı." "Neden o?"

Restoranda aşçılık yapan karısının adını restorana veren Janice'in sahibi John masamıza gelip elimi s ıktı ve yanımdaki kadının ne kadar güzel olduğunu söyledi. Onları tanıştırdım. John Raya'nın elini sıktı. Kaşlarını çattım. Masadan uzaklaştı.

"Senin hakkında bir şeyler bildiğini iddia etti." "Anlamı yorum. Gil Perez EST'ye geliyor ve... " "Biz onu Manolo Santiago olarak biliyorduk."

"Tamam, anladım. Manolo Santiago size gelip bana çamur atabilmeniz için bazı şeyler bildiğini söyledi."

"Çamur atma biraz abartılı kaçtı Paul."

"Bana savcı Copeland de," dedim. "Senin görevin buydu değil mi? Yani beni töhmet altına almak, beni bezdirmek."

Cevap vermedi. Cevap vermek zorunda da değildi zaten.

"Arkasına saklanabileceğin bir avukatın yok değil mi? O yüzden sorularıma cevap veriyorsun. Çünkü Flair asla buna izin vermezdi. Ve hatta Mort tam bir baş belası olmasaydı na rağmen böyle ahlaksızlıklar yapmaz. Ej Jenrette'in kendisi tuttu seni." "Bunu sana söyleyemem. Ve açıkçası bilmiyorum. Ben dışarıda çalışırım. Müşteriyle muhatap olmam."

Ofislerinde olup bitenler beni ilgilendirmiyordu ama bence söylediğim şeyi teyit eder gibi konuşmuştu.

"Evet, ne diyorduk? Manolo Santiago size geldi," diye devam ettim. "Benimle ilgili bir şeyler bildiğini söyledi. Sonra ne oldu?"

"Tam olarak ne bildiğini söylemedi. Kendini ağırdan sattı. Çok ama çok para istedi."

"Siz de onun mesajını Jenrette'e ilettiniz. Omuzunu silktili."

"Jenrette de istediği parayı vermeyi kabul etti. Bundan sonrasında sen devam et artık."

"Biz delil istedik. Bu konuda ısrar ettik. Manolo bize detayları anlatmak için can atıyordu. Onu araştırdık ve gerçek adının Manolo Santiago olmadığını öğrendik. Aynı zamanda çok önemli bilgilere sahip olduğunu da. Hem de çok çok

önemli." "Mesela?"

Garson sularımızı getirdi. Raya suyundan biraz içti. "O dört çocuğun öldüğü akşam ormanda tam olarak neler olduğunu bildiğini, sizin bu konuda yalan söylediğinizi ispatlayabileceğim söyledi." Hiçbir şey söylemedim. "Seni nasıl buldu peki?" diye sordum. "Ne demek istiyorsun?" Bu soruya cevap veremedim. "Annemle babam hakkında bilgi edinmek için Rusya'-

383

ya gidildi."

"Ben Rusya'ya filan gitmedim."

"Yok. Tabii gitmedin. Yani EST'den birileri gitti demek istedim. Ve sizler şu eski cinayetlerle ilgili her şeyi biliyorsunuz. Hatta şerifin beni sorguya çektiğini bile. Yani..." Artık anlayabiliyordum.

"Bu davayla ilgili herkesi sorguya çektiniz. Wayne Steubens'e de birinin gittiğini biliyorum. Perez'lere de gittiniz değil mi?" "Bilmiyorum ama gitmişlerdir herhalde."

"Perez'leri ziyarete gittiğinizi öğrendiğinde Gil'in beni araştırdığınızdan haberi oldu. Annesi, babası ya da başka biri aradı sizi. Böylece Perez daha fazla para kopartabilecekti sizden. Daha da fazla meraklandınız. Bunu üzerine seni ona gönderdiler. Onu cezbet diye." "Hayır cezp etmem için değil, ona yakın olmam için."

"Ne farkı var ki? ha cezp etmek, ha yakın olmak. Peki zokayı yuttu mu?" "Erkekler genelde zokayı hep yutarlar."

Cingle'la yaptığımız muhabbet geldi aklıma. Yine tartışmaya niyetli değildim şu imdi bu konuyu uzun uzun.

"Peki ne dedi sana?"

"Hemen hemen hiçbir şey söylemedi. Senin o gece bir kızla olduğun dışında. Adı Lucy olan o kızla. Sana söylediklerim dışında bir şey bilmiyorum. Onunla birlikte olduktan sonra Manolo'yu cebinden aradım.

Karşıma Dedektif York çıktı. Gerisini de biliyorsun zaten."

"Yani Gil kanıt bulmaya çalışıyordu büyük ödeme gününe kadar."

"Evet."

384

Düşündüm biraz. Ira Silverstein'ı ziyaret etmişti Gil. Neden acaba? Ira ona ne söylemiş olabilirdi?

"Gil kız kardeşimle ilgili bir şey söyledi mi sana?" "Hayır."

"Kurbanlardan herhangi biriyle ilgili bir şey söylemedi mi yani?"

"Hiç bir şey söylemedi. Söylemiştim daha önceden. Ketumdu. Ağırdan satıyordu kendisini. Ama elinde önemli bir bilgi olduğu bence."

"Sonunda da öldürüldü zaten."

Gülümsedi. "Aklımızdan geçenleri tahmin edebilirsin."

Garson gelip siparişleri aldı. Özel salatalarından istedim.

Raya da az pişmiş bir çizburger ısmarladı. "Seni dinliyorum," dedim.

"Senin namussuzun teki olduğunu söyleyen bir adam var. Para karşılığında bunu

kanıtlayabilecek bir adam. Ve sonra bize sınırlı söyleyemeden ölü bulunuyor."

Raya ekmeğinden küçük bir parça koparıp zeytinyağına bandı. "Durumumuzu

düş ünsene bir."

"Siz de Gil ölü bulunduğunda planınızı değiştirdiniz."

"Evet."

"Bana yanaş mam söylediler sana." "Evet. Calcutta masalının seni etkileyeceğini, bana acıyacağını düş ünmüş tüm. Duygusal bir tipin vardı." "Ne gibi?" Omuzunu silktili.

"Ne bileyim? Ama sonra beni aramadığın için ben aradım seni." "Ş u Ramsey'deki süit. Güya Gil'in yaş adığı..."

385

"Orayı biz kiraladık. Bana bir ş eyler itiraf etmen için çabaladım." "Ben de sana zaten bildiğin ş eyleri anlattım."

"Evet. Ama anlattıklarının doğru mu yanlış mı olduğundan emin değillerdi. Kimse Manolo Dantiago'nun aslında Gil Perez olduğuna inanmadı. Büyük ihtimalle bir akrabasıdır dediler."

"Peki ya sen?"

"Ben sana inandım."

"Sana Lucy diye bir kız arkadaşım olduğunu da söylemiş tim."

"Bunu da biliyorduk. Aslında onu bulmuş tuk bile." "Nas ıl?"

"Biz bir dedektiflik bürosuyuz. Normaldir bulmamız. Ama Santiago'ya göre geçmiş teki olaylarla ilgili yalan söylüyordu Lucy. Biz de onunla doğrudan görüş memizin yararı olmayacağına karar verdik."

"Görüş mek yerine ödev bahanesiyle bir hikâye yazdınız."

"Evet."

"Peki ödevde yaz ılanları nas ıl elde ettiniz?" "Oras ını bilmiyorum." "Sonra da Lonnie Berger'i kullandınız Lucy'yi takip etmesi için." Cevap verme zahmetine girmedim. "Baş ka?" diye sordum.

"Baş ka bir ş ey yok," dedi. "Aslında her ş eyi öğrenmen iyi oldu. Bir katil olabileceğini düş ündüğümde heyecanlanmışım. Ş imdi iş in tadı kaçtı." Ayağa kalktım. "Senden tanıklık etmeni isteyebilirim."

W6

"Olmaz."

"Olur," dedim. "Hep olmaz derler ama sonunda tıptı tıptı gelirler."

32. BÖLÜM

Loren Muse Perez'in ailesi hakkında araştırma yapıyordu.

Az önce önemli bir bilgiye ulaşmıştı. Cope'un Perez'in babas ıyla konuş tuğu bar aileye aitti. Muse bunu çok ilginç bulmuş tu. Fakir bir göçmen aileyken ş imdi artık dört milyon dolardan fazla servete sahiptiler. Yirmi sene önce bir milyon

dolarlık tazminat aldıkları düş ünlüğünde akıllıca yatırımlarla paranın dört milyona çıkmas ı gayet normaldi tabii.

Telefon çaldığında bunları düş ünüyordu. Ahizeyi eline aldı ve omuzuyla kulağının aras ına s ıkıştırdı.

"Buyrun Muse." "Naber pasaklı? Ben Andrew." Andrew Barrett JohnJay kolejindeki bağlantısıydı.

Laboratuarda çalış an çocuk. O sabah bir zamanlar yaz kampının kurulduğu araziye gidip yeni radarıyla cesetleri arayacaktı. "Pasaklı mı dedin sen?"

"Ben sadece makinelerle anlaşırım," dedi Andrew. "İnsanlarla aram peki iyi değildir." "Anladım. Bir sorun mu var?"

389

"Yok, pek sayılmaz."

Bir yandan da neş eli neş eli bir ş eyler mırıldanıyordu sanki. "Hâlâ kamp yerine gitmediniz mi?" diye sordu Muse.

,"Sen dalga mı geçiyorsun? Çoktan geldik. Sen bana tamamdır dediğinde hemen fırladım. Gece boyu yolculuk ettik, sonra otoyoldaki otellerden birinde kaldık ve sabahın ilk ışıklarıyla çalış maya baş ladık."

"Peki bir ş ey buldunuz mu?"

"Ş u anda ormandayız ve aramaya başladık. Benim XRJ, yani bu makinem oluyor, bir ara saçmaladı ama sonra bir ş ekilde hızım arttırdık. Bir de'birkaç öğrenci de getirdim yanımda. Sakıncas ı yoktur umarım."

"Umurumda değil."

"Ben de öyle düş ünmüş tüm. Sen onları tanımıyorsun zaten. Tanıman da gerekmiyor. İ yi çocuklar. Bilirsin iş te. Onlar da görmek istedi makineyi sahada. Büyük olay. Bütün gece Google'da kamptaki olayları, cinayetleri filan okudular."

"Andrew?"

"Tamam tamam. Özür dilerim. Dedim ya makinelerle aram iyi ama insanlarla değil. Tabii ki makinelere bir ş ey öğretmiyorum ama öğrenciler kanlı canlı ama yine de..." Hafifçe öksürdü. "Neyse ya, sana bu XRJ'nin sihirli bir alet olduğunu söylemiş tim hatırlarsan."

"Evet?"

"Haklı çıktım."

Muse telefonu öbür kulağına geçirdi. "Yani...?" "Diyorum ki derhal buraya gelmelisin. Adli tabip yolda ama senin kendin gelip görmen laz ım." Dedektif York'un telefonu çaldı. "York?" "Ben laboratuardan Max." Max Reynolds bu davayla ilgili laboratuarda çalışan adamlarıydı. Yeni usule göre böyle çalışılıyordu artık. Her yeni bir cinayet için yeni bir laborant. Çocuğu görerseniz siz de severdiniz. Zeki ve gerekli bilgileri tam ve zamanında veren biriydi. Çok fazla CSI seyreden laborantlar yaran olsun olmas ın her ş eyi anlatma gereği duyarlardı her nedense. "Ne var Max?"

"Halı liflerinin testi sonuçlandı- Hani Manolo Santiago'-nun cesedinden toplanan."

"Anormal bir ş ey mi gördün?" "Evet." "Nedir?" "Lifler eskiye ait." "Anlamadım."

"Sonuç kesin. Otomobil imalatçılarının hepsi hemen hemen aynı yerde yaptırırlar halı imalatını. Renk sadece tek bir modelde kullanılır ve sadece bir yıl süreyle. Bunun gibi. Mesela bir test sonucundan liflerin Ford'un iç döş emesi gri 1999-2004 yılları aras ında üretilen bir arabaya ait olduğu bulunabilir." "Tamam."

"Ama bu halı lifi eskiden kalma." "Belki arabadan değildir. Belki biri eski bir haliya sarmıştır cesedi."

"Biz de bunu düş ündük başında. Bunun üzerine emin

391

olmak için biraz daha inceledik. Lifler araba halısından. Ama arabanın yaşı otuz seneden fazla." "Vay anasına!"

"Bu özel döş eme 1968-1974 yılları aras ında kullanılmış ." "Baş ka bir ş ey var mı?"

"Otomobil Alman yapımı," dedi Reynolds. "Mercedes-Benz olabilir mi?"

"O kadar lüks değil. Büyük ihtimalle bir Volkswagen." * * *

Lucy bir kez daha babas ıyla konuş mayı denemeye karar verdi.

Odas ına girdiğinde İ ra resim yapıyordu. Hemş ire Re-becca'da onunla birlikteydi. Lucy'ye bir bakış attı hemş ire. Babas ının s ırtı Lucy'ye dönüktü.

"İra?"

Babas ı yüzünü ona döndüğünde neredeyse bir adım geri çekilecekti. Korkunç görünüyordu. Yüzü bembeyazdı. Her tarafı, yanakları, çenesi dikenle çizilmiş gibiydi. Genelde saçları fazla düzgün olmazdı zaten ama özellikle bugün sanki senelerdir evsizler yurdunda bir başına yaş amış insanlarınkı gibiydi. "Nas ıls ın?" diye sordu Lucy.

Hemş ire Rebecca Lucy'ye bir "sizi uyarmıştım" bakışı attı.

"İ yi sayılmam," dedi İra. "Ne yapıyorsun?"

Lucy yürüyerek tuvalin önüne geldi. Ne çizdiğini gör-

392

düğünde durdu. Bir orman. Geri çekildi. Tabii ki o orman. Eski kamp alanının yanındaki.

Her türlü detayı mükemmel bir ş ekilde hatırlıyordu İra. İ nanılmazdı. Elinde o günlere ait tek bir fotoğraf olmadığını biliyordu Lucy. Olsa bile bu açıdan bir fotoğraf çekmek o kadar da kolay değildi zaten. Ama İ ra hatırlıyordu. Beynine kaz ımıştı çünkü.

Bir gece manzaras ı. Ağaçların üzerinde dolunay. Lucy babas ına baktı. Babas ı da ona.

"Babamla yalnız kalmak istiyorum" dedi Lucy hemş ireye. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Hemş ire Rebecca İra'yla konuş manın onu daha kötü yapacağını düş ünüyordu. Ama aslında gerçek tam tersiydi. Bir ş ey s ıkıyla kalmıştı İra'nın beyinde. Ve ş imdi artık bunca yıl sonra bununla yüzleş mesinin zamanı gelmiş ti.

"Rebecca?" dedi İra. "Evet İra?"

"Çek git bu odadan."

Kısa ve öz. Sesi vurgusuzdu. Ne soğuk, ne sıcak. Rebecca uzun uzun eteğini düzeltti, içini çekti ve sonunda ayağa kalkabildi.

"Eğer bana ihtiyacın olursa," dedi hemş ire. "Araman yeterli. Tamam mı İ ra?" İra hiçbir ş ey söylemedi.

Rebecca dış arı çıktı. Kapıyı kapatmamıştı. Bugün odada müzik çalmıyordu. Bu Lucy'yi ş aşırtmıştı.

"Müziği açmamı ister misin? Belki biraz Hendrix dinleriz."

393

İra başını salladı. " Ş imdi değil. Hayır."

İra başım salladı. Lucy yanına oturup ellerini ellerinin içine alıp "Seni seviyorum," dedi ona.

"Ben de seni. Her ş eyden çok. Her zaman. Sonsuza kadar."

Bekledi Lucy. İra gözlerini yummuş duruyordu öylece. "O yaz ı düş ünüyorsun değil mi hep?" Gözlerini açmadı İra.

"Manolo Santiago seni görmeye geldiğinde..."

Gözlerini daha s ıkı yumdu.

"İra?"

"Nereden öğrendin?" "Neyi nereden öğrendim?" "Beni görmeye geldiğini." "Kayıt defterine yazmış lardı."

"Ama..." sonunda gözlerini açabildi "Baş ka ş eyler de biliyorsun değil mi?" "Ne demek istedin?" "Seni de görmeye geldi mi?" "Hayır." Kafas ı karışmış gibiydi İra'nın bunu duyduğunda. Lucy konuya baş ka bir yerden girmeye karar verdi.

"Paul Copeland'i hatırlıyor musun?" diye sordu.

Yeniden gözlerini yumdu İra... sanki acı çekiyormuş gibi "Elbette." "Onunla görüş tük," dedi Lucy. Birden açıldı gözleri. "Ne?" "Ziyarete geldi beni." Çenesini düş ürdü.

"Bir şeyler oluyor İra. Bir şeyler bunca sene sonra bizi 394

çok gerilere götürmek istiyor. Neler olup bittiğini bulmam lazım." "Hayır, lazım değil."

"Lazım diyorum. Bana yardım et tamam mı?"

"Neden?" sesi titliyordu. "Neden Paul Copeland seni görmeye geldi ki?"

"Çünkü o gece tam olarak neler olup bittiğini bilmek istiyor." Başını yana eğdi

Lucy. "Manolo Santiago'ya ne anlattın?"

"Hiçbir şey" diye bağırdı İra. "Hiç ama hiçbir şey!" "Tamam İra. Ama dinle beni. Bilmek zorundayım..."

"Hayır, değilsin."

"Neyi bilmek zorunda değilim İra? Ona ne söyledin?" "Paul Copeland."

"Ne?"

"Paul Copeland."

"Seni duydum İra. Ne olmuş ona?" Gözleri aydınlanmıştı birden. "Onu görmek istiyorum."

"Tamam."

"Şimdi. Hemen şimdi görmek istiyorum onu." "Onu arayacağım tamam mı? Onu getirebilir..." "Hayır!"

Dönüp çizdiği resime dikti gözlerini. Gözleri yaşla doldu. Elini sanki içinde kaybolmak istiyormuş çasına resimdeki ormana doğru uzattı.

"İra? Ne oldu?"

"Baş baş a," dedi "Paul CopelandTe baş baş a konuşmak istiyorum."

"Beni istemiyor musun yani?"

395

Hayır anlamında başını salladı İra. Hâlâ ormana bakıyordu.

"Sana bazı şeyleri söyleyemem Luce. İsterdim ama yapamam. Paul Copeland. Buraya gelmesini söyle ona. Tek başına. Duymak istediklerini söyleyeceğim ona. Sonra da belki hayaletler yeniden kaldıkları yerden uykularına devam ederler." * * *

Ofise döndüğünde bir şok daha yaşadım. "Glenda Perez burada," dedi Jocelyn Durels. "Kim?"

"Avukatmış. Gil Perez'in kız kardeşi deyin dedi." Bekleme bölümünde oturuyordu. Anında tanıdım onu.

Perez'lerin evindeki şöhretinin üzerindeki fotoğraftaki kız. "Bayan Perez?"

Kalkıp zoraki ve mekanik bir şekilde elimi sardı. "Sanırım bana ayıracak biraz zamanınız vardır." "Evet." Glenda Perez yolu göstermeme izin vermeden doğrudan odama yöneldi. Onu takip edip kapıyı kapattım. Sekreteri arayıp bizi rahatsız etmemesini söyledim ama sanırım Jocelyn vücut dilimizden böyle bir talimat vereceğini anlamıştı zaten.

Ona oturması için bir işaret yaptım. Oturmadı. Masama geçip oturdum. Glenda Perez ellerini kalçasına koyup ateş püsküren gözlerle bana baktı. "Söyley misiniz bana Bay Copeland, yaşlı insanlara kötü davranmaktan zevk mi alıyorsunuz siz?"

396

"Birincisi cevabım hayır. İkincisi işin aslını astarını bilmeden karşıma dikilip şiddetlik yapmanız çok komik kaçıyor."

Ellerini kalçasından çekti.

"Komik olduğunuzu mu sanıyorsunuz?"

"Neden şiddetli oturuyorsunuz Bayan Perez?"

"Annemle babamı tehdit ettiniz değil mi?"

"Hayır. Durun bir dakika. Evet. Sayılır. Babanıza bana gerçeği söylemezse hayatım mahvedeceğimi ve çocuklarıyla birlikte onu rahat bırakmayacağımı söyledim. Eğer bu bir tehditse, evet. Tehdit ettim onu." Ona gülmüsdüm. Benden inkar etmemi, ondan özür dilememi, ona açıklama yapmamı beklemişti. Onu daha da ateşlendirmek için istediklerini vermedim. Ağzını açıp kapattı ve koltuğa oturdu.

"Haydi bakalım," dedim. "Bir kere şu tavrınızı değiştirin. Erkek kardeşiniz yirmi yıl önce o ormana girdiğinde neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum." Glenda Perez'in üzerinde gri bir takım vardı. Hani şu parlak beyaz ince çoraplardan giymişti. Bacak bacak üstüne atıp rahat bir tavır sergilemeye çalıştı ama başaramadı. Bekledim.

"Söyledikleriniz yanlış. Kardeşim sizin kız kardeşinizle birlikte öldürüldü o ormanda."

"Bu agresif tavrınızı bırakacağınızı ummuşum." Dudaklarını yemeye başladı oturduğu yerde.

"Hakikaten de ailemle uğraşacak mısınız?"

"Söz konusu olan öldürülen kız kardeşim Bayan Perez. Sizin bunu anlamanız lazımdır."

"Bunu evet olarak algıladım."

397

"Hem de kocaman bir evet." Dudağım ısırmaya devam etti. Biraz daha bekledim. "Bir varsayıma dayanarak size bir şey söylesem?" Kollarımı açtım. "Ben varsayımların her türüne açıyım."

"Diyelim ki," diye başladı Glenda Perez "Şu ölü adam, yani Manolo Santiago hakikaten de erkek kardeşim. Bakın özellikle üstüne basa basa söylüyorum, bu bir varsayım."

"Tamam anladım. Sonra?" "Bunun ailemle alakası nedir?" "Bana yalan söylediğinizi gösterir." "Aslında sadece size değil." Arkama dayandım. "Peki başka kime?"

"Herkes."

Sonra yine dudağımı ısırdı.

"Bildiğiniz gibi bütün aileler tazminat davası açtı ölümlerden sonra. Milyonlarca para kazandık. Bu durumda bu sahtekârlığa girer öyle değil mi? Yani bu da bir varsayım tabii." Hiçbir şey söylemedim.

"Bu parayla iş kurduk, yatırım yaptık. Para eğitimimize, erkek kardeşimin tedavisine harcadı. Bu parayı alma-saydık ya öldürdü ya da uyduruk bir bakımevinde sürünürdü. Anlayabiliyor musunuz beni?" "Anlıyorum."

"Ve yine varsayımlardan hareket ederek, eğer Gil hayatta olsaydı ve bunu bilseydik bütün dava bir yalan üzerine kurulmuş olacaktı. Para cezasına çarptırılırdık, hakkımızda dava açılırdı. Dahası hukukçular bu dört cinayeti soruşturduktan sonra gençlerin hepsinin öldüğü kararına vardılar. 398

Ama eğer Gil kurtulmuş olsaydı devam eden bir soruşturmaya engellemekten suçlu bulunurduk. Anlıyor musunuz beni?"

Birbirimize baktık. Şimdi bekleme sırası ondaydı. "Varsayımlarınızla ilgili bir problem var," dedim.

"Nedir?"

"Dört kişi ormana giriyor. İçlerinden biri sağ çıkıyor. Hayatta olduğu gerçeğini bir sır olarak saklıyor. İnsanlar diğer üçünü onun öldürdüğünü düşününceye kadar." "Yeniden dudağınızı ısırdı."

"Neden böyle düşündüğünüzü anlayabiliyorum." "Ama?" "O yapmadı."

"Size mi inanacağım yani?" "Fark eder mi?". "Tabii ki fark eder."

"Peki o zaman onları öldüren kardeşimse dava da kapanmış demektir. Öldü çünkü."

Onu geri getiremeyeceğimize ve yargı 1 ayamayacağımıza göre..." "Haklısınız."

"Teşekkür ederim."

"Kardeşinizin kız kardeşini öldürdü mü?" "Hayır, öldürmedi." "Kim öldürdü peki?"

Glenda Perez ayağa kalktı. "Uzun zaman oldu. Bilmiyorum. Her şey varsayım."

Kardeşimin hayatta olduğunu biliyordum."

"Peki annenizle babanız?"

"Onların adına konuşuyorum burada."

"Ama..."

399

"Kız kardeşinizi kimin öldürdüğünü bilmeniz lazımdır. Anladım orasını." "Eee?" "Size bir şey daha söyleyip gideceğim. Ama bir koşulum var." "Nedir?" "Söyleyeceğimi yine varsayım olarak kabul etmenizi ve artık burada Manolo Santiago'nun erkek kardeşim olduğunu söylememenizi istiyorum. Bir de annemle babamı artık rahat bırakacağınıza dair söz vermenizi istiyorum." "Buna söz veremem."

"O zaman ben de size kız kardeşinizle ilgili bildiğim şeyi söylemem."

İkimiz de sustuk. Çıkmaz bir sokağa sokmuştu beni. Glenda Perez gitmek üzere ayağa kalktı.

"Bir avukatsınız," dedim. "Sizi barodan ihraç ettiririm." "Bence bu kadar tehdit yeter Bay Copeland." Durdum.

"O gece kız kardeşinize ne olduğuyla ilgili bir şey biliyorum. Eğer öğrenmek isterseniz anlaşmaya razı olacaksınız."

"Sözümün inanacak mısınız peki?" "Hayır. Resmi bir belge düzenledim." "Şaka yapıyorsunuz."

Glenda Perez elini ceketinin cebine attı ve birkaç kağıt çıkartıp açtı. Manolo Santiago'nun Gil Perez olduğuyla ilgili hiçbir şey söylemeyeceğime ve yapmayacağıma ve annesiyle babasının herhangi bir kovuşturmada tamamen muaf tutulacağına dair bir gizlilik anlaşmasıydı bu. "Biliyorsunuz bu yasal olarak tatbik edilebilecek bir şey 400

etkilidir," dedim.

Omuzunu silkti. "Bulabildiğim en iyi çözüm yolu bu." "Tamam," dedim "Konuşmayacağım. Eğer çok zorda olmazsam konuşmayacağım. Size ya da ailenize zarar verme gibi bir niyetim yok. Artık dedektif York'a ya da başkalarına Manolo Santiago'nun erkek kardeşini öldürdüğünü söylemeyeceğim. Size söz veriyorum. Ama bundan fazlasını yapamayacağımı ikimiz de çok iyi biliyoruz." "Hâlâ varsayımlardan söz ediyoruz tamam mı?" dedi. "Tamamdır." "Eğer erkek kardeşim o ormandan çıkmayı başlarsa ya yalnız değildir." Birden bütün vücudum buz kesildi. Kımıldayamadım. Konuşmadım. Bir şey söylemek istedim ama kalakaldım. Glenda Perez'le göz göze geldik. Başını salladı. Gözlerinin dolu dolu olduğunu fark ettim. Arkasına dönüp kapının kolunu çevirdi. "Benimle oyun oynama Glenda." "Oyun oynamıyorum Paul. Bütün bildiğim bu. O gece kardeşim kurtuldu. Seninki de."

33.BÖLÜM

Loren Muse eski kamp arazisine geldiğinde gün ışığı yerini gölgelere bırakmıştı. Tabelada Lake Charmaine Condominium Center yaz ıyordu. Bulunduğu yerin New Jersey ve Pennsylvania'yı birbirinden ayıran Delavvare nehrine kadar uzanan çok geniş bir arazi olduğunu biliyordu. Göl ve konutlar Pennsylvania tarafındaydı. Ormanların büyük bir bölümü ise New Jersey tarafında.

Muse ormandan nefret ederdi. Spor yapmayı çok severdi ama yok keş if gezileri yok macera sporları denen ş eylerden nefret ederdi.

Böceklerden ve balık avından, çamura batıp çıkmaktan, engebeli arazide uzun yürüyüşler yapmaktan, define avcılığından, kirden, balık yemlerinden, tuzaklardan, direklerden, ödöl olarak verilen domuzcuklardan, panayırlardan, açık hava festivallerinden, yani kısacas ı "kırsal" olan her ş eyden nefret ederdi.

Güvenlik görevlisinin bulunduğu kulübenin önünde durarak kimliğini gösterdi. Kapının açılmas ını bekledi ama

403

kapı açılmadı. Vücut çalış maktan şiş miş bir güvenlik görevlisi kimliğini alıp telefona götürdü elini. "Hey. Acelem var." "Patlamadınız ya."

"Patlamak?"

Burnundan soluyordu Muse. İ leride yanıp sönen ışıklar gördü. Bir sürü polis arabas ı park etmiş ti.

Büyük ihtimalle elli millik alan içinde çalış an polislerin hiç biri bu olayı kaçırmak istememiş ti.

Özel güvenlik görevlisi telefonu kapattı. Arabanın yanına gelme zahmetini göstermeyip kulübesinde oturmaya devam etti.

"Evet?" diye seslendi Muse.

Görevliden ses çıkmadı.

"Hey ahbap, sana söylüyorum."

Görevli yavaş ça Muse'a doğru döndü. Lanet olsun diye düş ündü Muse. Genç bir erkek. Problem buydu iş te.

Böyle orta halli kiş ilerin oturduğu sitelerde çalış mak üzere iş e alınacak özel güvenlik görevlileri genelde hayattan bezmiş ya da yumuş ak huylu insanlardan seçilirdi. Kadın görevlilere gelince genelde biraz fazladan para kazanmak isteyen anneler baş vururdu bu iş için. Ama bu kadar genç, güçlü ve kaslı biri olunca hemen polislere duyduğu hayranlıktan bu iş e girmiş biri havas ı

uyandırıyordu insanda. Bir ş ekilde polis olamamıştı iş te. Eğer bir erkek polis olmak istediye ama bunu baş aramadıysa genelde bunun makul bir sebebi vardır ve böyle birini etrafınızda görmek istemezsiniz pek. Ve bu oldukça değ ersiz bulduğu hayatında bir baş müfettiş i, hele hele kadın bir baş müfettiş i bekletmek kadar daha çok zevk veren bir ş ey ne olabilirdi ki onun için?

404

"Bakar mısınız?" diye yeniden denedi Muse ses tonunu iraz kibarlaştırmaya çalışarak.

"Henüz giremezsiniz," dedi görevli. "Neden?" "Beklemeniz laz ım." "Neyi bekleyeceğim?"

"SheriffLoweiri."

"SheriffLobomu?" A "Lowell. Onun teyidi olmadan kimseyi içeri almamamı öyledi."

Pantolonunu çekiş tirdi görevli.

"Essex baş müfettiş iyim ben," dedi Muse.

Alay eder gibi gülümsedi görevli. "Buras ı Essex'e ben-iyor mu sizce?" "İ çeride adamlarım var. Girmem laz ım." "Patlamadınız ya?" "Çok iyiydi."

"Ne?"

"Ş u patlama meselesi. Bu ikinci söyleyiş iniz. Çok ama çok komiksiniz. Ben de kullanabilir miyim bunu birini aşağılamak istediğimde? Bu müthiş lafın size ait olduğunu söylerim merak etmeyin."

Görevli eline bir gazete alıp onu duymamış gibi yaptı. Bir an gaza bas ıp bariyeri aş arak içeri girmek geldi içinden Muse'un. "Silah taşıyor musunuz?" diye sordu. Gazeteyi indirdi görevli. "Ne?"

"Silah. Silah taşıyor musunuz? Hanı ne bileyim, kuralları ihlal edenlere karşı kullanmak için filan." "Kesin sesinizi."

"Benim bir silahım var. Bakın ne diyeceğim. Bana kapıyı açarsanız ona dokunmanıza izin vereceğim."

Görevli hiçbir ş ey söylemedi. Kahrolas ı bir dokunsa belki Muse'u vuracaktı ilk. Muse'a dik dik baktı. Muse onun görebileceği ş ekilde küçük parmağını kaldırarak boşta kalan eliyle yanağını kaşıdı. Bakışından bu hareketin onun fazlasıyla ağzını sulandırdığını anlamıştı Muse.

"Nedir bu ukalalık böyle?"

"Hey! Patlamadın ya," dedi Muse elini yeniden direksiyona koyup.

Çok aptalca bir ş ey söylediğini biliyordu. Ama çok da eğlenmiş ti. Adrenalini

yükselmeye baş lamıştı. Andrew Bar-rett'm ne bulduğunu acayip merak ediyordu.

İ lerideki ışıkların fazlalığına bakılırsa büyük bir ş ey olmalıydı bu.

Bir ceset gibi mesela.

İki dakika geçti.

Muse tam silahını çıkartıp güvenlik görevlisine zorla bariyeri açtırmak üzereydi ki üniformalı bir adamın ağır ağır arabaya doğru yürüdüğünü gördü. Şerif rozeti takan bu adamın geniş siperli bir şapkası vardı kafasında. İsim kartında Lovvell yazıyordu.

"Size yardımcı olabilir miyim bayan?"

"Bayan mı? Bu görevli size kim olduğumu söylemedi mi?"

"Yo hayır, bana sadece..."

"Ben Loren Muse. Essex bölgesi baş müfettiş iyim." Muse güvenlik kulübesini gösterdi. "Kimliğim şu pislik herifte." "Hey! Sen bana ne dedin?" 406

Şerif Lovvell derin bir iç çekip bir mendille o yusuvarlak ve kocaman burnunu sildi. Bütün vücudu sarkık sarkıktı. Güneş te erimiş bir karikatüre benziyordu. Mendilini tuttuğu elini özel güvenlik görevlisine doğru salladı. "Sakin ol

Sandy."

"Sandy mi?" dedi Muse. Görevliye doğru baktı. "Bu bir kız ismi değil mi?"

Şerif Lowell kocaman burnunun arkasından biraz tenkit eder gibi. Muse'a baktı.

Haksız da sayılmazdı aslında.

"Sandy, bana hanımefendinin kimliğini ver."

Bayan, şimdi de hanımefendi. Muse iyice gerilmişti. Sinirlerini zor zapt ediyordu. İki saatten beri yoldaydı ve hâlâ içeri girememişti.

Sandy Lovvell'a kimliği uzattı. Lovvell burnunu o kadar sert bir şekilde ekilde sildi ki derisinin soyulduğunu sandı Muse.

Şerif kimliği inceledi ve yine burnunu çekti. "Bana kim olduğunu söylemen lazımdı Sandy."

"Ama bana siz buraya gelmeden kimseyi içeri sokmamamı söylemiştiniz."

"Bana kim olduğunu telefonda söyleseydin buraya kadar gelmeme gerek kalmazdı."

"Ama ben..."

"Bakın arkadaşlar," diye araya girdi Muse. "Lütfen bana bir iyilik yapın ve bu tartışmayı ilk rutin toplantınıza bırakın tamam mı? İçeri girmem lazımdır." "Sağ tarafa park edin," dedi Lovvell. "Kazı mevkiine yürüyerek çıkacağız. Sizi ben götüreceğim."

Lovvell Sandy'ye doğru kafasını salladı. Sandy bir düğmeye basıp kapıyı açtı. Muse içeri girerken bir kez daha küçük parmağını gösterip yanağına kaşdı onun görebileceği

407

şekilde. Sandy hiçbir şey yapamadığı için kuduruyordu ve haklıydı da. Arabayı park ettikten sonra şerif yanına geldi. Elinde iki fener vardı, bir tanesini Muse'a uzattı. Muse'un sabrı artık tükenmek üzereydi. Feneri çabucak kapı. "Tamam. Ne taraftan?"

"İnsanlarla iyi iletişim kuruyorsunuz," dedi şerif. "Teşekkürler." "Sağa sapıyoruz. Gelin benimle."

Muse işe yaramayan küçücük bir bahçesi olan ve oldukça sıradan tuğla bir evde oturuyordu. Bu yüzden pek eleştirmeye hakkı yoktu ama amatör bir gözle baktığında, bu kapalı yerleşim alanında mimarın yarı rustik bir tarzda bir şeyler yapmaya çalıştığını ama bunu kesinlikle başaramadığını gördü. Buranın da diğer sıradan yerleşim alanlarından pek farkı yoktu. Alüminyum dış cephe sahte ağaç kütükleriyle kapatılmıştı.

Üç katlı evlerle dolu geniş bir alana yayılmış tuhaf bir site.

Lovvell asfaltın bittiği yerden toprak yola girdi. "Sandy size 'patlamadın ya' demiş tir kesin" dedi Lovvell.

"Evet."

"Üzerinde durmayın. Herkese söyler bunu." "Herhalde grubunuzun neşesi kaynağı kendisi."

Muse tam yedi polis arabası saydı. Ayrıca üç değişik cankurtaran aracı. Hepsinin ışığı yanıyordu. Neden sürekli yanık tuttukları konusunda fikri yoktu. Genç yaşlı karışık ailelerden oluşan site sakinleri bir araya toplanmışlardı ama bir şey gördükleri yoktu.

408

"Gideceğimiz yer ne kadar mesafede?" diye sordu Muse.

"Bir mil kadar. Giderken bir tur yapmamızı da ister misiniz?"

"Ne turu?"

"Cinayetlerin işlendiği bölgede. Yirmi yıl önce bulunan cesedin gömüldüğü yerden geçeceğiz de." "O davada siz de bulunmuş muydunuz?" "Kıyısından köşesinden." "Yani?" diye sordu Muse. "Yani bazı önemsiz noktalarla ilgili çalıştım." Muse ona baktı.

Lovvell gülümsüyor olmalıydı ama yüzü o kadar sarkıktı ki bu pek belli olmuyordu.

"Orman evlerimiz fena sayılmaz değil mi?" "Sormayın! Büyüledim," dedi Muse. "Birazcık daha kibar olamaz mısınız?" "Neden ki?"

"Birincisi hiç bana önceden haber vermeden sorumlu olduğum bölgede ceset aramaya geldiniz. İkinci burası benim suç mahallim. Siz burada benim misafirimsiniz." "Benimle şu yetki alanı oyununu oynamayı düşünmüyorsunuz değil mi?" "Yok hayır," dedi "Ama biraz sert çıkmayı severim." "Tamam. Peki. Turumuza, devam edelim mi?"

"Tabii ki."

Patika iyice daraldıktan bir süre sonra son buldu. Şimdi artık kayalara tırmanıp ağaçların etrafından dolanarak ilerliyorlardı. Muse hep erkek gibi bir kız olmuştu. Bu zorlu hareketlilikten hoşlanmıştı. Flair Hickory halt etmiş. Onun o

409

dalga geçtiği ayakkabılarıyla o kadar rahattı ki şu anda. "Duralım," dedi Lovvell. Güneş batmaya devam ediyordu. Lovvell'ı net göremi-yordu artık. Lovvell şapkasını çıkarttı ve yeniden mendiline sümküldü. "Billingham'ların oğlu burada bulunmuştu."

Doug Billingham.

Muse başını eğip yere baktı. Billingham öldüğünde on yedi yaşındaydı. Cesedinde sekiz bıçak yarası vardı.

Yaralarının çoğundan saldırgana karşı kendini savunduğu, onunla çarpıştığı belli oluyordu.

Muse Lovvell'a baktı. Başını eğmiş gözlerini yummuştu Lovvell.

Muse'un bir şey geldi aklına birden. Dosyadaki bir isim. Lovvell. Bu ad.

"Kıyısındanmış, köşesindenmiş. Sen onu külahıma anlat," dedi. "Siz polislerin başındaydınız. Liderleriydiniz."

Lovvell cevap vermedi.

"Anlamıyorum. Neden söylemediniz bana?"

Lovvell omuzunu silkti. "Siz neden bana dosyayı yeniden açtığınızı söylemediniz?"

"Tam açmamıştık dosyayı henüz. Yani elimizde fazla bir şey yoktu."

"O zaman sizin çocuklar bir hazine buldu herhalde," dedi Lovvell. "Acemi şu anı diye buna derler."

Muse bu sohbetin gidiş atından hoşlanmamıştı.

"Margot Green'in bulunduğu yerden ne kadar uzaklıktayız?" diye sordu Muse.

"Güneye doğru yarım mil kadar."

"İlk Margot Green bulunmuştu değil mi?"

"Evet. Hani ilk geldiğiniz yer var ya... Evlerin bulun-

410

duğu yer. Kampta kızların kaldığı bölüm tam oradaydı. Bilirsiniz. Bungalovlarda kalıyorlardı. Erkeklerinki güney taraftaydı. Margot buraya yakın bir yerde bulundu."

"Margot'yu bulduktan ne kadar sonra Billingham'ların oğlunu buldunuz?"

"Otuz altı saat sonra."

"Çok uzun zaman."

"Kazılacak arazi çok genişti."

"Olsun. Yine de uzun zaman. Buraya mı bırakılmıştı?"

"Sıgı kazılmış bir çukura gömülmüştü. O yüzden de önce fark edilmedi. Bilirsiniz. Herkes kayıp çocuklarla ilgili bir şeyler duymuştu ve iyi birer vatandaş olduklarını göstermek için gelip bize yardım ettiler. Çukurun üzerinden geçtikleri halde farkedemediler."

Muse dikkatle yere baktı. Trafik kazalarında ölenlerin anısına dikilenlere benzer artık eskimiş ve neredeyse düşmüş ecek iğreti bir haç konulmuştu üzerine. Billingham'ın resmi yoktu. Ne bir hatıra, ne bir çiçek ne de oyuncak ayıcıklar. Sadece eski püskü bir haç. Ormanda tek başına. Muse ürperdi birden. "Katili biliyorsunuz herhalde. Adı VVayne Steubens. Kampın idarecisi. O gece olanlara dair bir sürü teori üretildi ama sonuçta Steubens'in önce Perez ve Copeland'i öldürüp gömdüğünde karar kılındı. Douglas Billingham'ın gömmek için bir çukur kazarken Margot Green'i buldular. O da bunun üzerine Billingham'ı doğru dürüst gömmeden kaçtı. Quantico'da söylenene bakılırsa ölüleri gömmekten büyük haz alıyormuş. Bütün cesetleri gömdüğünü biliyorsunuz değil mi? Diğer eyaletlerde işlediği cinayetlerde de aynı şeyi yapmış."

411

"Evet biliyorum."

"İkisinin gömülürken hâlâ hayatta olduklarını da biliyorsunuzdur herhalde." Bunu da biliyordu Muse.

"VVayne Steubens'i sorguladınız mı hiç?" diye sordu Muse.

"O kamptaki herkesle konuştuk." Bunu kısık sesle ve çok temkinli söylemişti şu erif. Birden bir şey imiş ek çıktı kafasında Muse'un. Lovvell devam etti.

"Ve evet. Onu sorguladım. Beni çok korkutmuştu. Daha doğrusu şimdi geriye baktığımda öyle düşünüyorum. Ama artık bazen şu şeylerden emin olamıyorum. Bir kere

bu cinayetlerle ilgili delil yoktu. Steubens'in kimseyle bağlantısı yoktu,

üstüne üstlük zengindi ailesi. İ yi bir avukat tuttular. Tabii ki olaylardan sonra kamp dağıldı. Çocuklar evlerine döndüler. Steubens'i yurt dışında bir okula yazdırdılar. Sanırım İsviçre'de bir okul."

Muse hâlâ haça bakıyordu.

"Yola devam etmeye haz ır mısın?"

Evet anlamında başını salladı Muse.

Yeniden yola koyuldular.

"Ne zamandan beri baş müfettiş sin?" diye sordu Lovvell.

"Birkaç aydır."

"Ondan önce ne yapıyordun?"

"Üç yıl cinayet masas ında çalıştım."

Koca burnunu yeniden sildi Lovvell. "Her ş ey hep daha da zorlaşıyor değil mi?" Bu lafın altında çok anlam saklıydı. Muse hiçbir ş ey söylemeden yürümeye devam etti.

"Tecavüz yok," dedi. "Hatta kayıpların ölüp ölmedik-412

lerini bile bilmiyoruz. Öylece gittiler. Yapılabilecek bir ş ey yok. Ş u orman var ya... eskiler hep baz ı sesler duyduklarını söylerlerdi. Aslında düş ündüğünde gayet akla uygun. Billingham' ların oğlu. Eminim çok bağırdı. O ağaçtan bu ağaca seken sesi gittikçe zayıfladı, sonra da yok oldu. O hâlâ yardım istiyor. Hâlâ sesi yankılanıyor."

Muse kafas ını kaldırmadı. Sert ve budaklı toprağın üzerindeki ayaklarına bakıyordu.

"Hiç kurbanların aileleriyle bir araya geldiniz mi?" diye sordu Lovvell. Cevap vermeden önce biraz düş ündü

Muse. "Aslında bir tanesi patronum." "Paul Copeland," dedi Lovvell. "Onu hatırlıyor musunuz?"

"Söylemiş tim. Kamptaki herkesi sorguya çektim." Muse'un kafas ında bir ş imş ek daha çaktı.

"Sizden olayla ilgilenmenizi o mu istedi?" diye sordu Lovvell. Muse cevap vermedi.

"Cinayet denen ş ey çok zalimce," diye devam etti. "Tanrı bir plan yapmış ve doğada belirli bir düzen var. Sonra biri gelip bu düzeni bozuyor. Eğer olayı çözerseniz içiniz biraz rahat edebilir. Alüminyum folyoyu buruş turmak gibi bir ş ey. Eğer katili bulursanız buruş uk folyoyu biraz düzleş tirmiş oluyorsunuz. Ama aile için o alüminyum folyo bir daha asla paketten alındığı haline dönmüyor." "Alüminyum folyo mu?" Lovvell omuzunu silkti. "Siz filozof olmalıymışsınız ş erif."

"Arada bir patronunun gözlerinin içine bak. O orman-

413

da o gece ne olduysa hâlâ gözlerinde göreceksin. Aksi hâlâ oradadır öyle değil mi?" "Bilemiyorum," dedi Muse.

"Ben de burada olmanız doğru mu değil mi bilemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü o gece patronunuzu sorguya çektim."

Muse durdu. "Yani bir tür çıkar çatış mas ı var demeye mi getiriyorsunuz?" "Aslında demek istediğim tam olarak bu." "Paul Copeland'den mi ş üpheleniyordunuz?"

"Dava hâlâ çözüme kavuş muş değil. Her ne kadar siz araya girmiş olsanız da bu benim davam.

Dolayısıyla buna cevap vermeyeceğim. Olup bitenler hakkında yalan söyledi."

"O gece nöbetçiydi. Olayın ciddiyetinin farkında değildi o zamanlarda." "Böyle bir bahane olamaz." "Ama sonradan aklandı değil mi?" Lovvell cevap vermedi.

"Ben dosyayı okudum," dedi Muse. "O gece nöbetten kaytarmış. İnsanların, ailelerin ne kadar harap olduğundan söz ettiniz. Peki ya Paul Copeland'in üzüntüsü? O da herkes gibi kız kardeşini özlüyor elbette. Ama suçluluk duygusu bu üzüntüden daha kuvvetli." "İlginç." "Ne?"

"Suçluluk duygusu dediniz," dedi Lovvell. "Ne tip bir "Bu da çok acayip, siz de öyledüş ünmüyor musunuz?" "Acayip olan nedir?" diye sordu Muse.

"O gece nöbetten kaytarması. Düşünün bir. Sorumlu bir genç. Herkes de bunu teyit etti zaten. Ve birden kampçıların kamptan kaçtığı ve Wayne Steubens'in de cinayet iş lemeyi planladığı gece Paul Copeland nöbet tutmak istemiyor." Muse hiçbir ş ey söylemedi.

"Sevgili genç meslektaşım, bu kadar tesadüfün bir araya gelmesi kafamı karıştırıyor benim."

Lovvell gülümseyip başını baş ka tarafa döndürdü. "Haydi hızlanalım," dedi. "Hava iyice kararıyor ve siz de arkadaşınız Barrett'in ne bulduğunu görmek için sabırs ızlanıyorsunuz." * * *

Glenda Perez gittikten soma neredeyse ağlayacaktım. Bir süre ne düşüneceğimi, ne hissedeceğimi bilemeden şaşkın şaşkın odamda oturdum. Bütün vücudumu bir titreme almıştı. Ellerime baktım. Bunu genelde rüya görüp görmediğinizden emin olmak için yaparsınız. Bütün kontrolleri yaptıktan sonra rüyada olmadığımı anladım. Her ş ey gerçektir. Camille yaşıyordu demek.

Kız kardeşim de aynı Gil Perez gibi ormandan sağ salım çıkmıştı.

Cep telefonundan Lucy'yi aradım. "Selam," dedi.

"Gil Perez'in kız kardeşinin bana ne söylediğine in-
415

namayacaks ın." "Ne söyledi?"

Ona her ş eyi anlattım. Camille'in ormandan sağ salim kurtulduğunu söylediğimde Lucy zorlukla soluyarak "Ona inanıyor musun?" diye sordu. "Camille hakkında söylediğine mi?" "Evet. Neden yalan söylesin ki?" Lucy hiçbir ş ey söylemedi.

"Ne yani? Yalan söylediğini mi düşünüyorsun? Amacı ne olabilir ki?" "Bilmiyorum Paul ama atladığımız o kadar çok ş ey var ki."

"Anlıyorum seni. Ama bir düş ünsene. Glenda Perez'in bu konuda bana yalan söylemesinde bir mantık yok." Sessizlik. "Ne var Lucy?"

"Tuhaf sadece, o kadar. Eğer kardeşin hayattaysa bu zamana kadar hangi cehennemdeydi söylesene." "Bilmiyorum." "Peki ne yapacaks ın ş imdi?"

"Ben de aynı ş eyi düş ündüm ve kafamı toparlamaya çalıştım. Güzel bir soruydu. Ne yapacağım ş imdi? Bundan sonra ne yapacağım?"

"Babamla konuş maya gittim yine," dedi Lucy.

"Sonuç?"

"O geceyle ilgili bir ş eyler hatırlıyor gibi." "Ne peki?" "Bana söylemiyor. Sadece seninle konuş mak istiyormuş ". "Benimle mi?" 416)

Evet. Ira seni görmek istiyor." Ş imdi mi?" Eğer istersen evet." İstiyorum. Seni de alayım mı? Lucy karar veremiyordu. "Lucy?"

"Ira seninle yalnız konuşmak istediğini söyledi. Ben Jursam konuşmayacakmış ."

"Tamamdır." Lucy yine durdu. "Paul?" "Evet?"

"Sen yine de beni al. Sen içerideyken arabada beklerim."

Cinayet dedektifleri York'la Dillon "teknoloji odasın-oturmuş pizza yiyorlardı. Bu teknoloji odası dedikleri yer televizyon, video gibi aletlerin bulunduğu bir odaydı. İçeri Max Reynolds girdi "Naber çocuklar?" "Bu pizza berbat," dedi Dillon. "Üzgünüm."

"New York'tayız güya. Büyük Elma'da. Pizza'nın va-nı. Ama bu pizzanın tadı aynı köpek bokuna benziyor." Reynolds televizyona döndürdü kafasını. "Mutfağımızın standartlarınızı karşılayamamastndan dolayı üzgünüm."

Dillon York'a döndü. "Abartıyor muyum sence? Yani ciddi bak, kusmuk gibi değil mi bu pizza?"

417

"Üçüncü dilimi yiyorsun," dedi York. "Ve büyük ihtimalle de son dilimim olacak bu. Yemin ediyorum."

York Max Reynolds'a doğru döndü. "Ne getirdin bize?" . "Sanırım adamımızı buldum. En az ından arabasını."

Dillon pizzasından bir ısırık daha aldı. "Çok konuşma da gösteriye başla artık." "Cesedi bulduğunuz yerin iki sokak ötesinde bir mahalle bakkalı var," diye baş ladı Reynolds. "Sahibinin dükkânın dışında duran mallan araklayanlarla başı dertteymiş . O yüzden de dış kısma bir kamera yerleş tirmiş ." "Koreli mi?"

"Pardon?"

"Bakkalın sahibi Koreli mi?"

"Emin değilim. Ne ilgisi var konuyla?"

"İ stediğin ş eye iddias ına girerim Korelidir. Herifin teki bir portakal çalar diye dış arı kamera yerleş tirmiş ha? Soma da büyük ihtimalle dükkânında on tane izinsiz çalış an göçmen olduğu halde "Ben bu ülkeye ne kadar vergi veriyorum biliyor musunuz siz?" diye bağınp polisi yardıma çağınr. Polisler de beş para etmez cibilliyetsiz bir Koreli için Bay Meyve Hırs ızını yakalamak üzere seferber olurlar:"

Durdu. York Max Reynolds'a baktı. "Sen devam et."

"Neyse iş te. Kameradan sokağın bir bölümü görülebiliyor. Biz de görüntülerden etrafta yirmi yaşından fazla bir araba olup olmadığını kontrol ettik ve bunu bulduk."

Reynolds çoktan görüntüyü vermiş ti bile ekrana.

Eski bir Vblksvvağ en kaplumbağa geçti kameranın önünden. Tam o s ırada görüntüyü dondurdu Reynolds.

418

"Bu bizim araba mı?" diye sordu York. "1971 model bir kaplumbağa." Bizim uzmanlardan biri MacPherson süspansiyon sis-minden ve ön bagaj kapağından çıkarttı senesini. Daha da nemlisi bu tip arabalarda kullanılan halı tam da Bay Santiago'nun üzerinde bulunan halı lifleriyle uyuş uyor. "Oh be!" dedi Dillon. "Plakas ını alabildik mi?" diye sordu York. "Hayır. Sadece yandan görünüş ü var elimizde. Eyale-'ni bile göremiyoruz."

"Ama zaten bu sarı kaplumbağalardan kaç tane kalıştır ki?" dedi York. "New York motorlu araçlar kayıtlarından baş layıp sonra da New Jersey ve Connecticut'in-kilere bakarız. "Dillon durup geniş getirir gibi konuş maya devam etti. "Kesin bir ş ey buluruz."

York Reynolds'a döndü. "Baş ka bir ş ey var mı?" "Dillon haklıydı. Çekim kalitesi çok iyi değil ama bü-
"İtülünce ş unu gördüm." Bir düğmeye bastığında ekrandaki resim büyüdü. " Ş u adama bakın."

Dillon gözlerini kısarak ekrana baktı. "Jerry Garcia'ya nziyor."

"Uzun beyaz saçlar, uzun beyaz bir sakal," diyerek tas-k etti Reynolds onu. "Bu kadar mı?" "Hepsi bu kadar."

"Otomobil kayıtlarına bakalım. Bu arabanın sahibini bulmamız çok zor olmaz." dedi York Dillon'a.

419

34. BOLUM

Hâlâ ş erif LovvellPin suçlamaları yankılanıyordu ormanın sessizliğinde. Uyanık Lovvell Paul Copeland'in cinayetler hakkında yalan söylediğini düş ünüyordu. Acaba doğru olabilir miydi bu? Doğru olsa bile bir ş ey fark eder miydi bu saatten sonra?

Muse bunları düş ünüyordu. Koş ulsuz severdi Cope'u. İ yi bir patron ve süper bir savcıydı. Ama Lovvell'in söyledikleri ona zaten bildiği ş eyleri hatırlatmıştı. Bu bir cinayet davası ıydı. Herhangi bir davadan farkı ızdı. Patronun geçmiş ini araştırmak zorunda kalsa dahi peş ini bırakmayacaktı. Kimseye ayrıcalık yapılmayacaktı.

Birkaç dakika sonra çalılıklardan bir ses geldi. Muse Andrevv Barrett'i görmüş tü. Uzun ve s ıksa Barrett yine uzun kollarıyla düzensiz hareketler yapıp sanki bir bebek arabası iter gibi önündeki aleti itmeye çalışıyordu. XJR olmalıydı bu. Muse ona doğru seslendi.

Barrett kafasını kaldırdı. Anlaşılan rahatsız edilmekten pek hoş lanmamıştı.

Kendisine kimin seslendiğini anladığında yüzü aydınlanıverdi birden.

421

"Selam Muse!" "Andrevv? Naber?"

"Vay be, seni gördüğüme memnun oldum." "Ne yapıyorsun?" "Ne demek ne yapıyorum?" Makineyi yere koydu.

Üzerinde John Jay yazan uzun kollu tiş örtler giymiş üç genç Andrevv'un yanında süklüm püklüm yürüyorlardı. Bunlar öğrenciler olmalı diye düş ündü Muse. "Ceset arıyorum tabii ki." "Bir ş ey bulduğunu sanmıştım."

"Buldum. Yüz metre kadar ileride. Ama sanırım hâlâ iki ceset kayıp. Ben de neden bu cesetleri de bulma ş erefine ben nail olmayayım diye düş ündüm." Muse yutkundu. "Ceset buldun demek."

Barrett'in yüz ifadesi dinsel toplantılarda kendinden geçen müritlerinkine benziyordu.

"Muse, ş u makine var ya ş u makine. Tanrım, acayip bir ş ey. Tabii ş ans ımız da yaver gitti. Burada uzun zamandır yağmur yağmıyormuş . Ne zamandan beriymiş ş erif?"

"İ ki üç haftadır," dedi Lovvell.

"Bu da bize çok yardımcı oldu. Zemin kuru tabii. Yer altı radarlarının nasıl çalıştığı hakkında bir fikrin var mı? Bu bebeğe 800 mhz yükledim. Böylece bir buçuk metre kadar inebiliyor. Ne bir buçuk metre ama! Çoğunlukla daha da dibi tarayabiliyor. Günümüzün makineleri boyutları birbirine benzeyen nesneleri ayırt etmede sorun çıkartıyor. Mesela derin köklerle bizim aradığımız kemikler aras ında. XJR bu durumda toprağın altındakilerin kesitlerini daha net göstermekle kalmayıp aynı zamanda yeni geliş tirilen üç boyut-
"Barrett?" diye sözünü kesti Muse. Barrett gözlüklerini itti. "Ne?" "Senin ş u oyuncağının nasıl çalıştığını ipler gibi bir hal var mı ben de? Çalış mas ına sevindim ama kısa kes de söyle ana bakalım ne bulduğunu."
"Kemikler Muse," dedi Barrett s ırılarak. "Bir sürü kemik bulduk." "İ nsan kemiği değil mi?"

"Kesinlikle. Aslında ilk bulduğumuz bir kafatas ıydı. Soma ardından kemikler geldi." "Yaş ları kaç?" "Neyin? Kemiklerin mi?"

"Yok. Meş e ağaçlarının. Evet Andrevv kemiklerin." "Ben nereden bileyim ki? Adli tabibin bir fikri vardır belki. Ş u anda kaz ı alanındalar."

Muse aceleyle Barret'in yanından geçti. Lovvell'de aras ından onu takip ediyordu. İ leride büyük spot lambaları-ı fark etti Muse. Aynı bir film seti gibi. Çoğu kaz ı ekibinin üneş ışığını doğrudan alan bölgelerde dahi çok kuvvetli potlar altında çalıştıklarını biliyordu.

Bir zamanlar olay yeri inceleme ekibindeki çocuklar-'an birinin söylediğine göre parlak ışıklar, önemsiz ıvır zı-vırla altını birbirlerinden ayırt etmelerine yarıyormuş . "Bu kafanız iyiyken bardan bir afet arakladığınızı sanmak gibi ir ş ey. Ertesi sabah piş manlıktan saçınızı başınızı yolars ınız," demiş ti.

Muse az ilerisinde lastik eldiven takmış çekici bir kız gördü.

Bir öğrenci daha diye düş ündü. Yirmili yaş lardaydı sanki. Uzun simsiyah saçlarını tıpkı bir flamenko dansçısı

423

gibi kusursuz bir biçimde topuz yapmıştı. "Bu doktor O'Neill," dedi Lovvell.

"Adli tabip bu mu?" "Evet."

"Kampanyayla mı iş e alıyorsunuz insanları Tanrı aşkına? Ben Doktor O'Neill. Ölülerle aram çok iyidir gibi bir şeyler mi söyledi bu kadın size işe girmek için?"

"Size sizin sorunuz gibi esprili bir karşılık vereceğim," dedi Lovvell "Sizin ş ehirli düzenbazlar da bizim gibi köylü mağandalara göre fazla uyanık." Muse yaklaştıkça "çekici" s ıfatının bu kadın için çok hafif kaldığını gördü. Tara O'Neill tam bir afetti. Bu ışık ekibinin de dikkatini dağıtıyor olmalıydı.

Adli tabip suç ma-halinden sorumlu değildir. Ama polisler sorumludur. Hepsi

kaçamak bakış lar atıyordu O'NeilPe. Muse hızla ona doğru yürüdü.

"Ben Essex Bölgesi başmüfettişi Loren Muse."

Kadın eldivenli elini uzattı. "Tara O'Neill, adli tabip."

"Bana ceset hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

Doktor bir an için temkinli davranıyor gibi gözüktü. Lovvell' ın başını konuş abilirsin anlamında sallamas ından sonra anlatmaya baş ladı. "Bay Barrett' ı buraya gönderen siz misiniz?" diye sordu. "Evet benim."

"Tlginç bir adam." "Biliyorum."

"Makinesi iyi çalıştı. Kemikleri nas ıl buldu anlayamıyorum ama gerçeklen de baş arılı. Sanırım önce kafatas ını bulmaları iş lerini kolaylaştırdı."

424

O'Neill gözlerini kırıştırıp yüzünü yana çevirdi. "Bir sorun mu var?" diye sordu Muse.

Doktor başını salladı. "Ben buralarda büyüdüm. Tam ş u ışığın altında oynardık arkadaş larımla. Biraz korkmuş olabileceğimi düş ünüyorsunuz değil mi? Yo hayır hiç de korkmadım. Hiç ama hiç." Muse ayaklarını yere vurup bekledi.

"O gençler kaybolduğunda on yaşımdaydım. Ben ve arkadaş larım buralarda o kadar çok dolaşırdık ki. Ateş yakar, bir türlü bulunamayan o iki gencin hâlâ ormanda olduğuyla ve bizi gözetledikleriyle ilgili hikayeler anlatırdık birbirimize. Bizi tuzağa düş ürüp öldüreceklerini düş ünürdük. Çok aptalcaydı. Herhalde erkek arkadaşımız ceketini çıkartıp arkamıza koysun diye korkmuş gibi yapardık. Tara O'Neill gülümseyip başını salladı.

"Doktor O'Neill?" "Evet?"

"Lütfen bana ne bulduğunuzu söyleyin."

"Üzerinde hâlâ çalışıyoruz ama gördüğüm kadarıyla hemen hemen eksiksiz bir iskelet var elimizde. Toprağın üç metre altında bulundu. Kimliğinin belirlenmesi için kemikleri laboratuara göndereceğim."

"Peki ş imdilik söyleyebileceğiniz bir ş ey yok mu bana?"

"Benimle gelin."

Doktor Muse'u kaz ının diğer tarafına götürdü. Kemiklerin her biri etiketlenmiş ve düz bir zemine yayılmıştı.

"Hiç giysi bulunmadı mı?" diye sordu Muse.

"Hayır."

"Giysiler bozulup yok olmuş mu yoksa ceset çıplak mı

I

425

gömülmüş acaba?"

"Emin olamıyorum. Ama bozuk para, madeni takılar, madeni düğme ya da fermuarların hatta ve hatta ayakkabıların bile doğada uzun süre yok olmadığı düş ünülürse sanırım çıplak gömülmüş ."

Muse artık hafif kararmış kafatas ına bakakalmıştı. "Ölüm nedeni?"

"Söylemek için çok erken. Ama bildiğimiz baz ı ş eyler var."

"Mesela?"

"Kemiklerin formu oldukça kötü. O kadar derine gömülmemiş ve uzun bir süre burada kalmış . Geçen sene olay yeri toprak örneklemeyle ilgili bir seminere katılmıştım. Toprağın bozulmas ından deliğin ne kadar zaman önce açıldığını anlıyorsunuz. Ama bu da karar vermek için yeterli değil tabii." "Baş ka? Sezgilerinize dayalı bir tahmininiz yok mu hiç?"

"Kemikler uzun süredir burada. En az on beş yıldır diyebilirim. Kısacas ı ve kafanızdaki soruya cevap verebilmek adına, bu ormanda yirmi sene önce cinayetler işlendiği düş ünülürse her şeyin çok ama çok tutarlı olduğunu söyleyebilirim." Muse yutkunup baş tan beri sormak istediği esas soruya haz ırlandı. "Peki kemiklere bakarak cinsiyeti konusunda bir ş ey söyleyebilir misiniz?" Boğuk bir ses duyuldu arka taraftan

"Doktor?"

Üzerinde olmazsa olmaz rüzgârlığıyla olay yeri inceleme ekibinden bir adamdı sesin sahibi. Gür sakallı, iri yarı

426

bir adam. Elinde küçük bir kürek vardı ve nefes nefese kalmıştı.

"Ne var Terry?" diye sordu O'Neill. "Sanırım iş imiz bitti." "Paydos mu etmek istiyorsunuz?"

"Bu gecelik evet, Yann gelip biraz daha çalış acağız. Ama eğer sizin için de uygunsa kemikleri ş imdi götürmek istiyoruz." "Bana bir iki dakika verin lütfen," dedi O'Neill.

Terry başını sallayıp onları yalnız bıraktı. Tara O'Neill gözlerini kemiklerden ayırmamıştı.

"İnsan iskeleti hakkında bilginiz var mı müfettiş Muse?"

"Az biraz."

"Tam bir inceleme yapılmadan erkek mi kadın mı olduğunu anlayamayız. İncelememiz gereken şeylerden biri de kemiklerin yoğunluğu. Erkeklerinki daha kalın ve geniş tir tabii ki. Bazen kurbanın mevcut ağırlığı yardımcı olabilir. Erkekler genelde kadınlara göre daha uzundur. Ama bunlarla kesin bir sonuca varılamaz tabii."

"Yani şu anda bir şey söyleyemeyecek misiniz?" O'Neill gülümsedi. "Belki... Size göstereyim."

Muse da Tara O'Neill ile birlikte çömeldi. O'Neill'in elinde dar bir bölgeye kuvvetli ışık veren cinsten küçük bir fener vardı.

"Size zor dedim. İmkânsız demedim. Bakın bir." Işığı kafatasına doğru tuttu. "Neye baktığınızı biliyor musunuz?" "Hayır," dedi Muse. "Kaşların bulunduğu bölümün üstündeki noktaya ba-

427

kın."

"Tamam."

"Buraya supraorbital tepecik deriz. Erkeklerde daha çıkıktır. Kadınların alınları daha çok dikinedir. Bakın şu imdi bu kafatası çok aşınmış ama bombenin fazla belirgin olmadığını görüyoruz. Ama esas kilit bölüm leğen kemiğinin bulunduğu yer. Daha kesin bir dille bakın şu uras ı, alt karın boşluğu." Doktor işaret fenerini o bölüme doğru çevirdi. "Görüyor musunuz?" "Evet görüyorum sanırım. Peki sonuç?" "Oldukça geniş."

Tara ışığı kapatıp ayağa kalktı.

"Yani kurban beyaz ırktan, bir yetmiş boyunda. Yani Camille Copeland ile aynı boyda ve evet, kurban bir kadın."

"Buna inanamayacaksın," dedi Dillon. York ona baktı. "Ne oldu?"

"Şu Volkswagen'e baktım bilgisayar kayıtlarından. New York, New Jersey ve Connecticut'da bu özelliklere uyan sadece toplam on dört araba var. Ama esas sürpriz geliyor. Arabalardan bir tanesi Ira Silverstein adına kayıtlı. Sana bir şey ey hatırlattı mı?"

"Kamp sahibi değil mi?"

"Aynen öyle."

"Yani Copeland haklı mıydı diyorsun?" "Ira Silverstein'm yaşadığı adresi buldum," dedi Dillon. "Bir çeşit it rehabilitasyon merkezinde kalıyor."

428

Peki ne bekliyoruz o zaman?" dedi York. Haydi acele edelim."

429

35. BÖLÜM

Lucy arabaya bindiğinde CD çalara bastım. "Yeniden Kollarında" çalmaya başladı. Gülümsedi Lucy.

"CD'ye çektin demek." "Evet." "Hoş una gitti mi?"

"Çok. Birkaç tane daha parça ekledim CD'ye. Mesela Springsteen'in slowvlarından biri "Gece boyunca sür."

"Bu şu arkı hep ağlatır beni."

"Seni bütün şu arkılar ağlatıyor," dedim.

"Yok hayır, hepsi değil. Mesela Rick James'in "Süper Kaçığı" nı dinlerken ağlamam."

"Bozum oldum desene."

"Bir de mesela "Herkesle yatan adam" şarkısında da ağlamam." Gülümsedim.

"Az önce kız kardeşinin hayatta olabileceğini öğrenen biri için çok fazla sakınsın." "Paylaşıyorum." "Böyle mi diyorlar?" "Yaptığım şey bu. Yumurtaları ayrı ayrı sepetlere ko-

431

yuyorum. Yoksa kafayı yerim. Bir süreliğine başka bir yere kaldırdım o konuyu." "Paylaştırma," dedi Lucy.

"Aynen öyle."

"Bizim psikolog takımı bunun için başka bir terim kullanır," dedi Lucy. "Biz buna inkar deriz."

"Ne isterseniz onu deyin. Bir akıntıya kapıldık Luce. Camille'i bulacağız. İyi olacak."

"Buna da olmayan şeyleri düşünmek deriz."

"Sence baban ne hatırlıyor olabilir?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Ama Gil Perez'in onu ziyaret ettiğini biliyoruz. Sanırım bu ziyaret sonrası İra'nın aklına bir şeyler geldi. Ne olduğunu bilmiyorum. Belki de hiçbir şey yoktur. O hasta. Belki kafasında bir şeyler hayal ediyordur bu yüzden."

İra'nın Volkswagen kaplumbağasının yanına park ettiler. Kendimi tuhaf hissetmiştim. Çok gerilere gittim. Kampta sürekli bu arabaya binip dolaşırdım. Kafasını pencereden çıkartıp gülümser, ona buna laf atar, sohbet ederdi. Bungalovların rengârenk boyanmasına izin vermiş, ortalığı şenlik yerine dönüş türmüştü. Ama şimdi bu eski Volkswagen bana hiçbir şey ifade etmiyordu. Yumurtaları ayrı sepetlere koymak işe yaramıyordu artık. Çünkü iyice umutlanmaya başlamıştım.

Kız kardeşimi bulma umudu vardı içimde. Jane öldüğünden beri bir kadınla ilk kez gerçek anlamda bir iletişimim vardı ve başkalarının yanında da kalbimin atabileceği umudu vardı içimde. Kendime gelmeliydim. Umudun metreslerin en zalimi olduğunu ve ruhumu suni köpük gibi un-

432

ufak edeceğini hatırlatmaya çalıştım kendime. Ama şimdi artık oraya gitmek istemiyordum. Umut etmeyi tercih ediyordum. O umuda tutunmayı ve bir süreliğine de olsa beni affletmesini istiyordum.

Lucy'ye baktım. Gülümsediğinde birden göğsümden bir şey hissettim. Uzun zamandır ilk kez böyle hissetmiştim, ona yaptığım şey benim için de bir sürpriz oldu. Ellerimi uzatıp yüzünü tuttum ve kendime çektim. Gülümsemiyordu artık. Gözleri gözlerimi arıyordu. Başını yukarı kaldırdım ve yumuşak bir öpücük kondurdum dudaklarına. Sarsıldığı hissettim. Zorlukla soluyordu. O da Öpücüğüme karşılık erdi.

Allak bullak olmuştum ama mutluydum. Lucy başını göğsüme dayadı. Yavaşça içini çeke çeke gladiğini duydum. Hiç müdahale etmedim. Saçlarını okşadım ve içimdeki girdaba karşı koymaya çalıştım. Bu şekilde e kadar süre oturduğumuzu bilmiyorum. Beş dakika mı? Ne beş mi? Bilmiyorum.

"Artık gitsen iyi olacak," dedi. "Sen burada mı kalacaksın?"

"İra kesinlikle artı koştu. Seninle tek başına görüşmek istiyor. Ben de arabasını çalıştırıp aküyü kontrol ederim."

Onu bir daha öpmedim. Dışarı çıkıp patikadan tırmanmaya başladım. Çevre huzur vericiydi. Her taraf yeşillikle kaplıydı. Önünde beyaz kolonları olan bu büyük konak benim için Georgia tuğlalarıyla inşa edilmişti. Bana zengin ailelerin çocuklarının gittiği kardeşlik cemiyetlerini hatırlatmıştı.

Girişte bir kadın oturuyordu. Ona ismini söyledim, ana imzalamam için bir defter uzattı. Defteri imzaladım.

433

Telefonu alıp fısıldar gibi konuştu. Fonda Neil Sadaka'nın şarkısından başka her şey benzeyen bir Neil Sadaka parçası yorumu yapıyordu. Dinleyerek bekledim. Sivil giyinmiş kızıl saçlı bir kadın yanıma geldi. Üzerinde bir etek vardı. Boynunda okuma gözlüğü asılıydı. Hemşire gibi görünmemek için elinden geleni yapan bir hemşireydi kesin. "Ben Rebecca," dedi.

"Paul Copeland."

"Sizi Bay Silverstein'a götüreceğim."

Beni koridora yöneltmesini bekledim ama gerisin geri dönüp dışarı çıktık. Bahçe çok bakımlıydı. Çevre ışıklandırması için henüz erkendi ama bütün ışıklar yakılmıştı. Bahçenin etrafını bekçi köpekleri gibi çalından oluşan çitler sarmıştı.

İra Silverstein'i görebiliyordum şimdi.

Aslında hem değişmiş hem de değişmemiş gibiydi. Böyle insanlar vardır bilirsiniz. Yaşlanırlar, saçları beyazlar, kilo alırlar, çökerler ama yine de sanki hep aynı görünürler. İşte İra da öyleydi.

İra amca. Kimse kimseye adıyla hitap etmezdi kampa. Büyüklerimize teyze ya da amca derdik ama artık ona İra amca demek gelmiyordu içimden. En son YWoodstockTa ilgili hazırlanan bir belgeselde gördüğüm pançolardan giymişti. Ayağında sandaletler vardı. Yavaşça ayağa kalktı ve kollarını bana doğru uzattı. Kamp günlerine dönmüştü sanki. Herkes birbiriyle kucaklaşırdı orada. Herkes birbirini severdi. Bir "Kumba yah" şarkısı eksikti fonda. Ona doğru bir adım attım. Bana bütün gücüyle sımsıkı sarıldı. Sakalı yanağıma battı.

434

Kucaklaşma faslından sonra Rebecca'ya "Bizi yalnız bırak," dedi.

Rebecca arkasını dönüp uzaklaştı. İra beni beton ve yeşil ile boyanmış ahşap kanşımı bir banka yönlendirdi. Oturduk.

"Hiç değişmemişsin Cope," dedi. Demek soyadımı hatırlıyordu.

"Sen de öyle."

"Aslında bu zor yılların yüzlerimizde derin izler bırakması gerekirdi değil mi?" "Sanırım öyle İra."

"Söyle bakalım şimdi ne yapıyorsun?" "Bölge Savaşıyım." "Gerçekten mi?" "Evet." Kaşlarını çatı. "Yani değişime karşı çıkan ileri gelenler sınıfındasın." Bu İra hiç değişmeyecekti.

"Savaş karşı gösteri yapanları mı ıslatmıyorum ama," deyip rahatlatmak istedim onu. "Katillerin, tecavüzçülerin peşinden gidiyorum." Gözlerini kıstı. "Burada oluş sebebin bu mu?" "Anlamadım."

"Katilleri ve tecavüzçüleri bulmaya mı çalışıyorsun?"

Bu lafın üstüne ne söyleyeceğimi bilemediğimden konuşmayı akışına bırakmaya karar verdim.

"Bir bakıma evet. Sanırım öyle. O gece ormanda neler olduğunu öğrenmeye çalışıyorum."

Ira gözlerini kapattı.

"Lucy benimle görüşmek istediğini söyledi," de-dim. "Evet."

435

"Neden?"

"Neden geri geldiğini merak ettim." "Ben hiçbir yere gitmemiştim ki." "Lucy'nin kalbini kırmıştın biliyorsun."

"Ona yazdım. Onu aradım ama ulaşamadım ve beni geri aramadı." "Çünkü acı çekiyordu."

"Bütün bunların olmasını istemezdim."

"Peki neden şimdi geri döndün?"

"Kız kardeşime ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Öldürüldü. Diğerleri gibi."

"Hayır, öldürülmedi."

Hiçbir şey söylemedi İra. Biraz sıkıştırmaya karar verdim onu. "İra, ikimiz de biliyoruz ki Gil Perez buraya geldi değil mi?" İra dudaklarını yaladı. "Kuru."

"Ne?"

"Kurudum. Cairns'den gelen arkadaşşıma alıştım. Cairns Avustralya."

Şimdiye kadar tanıdığım en cins adamdı şu İra. Aslında "Hey ahbap, deve değiliz ya, insanız. İnsan dediğin habire susar." demek istiyordu bana.

İçki çekmişti canı herhalde.

Otuz iki dişini göstererek sırtıttı.

"Burada içebileceğini sanmıyorum İra."

"Ah biliyorum. Hiç içkici bir adam olmadım ki ben zaten. Şimdilerde "eğlence kabilinden uyuş turucu"

dedikleri şeyler giriyordu benim ilgi alanıma. Kasedettiğim suydı. Şu soğutucuda biraz Poland kaynak suyu var. Poland kaynak

lanın doğrudan Maine'den geldiğini biliyor muydun?"

Güldü. Bu eski bir radyo reklamından alıntıydı ve yapı-ı yanlış düzeltme gereği duymadım. Kalktı ve sağa doğru yalpalaya yalpalaya yürümeye başladı. Onu takip ettim. Üzerinde New York Rangers logosu olan kocaman bir soğutucuyu açtı ve bir kendine bir de bana birer şişe uzattı. Kapağını çevirdiğinde su birden yüzüne fışkırdı. Sakalının beyazı koyu bir griye dönüştü ıslanmıştı.

"Ohhhh," dedi suyu kafasına diktikten sonra. Konuşmamıza kaldığımız yerden devam etmek istiyordum.

"Lucy'ye beni görmek istediğini söyledin." "Evet." "Neden?" "İşte buradasın." Arkasından bir şeyler söylemesini bekledim ama söylemedi.

"Ben buradayım," dedim yavaşça "Çünkü sen gelmemi istedin. Sana söyledim. Öğrenmek istediğim..."

"Neden şimdi?" Yine aynı soru.

"Çünkü," dedim. "Gül Perez o gece ölmedi. Geri döndü ve seni ziyarete geldi değil mi?"

İra boş boş bakmaya başlamıştı artık. Yürümeye başladı. Arkasından gidip kolundan yakaladım. "O burada mıydı İra?"

"Kendisini Gil diye tanıtmadı," dedi ve yürümeye devam etti. Ayağının aksadığını farkettilim. Yüzünü acıdan buruş turmuştu. "Sen iyi misin?" diye sordum. "Biraz yürümeye ihtiyacım var,"

437

"Nerede yürüyeceksin?" "Patikalarda. Ormanda. Gel benimle." "İra, ama ben buraya..."

"Bana adının Manolo gibi bir şey olduğunu söyledi ama onun kim olduğunu biliyordum. Küçük Gilly Perez. Onu hatırlıyor musun?"

"Evet."

İra başını salladı. "İyi çocuktu ama ustaca idare edilebilir bir tipti." "Ne istedi senden?"

"Bana kim olduğunu söylemedi. Yani başlangıçta. Gö-, rünümü eskisinden farklıydı

ama tavırları aynıydı anlatabiliyor muyum? Bir sürü şeyi saklayabilirsin. Kilo

alırın, tipini değiş tirirsin ama mesela Gil hâlâ öyle peltek peltek

konuşuyordu. Yine eskisi gibiydi hareketleri. Hâlâ o eski uyanık Gilly'ydi. Ne

kasedettiğimi anladın mı?"

"Evet, anlıyorum."

Yeşillik alanın etrafının sıkı korunduğunu sanıyordum ama yeterli önlem alınmamıştı anlaşılabilir. İra çalılıklardan atladı. Onu takip ettim. Şimdi önümüzde ağaçlıklı bir tepe vardı. Patikada zar zor yürümeye devam etti. "Buradan çıkmaya izin verirler mi?"

"Elbette. Ben gönüllü olarak burada kalıyorum. İstedğim zaman gelir istediğim zaman giderim."

Yürümeye devam etti.

"Gil sana ne dedi?" diye sordum.

"O gece neler olduğunu öğrenmek istedi."

"Bilmiyor muymuş ?"

"Biraz ını biliyormuş . Daha fazlas ını öğrenmek istedi." "Anlayamıyorum."

418

"Anlamak zorunda değilsin." "Hayır Ira. Anlamam lazım." "Her şey bitti. Vvayne hapisanede." "Vvayne Gil Perez'i öldürmedi." "Bence öldürdü." Ne dediğini tam olarak anlayamamıştım. Ş imdi daha hızlı yürümeye baş lamıştı. Hâlâ topallayarak ve yüzünde acı bir ifadeyle. Ona durmas ını söylemek için seslenmek istedim ama bir yandan da kendi kendine konuş uyordu. "Gil kardeş imden bahsetti mi?"

Bir an durdu. Acıyla gülümsedi. "Camille'den mi?"

"Evet."

"Zavallı kız."

"Ondan bahsetti mi diye sordum." "Babam severdim biliyorsun. Çok zorluklar çekmiş iyi bir adamdı."

"Gil kız kardeş ime ne olduğunu anlattı mı sana?" "Zavallı Camille." "Evet. Zavallı. Onunla ilgili bir şey söyledi mi?" Ira yeniden tırmanmaya baş ladı. "O gece çok kan döküldü."

"Lütfen Ira. Dikkatini topla. Gil Camille hakkında bir şey söyledi mi?" "

"Hayır."

"Peki o zaman ne istedi senden?" "Senin istediğin şeyi." "Nedir o?" "Cevaplar." "Ne gibi sorulara cevaplar?"

"Senin sorularınkine benzer. O gece ne oldu? Anlamı-439

yor musunuz Cope? Her şey bitti. Öldüler. Katil hapiste. Ölüler rahat bırakmak laz ım." "Gil ölmemiş ti."

"O güne kadar, beni ziyaret ettiği güne kadar ölüydü o. Anladın mı?" "Hayır." "Bitti. Ölüler gittiler. Hayatta kalanlar da emniyette." Uzanıp koluna yapıştım. "İra, Gil Perez sana ne dedi?" "Anlamıyorsun."

İ kimiz de durduk. Ira tepeden aşağı baktı. Bakış larını takip ettim. Buradan sadece evin çatısı görülebiliyordu. Ağaçların en s ık olduğu bölgedeydik. İ kimiz de gereğinden s ık nefes alıp veriyorduk. Ira'nın yüzü sapsarıydı. "Gömülü kals ın." "Neden bahsediyorsun?"

"Gil'e böyle söyledim. Bitti her şey. Hayatına devam et. Çok zaman oldu. Ölmüş tü. Yok hayır ölmemiş ti. Ama ölmüş olmalıydı." "İra, beni dinle. Gil sana ne dedi?" "Peş ini bırakmayacak s ın öyle değil mi?" "

"Hayır," dedim. "Peş ini bırakmayacağım."

Ira baş ını salladı. Çok üzgün görünüyordu. Sonra elini pançosunun altına attı ve bir tabanca çıkarttı. Bana doğrulttu ve tek bir kelime etmeden tetiğe bastı.

440

36. BOLUM

"Bir sorun çıktı."

Ş erif Lowell neredeyse palyaçoların sahnede kullandıkları mendiller kadar büyük bir mendille burnunu sildi. Muse'un tahmin ettiğinden çok daha modern bir karakolda çalışıyorlardı. Bina yeni inş a edilmiş ti. Gösteriş liydi ama bilgisayar ekranları ve çalış ma bölmeleriyle aynı zamanda sade bir tasarımı vardı. Çoğunlukla beyaz ve gri renkler kullanılmıştı.

"Ceset mi?" diye sordu Muse. "Kasdettiğim bu değil." Elindeki fincanı gösterdi Lovvell. "Kahve nas ıl olmuş ?" "Doğrusu gayet baş arılı."

"Aslında eskiden berbattı. Bazen çok sert bazen de çok açık oluyordu. Sonunda geçen sene hayırsever vatandaş ların biri ş u ofisler için geliş tirilen kahve makinelerinden baş ı ş ladı bize. Siz de kullandınız mı onlardan?" " Ş erif?" "Evet?" "Böyle safça evcil konulardan bahsederek beni etkilemeye mi çalış ıyorsunuz?" S ırtıttı. "Eh, biraz." "Tamam. Etkilendim. Nedir problem?"

"Ormanda çok kısa süre önce bir ceset bulduk. Uzun zamandır orada gömülü bir ceset. Üç veri var. Beyaz, diş i, bir yetmiş boyunda. Ş imdiye kadar bildiklerimiz sadece bunlar. Kayıtları taradım. Elli millik alan içinde bu özelliklere uyan kayıp biri yok."

"İ kimiz de cesedin kime ait olduğunu biliyoruz," dedi Muse. "Hayır. Henüz değil."

"Yani aynı zamanlarda kampa yakın bir yerlerde yine bir yetmiş boyunda bir kız öldürülmüş ve ne tesadüftür ki diğer iki cesedin yakınına gömülmüş öyle mi?" "Ben öyle söylemedim." "Ne söylediniz peki?"

"Elimizde kesin bir kimlik olmadığını söyledim. Doktor O'Neill üzerinde çalış ıyor. Camille Copeland'in diş kayıtlarını istedik. Bir iki gün içinde her şey ortaya çıkar. Aceleye gerek yok. Bakmamız gereken baş ka davalar da var." "Aceleye gerek yok mu?"

"Evet. Aynen öyle. Aceleye gerek yok." "Sizi takip edemiyorum o zaman."

"Bakın gerçekten çok merak ediyorum müfettiş Muse. Sizin öncelikli göreviniz nedir? Kanun yürütme sorumlusu musunuz yoksa bir politikacının samimi dostu mu?" "Bu da ne demek oluyor böyle?"

"Baş müfettiş siniz öyle değil mi?" dedi Lovvell. "Ben karşımdaki kiş inin ve özellikle de sizin yaş ımızdaki bir bayanın bu mevkiye baş arısı ve yetenekleriyle eriş tiğine inan-

442

mak istiyorum. Ama gerçek hayatta neler olup bittiğini de biliyorum. Rüş vetler, kayırmalar, yalakalıklar... dolayısıyla size sormak..." "Bu mevkiye hakkımla yükseldim ben." "Eminim öyledir."

Muse baş ını salladı. "Size kendimi kanıtlamak zorunda değilim."

"Bence zorundas ınız, zira eğer bu sizin davanız olsaydı ve ben sizin iş inize karış ıp sonra akş am eve döndüğ ümde olan biten her ş eyi bu cinayetlere bir ş ekilde adı karış ımış olan patronuma yetiş tirseydim ne yapardınız?"

"Yani ş imdi siz bana onun bu cinayetle ilgisini görmezden gelip baz ı ş eyleri has ır altı yapacağ ımı mı ima etmeye çalış ıyorsunuz?"

Lovvell omuzunu silkti.

"Yine söylüyorum. Diyelim ki ben sizin gibi baş ka bir bölgenin dedektifiyim ve sizin sorumluluğ unuzda olan bir davaya burnumu sokuyorum. Ne düş ünürdünüz?" Muse arkas ına dayandı. "Yeteri kadar açık konuş tunuz," dedi. "Söyleyin bakalım, sizi nas ıl rahatlatabilirim?"

"Bana cesedin kimliğini belirlememiz için zaman verin." "Ne bulduğ umuzu Copeland'in öğrenmesini istemiyor musunuz?" "Yirmi yıl bekledi. Bir iki gün daha beklese ne olur ki?" Muse konunun nereye gideceğini anlamış tı.

"Bu soruş turmanın düzgün bir ş ekilde yürütölmesini istiyorum," dedi. "Ama güvendiğim ve sevdiğ im bir adama yalan söyleme fikri hoş uma gitmiyor." "Hayat zor müfettiş Muse."

443

Muse kaş larını çatı.

"Bir ş ey daha isteyeceğim sizden," diye devam etti Lovvell. " Ş u Barrett denen adamın o küçük oyuncağıyla ormanda ne yaptığını bana söylemenizi istiyorum." "Size söyledim. İ cat ettiği makineyi alanda denemek istedi."

"Siz Nevvark, New Jersey'de çalış ıyorsunuz. Bana sizin oralarda bu adamı test yapmak için gönderebileceğiniz baş ka alanlar olmadığını söyleyemezsiniz herhalde."

Gerçeği kabul etmek gerekiyordu ki kesinlikle haklıydı.

"New York'ta bir erkek cesedi bulundu," dedi Muse. "Patronum onun Gil Perez olduğunu düş ünüyor." Lowell'in aklından geçenleri asla belli etmeyen ifadesi bir anda değiş ti. "Ne dediniz?"

Tam Muse açıklama yapmak üzereydi ki Tara O'Neill aceleyle odaya girdi. Lovvell' in bundan rahats ız olduğu besbelliydi ama ses tonunu yükseltmemeye gayret ederek sordu. "Ne vardı Tara?"

"Cesette bir ş ey buldum," dedi Tara. "Önemli olabilir." * * *

Cope arabadan çıktıktan soma Lucy dudaklarında bir gülümsemeyle bir süre yalnız baş ına oturdu. Cope'un öpücüğ ünün etkisi hâlâ geçmemiş ti. Hiç ş imdiye kadar baş ına böyle güzel bir ş ey gelmemiş ti. O büyük elleriyle yüzünü tutmas ı, ona bakış ı... kalbi hızlı hızlı atmakla kalmayıp adeta bulutlarda gezindiğini hissediyordu ş imdi.

Harikaydı ama bir yandan da biraz tedirgin olmuş tu.

444

CD'lere baktı ve bir Ben Folds buldu. "Brick" ş arkısını çalmaya baş ladı. Ş arkının konusunun ne olduğ undan hiç emin olamamış tı. Doz aş ımı mı, kürtaç ı mı, ruhsal çöküntü mü? Hüzünlü ş arkılar dinlemek içmekten iyidir diye düş ündü. Yok canım, o kadar da değil dedi kendi kendine soma. Konağı kapattığında New York plakalı yeş il bir arabanın tam binanın önüne park ettiğini gördü. Park etmek yasaktır tabelas ının oraya park etmiş ti araba. İ çinden çıkan biri uzun boylu, biri kısa ve tıknaz iki adam etrafta gezinmeye baş ladılar. Lucy buna pek anlam verememiş ti ama belki de hiçbir anlamı yoktu zaten. Ira'nın kaplumbağas ının anahtarları çantas ındaydı. Çantas ını altüst ettikten soma onları buldu ve bu arada ağızına da bir parça sakız attı. Eğer Cope onu yine öperse ağızının kötü kokmasını istemiyordu. Ira'nın Cope'a ne söyleyeceğini çok merak ediyordu. Ne hatırlamış olabilirdi ki acaba? Baba kız o geceyle ilgili hiç konuş mamış lardı ş imdiye kadar. Bir kez dahi. Konuş maları gerekiyordu aslında. Bu her ş eyi değiş tirebilirdi. Ama belki de hiçbir ş eyi değiş tirmeyebilirdi de. Ölüler ölü olarak kalacak, yaş ayanlarsa hayatlarını devam ettireceklerdi. Belki çok eften püften bir düş ünseydi bu ama doğ ruydı iş te.

Arabadan çıkıp eski Volksvagen'e doğru yürüdü. Elinde tuttuğu anahtarı kapıya doğru tuttu. Ş u anda yaptığını acayip gelmiş ti ona. Artık günümüzde arabalar anahtarla değil, uzaktan kumandayla açılıyordu çünkü.

Ama kaplumbağanın böyle bir özelliği yoktu tabii. Anahtarı kilide soktu ve döndürdü. İ ç i paslandığı için sertçe

445

bastırmak zorundaydı ve sonunda pat diye açılıverdi kapı.

Nas ıl bir hayat geçirdiğini, yaptığını hataları düş ündü. O gece sanki birisinin kendisini bir tepeden aşağı ittiğini ve o zamandan beri de sürekli yuvarlandığını ve bir türlü durmayı beceremediğini söylemiş ti Cope'a. Doğ ruydı. Senelerden beri kendisini arıyordu ama saklandığı yerden çıkmayı becerememiş ti. Belki de daha önceleri temas kurmaya çalış malıydı Cope'la. Belki de o gece neler olduğunu s ıcağı s ıcağına bulmaya çalış malıydı. Ama bazen kafanızı kuma gömmeyi tercih edersiniz. Gerçeklerle yüzleşmekten korkarsınız. Meydan okuyup üzerine üzerine gitmek yerine saklanmak için bin bir türlü yol denersiniz. Lucy ise sanki

kafasını cam bir şişenin tam dibine sokmuş gibiydi. İnsanlar saklanmak için şişenin tam dibini tercih etmezler genelde. Saklanmak için bir yerlere giderler.

Sürücü koltuğuna oturduğu anda birden bir şeylerin ters gittiğini hissetti. Yolcu koltuğunda bir şey fark etmişti. Aşağı baktığında kaşları çatıldı. Bir teneke kutu vardı yerde. Boş bir Diet Kola kutusu. Eğilip aldı kutuyu. İçinde hâlâ biraz sıvı kalmıştı. Bu da nedir böyle diye geçirdi içinden. Ne kadar zamandır kaplumbağanın içindeydi acaba? Herhalde üç dört haftadır diye düşündü, zira arabayı son çalıştırdığında kutu filan görmemişti ya da acaba o zaman da orada duruyordu da o mu fark etmemişti?

O sırada o keskin koku çarptı burnuna. Kampın yanındaki ormanda geçen bir olayı hatırladı. On iki yaşındaydı. İra'yla yürüyüşe çıkmışlardı. Silah sesleri duyduklarında İra müthiş bir heyecana kapılmıştı. Avcılar arazilerini istila

etmişlerdi. İra avcıları bulup kendi arazisinde olduklarını belirtmişti bağıra çağıra. Avcılardan biri de ona aynı şekilde bağırarak karşılık vermişti. Lucy'yle İra'ya yaklaşıp İra'nın göğsüne vurmuştu. Adamdan çok pis bir koku geliyordu.

Yine aynı kokuyu almıştı şimdi Lucy. Dönüp arka koltuğa baktı. Yerde kan vardı.

Sonra uzaklardan bir silah sesi duydu. * * *

İskeletin kalıntıları minik delikli metal masaya yayılmıştı. Masanın delikli oluşunun sebebi hortumla çok pratik bir şekilde yıkanabilmesiydi.

Yerler sağlık kulüplerindeki duş odalarındaki gibi fayans döşeli ve ortadaki bir akaca doğru eğilmişti.

Böylece kolaylıkla kirden pislikten arındırılabilirdi. Odadakiler birbirleriyle gereksiz konuşmalar yapıyorlardı ve Muse bu akaçlara ne gibi pisliklerin gittiğini, hangi temizleme malzemesinin kullanıldığını, Drano marka deterjanın işe yarayıp yaramadığını, ya da acaba daha kuvvetli bir temizleyici kullanılması gerektiği gibi ayrıntıları hiç merak etmediğini düşündü.

Lovvell masanın bir tarafında ayakta durmuştu. Diğer tarafında da Tara O'Neill vardı.

"Anlat bakalım ne buldun?" diye sordu Lovvell. "Öncelikle bazı kemikler eksik. Daha sonra yeniden ufak bir araştırma yaparız. O kadar da önemli değil aslında. Röntgenlere baktım. Kemikleşme merkezlerini kontrol ettim. Özellikle de köprücük kemiğinin üst tarafındakileri." 447

"Peki ne buldunuz?"

"Bize yaşı hakkında bir fikir verdi. Yaşlandıkça kemiklerimizin büyümesi durur. Kemikleşmenin son yeri bakın burada. Hemen hemen köprücük kemiğinin göğüs kemiğiyle birleştiği yerde. Kemikleşme süreci yirmi bir yaşına doğru durur. Ama şu anda bunun önemi yok." Lovvell Muse'a baktı. Muse omuzunu silkti. "Peki bulduğunuz o önemli şey nedir?"

"Bakın, bu."

O'Neill leğen kemiğini gösterdi.

"Daha önceden de göstermiştiniz," dedi Muse. "İskeletin bir kadına ait olduğunun kanıtı."

"Şey, evet. Daha önce de söylediğim gibi leğen kemiği daha geniş tir kadınlarda.

Elmacık kemiklerimiz de erkekle-rinkine nazaran daha az çıkıktır. Ayrıca bir de kemik yoğunluğunun daha az olması var. Hepsi bir kadın olduğunu gösteriyor. Bu konuda kuşku yok. Şu anda bir kadının iskeletinden kalanlara bakıyoruz."

"Peki bize ne göstereceksiniz o zaman?"

"Leğen kemiğini."

"Ne var leğen kemiğinde?"

"Şu urayı görüyor musunuz? Biz buna çentik deriz ya da şöyle de söyleyebiliriz. Leğen kemiğinin açınması."

"Tamam."

"Sanırım siz de biliyorsunuzdur. Kıkırdak kemikleri bir arada tutar. Bu anatominin temel bilgilerinden biridir. Kıkırdığın sadece dizde ya da dirsekte bulunduğunu sanır çoğu insan. Elastiktir. Ama şunu görüyor musunuz? Leğen kemiğinin üzerindeki izlere bakın. Bu izler kemiklerin birleşip sonradan ayrıldığı kıkırdaklı yüzeyde oluşmuş."

44 H

O'Neill kafasını eğip kemiklere baktı. Yüzü kızarmıştı. "Beni takip edebiliyor musunuz?" "Hayır," dedi Muse.

"Kıkırdak eğilip büküldüğünde çentikler oluşur. Leğen kemiği ayrıldığında." Muse Lovvell'e baktı. Lovvell omuzunu silkti. "Peki bunun anlamı nedir?" diye sordu Muse yine.

"Yani yaşarken bir şekilde kemikleri ayrılmış. Yani müfettiş, kurbanımız bir bebek dünyaya getirmiş."

37. BÖLÜM

Size bir silah doğrultulmuşken öyle filmlerdeki gibi görüntü yavaşlamaz. Aksine her şey çok hızlı gelişir. İra silahını bana doğrulttuğunda tepki vermek için zamanımın olabileceğini düşünmüştüm. Doğal bir tepki olarak zararsız olduğumu göstermek için ellerimi havaya kaldırmaya başladım. Ağzım onunla işbirliği yapacağımı ve ne istiyorsa bana bildirebileceğini söylemek için açılmaya başladım.

Kalbim son sürat atıyordu. Nefes alamıyordum. Tabancadan, namlunun ucundan ve tam karşımdaki devasa siyah delikten baş ka hiçbir şey görmüyordu gözlerim. Ama zamanım yoktu. Ira'ya neden bana silah çektiğini, kız kardeşime ne olduğunu, hayatta olup olmadığını sormaya zamanım yoktu O gece Gil ormandan kaçtı mı taç-madı mı, Vwayne Steubens olaya karıştı mı karışmadı midye sormaya da zamanım yoktu. Haklı olduğunu, yalan söylemesine müsaade etmem gerektiğini, şimdi de yalan söylese benim için problem olmayacağını ve sonra herkesin kn-di hayatına bakacağına söz vereceğimi söylemeye zamanım yoktu.

45 i

Bunların hiç birini yapmaya zamanım yoktu. Çünkü Ira tetiği çekmek üzereydi.

Bir sene önce Malcolm Gladwell' ın "Blink" diye bir kitabını okumuş tum. Görüş lerini basitleştirmeye cüret edemem ama kısacas ı örneğin bir kamyon hızla bize doğru geldiğinde kendimizi istemsiz olarak yoldan dışarı atmamızı sağlayan beynimizin hayvani kısmı olduğunu ve bu gibi durumlarda içgüdülerimize daha fazla güvenme ihtiyacı duyduğumuzu yazmıştı. Ayrıca kitapta bazen önemsiz bulgulara dayanarak ki bunlara önsezi deniyordu, ani kararlar verdiğimizizi ve bu verdiğimiz kararların da çoğunlukla doğru olduğunu yazıyordu. Ş u anda olduğu gibi. Belki Ira'nın duruş unda bir şey, belki silahı tutuş ş ekli, ya da herhangi bir şey aslında onunla konuş mazsam tabancayı ateş leyeceğini ve sonunda da beni öldüreceğini söylüyordu bana. O sırada bir şey z ıplattı yerimden beni. Bir kurş undu bu.

Göğsümün tam orta' yerine hedef almıştı. Kurş un belimi sıyrıp vın diye yanımdan geçti. Sert bir şekilde yana düş tüm ve bir ağacın altına yuvarlanmaya çalıştım. Ira yeniden ateş etti. Bu sefer ıskalamıştı ama. Yuvarlanmaya devam ettim. Elim bir taş a değdi. Hiç düşünmeden alıp Ira'nın bulunduğu yere doğru attım. Acınacak haldeydim. Tıpkı yüzüstü yatırılmış bir bebek gibi ne yapacağımı bilemeden çırpıyordum.

Taşın bir faydas ı olmamıştı. İ sabet etmiş ti ama zarar verdiğini sanmıyorum. O

anda aslında Ira'nın baş tan beri

452

bunu planladığını anladım. Bu yüzden benimle yalnız görüş mek istemiş ti. Bu yüzden beni bu ormana getirmiş ti. Beni öldürmek istiyordu. O ince ruhlu Ira'dan bir katil çıkmıştı demek.

Arkama baktım. Çok yakındı bana. "In-Laws" filminde Alan Arkin'in bir yılan gibi kıvnla kıvrıla koş arken kurş unlardan kaçtığı sahne geldi aklıma birden. Ama bu iş e yaramazdı. Adam sadece bir iki metre uzağımdaydı ve elinde bir silah vardı. Vurulmuş tum ve vücudumdan akan kanı hissedebiliyordum. Kesin ölecektim. Kesin. Ama ben yuvarlanmaya devam ettim. O da düş memek için çaba sarf ederek ve bir atış denemesi daha yapmak için dengesini bulmaya çalışarak peş imden geliyordu. Yapabilirdi. Biliyordum. Birkaç saniye daha ömrüm kalmıştı. Tek şans ım yön değış tirmekti.

Yere tütündüm ve kendimi frenledim. Bu Ira için büyük sürpriz olmuş tu. Yavaş lamaya çalıştı. Her iki elimle bir ağacı kavradım ve ağaçtan kuvvet alarak bacaklarımı ona doladım. Bu hareketi yaptığımda yine acınacak halde hissettim kendimi. Kulplu beygir üzerindeki kabiliyetsiz bir jimnastikçi gibiydim. Ama hâlâ Ira'nın silahı bana doğrul-tulmuş tu ve dengesini kaybetmeye baş lamıştı. Ayağımla sağ bileğinin kenarına vurdum. Çok sert bir şekilde ekilde olmasa da yeteri kadar sert sanırım.

Ira bir çığlık atıp yere devrildi.

Silah geldi aklıma. Silahı al Paul. Silahı al.

Güçlkle ona doğru ilerledim. Ondan daha uzun boyluydum. Daha gençtim. Daha formdaydım. O kafas ı bulanık yaşlı bir adamdı. Tabii ki silahı da ateş leyebilirdi. Kollarında ve bacaklarında hâlâ bir parça güç kalmıştı. Ama yıllarca

453

kullandığı uyuş turucular reflekslerini yavaş latmış olmalıydı.

Bir yandan üzerine tırmanmaya çalışıyor, bir yandan da silahı arıyordum. Silah sağ elindeydi. Sağ koluna konsantre olmalıydım. Kolu düşün. Sadece kolu düşün. İ ki elimle birden ellerine yapıştım ve vücudumu ona doğru yuvarladım. Elini hareketsiz bıraktıktan sonra bücktüm. Elinde bir şey yoktu.

Sağ eline o kadar konsantre olmuş tum ki bana doğru gelen sol eli fark etmedim bile. Düş tüğünde silahı yere düş ürmüş olmalıydı. Kafamda ş imş ekler çıkmıştı adeta. Beynimin sanki bağlı olduğu zincirlerden kurtulmuş gibi sağ tarafa doğru sars ıldığını ve tıngırdadığını hissettim. Bedenim ş iddetle sars ılıyordu.

Kendimi koyvermiş tim.

Kafamı kaldırdım. Silahını bana doğrultmuş tu. "Ellerini yukarı kaldır, polis!" Sesi tanımıştım. Bu York'tu. Gözlerimi silahtan Ira'nın gözlerine doğru kaydırdım. O kadar yakındık ki tam yüzümün dibindeydi silahın ucu. Beni vuracaktı. Beni öldürecekti. Beni kurtaramayacaklardı. Artık çok geçti. Polis buradaydı ve o da bunun farkındaydı. Ama yine de beni öldürecekti.

"Baba! Hayır!"

Lucy'ydi gelen. Ira Lucy'nin sesini duyduğunda yüz ifadesi değış ti birden.

"Silahı bırak! Derhal!"

York'du yine. Ira sabit bir şekilde gözlerimin içine bakıyordu. "Kardeş in öldü," dedi.

Sonra da silahı ağzına götürüp tetiğe bastı.

454

38. BOLUM

Kendimden geçtiğimi söylediler daha sonra.

Her ş eyi çok hayal meyal hatırlıyordum aslında. Ira üzerime doğru düş müş tü. Başının arka kısmı tamamen havaya uçmuş tu. Lucy'nin çığlık attığını hatırlıyorum. Masmavi gökyüzüne baktığımı, üzerimden geçen bulutları seyrettiğimi hatırlıyorum. Sanırım bir sedyeye yatınp ambulansla götürüldüm. Ondan sonras ını da hatırlamıyorum zaten. Aklımda kalan sadece masmavi gökyüzü ve beyaz bulutlar. Soma iyice rahatlayıp kafamı boş alttığımı Ira'nın sözlerini hatırladım. Kardeş in öldü. Başımı salladım. Hayır. Glenda Perez Camille'in ormandan çıkmayı baş arabildiğini söylemiş ti bana. Ira'nın gerçekleri bilmesine imkân yoktu. Bilemezdi.

"Bay Copeland?"

Gözlerimi kırptıştırıp açtım. Yataktaydım. Bir hastane odas ındaydı m. "Ben Dr. McFadden."

455

Gözlerimi odanın içinde gezdirdim. Doktorun tam arkas ında York duruyordu. "Kurş un belinizi s ıyrıp geçmiş . Dikiş attık. İ yi olacaksınız. Ama bu arada biraz acı çekebilirsiniz..."

"Doktor?"

Mc Fadden sözünün kesilmesine pek alışık değildi herhalde ki sinirli bir ses tonuyla "Evet?" dedi. " İ yiyim değil mi? Sorun yok değil mi?" "Evet. İ yisiniz." "O zaman bu konuyu daha sonra konuş alım. Polis memuruyla görüş mem laz ım öncelikle."

York gülümsedi. Bir tartış ma çıkacağını düş ünmüş tüm zira doktorlar savcılardan çok daha küstah insanlardır. Ama düş ündüğüm gibi olmadı. Omuzunu silkti. "Elbette. Konuş manız bittiğinde hemş ireye beni çağırmas ını söyleyin." "Teş ekkürler doktor."

Tek bir kelime söylemeden odayı terk etti. York yatağa yaklaştı. "Ira'dan nas ıl haberiniz oldu?" diye sordum.

"Laboratuardaki çocuklar ş eyin yani iş te hâlâ elimizde kesin kimliği yok ama haydi Gil Perez'in diyelim, vücudunda baz ı halı lifleri buldular." "Bence de artık Gil Perez deseniz iyi edersiniz:"

"Neyse iş te, cesette baz ı halı lifleri buldular. Eski bir arabadan geldiğini öğrendik. Aynı zamanda cesedin bulunduğu yere yakın bir sokaktaki kameradan Silverstein'm sarı Vblksvagen'ini fark ettik. Sonra da oraya geldik iş te acilen."

"Lucy nerede?"

"Dillon kendisine baz ı sorular soruyor." "Anlayamıyorum. Gil Perez'i Ira mı öldürmüş yani?"

456

"Aynen öyle." "Kesin mi?"

"Kesin. Öncelikle Volksvagen'in arkas ında kan bulduk. Sanırım Perez'in kanıyla uyuş acak. İ kincisi bakımevi çalış anları cinayetten bir gün önce Perez'in Manolo Santiago adıyla ziyaretçi defterini imzaladığını teyid ettiler. Ertesi sabah Silverstein' ın Volksvagen'ine binip bakımevin-den çıktığını da teyit ettiler. Altı aydan sonra ilk kez dış arı çıkmış .

Suratımı astım. "Bunu kızına söyleme gereği duymamış lar mı?"

"Onu görenler Lucy Gold bakımevine geldiğinde orada değilmiş . Bir de ş u var. Personel bana sürekli Silverstein' ın istediği zaman bakımevine girip çıkabileceğini, kendi işini kendisinin görebileceğini üzerine basa basa söyledi." "Anlayamıyorum. Neden İ ra onu öldürsün ki?" Seni neden öldürmek istediye ondan sanırım. İ kiniz de yirmi sene önce o kampta neler olduğunu bulmaya çalışıyordunuz. Bay Silverstein'nın hoş una gitmemiş bu herhalde." Taş ları yerine oturtmaya çalışıyordum. "Margot Green ve Doug DillinghamT da o mu öldürdü yani?" York sanki kız kardeş imi de ölenler listesine eklememi beklemiş ti. Ama onun adını telaffuz etmedim.

"Olabilir."

"Peki Wayne Steubens?"

"Sanırım bir ş ekilde beraber çalış tılar, bilemiyorum. Tek bildiğim Ira Silverstein' ın benim adamı öldürdüğü. Unutmadan söyleyeyim, bir ş ey daha var. Ira'nın seni vurduğu silah. Merminin çapı Gil Perez'i vuran silahla aynı.

457

Kesin sonuç için balistik testi yapılıyor ama uyacağından eminim. Bir de buna arabas ının arkas ındaki kanı ve kamera görüntülerini eklersek... Bu kadar tasadüf de olamaz herhalde değil mi? Ama Ira Silverstein öldü ve bildiğin gibi ölüleri yargılayamazsın. Ira Silverstein'ın yirmi yıl önce yaptıklarına ya da yapmadıklarına gelirse..."York omuzunu silkti. "Ben de merak ediyorum neler olup bittiğini. Ama bu baş kalarının çözüme kavuş turmak zorunda olduğu bir muamma."

"Eğer ihtiyaç duyarsak yardımcı olur musun?" "Tabii ki. Memnuniyetle. Her ş ey çözüme ulaştığında da gel de sana bir yemek ısmarlayayım." "Tamamdır." El sıkış tık.

"Sana hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim," dedim.

"Tabii tabii. Bence de iyi olur, ama bir şey var. Hayatını kurtaran ben değilim."

İra'nın yüzündeki ifadeyi hatırladım. Beni öldürmeye o kadar kararlıydı ki, York da öyle düşünüyordu. İra kesinlikle beni öldürecekti. York'un tabancasından çok Lucy'nin sesi kurtarmıştı hayatımı.

York odadan çıktı. Artık bu hastane odasında yalnız başıma kalmıştım. Hayatta elbette ki bir hastane odasından çok daha sıkıcı yerler vardı ama şu anda benim için en sıkıcı yer burasıydı. Ölen karım Jane'i, ne kadar cesur olduğunu ama hayatta tek korktuğu şeyin bir hastane odasında yalnız başına kalmak olduğunu düşündüm. O yüzden de her gece onunla kalırdım. Şu dünyadaki en rahatsız nesnenin, çekildiğinde dünyanın en rahatsız yatağı olan sandalyenin üzerinde geçirdiğim geceleri hatırladım. Kimseden alkış filan beklemiyorum bu bilinsin lütfen.

Hayatımda Jane'in ilk kez o kadar aciz görmüş tüm. Hastanedeki ilk gecesinin sabahında mümkün olduğu kadar çaresizliğini belli etmemeye çalışarak ellerimi sıkı sıkı tutup "Lütfen beni yalnız bırakma burada," demişti. Ben de onu yalnız bırakmadım zaten. Bir daha hiç yalnız bırakmadım. Şu anda bulunduğum oda gibi bir yere dönmeyi verdiği korkuyla ölmek istediği yere, eve geldiğinde bile.

Sıra bendeydi şimdi. Onun kadar tedirgin değildim ama. Hayatın beni nerelere getirdiğini düşündüm. Bu gibi zor durumlarda kim olurdu yanımda? Bir hastane odasında gözlerimi açtığımda yatağımın baş ucunda kim olurdu? Sadece iki isim geldi aklıma. Greta ve Bob. Geçen sene sandviç ekmeklerini dilimlenirken elimi kestiğimde Bob beni hastaneye getirmiş, Greta da Cara'ya bakmıştı. Onlar benim ailemdi. Terk ettiğim tek aile. Artık çıkıp gitmişlerdi hayatımdan. En son hastaneye yattığım zamanı düşündüm. On iki yaşındaydım ve ateşli romatizma tanısıyla hastaneye yatırılmıştım. O zamanlar nadiren rastlanırdı bu hastalığa. On gün hastanede yattım. Camille'in beni ziyarete geldiğini hatırlıyorum. Beni oyalayacağını bildiği için bazen en fırlama arkadaşlarını getirirdi beraberinde. Habire kelime avı oynardık. Steely Dan, Supertramp ve Doobie Brothers gibi sevdiği grupların kasetlerini getirirdi bana. Hangi müzik gruplarının iyi hangilerinin kötü olduğunu söyler ben de onun söylediklerine Tann'nın emriymiş gibi koşulsuz şartsız inanırdım. Acaba ormanda acı çekmiş miydi?

459

Hep bunu merak edip durmuştum hayatım boyunca. VWayne Steubens ne yapmıştı ona acaba? Margot Green'e yaptığı gibi onu da bağlayıp korkutmuş muydu? Doug Billingham gibi o da boğuşmuş muydu VWayne Steubens'le? Yaralar canını acıtmış mıydı? Indiana ve Virginia'da yaptığı gibi onu da canlı canlı mı gömmüştü toprağa? Son nefesini vermeden önce çok mu korkmuştu?

Ve şimdi yeni bir soruyla karşı karşıyaydım. Camille o ormandan bir şekilde canlı çıkabilmiş miydi acaba gerçekten?

Sonra Lucy'yi düşünmeye başladım. O çok sevdiği babasını gözünün önünde kafasını uçururken kim bilir nasıl sarsılmıştı. Nedenler, nasıl iller uçuşuyordu herhalde beyninde. Ona uzanıp bir şeyler söylemek onu az da olsa avutmak istemiştim. Odanın kapısı vuruldu.

"Girin."

Hemşire geldi sanmıştım. Gelen Muse'du. Ona gülümsedim. Onun da bana gülümseyeceğini ummuştum ama yanılmışım. İfadeyi bir yüzle bana bakıyordu. "Suratını asmana gerek yok," dedim. "Ben iyiyim."

Muse yatağa yaklaştı. İfadesi değişmemişti. "Sana dedim ya..."

"Doktorla konuştum. Belki akşam eve çıkarılmışsın." "O zaman bu surat ne böyle?" Muse bir sandalye kapıp yatağın kenarına çekti. "Konuşmamız lazım." Loren Muse'u daha önceden de görmüş tüm böyle.

460

Bu onun "dövüşe hazırım" bakışıydı. Bu bakışıyla "seni duvara çivileyeceğim" dedi herif diyordu bana aslında. "Bana yalan söylersen yüzünü darmadağın ederim" bakışı. O bir katili, tecavüzcüyü, otomobil hırsızını sorguya çekmek için karşısına aldığı anda hep bu ifade olurdu yüzünde. Şimdi de bana saldıracaktı anlaşılan.

"Ne var? Ne oldu?"

İfadesi yumuşamadı. "Raya Singh'le ne konuştunuz?"

"Düşündüğümüz gibi." Ona kısaca anlattım ama konumuzun Raya olmadığının farkındaydım. "Ama esas önemli haber Gil Perez'in kızkardeşi beni görmeye geldi. Bana Camille'in hâlâ hayatta olduğunu söyledi."

Yüzü değişti birden. İyi biriydi, buna şüphe yoktu ama ben de iyiydim. Derler ki doğru "hikaye" sadece saniyenin onda biri kadar sürer. Farkına varmıştım. Söylediğim şey onu şaşırtmamıştı. Ama bununla birlikte hafiften sarsıldığını hissettim.

"Neler oluyor Muse?"

"Bugün şerif Lovell'le konuştum."

Kaşlarımı çattım. "O hâlâ emekli olmamış mı?"

"Hayır."

Neden orta gittiğini sormak istedimse de bundan vazgeçtim, zira Muse'un işini en iyi şekilde yapmak isteyen, detaycı biri olduğunu biliyordum. Cinayetlerle ilgili ilk soruşturmaları yapanlara ulaşmak istemesi gayet doğaldı aslında. Neden bana böyle ters davrandığını da anlamıştım böylece.

"Bırak tahmin edeyim." Dedim. "O geceyle ilgili yalan söylediğimi düş ünüyor." "

Muse evet ya da hayır demedi- "Çok garip değil mi? O

461

cinayet gecesi nöbetten kaytarman çok garip."

"Sebebinin biliyorsun. O ödevde yaz ılanları sen de okudun."

"Evet, okudum. Kız arkadaşınla ormana kaçtın. Sonra da onun başını derde sokmak istemedin."

"Doğru."

"Ama aynı ödevde bir de üzerinde kan olduğu yaz ıyordu değil mi?"

Ona baktım. "Neler oluyor söyler misin?"

"Şu anda sana patronum olarak hitap etmiyorum."

Yatakta oturmaya çalıştım. Dikiş lerim çok acıtıyordu.

"Lovvell sana zanlı olduğumu mu söyledi?"

"Söylemesine gerek yok. Ayrıca sana soru sormam için zanlı olman da gerekmez. O gece hakkında yalan söy... "

"Lucy'yi koruyordum. Bunu daha önceden de söylemiş tim sana."

"Söylemiş tin, evet. Ama kendini benim yerime koy. Kimseyi kayırmadan, tarafs ız bir ş ekilde bakmalıyım olaya. Benim yerimde olsaydın sen de aynı sorulan sormaz mıydın?"

Söyledikleri üzerinde düş ündüm. "Anladım tamam. Çok iyi. Bana ne istersen sorabilirsin."

"Kardeş in hamile kaldı mı hiç?"

Donup kalmıştım, Bu ani soru beni çok ama çok ş aşırtmıştı ve zaten amacı da buydu Muse'un. "Sen ciddi misin?" "Evet ciddiylim."

"Neden böyle bir ş ey sordun ki?"

"Sadece soruma cevap ver."

"Hayır. Kardeş im hamile filan kalmadı."

462

"Emin misin?"

"Sanırım hamile kalsaydı bilirdim." "Bilir miydin hakikaten?"

"Anlayamıyorum. Neden? Neden soruyorsun?"

"Bilirsin, genç kızlar hamileliklerini genelde ailelerinden saklarlar. Hatta bebeği dünyaya gelene kadar hamileliğinden haberi olmayan bir kız bile vardı hatırlarsan."

Hatırlamıştım. "Bak Muse. Artık senden daha yüksek mevkide olduğum için sana emrediyorum. Soruma cevap ver. Neden bana kardeş imin hamile olup olmadığı soruyorsun?"

Yüz ifademden bir ş eyler anlamaya çalışıyor gibiydi. Gözleri kaygan solucanlar gibi üzerimde dolaş maya baş ladı. "Kes ş unu," dedim.

"Kendini sorgulaman laz ım. Bunu biliyorsun." "Hiçbir ş ey yapmak zorunda değilim."

"Hayır, zorundas ın. Lovvell hâlâ iş inin başında ve bu dava onun bebeği sayılır." "Lovvell mi? O hödük herif on sekiz sene önce Wayne Steubens'i tutukladıklarından beri dava üzerinde çalışmış filan değil."

"Olsun. Yine de onun davas ı sayılır. Başında o var." Ne diyeceğimi bilemiyordum. "Lovvell bu kadar zamandır Gil Perez'in hayatta olduğunu biliyor mu?" "Teorinden bahsettim ona."

"Peki o zaman neden deminden beri Camille'in hami-ileliğiyle ilgili sorup duruyorsun?" Hiçbir ş ey söylemedi.

"Tamam. Ş öyle yapaalım o zaman. Bak. Glenda Perez'e

463

ailesini bu iş in dışında tutmaya çalış acağıma dair söz verdim. Git bunu söyle Lovvell'a. Belki o zaman sana istediğin tüm bilgileri verir. Bunu isterim, zira sana bir taş ra ş erifinden çok daha fazla güveniyorum. Burada önemli olan Glenda Perez'in kız kardeş imin o ormandan canlı çıktığını söylemesi." "Ve," dedi Muse. "Ira Silverstein da onun öldüğünü söyledi."

Odaya sessizlik çökmüş tü. Ş imdi her ş eyi okuyabiliyordum yüzünde. Sert sert baktım. Bakış larıma karşılık vermek için çabaladı ama baş aramadı. "Neler oluyor Muse?"

Ayağa kalktı. O s ırada oda kapısı açıldı. Bir hemş ire içeri girdi. Kısaca selam verdikten sonra tansiyon aletini koluma takıp pompalamaya baş ladı. Sonra da ağzıma bir termometre soktu.

"Biraz sonra yine geleceğim," dedi Muse. Termometre hâlâ ağzımdaydı. Hemş ire nabz ımı ölçtü. Herhalde çok yüksek çıkacak diye düş ündüm. Ağzımda termometreyle seslenmeye çalıştım.

"Muse!"

Odadan çıkıp gitti. Öylece kalakalmıştım yatakta. Endiş eliydim. Hamile mi? Hakikaten hamile kalmış olabilir miydi Camille?

Anlayamıyordum. Hatırlamaya çalıştım. Acaba bol giysiler giydiği olmuş muydu? O her ne kadar belli etmemeye çalışsa da babam bir jinekolog olduğu için anlamış olmalıydı. Babamdan asla saklayamazdı. Ama belki de hamile filan kalmamıştı hiç.

464

Kardeşimin kesinlikle hamile olamayacağını düşünmek de saçma olur biliyorum. Ve o ormanda neler olup bittiğini bilmiyordum. Fakat bir şeyden emindim ki Muse bana anlattıklarından çok daha fazlasını biliyordu. Tesadüfen sorulmuş bir soru değildi bu.

Hemşire işini bitirdikten sonra Cara'nın nasıl olduğunu öğrenmek için telefona uzandım. Greta çıktı telefona. Dostça bir "Alo" dedi. Şaşırmıştım.

"Merhaba Greta,"

O yumuşak ses tonu uçup gitti birden sesimi duyunca. "İyi olacağını duydum." "Öyle söylüyorlar."

"Cara'yla evdeyim," dedi Greta gayet resmi bir ses tonuyla. "İstersen akşam

bizde kalabilir." "Harika olur, sağ ol." Bir sessizlik oldu. "Paul?"

Bana aslında hep Cope derdi. Bana Paul diye hitap etmesi hoşuma gitmemişti.

Evet?"

Cara'nın mutluluğu benim için çok önemli. Yeğenim sonuçta. Kız kardeşimin kızı." "Anlıyorum."

"Ama sen. Sen benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun." Telefonu kapattı. Arkama dayanıp Muse'un

dönmesini bekledim. Başım ağrıyordu. Her şeyi tek tek kafamdan geçirdim.

Glenda Perez kardeşimin o gece ormandan sağ salım çıktığını söylemişti. İra Silverstein ise öldüğünü.

Peki kime inanacaktım ben?

Glenda Perez oldukça zeki birine benziyordu. İra Silverstein ise delinin tekiydi.

O zaman normalde Glenda Perez'in söylediğine inanmam lazımdı.

İra'nın bana sürekli insanların gömüldükleri yerde kalmasını gerektiğini

söylediğini hatırladım. Gil Perez'i öldürmüştü ve beni de öldürmeye kalkışmıştı.

Neden? Çünkü olayları eşelememiz bir şekilde onu rahatsız ediyordu. Kardeşimin

hayatta olduğundan şüphelendiğim müddetçe araştırmayı bırakmayacağımı biliyordu.

Sonuçları ne olursa olsun Camille'i yeniden eve getirme şansım olduğunu

düşündüğüm sürece elimden ne geliyorsa ardıma koymayacaktım. İra kesinlikle bunu istemiyordu.

O yüzden de bana öldüğünü söyleyerek yalan söylemişti.

Diğer yandan Glenda Perez de araştırmaktan vazgeçme-mi istiyordu. Bu

soruşturmayı açık tuttuğum sürece ailesi tehlikede olacaktı çünkü. Sahtekarlık

yaptıkları meydana çıkacaktı. Dolayısıyla onun da yirmi yıl öncesinde ne oluyorsa

bir şey değişmediği ve VWayne Steubens'in kız kardeşimi öldürdüğü konusunda beni

ikna ederek yolumdan döndürebileceğini fark etmiş olması gerekmez miydi?

Ama öyle yapmamıştı.

Glenda Perez'e inanmam gerektiğinin bir ispatı daha. Yeniden bir umut kaplamıştı içimi. Loren Muse geri

döndü. Kapıyı kapattı. "Şerif Lo-vell'le görüştüm az

önce," dedi. "Öyle mi?"

"Söylediğim gibi, bu onun davası. Onun onayı olma-

466

dan bazı şeyler hakkında konuşmam."

"Şu senin hamilelikle ilgili sorduğun soruyla mı ilgili?"

Muse sanki altındaki sandalye her an kırılacakmış gibi tedbirli bir şekilde oturarak ellerini dizlerinin üstüne

koydu. Garip davranıyordu. Muse gibi davranmıyordu. Ben onu deposu amfetaminle doldurulmuş Sicilyalı

bir sürat otomobiline benzetirdim. Onu hiç bu kadar bastırılmış görmemiştim şimdiye kadar. Gözlerini yere

indirmişti. Aslında acıyla karışık bir şekilde kaplamıştı içimi. Doğru olanı yapmak için çabalıyordu. Her

zamanki gibi.

"Muse?"

Yavaşça gözlerini kaldırdı. Gördüğüm yüz hoşuma gitmemişti. "Neler oluyor söylesene."

"Andrew Barrett'i kamp arazisine gönderdiğimi biliyorsun değil mi?"

"Tabii ki biliyorum," dedim. "Yeni bir yeraltı radarı deneyecekti değil mi? Ne

oldu ki?"

Muse sadece yüzüme bakmakla yetindi. Gözlerinin yaş arđığını gördüm. Sonra kafasını salladı.

Hayatımda şimdiye kadar hiç kimse bu kadar hüzünlü bakmamıştı bana.

O an dünya durmuştu sanki. Umut Senelerdir bir umuttu kalbimi sarmalayan. Ama şimdi o umut

pençelerini kalbime saplayıp parçalara bölmüştü. Nefes alamıyordum. Başımı salladım. Muse hâlâ

hüzünlü hüzünlü bakmaya devam etti. "İki cesedin gömüldüğü yerin yakınında iskelet kalıntıları

buldular," dedi. Kafamı sallamaya devam ettim. Hayır. Şimdi zamanı değildi. Bütün bu olanlardan

sonra...

"Bir yetmiş boyunda bir kız iskeleti. Yaklaşık yirmi 467

yıldır toprağın altında gömülüymüş."

Muse durup kendime gelmemi bekledi. Kafamı toparlamaya, söylediklerine kulak tıkamaya çalıştım. Geri

sardım ve sonra birden bir şey hatırladım. "Dur biraz. Bana Camille'in hamile olup olmadığını sormuşsun.

Yani bu bulunan cesette... Yani hamile olduğunu görebiliyorlar mı?" "Hamile değilmiş ," dedi Muse. "Doğum yapmış ."

Donup kalmıştım. Kavramaya çalıştım ama baş aramadım. Hamile olmas ını anlayabilirdim. Olabilirdi. Belki kürtaj olurdu, bir ş ekilde aldırırdı, bilemiyorum. Ama çocuğunu doğurduktan sonra ölmüş olmas ı...

"Neler olduğunu bulmanı istiyorum Muse." "Bulacağım."

"Ve o bebek nerede aca..." "Onu da bulacağım."

4 6X

39.BOLUM

"Sana haberlerim var,"

Alexei Kokorov çok çirkin bir adamdı ama hâlâ karizmasından bir şey kaybetmemiş ti.

Seksenlerin sonunda duvarın yıkılmas ından kısa bir süre önce hayatları sonsuza kadar değiş miş , Kokorov İn Tourist'te Sosh'un emrinde çalış maya baş lamıştı. Bir zamanlar bu iki adamın KGB'nin iki seçkin elemanı olduğu düş ünüldüğünde insanın gülesi geliyordu. 1974 yılında "Spets-gruppa A"-Alfa denen grupta çalışmaya baş lamış lardı.

Grubun amacı güya terör ve suçla mücadele idi ama 1979 yılında, soğuk bir Noel sabahında çalış tıkları bu birim Kabil'deki Duralumin Sarayı'na girdi. Bu olaydan çok kısa bir zaman sonra Sosh İn Tourist'te iş e girip New York'a taşınmıştı. Aralan pek iyi sayılmasa da iş arkadaşı Kokorov onu takip etmiş ti. İ kisi de ailelerini memlekette bırakmış lardı. Öyle olmas ı gerekiyordu. New York'un cazibesi vardı. Sadece en acımas ız Ruslar' ı gönderirlerdi buraya. Ama en acımas ızlarının dahi pek sevmediği ve güvenmediği iş arkadaş ları tarafından kollanıp gözetim altında tu-

469

tulmas ı gerekiyordu. En acımas ızlara dahi eğer memlekete dönerlerse orada onlara acı verecek ve kalplerini yumuş atacak birilerinin beklediğinin hatırlatılmas ı ve bunun önüne geçilmesi gerekiyordu. "Devam et," dedi Sosh.

Kokorov'un ayık dolaştığı çok nadir görülürdü. Sosh onu tanıdığından beri bu böyleydi ama gençliğinde aş ın derecede alkol almas ı avantaj ına olmuş tu. Güçlü ve zekiydi ve içki içince daha da saldırgan bir tip oluyordu çünkü. Bir köpek gibi itaat ederdi üstlerine. Ama yıllar ondan çok ş ey alıp götürmüş tü. Artık kocaman adam olan çocukları ondan nefret ediyordu.

Karısı seneler önce terk etmiş ti onu zaten. Acınacak haldeydi ama hâlâ iş inin ustasıydı. Birbirlerini hiç sevmemiş lardı ama hâlâ s ıkı bir bağ vardı aralarında. Kokorov öteden beri sadık kalmıştı Sosh'a. Bu yüzden de Sosh onu asla paras ız bırakmazdı.

"Ormanda bir ceset bulmuş lar," dedi Kokorov.

Sosh gözlerini yumdu. Bunu hiç beklemiyordu ve çok ş aşırmıştı. Pavel Copeland hep geçmiş i eş eleyip durmuş tu. Sosh onu durdurabileceğini düş ünmüş tü, zira baz ı ş eylerin hep s ır olarak kalmas ı gerekiyordu.

Gavrel ve Aline, yani kardeş leri toplu bir mezara gömülmüş tü. Ne bir mezar taşı, ne de bir haç. Ama Sosh bundan hiç rahatsızlık duymamıştı. Topraktan geldik toprağa gideceğiz. İş te bu kadar. Ama bazen düş ünürdü. Bir gün Gavrel dirilip erkek kardeş ini suçlar mıydı acaba? "Atmış sene önce neden bir parça daha fazla ekmek yiyeceğim diye açgözlülük yaptın?" diye sorar mıydı? Sadece küçük bir ekmek parças ı. Hiçbir ş eyi değiş tirmezdi ki bu. Ama yine de

470

Sosh ömrü boyunca Allah' ın her sabahı, hep çaldığı o ekmek parças ının vicdan azabıyla uyanırdı uykusundan.

Bu da öyle bir ş ey miydi acaba? İ ntikam intikam diye bağ ıran ölümler. "Nas ıl öğrendin?" diye sordu Sosh.

"Pavel'in ziyaretinden beri yerel haberleri takip ediyorum," dedi Kokorov. "İ nternette yayınlamış lar."

Sosh gülümsedi. İ ki eski KGB ajanı bilgi toplamak için Amerikan İ nternetini kullanıyor ha? İş te buna kahkahalarla gülünürdü.

"Ne yapmamız laz ım?" diye sordu Kokorov.

"Ne mi yapmamız laz ım?"

"Evet. Ne yapmamız laz ım dedim."

"Hiçbir şey Alexei. Uzun zaman oldu."

"Bu ülkede cinayetlerin peş ini bırakmazlar. Mutlaka soruş turacaklardır." "Peki soruş turdular diyelim. Ne bulacaklar ki?" Kokorov hiçbir ş ey söylemedi.

"Her ş ey bitti. Artık korumamız gereken bir örgüt ya da bir ülke yok."

Sessizlik.

Alexei çenesini sıvazlayıp Sosh'a baktı "Ne oldu? O günleri mi öz lüyorsun Sosh?" "Gençliğimi özledim. Heps i bu."

"İ nsanlar bizden korkarlardı," dedi Kokorov. "Yanlarından geçerken tir tir titrerlerdi."

"Peki ne yani? Bu iyi bir şey miydi Alexei?"

Alexei'in gülümsemesi bile korku salıyordu. Diş leri ağzına göre çok fazla küçüktü. Tıpkı kemirgenler gibi.

"Numara yapma ş imdi. Güçlüydük. Birer Tann'ydık biz."

"Hayır. Birer kiralık hayduttuk. Tanrı değil, Tann'larm pis iri kıyım mahlukatlarıydık. Güç onlardaydı. Esas kendimiz korktuğumuz için korkutuyorduk insanları. Zayıfları ezerek tatmin olan adamlardık biz."

Alexei "boş versene sen" der gibi elini salladı. "Yaş lanıyorsun."

"İ kimiz de yaş lanıyoruz."

"Eski hatıraların hortlamas ı hoş uma gitmiyor."

"Pavel'in gelmesi de hoş una gitmedi değil mi? Çünkü sana büyükbabas ını hatırlatıyor."

"Hayır."

"Tutukladığın adam. Tutukladığın o yaşlı adam ve karısı."

"Sen benden daha mı iyiydin Sosh söylesene." "Hayır, tabii ki hayır."

"Benim fikrim değildi. Bunu biliyorsun. İ hbar ettiler ve biz de harekete geçtik."

"Aynen öyle oldu," dedi Sosh.

"Tanrılar sana emretti ve sen de emirlerini yerine getirdin. Hâlâ kendini önemli biri gibi hissediyor musun?"

"Baş ka ş eyler vardı." "Hayır yoktu."

"Sen de olsan aynı ş eyi yapardın." "Evet. Yapardım." "Hepsini yüce bir dava uğruna yaptık." "Söylediğin ş eye gerçekten inanıyor musun Alexei?"

"Evet. Hâlâ inanıyorum. Özgürlüğün yol açtığı tehlikeleri gördüğümde hâlâ hakikaten çok mu yanlış ı yaptıklarımız diye düşünüyorum."

472

"Ben senin gibi düş ünmiyorum," dedi Sosh. "Biz birer caniydik." Bir sessizlik oldu.

"Peki ş imdi cesedi bulduklarına göre ne olacak?"

"Belki hiçbir ş ey olmaz. Belki daha fazla insan ölür. Belki Pavel sonunda geçmiş iyle yüzleş me fırsat ı yakalar."

"Ona artık geçmiş i le uğraş mamas ını söylemedin mi?"

"Söyledim," dedi Sosh. "Ama beni dinlemedi. Hangimizin haklı çıkacağını kim bilebilir ki?"

* * # i

Doktor McFadden içeri girip kurşunun iç organlarıma herhangi bir zarar vermeden vücudumu sıyrıp geçtiği için-şanslı olduğumu söyledi. Film ya da dizi kahramanlarının vurulduktan sonra Sanki hiçbir ş ey olmamış gibi hayatlarına kaldıkları yerden devam etmeleri beni hep hayrete düş ürmüş tür. Ama gerçek ş u ki kolay kolay iyileş emeyen bir sürü kurş un yaras ı var. Bu yatakta boş boş yatacağıma evde dinlenirdim daha iyi. "Ben daha çok başınıza aldığınız darbeden endiş eliyim," dedi doktor. "Ama eve gidebilirim öyle değil mi?" "Biraz sizi uyutalım bence. Uyandığınızda nas ıl olduğunuza bakarız. Gece burada kalmanız gerekebilir." Karşı çıkacak oldum ama evde de yapacak bir ş eyim yoktu ki. Kendimi kötü hissediyordum. Her tarafım ağrıyordu. Cara benim bu berbat halimi görse eminim çok korkardı.

Ormanda bir iskelet bulmuş lardı. Hâlâ kafam almıyordu.

Muse hastaneye ilk otopsi sonuçlarını faksламиştı. Henüz onlar da emin değildi ama bu iskeletin kız kardeş im olabileceği ihtimalini kavramak benim için o kadar kolay değildi.

Lovvell ve Muse o bölgede daha önce kaybolan ve bulunan iskeletin özelliklerini taşıyan kadınları iyice araştırmış , ama bundan bir ş ey çıkmamıştı. Bilgisayar kayıtlarından alınan ilk verilere göre o tarihlere ait tek kayıp vakas ı kız kardeş imdi. Ş imdiye kadar adli tabiplikten ölüm nedeniyle ilgili bir bilgi verilmemiş ti. İ skeletin yıpranmış olduğu düş ünüldüğünde bunda anormal bir ş ey yoktu zaten. Eğer katil boğaz ını kesip onu canlı canlı gömdüyse bunu görmeleri imkânsızdı, zira bu durumda kemikte bir hasar oluşmazdı.

Kıkırdak ve iç organlar ise çok uzun zaman önce parazitler tarafından yok edilmiş ti zaten. Esas önemli olan yeri okumaya baş ladım. Kas ık kemi-ğindeki çukurlaş ma. Kurban doğum yapmıştı.

Hâlâ aklım almıyordu ama doğru olduğunu farz ettim bir an. Normalde buldukları iskeletin kız kardeş ime ait olmadığını ummam laz ımdı. Ama öyle değildi iş te. Bundan ne çıkarmam laz ımdı tam olarak? Baş ka bir kızın, kimsenin arayıp sormadığı bir kızın hemen hemen aynı zamanlarda öldürölüp kampta öldürölün diğer çocuklarla aynı bölgeye gömüldüğünü mü? Bu çok anlams ız olurdu.

Bir ş ey atlıyordum. Bir ş ey değil, çok ş ey atlıyordum aslında. Cep telefonumu aldım. Hastanede servis dış ı olduğun-

474

dan sadece York'un numaras ına bakıp oda telefonundan onu aradım.

"Yeni bir ş ey var mı?" diye sordum ona.

"Saat kaç haberin var mı senin?"

Saatime baktım. "Onu biraz geçiyor," dedim.

"Yeni bir şey var mı da ne demek?"

İ çini çekti. "Balistik zaten bildiğimiz şeyleri teyit etti. Silverstein' ın seni vurduğu silah Gil Perez'i öldüren silahla aynıymış. DNA sonucu bir hafta sonra gelir ama Volkswagen'nın arka koltuğundaki kan da Perez'inkiyle uyuyor. Oyun set maç diyebilirim." "Lucy ne dedi?"

"Dillon pek yardımcı olamadığını söyledi. Şey oktaymış. Babas ının zaten pek iyi olmadığını ve büyük ihtimalle kendisini tehdit altında hissettiğini söylemiş." "Dillon buna inanmış mı peki?"

"Evet. Neden inanmas ın ki? Ne olursa olsun dava kapanmıştır. Sen nas ıls ın?"

"Süper."

"Dillon'a da bir kurş un isabet etmiş." "Bir kurş un mu sadece?"

"Sağlam bir kurş un ama. Artık her tanıştığı kadına gösterir. Biliyorsun. Buna bayılır."

"Dillon'dan kadınları baş tan çıkartma taktikleri. Sağ ol, almayayım." "Kadınlara yaras ını gösterdikten sonra ne yapıyor biliyor musun?" "Hey bebek, silahı mı da göstereyim mi" mi diyor?" "Kahrolas ı, nas ıl bildin?"

"Onunla konuş tuktan sonra Lucy nereye gitti?" 475

"Kaldığı lojmanlara götürdük." "Tamam. Teş ekkürler."

Telefonu kapatıp Lucy'nin numaras ını çevirdim. Tele-sekreter çıktı. Mesaj bıraktım. Sonra da Muse'u aradım cebinden. "Neredesin?" diye sordum. "Eve gidiyorum. Ne oldu?"

"Reston Üniversitesi'ne gidip Lucy'yle konuşursun belki demiştim." "Gittim."

"Sonuç?"

"Evin ışıklan açık olduğu halde kapıyı açmadı. İ çerideydi yani." "İ yi miydi peki?" "Nas ıl bilebilirim ki?"

Bu hoş uma gitmemiş ti. Babas ı ölmüş tü ve o tek başına evdeydi. "Hastaneye ne kadar uzaklıktas ın?"

"On beş dakika."

"Gelip beni alsana." "Çıkmana izin verdiler mi?"

"Kim beni durdurabilir ki? Zaten çok uzun sürmez."

"Yani sen patronum olarak benden seni kız arkadaşının evine götürmemi istiyorsun öyle mi?"

"Hayır. Bölge savcısı olarak senin beni eski bir cinayetle ilgisi olan en önemli

kiş ilerden birinin evine götürmeni istiyorum."

"Neyse," dedi Muse. "En kısa zamanda oradayım." * * *

Kimse hastaneden çıkmama engel olmadı.

476

Kendimi iyi hissetmiyordum ama birkaç saat öncesine nazaran daha iyi sayılırdım. Lucy için endiş eleniyordum ve aslında bunun endiş eden çok daha güçlü bir his olduğunu gittikçe daha fazla fark ettim. Onu özlemiş tim. Aşık bir adamın özlemiydi bu. Ama içimde duyduğum bu heyecanın bütün bu olanların telaşıyla ya da annem, babam, kız kardeşimle güzel bir aile olduğumuz, Jane'in sağlıklı, güzel, mutlu olduğu o eski masum günlere özlem duymamla hiç ilgisi yoktu. Lucy'yle beraber olmak hoş uma gidiyordu. Bana hissettirdikleri hoş uma gidiyordu. Aşk başka nasıl tarif edilebilir ki? Daha fazla açıklama yapmanın gereği yok herhalde.

Küçük ve dar arabayı Muse kullanıyordu. Ben arabalardan çok fazla anlamadığım için markas ını bilemiyordum ama sadece içinin leş gibi sigara koktuğunu söyleyebilirim. Bunu fark etmiş olacak ki açıklama gereği duydu: "Annem deli gibi sigara içer."

"Hı hı."

"Benimle oturuyor ama geçici. Beş inci kocayı bulana kadar. Arabada sigara içmemesini tembih etmiş tim bu arada." "Ama seni iplemedi."

"Sanırım bu yasaklama karşısında daha fazla içesi geldi. Evde de öyle. Akş am kapıyı açtığımda sanki kültablas ı yalamış gibi hissediyorum kendimi." Daha hızlı sürmesi için dua ediyordum içimden. "Yarınki celse iyi geçecek mi sence?" diye sordu. San ır ı m evet."

"Yargıç Pierce dava vekilleriyle odas ında görüş mek istiyor."

477

"Nedenini biliyor musun?" Hiç fikrim yok."

Saat kaçta?"

Tam sabah saat dokuzda."

Orada olacağım."

Seni alamamı ister misin?"

Olur."

"O zaman şey irket arabalarından birini alabilir miyim?" "Biz bir şey irkette çalışmıyoruz Muse. Eyalet için çalışıyoruz." "Peki o zaman eyalet arabalarından birini alsam?"

Olabilir." "Çok iyi."

Hiç konuş madan yola devam ettik. "Kız kardeş in için üzgünüm."

Hiçbir şey söylemedim. Bunu kaldırabilecek durumda değildim henüz. Belki de kimliğin doğrulanmas ını bekliyordum bir tepki vermek için. Zaten yirmi senedir yas ını tutmuş tum, ne söyleyecektim ki daha? Ya da belki de hislerimi erteliyordum şey imdilik.

İ ki kiş i daha ölmüş tü ş imdi. O ormanlarda yirmi sene önce neler olmuş tu acaba... Belki de etrafta oturan çocukların anlattıkları hikâyeler doğruydı. Belki bir canavar, bir öcü gelip onları yemiş ti. Margot Green'i, Doug Billingham'ı ve eğer doğru çıkarsa Camille Copeland'i kim öldürdüyse hâlâ yaşıyordu. Hâlâ nefes alıyordu. Belki hâlâ can almaya devam ediyordu. Belki bir yerlerde yirmi seneden beri uyuyordu. Belki yeni bir yere taşınmıştı. Belki diğer bir eyaletteki baş ka bir ormana gitmiş ti. Ama ş imdi bu canavar, öcü her neyse, geri dön-478

müş tü ve eğer onun yeniden çekip gitmesine izin verirsem lanetlenecektim.

Reston Üniversitesi'ndeki öğretmen lojmanları insanın içini karartıyordu. Bitiş ik binalar modas ı geçmiş tuğlalardan inş a edilmiş ti. Aydınlatma çok baş arısızdı ama bunun o kadar da kötü bir ş ey olduğunu sanmıyorum. "Arabada kalmak seni rahatsız eder mi?" dedim Muse'a. "Şöyle hızla bir etrafa bakacağım. Az sonra dönerim."

Kapışma gittim. Işıklar söndürülmüştü ama müziği duyabiliyordum. Bonnie McKee'nin "Biri" şarkısını hemen tanıdım. Korkunç derecede iç karartıcı bir ş allaydı bu. O "Biri" denen kiş i dış arıda bir yerlerde olduğunu bildiği ama asla bulamayacağı mükemmel sevgiliydi. Tipik Lucy. Böyle hüznölü ş arkılara bayılırdı eskiden beri. Kapıya vurdum. Cevap gelmedi. Zili çaldım, sonra yine birkaç kez kapıya vurdum. Hâlâ cevap yoktu.

"Luce!"

Cevap yok.

"Luce!"

Biraz daha vurdum kapıya. Doktorun verdiği hapin etkisi yavaş yavaş hafiflemeye baş lamıştı. Yan dikiş lerimi hissetmeye baş lamıştım. Ufak bir harekette dahi derim yırtılıyordu sanki.

"Luce!"

Kapı tokmağını çevirdim. Kilitliydi kapı. İ ki pencere vardı. İ çeri baktım. Çok fazla karanlıktı. Pencerelemi açmaya çalıştım. İ kisi de kilitliydi. "Haydi Luce, içeride olduğunu biliyorum." Arkamda bir araba sesi duydum. Muse'du bu. Arabayı durdurup dış arı çıktı.

479

• "Aldım," dedi. "Ne o?"

"Yedek anahtar. Güvenlikten aldım."

Anahtarı bana fırlatıp arabaya döndü. Kilide soktum, kapıya bir kez daha vurdum ve çevirdim. Kapı açıldı. İ çeri girip arkamdan kapıyı kapattım. "İ ş ığı açma." Lucy'ydi bu.

"Beni rahat bırak Cope tamam mı?"

iPod'da ş imdi baş ka bir ş arkı çalışıyordu. Alejandro Es-covedo bir anneyi ne tür bir sevginin yok ettiğini sorgulu-yordu. "Ş u koleksiyonu haz ırla artık," dedim. Ne?"

"Hani televizyondaki reklamlarda var ya. "Bütün Zamanların En Bayıcı Ş arkıları" serisi."

Hafif kıkırdadığını hissettim. Gözlerimi kırıştırdım. Orada kanepede oturduğunu görebiliyordum ş imdi. Yaklaştım.

"Gelme," dedi.

Ama ben yürümeye devam ettim. Yanına oturdum. Elinde yarısı boş bir votka şişesi vardı. Odanın içine göz gezdirdim. Yeni alınmış , ışıltılı, ya da insana coş ku veren tek bir kiş isel eş ya yoktu etrafta. "İ ra," dedi. "Üzgünüm."

"Polisler Gil'i öldürenin o olduğunu söylediler." "Sen ne düş ünüyorsun?" "Arabas ındaki kanı gördüm. Sana ateş etti. Tabii ki Gil'i öldürmüş de olabilir." 48!)

"Neden?"

Cevap vermedi. Koca bir yudum aldı votkadan. " Ş u şiş eyi bana versene," dedim. "Ben buyum Cope." "Hayır, değilsin."

"Sana layık değilim. Beni kurtaramazs ın sen." Buna verilecek birkaç cevabım vardı ama hepsi de çok basmakalıp laflardan ibaretti. Üzerinde durmadım.

"Seni seviyorum," dedi. "Seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Baş ka adamlarla beraber oldum evet. İ liş kilerim oldu. Ama hep sen vardın yanımda. Sen beraber olduğumuz odalarda bizimleydin. Hatta yatakta bile. Biliyorum. Komik. Sadece çocuktuk çünkü, ama böyle. Bunun için bir ş ey yapamam."

"Anlıyorum," dedim.

"İ ra'nın belki Margot ve Doug'u da öldürdüğünü düş ünüyorlar."

"Sence?"

"Olani biteni unutmak istiyordu sadece. Anlayabiliyor musun? Çok acı veriyordu ona. Bu kadar kayba neden olmak çok üzüyordu onu. Gil'i gördüğünde hayalet filan gördüğünü sandı herhalde."

"Üzgünüm," dedim yeniden. "Evine dön Cope." "Kalmayı tercih ederim." "Buna sen karar veremezsin. Buras ı benim evim. Benim dünyam. Evine git." Yine kafas ına dikti şiş eyi. "Seni bu ş ekilde bırakmak istemiyorum."

Keskin bir kahkaha attı. "İlk kez mi böyle içiyorum sa-
481

niyorsun?"

Yüzüne baktı. Onunla tartış acağımı sanıyordu. Yanılmıştı. Onunla tartış maya niyetim yoktu.

"Bu hep yaptığım bir şey. Böyle karanlıkta oturup bu lanet olası şey arkaları dinleyerek içerim hep. Biraz sonra kendimden geçerim ya da sızarım işte neyse. Yarın da sersem sersem dolaşırım ortalıkta." "Seninle kalmak istiyorum." "Ben de kalmam istemiyorum."

"Senin için değil. Kendim için. Seninle olmak istiyorum. Özellikle de bu gece." "Seni burada istemiyorum. Daha da kötü olurum."

"Ama..."

"Lütfen," dedi. Yalvanyordu adeta. "Lütfen beni benimle bırak. Yarın kaldığımız yerden devam ederiz."

482

40. BOLUM

Dr. Tara O'Neill genelde dört beş saatten fazla uyumazdı. Buna ihtiyaç duymuyordu sadece. Günün ilk ışıklarıyla saat altıya doğru ormana gitti. Bu ormanı seviyordu. Aslında bütün ormanları seviyordu. Philadelphia'daki Penn-sylvania Üniversitesi'nde okumuştu. Herkes şey ehirden hoş lanacağını düşünmüştü. Sen çok hayat dolu bir kızsın, şey ehirden de o kadar canlı ki, etrafta o kadar çok insan var ki kesin seversin demişlerdi.

Ama o Philadelphia'da yaşarken her hafta sonu evine gelmeyi tercih ederdi. Mezun olduktan sonra adli tıbbi seçmiş ve fazladan para kazanmak için YVilkes-Barre'da patolog olarak çalışmaya başlamıştı. Bir zamanlar rock yıldızı Eric Clapton'la yapılan bir röportajı okumuştu. Röportajda Clapton insanlara o kadar da bayılmadığını söylüyordu. O'Neill de aynen böyle düşünüyordu. Baş kalarına ne kadar saçma gelse de kendi kendisiyle kalmayı tercih etmişti hep. Bir kitabı okuduktan, bir filmi seyrettikten sonra kimseyle bununla ilgili konuşmaktan hoşlanmazdı. Sürekli böbürlenerek erkek milletine, egolarına ve delibozuk hallerine taham-

483

mül edemiyordu. Bir hayat arkadaşına ihtiyaç duymuyor ve istemiyordu da. En mutlu olduğu yer burasıydı işte. Orman. Elinde bir alet çantası vardı. Halkın da yardımlarıyla adli tıbbı alan bu işlevi pek belli olmayan şık aletlerin içinde en kullanışlı bulduğu en basit olanıydı aslında. Mutfakta kullanılanlardan pek farkı olmayan bir elek. Çantadan eleği çıkartıp çamurun içinde araştırma yapmaya başladı. Elekler dişleri ve küçük kemikleri aramaya yarardı. Lisenden mezun olduğunda katıldığı arkeolojik kazı kadar zor bir işti bu da. Güney Dakota Badlands'de Koca Domuz denen kazı alanında çiraklık yapmıştı. Başlangıçta Jeolojik devirlerden kalma oldukça büyük bir domuz bulunduğu için bu ad verilmişti kazıya. Domuz ve gergedan fosili aramış, bu onun için harika bir deneyim olmuştu. Aynı sabrı göstererek çalışıyordu bu ölü gömülen alanda da. Çoğu insan bu sabrı gösteremez, iki dakikada kafayı yerdi ama işte Tara O'Neill farklı biriydi.

Bir saat sonra aradığı şeyi bulmuştu. Küçük bir kemik parçası.

O'Neill nabızının hızlandığını hissetti. Aslında kemik röntgenlerini gördükten sonra böyle bir şey bulacağını bekliyordu. Ama yine de. Bu eksik parçayı bulmak...

"Tanrım... İnanamıyorum..."

O kadar yüksek sesle söylemişti ki sesi onnanın sessizliğinde yankılanmıştı. Hâlâ inanamıyordu ama işte kanıt buradaydı işte. Tam avucunun içinde. Bir dil kemiği idi bu.

Yarım da olsa razıydı. Oldukça fazla kireçlenmiş ve çok kırılğan hale gelmiş bir kemik. Mümkün olduğu kadar hızla elemeye devam ederek araştırmaya devam etti. Bu se-

fer beş dakikada aradığını buldu. Kemiğin öbür yarısı. Şimdi ikisi de avucundaydı.

Bu kadar sene geçmesine rağmen kemik parçaları yap-boz parçaları gibi birbirinin içine geçti.

Tara O'Neill'in yüzünde güller açmıştı adeta. Elindeki eserine hayran hayran bakıp başını salladı.

Cep telefonunu çıkarttı. Buradan çekmiyordu. Sinyal seviyesini gösteren çubuklar çıkana kadar hızla yürüdü. Sonra Şerif Lovvell'in numarasını çevirdi. Şerif ikinci çalışmaya açtı telefonu.

"Doktor?" "Evet. Benim."

"Neredesin?"

"Kazı alanında."

"Çok neşelisin bakıyorum."

"Evet. Çok heyecanlıyım çünkü."

"Neden?"

"Bir şey buldum," dedi Tara O'Neill. "Eee?"

"Davayla ilgili her şeyi değiştirebilecek bir şey." sfesije %

Şu hastanelerde zırt pırt çalan bip seslerinden biriyle uyandım. Yavaşça vücudumu oynatıp gözlerimi kırıştırdım. Bayan Perez'in yanımda oturduğunu gördüm.

Sandalyesini yatağımın kenarına çekmiş ti. Çantas ı her zamanki gibi kucağındaydı. Dizlerini s ık s ıkı bitiş tirmiş ti. Dimdik oturuyordu. Gözlerine baktım. Ağlıyordu.

"Bay Silverstein' ı duydum," dedi.

485

Devam etmesini bekledim.

"Ormanda iskelet bulduklarını da duydum."

Ağzım kupkuruydu. Sağ tarafıma baktım. Sadece hastaneler ve özellikle de suyun tadını berbat etmek için tasarlanmış sarıms ı kahverengi plastik su sürahisi yanı bas ımdaki sehpananın üzerinde duruyordu. Tam uzanıp biraz su alacaktım ki Bayan Perez ayağa kalkıp suyu bardağa doldurdu ve bana uzattı.

"Oturmak ister misiniz?" diye sordu.

"Çok iyi olur."

Kumanda aletine bastığında yükselip oturma pozisyonuna geçtim. "Tamam mı böyle?" "Gayet iyi," dedim. Sandalyesine oturdu yeniden.

"Kendi kendinize yapamazdınız bunları," dedi. Hiçbir ş ey söylemedim.

"Bay Silverstein' ın Gil'imi öldürdüğünü söylediler. Sizce doğru mu bu?"

Benim Gil'im demiş ti. Demek artık numara yapmayı bırakmıştı. Bir yalanın ya da kızının arkas ına saklanma gereği duymuyordu artık. Varsayımlar bitmiş ti.

"Evet."

Başımı salladı.

"Bazen gerçekten de Gil'in o ormanda öldüğünü düş ünüyorum. Güya öyleydi. Polis beni geçen gün aradığında ne söyleyeceğini biliyordum zaten. Bekliyordum.

Bilirsiniz. Gil'in bir parças ı o ormandan asla kaçamadı."

"Bana neler olup bittiğini anlatın," dedim.

"Her ş eyi bildiğimi sanıyordum bunca senedir. Ama

486

belki de asla gerçeği öğrenemedim. Belki Gil bana yalan söyledi."

"Bana bildiklerinizi anlatın."

"O sene kamptaydınız. Gil'imi tanıyordunuz."

"Evet."

"O kızı da tanıyordunuz. Ş u Margot Green." Onu da tanıdığımı söyledim. "Gil ona s ırıls ıklam aşık oldu. Fakirdik. IrvingtonTn kenar mahallelerinden birinde oturuyorduk. Bay Silverstein iş çi çocuklarının katılabileceği bir kamp düzenledi. Ben de çamaşırhanede çalışıyordum biliyorsunuz."

Biliyordum.

"Annenizi çok sevmiş tim. Çok akıllı bir kadındı. S ık s ık sohbet ederdik. Her ş ey hakkında. Kitaplar, hayat, hayal kırıklıklarımız. Natasha gibi insanlar kalmadı artık. Çok güzel bir kadındı. Aynı zamanda çok da hassastı. Anlayabiliyor musunuz?"

"Sanırım anlıyorum. Evet."

"Neyse. Gil Margot Green'e aşık olmuş tu. Çok normaldi tabii. On sekiz yaşındaydı. Kızı gözünde çok büyümüş tü. İlahe gibi görüyordu. Erkekler böyledir. Sekse düş kündürler. Gil'im de diğerlerinden farkı yoktu. Ama kız onun kalbini kırdı. Böyle ş eyler de çok olur. Aslında Gil'in bir iki hafta acı çekip unutmas ı laz ımdı normalde. Hatta hakikaten öyle olacaktı da." Durdu.

"Peki ne oldu?" diye sordum. "'VWayne Steubens." "Ne olmuş ona?" "Gil'in kanına girdi. Ona bunu Margot'nun yanma bı-

487

Takmamas ını söyledi. Gil gibi maço bir çocuğun hoş una gitmiş ti tabii bu. Margot arkandan gülüyor dedi ona. Sen de onunla alay etmelisin dedi. Ve bir süre sonra ki ne zaman bilmiyorum, Gil VWayne Steubens'in dediklerine uydu." Kaş larımı çattım. "Kızın boğaz ını mı kestiler peki?"

"Margot'yu hatırlars ınız. Sürekli kas ıla kas ıla gezinirdi kampta. Hatırladınız sanırım."

VWayne hatırlatmış tı önceden. Tam gösterip vermeyen cinsten bir kızdı.

"Kamptaki bir sürü genç onun havas ını söndürmek için yanıp tutuş uyordu. Benim

oğlum da tabii. Doug Billingham da. Hatta belki kız kardeşin de. O da ormandaydı, zira belki Doug ikna etmiş ti onu ormana gitmeye. Neyse... Buras ı

önemli değil."

Bir hemş ire kapıyı açtı.

"Ş imdi olmaz," dedim.

İ tiraz edeceğini düş ünmüş tüm ama herhalde ses tonum onu korkutmuş olacak ki ki geri dönüp kapıyı ardından kapattı.

Bayan Perez başını eğmiş çantas ına bakıyordu dikkatle. Sanki biri her an onu kapıp kaçacakmış gibi.

"VWayne her ş eyi o kadar güzel planlamış ki. Gil söyledi bana. Margot'yu ormana götürüp onunla biraz oyun oynayacak larmış . Kız kardeş in bu tuzağa yardımcı olmuş . Ona yakışıklı çocuklarla buluş

acaklarını söylemiş . Gil başına bir maske geçirmiş . Margot'yu tutup bağlamış . Aslında baş ka da bir ş ey yapmayacaklarmış . Onu orada beş on dakika o ş ekilde bıraktıktan sonra iplerden kurtulup kaçamazsa kendileri serbest bırakacaklarını ş ezen. Çocukluk iş te. Çok aptalca ama böyle ş eyler olur iş te bilirsiniz."

488

Evet. Tahmin edebiliyordum. Kampta bu tip eş ek ş akaları çok yapıldı. Bir seferinde bir çocuğu yatağıyla birlikte alıp ormana taşımıştık. Sabah uyandığında çok korkmuş tu. Bir keresinde de uyuyan bir çocuğun gözüne el fenerini tutup bir yandan yatağını sallayıp bir yandan da tren sesi çıkartarak bağırıyorduk "Tren raydan çıkıyooor! Tren raydan çıkıyooor!" Sonra da hep birlikte çocuğun yataktan paldır küldür düşüşünü seyretmiştik. İki belalı çocuk vardı kampta. Diğerleri onlara "top ikili" derdi. Bir gece yarısı derin uykudalarken birini çırılçıplak soyup diğerinin yanına yatırdık. Sabah diğer kampçılar onları aynı yatakta birlikte yatarken gördü. Bir daha kimseye dayılık taslayamadılar.

Margot'yu bağlayıp kısa süreliğine ormanda bırakmak istemeleri beni hiç ş aşırtmamıştı bu yüzden.

"Ama sonra her . ş ey de ğ i ş ti," dedi Bayan Perez.

Bekledim. Bir damla gözyaşı düş tü gözünden. Çantas ından bir tomar kâğıt mendil çıkarttı. Gözlerini silip anlatmaya devam etti. "VWayne Steubens bir jilet çıkartmış cebinden."

Bunu duyduğumda gözlerim faltaşı gibi açıldı. Sahne gözümün önüne gelir gibiydi. Ş aşk ın ş aşk ın bakakalan beş çocuk.

"Margot ormana gittikleri anda neler olup bittiğini anlamış . Kaderine raz ı olmuş gibi görünüp Gil'in onu bağlamas ına izin vermiş . Sonra da oğlumla dalga geçmeye baş lamış . Ona gerçek bir kadınla nas ıl baş a çıkacağını bilmeyecek kadar zavallı

olduğunu söylemiş . Tarih boyunca kadınlar adamlara nasıl hakaret ettilerse aynen o ş ekilde. Ama Gil hiçbir ş ey yapmamış . Ne yapabilirdi ki zaten? Ama aniden VWayne jiletini çıkartmış . Önce Gil Margot'yu korkut-

4X9

mak için bunun da oyunun bir parças ı oldu ğ u sanmış . Ama VWayne hiç tereddüt etmeden Margot'nun yanına gitmiş ve bir kulağından öbür kulağına kadar kızm boynunu kesmiş ."

Gözlerimi yumdum. Yine gözümün önünde canlandı her ş ey. O jiletin taptaze deriyi kesmesi, fışkıran kan, Margot'nun oracıkta can vermesi. Margot Green katledilirken çok yakında bir yerlerde kız arkadaş ıyla seviş ti ğ imi düş ündüm. Bu bir erke ğ in yapabilece ğ i en korkunç ama di ğ er yandan en mükemmel eylemdi.

"Gil Wayne'in yaptığı şeyden dolayı ne kadar mutlu göründüğünü anlattı. Margot'nun cesedine nas ıl zevkle baktığını. Artık arzusu iyice artmıştı. Diğerlerine doğru yürüdü. Hepsi bir anda de ğ i ş ik yön lere doğru koşuşmaya baş ladılar. Wayne onların peş ine düş tü. Gil kilometrelerce koş tu. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Ama tahmin edebiliriz. Vwayne Doug BillinghamT yakalay ıp onu öldürdü. Ama Gil kaçmayı baş ard ı. Kız kardeş in de." Hemş ire odaya geri döndü.

"Üzgünüm Bay Copeland. Nabz ınıza ve tansiyonuza bakmam ş art."

Girmesini iş aret ettim ona. Aslında biraz ara vermek iyi olacaktı. Soluklanmam laz ımdı. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Eğer sakinleş mezsem herhalde ömrümü bu hastanede geçirmek zorunda kalacaktım. Hemş ire sessizce ama hızlı bir ş ekilde tansiyonuma baktı. Bayan Perez sanki burada ne iş im var der gibi, sanki odayı yeni görüyormuş gibi etrafı inceledi. Gitmesinden korkuyordum. "Bir ş ey yok," dedim ona. Baş ını salladı.

490

Hemş ire iş ini bitirdikten sonra "Bu sabah çıkartacağız sizi," dedi. "Çok iyi." Yapmacık bir ş ekilde gülümsedikten sonra bizi yalnız bıraktı. BayanPerez'in devam etmesini bekledim.

"Gil çok korkmuş tu tabii. Tahmin edersiniz. Kız kardeş iniz de öyle. Onlann yerine koymanız laz ım kendinizi. Gençtiler. Ölüm den dönmüş lerd i. Margot Green'in katledildi ğ ine ş ahit olmuş lard ı. Ama onları en çok dehş ete düş üren VWay-ne'in onlara 'yardım etti ğ iniz için teş ekkür ederim' demesi olmuş tu. Anlayabiliyor musunuz?"

"Suçuna ortak ediverdi yani onları."

"Evet."

"Peki ne yaptılar soma?"

"Saklandılar. Yirmi dört saatten fazla saklandılar. Annen ve ben meraktan periş an olmuş tuk. Kocam Irvington'-daki evimizdeydi. Baban da kamptaydı ama arama ekiplerine katılmıştı. Telefon geldiğinde annenle beraberdim. Aradan yirmi dört saatten fazla geçmiş ti. Gil mutfa ğ ın arka kısmındaki telefonun numaras ını biliyordu. Üç kere aramış ama baş ka biri aç tı ğ ı için konuş ma dan kapatmış ."

"Evet."

"Peki siz söylediklerini anneme anlattınız mı sonradan?" Evet anlamında baş ını salladı. Anlamaya baş liyordum artık.

"VWayne SteubensTe görüş tünüz mü?" diye sordum. "Gerek kalmadı. O zaten annenle görüş müş ."

491

"O gece baş ka bir yerde olduğunu söylemiş . Ama biz her ş eyi biliyorduk." "Neyi biliyordunuz?"

"Gil'in erkek kardeş i yani Eduardo'm hapisteydi o zamanlar. Gil de birkaç arkadaşıyla bir araba soygununa karıştığı için bir ara tutuklanmıştı. Sizin aileniz fakirdi. Bizim ailemiz de öyle. Kızı bağladıkları ipt e parmak izleri bulunacaktı. Polis kız kardeş inize neden Margot Green'i ormana yönlendirdiğini soracaktı. Vwayne bütün bunlardan kolayca sıyrılabilirdi. Zengindi. Sevilen bir gençti. En iyi avukatları tutabilecek durumdaydılar. Siz bir savcısınız Bay Copeland. Siz söyleyin. Eğer Gil'le Camille geri dönselerdi kim inanırdı ki onlara?"

Gözlerimi yumdum. "Onlara saklanmalarını söylediniz. "

"Evet."

"Peki üzerinde kan izleri taşıyan giysilerini kim koydu ormana?" "Ben. Gil'le buluştum. Hâlâ ormanda saklanıyordu." "Kız kardeş imi gördünüz mü peki gittiğinizde?"

"Hayır. Bana giysilerini verdi. Bir yerini kesip gömleğini yaraya bastırmış . Saklandığı yerde kalmas ını söyledim. Annenle ben eğer polis bizimle konuş mak isterse neler söyleyeceğimizi kararlaştırdık. Ama kimse bize bir ş ey sormadı. Kimse gelmedi görüş meye. Günler geçti. Polisleri bilirim. Bize inansalar bile Gil suçlu duruma düş ecekti. Camille de öyle." "Özürlü bir oğlunuz var."

"Evet."

"Bakımı ve tedavisi için paraya ihtiyacınız vardı. Hem 492 belki Gtenda'yı da doğru düzgün bir okula gönderebilecektiniz." Gözlerine baktım. "Bu iş ten para kazanabileceğinizi ne zaman fark ettiniz?"

"Baş ta hiç böyle bir ş ey aklımıza gelmemiş ti. Sonradan Billingham' ın babas ı, Bay Silverstein' ın çocuklarımızı korumayı beceremediğini iddia ederek dava açmayı önerdi."

"Ve sifde bir fırsat yakaladığınızı düş ündünüz."

İ skemlesinde kımıldandı. "Bay Silverstein' ın gençleri koruyup kollamas ı laz ımdı. O ormana hiç gitmeyeceklerdi. Masum değildi yani. Ve evet. Bu bizim için bir fırsattı. Annen için de."

Başım dönmeye baş lamıştı. Bu son söylediğini idrak edebilmek için biraz durdum. "Yani siz bana... " yine durdum. "Siz bana annemle babamın kız kardeş imin hayatta olduğunu bildiklerini mi söylüyorsunuz?"

"Hayır."

Kalbime bir hançer saplanmıştı sanki o an.

Yooo olamaz.

Hiçbir ş ey söylemedi.

"Babama söylemedi öyle değil mi?"

"Evet, söylemedi."

"Neden peki?"

"Çünkü annen babandan nefret ediyordu." Kavgalarını düş ündüm. Aralarındaki tats ızlıkları, hiç bitip tükenmeyen sürtüş meleri düş ündüm. "O kadar demek." dedim. "Anlamadım,"

"Kocanızdan nefret edebilirsiniz tamam da, insan nas ıl kendi öz kızının ölmediğini, hâlâ hayatta olduğunu babas ına söylemez?"

493

Hiçbir ş ey söylemedi.

"Size bir soru sordum Bayan Perez."

"Cevabı bilmiyorum, üzgünüm."

"Siz Bay Perez'e söylediniz öyle değil mi?"

"Evet."

"Ama o babama asla söylemedi." Cevap gelmedi yine.

"Babam yıllarca o ormana gidip kardeş imi aradı," dedim "Üç ay önce, ölüm döşeğindeyken bile benden son isteği kardeşimi aramaya devam etmem olmuşt u. Annem o kadar mı nefret ediyordu babamdan Bayan Perez?" "Bilmiyorum," dedi.

İş kence çekiyordum. "En uygun zamanı kolluyordu annem öyle değil mi?" Bayan Perez sadece dinlemeye devam etmekle yetindi.

"Kız kardeş imi sakladı. Kimseye bundan bahsetmedi. Bana dahi. Tazminat davas ının sonuçlanmas ını ve paranın gelmesini bekledi. Planı buydu. Soma da paranın bir miktarını alıp kaçtı ve kardeş imle buluş tular." "Evet. Evet. Planı buydu."

Hiç düş ünmeden aklımdaki diğer soruyu soruverdim pat diye. "Neden beni de almadı peki?"

Bayan Perez sadece bana bakmakla yetindi. Neden? diye sordum kendi kendime ve birden anladım gerçeği.

Eğer beni de yanında götürseydi babam aramaktan asla vazgeçmezdi. Sosh amcayı ve eski KGB arkadaş larını araya sokacaktı. Annemin peş ini bırakmıştı çünkü artık o da bu evlilikten bıkmıştı. Kardeş imin öldüğünü düş ündüğü için annemin gitmesi o kadar önemli değildi ama annem eğer

494

beni de yanına alacak olursa asla peş imizi bırakmazdı ve bunu annem çok iyi biliyordu.

Sosh amca annemin Rusya'ya geri döndüğünü söylemiş ti. İ kisi de orada mıydı ş imdi acaba? Aslında bu ne iş ime yarayacaktı bu saatten soma?

"Gil adını değiş tirdi, yeni bir kimlik aldı" diye devam etti Bayan Perez. "Eyaletten eyalete taşınıp durdu.

Muhteş em bir hayat sürdüğü söylenemez tabii. Ve sonra o özel dedektifler evimize gelip sorular sorduğunda baz ı ş eylerin artık su yüzüne çıkacağını anladı. Bundan kazanç sağlayabileceğini düş ündü. Biliyorum garip ama sizi de suçladı."

"Beni mi?"

"O gece nöbette kalmadığınız için." Hiçbir ş ey söylemedim.

"Dedektifler gelip sizinle ilgili sorular sorduğunda intikam alabileceğini düş ündü."

Ş imdi bir yerlere varmaya baş lamıştık. Raya Singh'in söyledikleriyle tıpatıp uyuy uyordu anlattıkları.

Ayağa kalktı. "Bütün bildiğim bu kadar." "Bayan Perez?" Bana baktı.

"Kardeş im hamile miydi?"

"Bilmiyorum."

"Onu hiç gördünüz mü?"

"Gil Camille'in yaşadığını söyledi. Annem size onun yaşadığını söyledi ama peki siz gözünüzle gördünüz mü onu cinayetlerden sonra?" "Hayır," dedi. "Kardeş inizi hiç görmedim." 495

41. BOLUM

Gerçekten de ne düş üneceğimi bilemiyordum. Düş ünmeye zaman da yoktu aslında. Bayan Perez gittikten beş dakika soma Muse odaya girdi. "Toplantını hatırlatırım."

Hiç problemsiz çıktık hastaneden. Ofisimde tuttuğum yedek takım elbisemi giydikten sonra yargıç PierceTn makamına gittim. Flair Hickory ve Mort Pubin benden önce gelmiş lerd. Geçen akş am başıma gelenlerden haberdardılar ama herhalde pek umurlarında olmamış ki bu konuyla ilgili tek kelime etmediler.

"Baylar," dedi yargıç. " Ş u davayı sonuçlandırmak için iki tarafı da memnun edecek bir yol bulacağımızı ümit ediyorum." Tahmin edileceği gibi hiç havamda değildim. "Sadede gelelim. Neyle ilgili çağıldınız bizi buraya?" deyiverdim.

"Ş ey..."

Yargıca baktım. O da bana baktı. Başımı salladım. Tam tahmin ettiğim gibi. Benim geçmiş imdeki pislikleri eş elediklerine göre aynı ş eyi yargıca da yapmış lardı anlaşılan. 497

"Anlaş ma olmayacak," deyip ayağa kalktım.

"Oturun Bay Copeland," dedi yargıç Pierce. "Sizin ş u delil DVD'nizle ilgili sorunlar yaş ayabiliriz. Bu delili saymayabilirim." Kapıya yöneldim,

"Bay Copeland!"

"Gidiyorum," dedim. "Ben ceremesini çekerim sayın yargıç. Siz üzerinize düş eni yapm ve beni suçlayın."

Flair Hickory öfkeyle bana baktı. "Sen neden bahsediyorsun?" Cevap vermedim. Kapı tokmağına gitti elim. "Oturun Bay Copeland. Kurallara karşı geliyorsunuz." "Neden? Anlaş maya yanaş madığım için mi?" Dönüp Arnold Pierce'e baktım. Alt dudağı titriyordu. "Biri bana burada neler olduğunu açıklayacak mı?" dedi Mort Pubin.

Yargıç ve ben onu duymamış gibi yaptık. Başımı hafifçe sallayarak Pierce'e neler olduğunu anladığımı belirttim. Ama teslim olmayacaktım. Kapının tokmağını çevirip odayı terk ettim. Koridorda yürümeye baş ladım. Yaram acı veriyordu. Başım zonkluyordu. Bir yere oturup doya doya ağlamak, anneme ve kız kardeşime neler olduğu hakkında uzun uzun düş ünme istiyordum. "İşe yarayacağını sanmıyorum," dedi biri arkamdan. Kafamı çevirdiğimde EJ Jenrette'i gördüm. "Sadece oğlumu kurtarmak istiyorum," dedi.

"Oğlunuz bir kıza tecavüz etti."

"Biliyorum."

Durdum. Elinde sarı büyük bir zarf vardı. "Bir saniye oturun," dedi Jenrette.

498

"Hayır. Oturmayacağım."

"Kızınızı düş ünün bir. Cara'nızı. Büyüyüp serpilecek. Belki bir gün bir partide içkiyi fazla kaçıırıp arabayla eve dönerken birine çarpacak. Belki o biri ölecek. Bu durumda yaptığı sadece bir kaza, bir yanlış olmayacak mı?" "Tecavüz yanlışlık deyip geçiştirilecek bir şey değildir.", "Hayır. Yanlıştır. Oğlumun bir daha asla böyle bir şey yapmayacağını biliyorsunuz. Her ş eyi berbat etti Yenilemeyecek kadar güçlü olduğunu sandı. Ama ş imdi hatas ını anladı."

"Yine dönüp dolaşıp aynı ş eyleri konuş mayalım," dedim.

"Biliyorum. Ama herkesin sı ırları vardır. Herkes hata yapar, suç iş ler... her neyse iş te. Baz ıları bu hatalarını saklamakta daha iyidir." Hiçbir ş ey söylemedim.

"Ben sizin çocuğunuzla uğraş madım," dedi Jenrette. "Sizinle uğraştım.

Geçmiş inizi araştırdım. Bacanağınızınkini de. Ama hiç çocuğunuza yanaş madım.

Prensiplerime uymaz çünkü."

"Siz bir prens kadar asilsiniz," dedim. "Peki söyler misiniz Yargıç Pierce'in geçmiş inde ne buldunuz?"

"Önemli değil."

Haklıydı. Bilip ne yapacaktım ki? "Oğluma yardım etmek için ne yapabilirim Bay Copeland?"

"Artık ok yaydan çıktı," dedim. "Hakikaten öyle mi? Yani hayatı söndü mü oğlumun ş imdi?"

"Oğlunuz beş ila altı yıl yer," dedim. " İ çerideyken ve

499

dışarı çıktığında yaptıkları hayatını yönlendirecektir."

EJ Jenrette sarı zarfı bana uzattı. Bununla ne yapacağımdan emin olamadım. Hiçbir ş ey söylemedim.

"Bir baba çocuklarını korumak için elinden ne geliyorsa yapar.'Belki bu benim özürüm. Belki de babanızın özü-rü." "Babamın mı?"

"Babanız KGB ajanıydı. Bunu biliyor muydunuz?" "Sizinle bunları konuş acak zamanım yok." "Bu dosyasının bir özeti. Rusça'dan İngilizce'ye çevrilmiştir." "Bakmak istemiyorum."

"Bence bakmalısınız Bay Copeland." Dosyayı bıraktı. Almayı reddettim.

"Bir babanın çocuğunun mutluluğu için neler yapabileceğini, ne kadar ileri gidebileceğini öğrenmek isterseniz bunu okumalısınız. Belki ondan sonra beni daha iyi anlars ınız."

"Sizi anlamak istemiyorum."

EJ Jenrette dosyayı zorla koluma sıkıştırdı. Almak zorunda kaldım. Başka tek kelime etmeden yürüyüp gitti. Odama gidip kapıyı kapattım. Masama oturup dosyayı açtım. İlk sayfayı okudum. İ lginç bir ş ey yoktu. İ kinci sayfadan sonra her ne kadar artık incinmeye tahammülüm olmadığını kendi kendime telkin etsem de okuduğum her söz beni kalbimden yaralamaya baş ladı. Muse kapıya vurmada heyecanla içeri girdi.

"Ş u kamp yerinde buldukları iskelet," dedi "Kardeş in değılmiş ."

500

\

Ağzımı açamadım. Tek kelime edemedim.

"Ş u Doktor O'Neill var ya, dil kemiğı diye bir ş ey bulmuş gömüldüğü yerde. Bir boğaz kemiğı miymiş neymiş. At nalı şeklinde. Neyse işte. Ortadan kırılmış. Yani kurban boğazlanarak öldürülmüş . Ama gençken bu dil kemiğı denen ş ey kırılğan olmazmış . Yani biraz kıkırdak gibi esnek olurmuş sanırım. O'Neill kemik testlerini ve röntgenleri inceledikten sonra iskeletin kırk yaş larında bir kadına ait olduğunu saptamış . Hatta elli."

Hiçbir ş ey söylemedim. Sadece önümdeki sayfaya bakıyordum.

"Hey sana söyledim, duymadın mı? Kardeş in değılmiş bulunan ceset."

Gözlerimi yumdum. Kalbim yerinden çıkacaktı sanki. "Cope?"

"Biliyorum," dedim. "Ne?"

"O kız kardeş im değıl," dedim. "Annem."

501

42. BÖLÜM

Sosh ani geliş ime ş aşırmamıştı. "Biliyordun değıl mi?"

Telefonla konuş uyordu. Eliyle ahizeyi kapattı.

"Otur Pavel."

"Sana bir soru sordum."

Telefonunu bitirdikten soma yerine koydu. Elimdeki sarı zarfa baktı. "Bu nedir?" "Babamın KGB dosyas ının bir özeti."

Birden omuzlan düş tü. "Bu dosyalardaki her ş eye inanmış olamazs ın," dedi ama söylediğine kendisi de inanmıyor, bal gibi yalan olduğunu biliyordu. " İ kinci sayfada," dedim. Sesimin titrememesi için elimden geleni yapıyordum. " İ kinci sayfada babamın yaptıkları yaz ıyor." Sosh bana baktı.

"Anneannemle dedemi o ihbar etmiş değıl mi?. Onlan babam ele vermiş . Benim öz babam." Sosh hâlâ konuş muyordu. "Bana cevap ver kahrolas ı." "Hâlâ anlamamışsın."

503

"Babam onları ihbar etti mi etmedi mi? Evet mi hayır mı?" "Evet, etti." Durdum.

"Baban aldığı bir görevi yüzüne gözüne bulaştırmıştı. Bu yüzden suçlanmıştı. Tam olarak nas ıl bir hata yaptığını bilmiyorum. Önemi de yok zaten. Teş kilat onun kendilerine teslim edilmesini istedi. Sana söylemiş tim. Her türlü baskıyı yapabilirdi onlar. Hatta bütün aileyi yok edebilirlerdi." "Bu yüzden de kış ını kurtarmak için anneannemle dedemi sattı."

"Onlar zaten yakalanacaklardı. Ama neyse, tamam. Dediğ in doğru sayılır. Vladimir kayınvalidesiyle kayınpederini çocukları için feda etti. Baş larına gelecekleri tahmin edememişti. Biraz işkence yapılacağını* sorgudan en fazla iki üç hafta sonra da salıverileceklerini düş ünmüş tü. Karş ılığ ında da ailesi daha iyi bir hayata kavuş acaktı. Çocukları ve gelecekteki torunları için daha iyi bir hayat istiyordu. Anlıyor musun?"

"Hayır anlamıyorum. Üzgünüm. Hiç anlamıyorum." "Paran var, karnın tok ve keyfin yerinde de ondan."

"Beni bu saçma sapan laflarla kandıramazs ın Sosh. Bir insan kim olurlarsa olsunlar ailesinin diğer fertlerini satmaz. Sen daha iyi bilirsin. O kuş atmadan kurtulmayı basardın. Leningrad halkı kurtulamadı. Nazi'ler ne yaparlarsa yaps ınlar sesini çıkartmadın ve başını dik tuttun."

"Sence akıllıca bir ş ey miydi bu peki?" diye gürledi aniden. Ellerini yumruk yapmıştı. "Tanrım, ne kadar da safs ın. Kardeş lerim açlıktan öldüler. Bunu anlayabiliyor musun sen? Eğer boyun eğseydik, eğer o piçlere o kahrolas ı

504

ş ehri verseydik Gavrel'le Aline hâlâ hayatta olacaktı. Savaş Nazi'lerin lehine dönecekti evA ama onlar yaş ayacaklardı. Çocukları olacaktı. Torunları olacaktı. Ama..." Uzaklaştı benden.

"Annem babamın böyle bir ş ey yaptığını ne zaman öğrendi?" diye sordum. "Baban yaptığı ş ey için vicdan azabı duyuyordu. An-nense sanırım baz ı ş eyleri sezmiş ti ve belki bu yüzden babandan nefret ediyordu. Kız Kardeş inin kaybolduğu gece baban onun öldüğünü düş ünüp büyük bir çöküntü yaş adı ve bunun etkisiyle annene her ş eyi itiraf etti."

Ş imdi her ş ey yerine oturmuş tu iş te. Korkunçtu olanlar. Annem babamın yaptıklarını öğrenmiş ti. Sevgili ebeveynlerine yaptığı kötülük için asla

affetmeyecekti onu. Kocas ına yapabileceği en büyük iş kence kızının hayatta olduğu gerçeğini ona söylememek olacaktı.

"Bunun üzerine annem kardeş imi sakladı," dedim. "Tazminat davas ı sonuçlanıncaya kadar bekledi. Sonra da Camiile'le birlikte ortadan kaybolma planı yaptı."

"Evet."

"Ve ş imdi s ıra en can alıcı soruda değil mi?" "Ne sorusu?"

Kollarımı açtım. "Peki ya ben ne olacaktım? Tek oğlu. Annem beni nas ıl

bırakabildi?" Sosh hiçbir şey söylemedi

"Hayatım boyunca hep annemin nas ıl bana karşı bu kadar ilgisiz olabildiğini düş ündüm. Bu nas ıl olabilirdi ki? Nas ıl kaçıp gider ve beni bir daha arayıp sormazdı? Beni buna inandırmayı nas ıl basardın Sosh?"

"Gerçeği öğrenmek daha mı hoş una gidecekti?"

O ormanda babamı gizli gizli gözetlediğim günleri düş ündüm. Kızını bulabilmek için kaz ıyor da kaz ıyordu.

Ve bir gün birden vazgeçti. Annem kaçıp gittiği için vazgeçtiğini düş ünmüş tüm. O ormana son gidiş ini ve bana artık onu takip etmememi söylediğini hatırladım. "Bugün olmaz Paul, bugün tek başıma gideceğim..."

"O gün son çukurunu kaz-mıştı iş te. Ama kız kardeş imi bulmak için değil, öldürdüğü annemi gömmek için. Kız kardeşimin gömülü olduğunu sandığı ormandaki bir çukura annemi gömerek adaleti yerine getirdiğini mi düş ünmüş tü acaba? Yoksa kim bilir kaç kez kaz ılan ama hiçbir ş ey bulunamayan o yere kimsenin bir daha bakma gereği duymayacağını hesaplayarak aklını mı kullanmıştı? "Babam annemin kaçma planını öğrendi."

"Evet."

"Nas ıl peki?"

"Ben söyledim ona."

Sosh gözlerime baktı. Hiçbir ş ey söylemedim.

"Annenin ortak hesaplarından yüz bin dolar çektiğini öğrendim. KGB protokolüne göre birbirimizi kollamalılık. Babana bundan haberi olup olmadığını sordum." "O da anneme sordu."

"Evet."

"Ve annem..." Sesim kısılmıştı. Hafifçe öksürüp yeniden baş ladım konuş maya. "Annemin beni terk etmeye niyeti yoktu," dedim. "Beni de götürecekti yanında." Sosh bakışımı yakalayıp evet anlamında başını salladı.

Bütün gerçeklerle yüzleş miş tim artık. Keş ke birazcık da olsa rahatlayabilseydim.

Ama rahatlayamadım ne yazık ki.

506

"Annemi öldürdüğünü biliyor muydun Sosh?" "Evet." "Evet ha? O kadar kolay yani bunu böylece söylemek." Yeniden susup bir ş ey söylemedi. "Ve hiçbir ş ey yapmadın öyle mi?"

"Hâlâ hükümet için çalışıyorduk," dedi Sosh. "Eğer cinayet iş lediğini söylersek hepimiz tehlikede olurduk."

"Yediğiniz bütün haltlar ortaya çıkacaktı tabii." "Sadece bizimki değil. Babaninkiler de." "Yanronun bunu yapmas ına izin verdiniz."

"Eskiden beri yaptığımız bir ş eydi bu. Yüksek amaçlar uğruna birileri kurban edilebilir. Baban annenin onu her ş eyi açıklamakla tehdit ettiğini söyledi." "Sen de inandın buna öyle mi?"

"İ nanıp inanmamam ne değiş tirecekti ki? Baban asla onu öldürmek istemedi. Birden paniğe kapıldı. Düş ünsene. Çocuklarını alıp kaçacaktı ve sonsuza kadar baban sizi göremeyecekti."

Babamın ölüm döş eğindeki son sözlerini hatırladım. "Paul, her ş eye rağmen onu bulmamız gerek..." demiş ti.

Camille'in cesedini mi yoksa kendisini mi kasetmiş ti acaba? "Babam kardeşimin ölmediğini öğrendi bence," dedim. "O kadar kolay değil." "Ne demek istiyorsun o kadar kolay değil demekle? Öğrendi mi, öğrenmedi mi? Annem ona söyledi mi söylemedi mi?"

"Natasha mı?" Sosh hafifçe homurdandı. "Asla. Annen zorluklara karşı kapı gibi ayakta duran mert bir kadındı. Asla konuşmamıştır. Baban ona ne yapmış olursa olsun."

"Öldüresiye boğazına yapışmış olsa dahi mi?" Sosh hiçbir şey söylemedi. "Söylesene nasılsı öğrendi?"

"Annemi öldürdükten sonra evdeki bazı kağıtları, telefon kayıtlarını araştırdı. Hepsini bir araya getirdiğinde kafasında bazı şeyler uyanmaya başladı."

"Nasılsı öğrendi?"

"Sana söyledim, o kadar da kolay olmadı."

"Lafı eveleyip geveleme Sosh. Camille'i aradı mı?"

Sosh masanın etrafında dolaşarak yerine oturdu. Gözlerini yumdu bir an. "Leningrad kuş atmasını sormuştun," dedi. "Bana ne öğretti biliyor musun? Ölüler birer hiçtir. Yok olmuşlardır. Onları gömer ve kendi yoluna gidersin." "Bunu bir yere yazacağım Sosh."

"Bir maceraya atıldın. Ölüler rahat bırakmıyorsun. Peki şimdi ne geçti eline? İki ölü daha. Sevgili babanın anneni öldürdüğünü öğrendin. Değer miydi Pavel? Hortlakları diriltmeye değer miydi?" "Değişmediği sonuca göre değişir," dedim.

"Nasılsı yani?"

"Kız kardeşime ne olduğunu bilmem lazımdır." Bekledim.

Babamın son sözleri geldi aklıma: "Biliyor muydun?" diye sormuştuydu yavaşça. Yüzümde suçluluk duygusu okuyup beni suçladığını düşünmüştüm. Ama yanıltılmışım. Bana kız kardeşime gerçekte ne olduğunu bilip bilmediğimi sormuştuydu o. Bana annemi sormuştuydu. Annemi öldürdüğünü ve o ormana gömdüğünü bilip bilmediğimi sormuştuydu. 508

"Kız kardeşime ne oldu Sosh?"

"Kolay değil derken bunu kasetmiştim."

Bekledim.

"Anlamalısın. Baban hiçbir zaman emin olamadı. Evet, bazı kanıtlar bulmuştu ama tek emin olduğu şey annenin parayı alıp kaçmayı planladığıydı."

"Sonuç?"

"Sonuç... benden yardım istedi. Benden araştırma yapmamı istedi. Kız kardeşini bulmamı istedi." Ona baktım. "Buldun mu peki?"

"Çok aradım ve... " bana bir adım yaklaştı. "Araştırmam bittiğinde babana yanıldığını söyledim." "Ne?"

"Babana kız kardeşinin o gece ormanda öldüğünü söyledim."

Kafam karışmıştı.

"Ölmüş müydü peki hakikaten?"

"Hayır Pavel. Ölmemişti."

Kalbim göğsümden dışarı fırlayacaktı sanki.

"Ona yalan söyledin. Kardeşimi bulmasını istemedin."

Hiçbir şey söylemedi.

"Peki şimdi? Peki şimdi nerede o?"

"Kardeşinin babanın yaptıklarını öğrendi. Geri dönemezdi tabii ki. Babanın suç işlediğine dair tek bir kanıt bile yoktu. Hem ayrıca neden kaçtığını da soruşturalardı. Bir de babandan korkuyordu tabii. Karısını öldüren bir adama nasılsı geri dönebilirdi ki?"

Perez ailesini düşündüm. Tazminat davalarını... Aynı şey kız kardeşime de olmuştu. Babamdan korkusu bir yana

509

suçlanacağı için de dönmesi zordu. Yeniden bir umut kaplamıştı içimi. "Peki onu

buldun mu?" "Evet." "Sonra?"

"Ona para verdim."

"Ona babamdan kaçmasını için yardım ettin yani." Cevap vermedi. Zaten gerek de yoktu. "Nerede şimdi?"

"Senelerdir irtibatımız yoktu. Anlaman lazımdır. Camille senin üzülmeyi istemedi hiç. Seni de yanına almak istedi ama bunu yapamadı, zira babanızı ne kadar çok sevdiğini biliyordu. Ve sonra sen büyüyüp önemli biri olduğunda geri dönerse bu skandalın sana ne kadar çok zarar verebileceğini düşündü. Eğer dönerse her şey ortaya çıkacaktı çünkü. Ortaya çıktığında da bir şey olacaktı." "Oldum da zaten." "Evet. Biliyoruz." Biz demiştik... Biz!

"Peki söyle bana Camille nerede?"

"Burada Pavel."

Sanki odada oksijen kalmamıştı. Nefes alamıyordum. Başımı salladım.

"Seneler sonra onu bulmam çok zor oldu," dedi. "Ama buldum. Konuştuk. Babanızın öldüğünü biliyormuş. Ona söyledim. Ve tabii sonra her şey değişti."

"Bekle bir saniye... Sen..." durdum. "Sen ve Camille konuş tunuz mu yani?"
O kadar şaşkındım ki artık bu sözler benden mi başkasından mı çıkıyor emin olamıyordum.

510

"Evet Pavel." "Anlamıyorum."

"Demin içeri girdiğinde telefonda onunla konuş uyordum." Tüm vücudum buz kesilmiş ti.

"İ ki sokak ötede bir otelde kalıyor. Buraya gelmesini söyledim ona."

Asansöre doğru baktı. "İş te bak, iş imdi yukarı çıkıyor olmas ı laz ım."

Yavaş ça dönüp yanan kat numaralarına baktım. Bir çınlama sesi duydum. Asansöre doğru bir adım attım. İna-namıyordum. Birileri bana oyun oynuyordu sanki yeniden.

Asansör durdu. Nazlana nazlana açılan kapılar yolcusunu teslim etmekten korkuyormuş gibiydiler sanki. Donup kalmıştım. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Gözlerimi o kapılara kilitledim.

Ve sonunda kız kardeş im Camille, o ormanda kayboluş undan yirmi yıl soma yeniden hayatıma bir adım attı.

511

SON SÖZ

Bir ay sonra...

Lucy o yolculuğa çıkmamı istemiyordu. "Bitti artık anlaş ana," dedi bana havalimanına gitmeden önce.

"Kaçınıcı kez söyleyeceksin aynı iş eyi?" deyip itiraz ettim.

"Onunla yüzleş mek zorunda değilsin artık Cope." "Zorundayım. Son birkaç sorum var. Onlara cevap almam laz ım." Lucy gözlerini kapattı. "Ne oldu?"

"Çok hassas konular bunlar biliyorsun değil mi?" Biliyordum. "Yine aklının karış mas ından korkuyorum." Anlıyordum onu. Ama bu yolculuğa çıkmalıydım.

Bir saat sonra uçağın penceresinden dış arı bakıyordum. Son bir ay içinde hayatım normale dönmüş sayılırdı. Jenrette ve Marantz davas ı mükemmel denilebilecek iş ekilde sonuçlanmadan önce oldukça dolambaçlı yollardan geçmiş ti. Aileler peş imi bırakmamış lardı. Yargıç Arnold, kendisine

513

her türlü baskıyı uygulamaktan geri kalmadıkları için sonunda pes etmiş ti. Uygunsuz bir iş ekilde temin edildiğini gerekçe göstererek porno DVD sini delilden saymamıştı. Çok zor durumda kalmıştık. Ama jüri her zaman olduğu gibi gerçeği gördü ve gençlerin suçlu olduklarına karar verdi. Flair ve Mort bu karara hemen itiraz ettiler tabii.

Yargıç Pierce'e dava açmak istiyorum ama elimde delil olmadığı için kazanamayacağımı biliyorum. EJ Jenrette ve EST'ye de dava açmak istiyorum ama yine aynı iş ekilde kazanacağımdan iş üpheliyim.

Ama diğer yandan Chamique'in davası iyi gidiyor. Söylenenlere göre bir an önce sonuçlandıracaklarmış .

Yedi haneli bir rakam teklif edildi kendisine. Sanırım Chamique buna hayır demeyecektir. Ama kristal küreme baktığımda Chamique'in yine de mutlu olmayacağını görüyorum. Bilmiyorum. Hayatı zorluklar içinde geçmiş . Bir iş ekilde bu paranın hiçbir iş eyi değış tirmeyeceğini, onu mutlu etmeyeceğini hissediyorum.

Bacanağım Bob kefaletle serbest bırakıldı. Kıyamadım onlara. Yapamadım. Federallere yalan söyledim.

Bir aralar kafamın biraz karışık olduğunu, aslında geçmiş te Bob'un bana biraz borç paraya ihtiyacı olduğunu söylediğini ve benim de demekten daha sonra geri verme iş artıyla para almas ını kabul ettiğimi sonradan hatırladığımı söyledim. Aramızdaki krizin geçip geçmeyeceğini bilmiyorum. Doğru mu yanlış mı yaptım

bilmiyorum, ki sanırım yanlış yaptım, ama Greta'nın ve ailesinin periş an olmas ını istemiyorum. Bana riyakar diyebilirsiniz ama doğruyla

yanlış aras ındaki çizgi bazen çok belirsiz olabiliyor. Hele hele gerçek hayatın parlak güneş ışınlan altında daha da belirsiz hale gelebiliyor.

514

Ve elbette ormanın karanlığında da.

Loren Muse'u soracak olursanız Muse aynı Muse iş te. Tanrıya iş ükrediyorum bunun için!

Vali Dave Markie henüz istifamı istemedi, ben de vermiyorum o istemeden. Ama sanırım yakında vereceğim. Vermem de gerekiyor zaten. İş u aralar kendimi haz ır hissetmediğim ve biraz korktuğum için sürekli erteliyorum.

Raya Singh EST'den ayrılıp Cingle Shaker Ta ortak oldu. Evet yanlış duymadınız. Cingle ShakerTa.

Cingle iş imdi ajanslarına "Charlie'nin Melekleri" adını vermek için üçüncü bir "afet" arıyor.

Uçak alana indiğinde Blackberry'ne baktım. Kız kardeş im Camille'den bir mesaj gelmiş ti.

"Merhaba kardeş im. Cara'yla ben bir iş eyler yemeye ve biraz alış veriş yapmaya iş ehre iniyoruz. Seni özledim. Seni seviyorum. Camille."

Kız kardeş im Camille'in geri gelmesi harika oldu benim için. Bu kadar hızlı, mükemmel bir iş ekilde hayatımıza uyum sağladığına İ nanamıyordum. Ama gerçek iş u ki hâlâ aramızda gün geçtikçe azalan bir

gerginlik var. Her şey daha iyi olacak. Ben de gitgide daha iyi olacağım. Ama ortada bir gerginlik olduğu çok açık. Ama yine de bu gerginlikle mücadele etmek için birbirimize habire "kardeş im", "seni özledim" ya da "seni seviyorum" diyerek sürekli çaba gösteriyoruz. Hâlâ onun geçmiş te ne yaptığını tam olarak öğrenemedim. Bazı detayları anlatmak istemiyor. Bildiğim kadarıyla yeni bir kimlikle Moskova'ya gitmiş ama orada fazla kalamamış. Sonra iki sene Prag'da, İspanya'da Costa Brava Bagur'da yaşamış. Soma Amerika Birleşik Devletleri'ne

515

geri dönmüş, bir süre eyalet eyalet dolaşmış, evlenmiş, Atlanta'ya yerleşmiş, üç sene sonra da boşanmış.

Hiç çocuğu olmamış ama şimdi dünyanın en iyi halası. Cara'yı seviyor, karşılığım da fazlasıyla alıyor. Bizimle birlikte yaşıyor şimdi. Harika bir şey bu. Tahmin ettiğimden çok daha harika, ve bu da aramızdaki gerginliği azaltmaya yetiyor aslında.

Bir yandan da neden bu kadar gecikti hayatıma dönmek için diye düşünmüyorum değilim. Sanırım gerginliğimin çoğu da bundan kaynaklanıyor.

Sosh'un dediği gibi beni, itibarımı, babamın hatırasını korumak istemiş. Ayrıca babam hayattayken ondan korkup gelmediğini de anlayışla karşılıyorum. Ama bence başka sebepleri de vardı geri dönmeyişinin. Camille o gece ormanda olanlarla ilgili suskun kalmayı tercih etmiş. Wayne Steubens'in yaptıklarından kimseye bahsetmemiş. Doğru mu yanlış mı olduğu tartışılır ama bu seçimi VWayne'in cesaretlenip daha çok insan öldürmekten çekinmemesine neden oldu maalesef. Bu durumda atılması gereken doğru adım ne olabilirdi bilmiyorum. Acaba çok önceleri geri dönmesi iyi mi olurdu kötü mü? VWayne belki her koşulda yine bir şekilde paçayı kurtaracak, yine Avrupa'ya kaçıp orada yaşamaya başlayacak ama bu kadar pervasızca cinayet işlemekten kaçınacaktı. Kim bilir? Camille yalanlarını gömebileceğim umuyordu. Belki hepimiz böyle umuyorduk, ama gerçek şu ki yalanlar her zaman cerahat toplar. Sonuç: Hiç birimiz o ormandan hasar görmeden çıkmadık.

516

Duygusal hayatıma gelelim. Aşığı. Tek kelimeyle aşığı işte. Lucy'yi tüm kalbimle seviyorum. Hiç ağırdan almadan, kaybettiğimiz zamanı bir an önce telafi etmek istercesine ilişkimize son sürat devam ediyoruz. Belki de burada sağlıklı bir durum var. Belki her şeyi göze aldık. Belki biraz saplantı haline getirdim, ama birbirimizi sıkça görüyoruz. Onunla beraber değilken kendimi yolunu kaybetmiş bir serseri gibi hissediyor ve onu yeniden görmek istiyorum. Telefonlaşıyoruz, sürekli yazışıyoruz. Buna aşık değil de başka ne denir ki? Lucy komik, bazen ahmakça işler yapan, sıcağık, akıllı, güzel bir kadın ve beni şaşkına çevirmeyi çok iyi başarıyor. Hemen hemen her konuda uyuşuyoruz. Ama tabii bu seyahatim hariç. Korkusunu anlayabiliyorum. Ben de onun gibi çok hassas bir konu olduğunun farkındayım. Ama sürekli ince bir buz üzerinde yürüyerek yaşamın da alevi yok. Ve işte yine son birkaç gerçeği öğrenmek amacıyla Pound-Virginia'da, Red Onion Eyalet Hapishanesi'nde. Wayne Steubens içeri girdi. Geçen sefer görüştüğümüz odadayız yine. Aynı sandalyeye oturdum.

"Vay vay vay," dedi bana. "Duyduğuma göre bu aralar çok meşgulmüşsün Cope." "Onları sen öldürdün," dedim. "Araştırmalar sonucunda o cinayetleri seri bir katilin işlediğini anladık. Yani senin." Vwayne gülümsedi.

"Mükemmel bir plan yaptın, öyle değil mi?" dedim. "Bizi dinleyen biri var mı?"

"Hayır."

Sağ elini havaya kaldırdı. "Yemin eder misin?" 517

"Ederimv" dedim.

"Peki o zaman, evet. Neden saklayayım senden? Cına yetleri ben işledim."

İşte bu. O da geçmişle yüzleşmeye karar vermişti sonunda herkes gibi.

"Tam da Bayan Perez'in söylediği gibi planını en mükemmel şekilde uygulamaya soktun. Margot'yu öldürdün. Sonra Gil, Camille ve Doug kaçtılar. Onların peşine düştün. Doug'u yakalayıp onu da öldürdün."

İşaret parmağını kaldırdı. "Orada yanlış yaptım aslında. Margot konusunda aceleci davrandım. En son onu öldürmeyi planlamıştım, çünkü sıksık bağlandığı için kaçamazdı. Ama boynunu incecikti. Bembeyazdı. Dayanamadım."

"İlk zamanlar cevabını bulmakta çok zorlandığımı birkaç şey vardı," dedim. "Ama sanırım artık her şeyi biliyorum." "Seni dinliyorum."

"Özel dedektiflerin Lucy'ye gönderdiği şu ödev." "Ah o mu?"

"Bizi ormanda kimin gördüğünü düşünüp durdum. Doğru cevabı bulan Lucy oldu."

Sadece bir kişiyi bizi görebilirdi. Katil. Yani sen Vwayne." Kollarını sonuna kadar açtı. "Daha fazlasını anlatmaya terbiyem müsaade etmedi."

"EST ye ödev yazmaları için bu bilgileri veren sendin. Kaynak sendin."

"Terbiyeli biriyim ben Cope. Bunu dikkate al lütfen."

Zevk alıyordu bütün bu satış malardan.
"İra'dan nasıl yardım aldın?" diye sordum.
"Sevgili İra amca. Şu kafayı sıyırmış hippi."
"Evet VWayne, anlat."

518

"Fazla yardımcı olduğunu söyleyemem. Ayağımın altında dolaşmasını engelledim. Benim için kafiydi bu. Seni şaşırtabilir Cope ama İra uyuş turucu imal ediyordu. Elimde fotoğrafları vardı. Hepsini kanıt olarak kullanabilirdim. Eğer bunu açıklarsam kampının yerinde yeller eserdi. Tabii kendisi de hapishanelerde sürünürdü." Otuz iki diş ini göstererek güldü. "Dolayısıyla Gil'le ben geçmiş i deş meye baş layınca," dedim. "İra korkuya kapıldı. Senin tabirinle kafayı iyice sıyırmıştı ve bizi öğrendikten sonra daha da kötüleş ti. İ yice paranoyak oldu. Sen hapisteydin ama Gil'le ben geçmiş ini ifş a ederek iş leri daha da kötüleş tirebilirdik. Dolayısıyla İra paniğe kapıldı. Gil'i susturdu ve ardından beni de susturmaya çalıştırdı."

VWayne yine güldü.

Ama bu gülüş te deş ik bir ş eyler vardı. "Wayne?"

Konuş muyor, sadece s ırıtıyordu. Hoş uma gitmemiş ti bu. En son söylediğimi tekrarladım. Yine huzursuz olmuş tum zira VWayne s ırıtmaya devam etti. "Ne oldu?" diye sordum. "Bir ş eyi atlıyorsun Cope." Bekledim.

"Bana yardımcı olan sadece İra deş ildi."

"Biliyorum," dedim. "Gil'in de payı var bu iş te. Margot'yu o bağı ladı. Kız kardeş im de oradaydı. Margot'nun ormana gelmesini o sağ ladı."

Wayne gözlerini kıstı ve iş aret parmağıyla baş parmağını birleş tirek "Hâlâ minnacık bir detayı atlıyorsun," dedi. "Senelerden beri kimselere söylemediğim küçücük bir

519

sımm var.

Nefesimi tuttum. Sadece gülümsüyordu. Sessizliğı bozan ben oldum.

"Nedir?" diye sordum.

Öne eğ ilip fısıldadı. "Sen Cope."

Konuş amadım.

"Bu olaydaki rolünü unutuyorsun." "Hayır, biliyorum," dedim. "Görevimi yerine getpne-dim."

"Doğ ru. Peki ya görevini yerine getirseydin?" "Seni durdurabilirdim." "Evet," dedi VWayne "Kesinlikle." Bir ş eyler söylemesini bekledim ama söylemedi. "Duymak istediğ in bu muydu Wayne? Benim de bu olayda payım olduğı mu?" / "Hayır. Bu kadar basit değı l." "Peki ne o zaman?"

Baş ını salladı. "Esas önemli bir ş ey var ki onu athvor" sun."

"Neymiş o?"

"Düş ün bir Cope. Doğ ru. Görevinin baş ında değı l0""1-Ama kendin söyledin. Mükemmel bir plan yaptığ ımı keflcnn söyledin."

Avuçlarını çukurlaştırıp ağı zını kapattı. Fısıltı haPna'e ses çıkartarak konuş uyordu. "Ş una cevap ver: O gece nÖA' ten kaytaracağ ını nereden bilebilirdim sence?" * * *

Lucy'yle birlikte ormana gelmiş tik. Ş erif Lowell'Aen

520

gereken izni aldığ ım için Muse'un belalısı şu güvenlik görevlisi hemen kapıyı açıp bize yol verdi. Açık otoparka çektik arabayı. O zamanlar burada böyle bir yerleş im yeri yoktu tabii. Ne Lucy ne de ben yirmi yıldır buralara gelmemiş tik. Ama aradan o kadar sene geçmesine rağmen tam olarak nerede bulunduğ umuzun farkındaydık.

Lucy'nin babas ının, sevgili İra'sinindi bu arazi bir zamanlar. Seneler önce buraya ilk geldiğ inde kendini Magel-İan gibi hissetmiş ti herhalde. Belki ormana doğ ru bakıp hayatı boyunca düş lediğı ş eyi artık gerçekleş tirebileceğ ini düş ünmiş tü: Bir kamp, komün hayatı, insanoğ lunun günahlarından arınmış doğ al bir yerleş im alanı, barış dolu uyumlu bir mekan... Neyse iş te... Önem verdiğı değerleri yans ıtan bir yer.

Zavall ı İra.

İş lenen suçların çoğı ipe sapa gelmez sürtüş melerden kaynaklanır. Mesela erkekler kanlarına eften püften nedenlerden dolayı öfkelenir. Yok uzaktan kumandayı nereye koydun, yok bu yemek neden iyi ısınmamış ...Ve sonra öfke dozu artmaya baş lar. Ama bu durumda tam tersi olmuş tu. Olaylan baş latan büyük bir ş eydi. Çılgın seri katil baş latmıştı her ş eyi. Vwayne Steubens'in kan akıtma arzusu her ş eyi harekete geçirmiş ti.

Belki hepimiz bir ş ekilde onun iş ini kolaylaştırmış tik. İra'nın Vwayne Steubens'ten korkması onu suç ortağı yapmıştı. EJ Jenrette'in bana öğrettiğı ş eylerden biri de bu olmuş tu zaten: İ nsanlan mümkün olduğı

kadar fazla korkutun. Size rıza göstereceklerdir. Ama bu kendi oğlunun tecavüz davası ında iş e yaramamıştı. Chamique Johnson' ı korku-tamamıştı. Beni de korku tamamı ş iardı.

521

Belki de geçmiş te yeteri kadar korkmuş olduğumdan-dır, kim bilir. Lucy'nin elinde çiçekler vardı. Ama bir ş eyi bilmiyordu anlaşılan. Biz museviler, geleneklerimize göre mezarlara çiçek değil taş lar koyarız. Aslında çiçekler kimin içindi bilmiyorum. Annem için mi yoksa babas ı için mi? Belki ikisi için de.

Bizi Barrett' ın annemin iskeletini bulduğu yere götürecek olan eski patika yolu takip ettik. Yol hiç bozulmamıştı. Annemin senelerdir içinde gömülü olduğu çukur artık boş tu. San olay yeri bandından kopmuş bir parça aniden hafifçe esen rüzgarla savruldu.

Lucy dizlerinin üzerine çöktü. Rüzgânın sesini dinledim. Acaba çığlık sesleri duyacak mıyım diye bekledim. Hiçbir ş ey duymadım. Kalp atış larımdan baş ka hiçbir ş ey duymuyordum.

"Neden o gece ormana gittik Lucy?" diye sordum. Kafas ını kaldırmadı. Bana bakmadı.

"Hiç üzerinde durmamıştım bunun. Benden baş ka herkes nas ıl bu kadar sorumsuzca davrandığımı düş ünmüş tü. Ama benim düş ünmeme gerek yoktu. Nedenini biliyorum

çünkü. Âşıktım. Kız arkadaşım la ufak bir kaçamak yapacaktım. Bundan daha doğal ne olabilirdi ki?"

Elindeki çiçekleri yavaş ça yere koydu. Hâlâ bana bakmıyordu.

"O gece VWayne Steubens'e yardım eden Ira değildi," dedi sevdiğim kadın.

"Evet," dedim "Sendin." Suçlayıcı ses tonumdan savcı olduğum o kadar belli oluyordu ki. O an o savcıdan sesini kesip defolup gitmesini istedim, ama gitmedi.

522

"VWayne söyledi. Cinayetleri çok iyi planlanmıştı, ama peki benim o gece görevimi ihmal edeceğimi nereden bilebilirdi ki? Cevap? Çünkü bunu ayarlamak sana düş üyordu."

Utandığını, karşımda ezilip büzüldüğünü görebiliyordum.

"O yüzden bir türlü yüzleş emedin benimle," dedim. "O yüzden hâlâ o tepeden yuvarlanıyor ve bir türlü duramıyorsun. Sen VWayne Steubens'e yardım ettin. Kampı, itibarınızı, servetinizi kaybettiniz bu yüzden."

Bekledim. Lucy başını eğdi. Tam arkas ında ayakta duruyordum. Elleriyle yüzünü kapattı. Ağlıyordu. Omuzları titremeye baş ladı. Hıçkırıklarını duydukça kalbim parçalanıyordu. Kahretsin! Sosh amca haklıydı. Her ş eyi bilmek zorunda değildim. Geçmiş i bu kadar çok deş mek zorunda değildim. Ona ihtiyacım vardı. O yüzden bir adım attım Lucy'ye doğru.

Lucy elini kaldırıp beni durdurdu. "Ne planladığını bilmiyordum," dedi. "Eğer yardım etmezsem Ira'yı ihbar edeceğine söyledin... Sandım ki... Sadece Margot'yu korkutacaklarını sandım. Bilirsin. Bir eş ek ş akas ı yapıp bırakacaklarını düş ündüm."

Boğaz ima bir yumruk düğümlemiş ti sanki. "Ormanda birbirimizden ayrıldığımızı bilen Wayne'miş ." Başını salladı.

"Nas ıl bilebilir ki?"

"Somadan beni gördü de ondan." "Seni mi?" dedim. "Yani bizi değil." Yeniden başını salladı.

"Cesedi de gördün değil mi? Yani Margot'nunkini. Ö-523

devde yazan kan. VWayne benden bahsetmiyordu. Senden bahsediyordu." "Evet." Düş ündüm de kimbilir ne kadar korkmuş tu. Babas ına koş tuğunda Ira da paniğe kapılmış olmalıydı. "Ira seni kanlar içinde gördü ve düş ündü ki... " Hiçbir ş ey söylemedi Lucy.

"Ira'nın Gil'i öldürme sebebi kendisini korumak değildi," dedim. "O bir babaydı. Barışçıl, sevgi dolu ve anlayışlı bir baba. Ve her baba gibi o da küçük kızını korumak istedi."

Yemden hıçkırmaya baş ladı Lucy.

Herkes suskunluğunu korumuş tu. Herkes korkmuş tu. Kızkardeş im, annem, Gil, ailesi ve ş imdi de Lucy. Hepsi suça bir ş ekilde ortaktı ve hepsi de bunun bedelini çok ağır bir ş ekilde ödemiş lerdı. Peki ya ben? Delikanlılık iş te olur böyle ş eyler diyerek kendime anlayış göstermeyi tercih etmiş tim. Böyle bir bahane olabilir miydi peki? O gece kampçıları koruyup gözetmek benim görevimdi ve ben kaytar-mıştı m i ş te.

Ş imdi ağaçlar daha da yakınlaşmış gibiydiler. Kafamı kaldırıp onlara baktım. Sonra da Lucy'ye. Güzelliği gördüm yüzünde. Mahvolmuş luğu gördüm aynı zamanda. Ona gitmek istiyordum, ama yapamadım. Sebebin bilmiyorum. Bunun yerine dönüp sevdiğim kadından uzaklaştım. Arkamdan dur demesini bekledim ama hiçbir ş ey söylemedi. Gitmeme izin verdi. Hıçkırıklarını duyuyordum hâlâ. Biraz daha yürüdüm. Otoparka gidene kadar yürüdüm. Kaldırıma oturup gözlerimi kapattım. Nas ıl olsa eninde sonunda buraya gelecekti. Oturup onu bekledim. O geldikten sonra ne 524

yapacaktık acaba? Buradan birlikte mi çıkacaktık yoksa bu lanet olas ı orman yıllar soma sevenleri ayırıp iki kurban daha mı verecekti?